

ЛУЛУ ТЕЙЛЪР ЗЛАТНА КЛЕТКА

Превод от английски: Емилия Карастойчева, 2012

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1. 1985

В модерната лондонска Портланд Хоспитъл лейди Джулия Дейнджърфийлд лежеше подпряна на възглавници с гъши пух и копринени калъфки, които си беше донесла. Беше с дантелен халат, обточен с пера от марабу, и безупречно гримирана; сутринта личната ѝ фризьорка беше оформила със сешоар късата ѝ платиненоруса коса. Не приличаше на жена, родила едва преди шестнайсет часа.

Някой почука на вратата на стаята ѝ. Джулия изключи телевизора с дистанционното и каза:

— Влез!

Широко усмихнатата медицинска сестра ѝ подаде огромен букет розови рози.

— Още един ли! — възкликна Джулия и посочи дузината букети в стаята. — Всичките са розови, по дяволите! Никой ли няма да се сети да ми изпрати букетче синчец? Втръсна ми от розово! Е, не бих отказала розов джин...

— Красиви са, лейди Джулия — изрече медицинската сестра, сякаш не чула коментара за джина, — и всички знаят, че за момиче се подарява розово!

— Да, осведомена съм, благодаря — сръза я тя. — Но от розовото ми призлява. Хората са толкова предсказуеми. — Въздъхна. — Сложи ги някъде. Все едно къде... — Махна към купчината куфари „Гучи“, струпани в ъгъла на стаята.

— Камериерката ми дойде да стегне багажа. Тръгвам си, когато съпругът ми пристигне.

— Да, мадам. Със скъпоценното ви вързопче. — Медицинската сестра погледна разнежено заспалото бебе. — Колко е красива!

Джулия поклати глава.

— Недоумявам как успяваш! Виждаш стотици бебета. Не ти ли изглеждат еднакви?

— О, не, мадам, всяко е различно. А вашето е истинско бижу!

Джулия погледна дъщеря си. Бебето, облечено в красива рокличка от бял лен и завито с бледорозово кашмирено одеялце, лежеше по гръб, отпуснало миниатюрните си юмручета от двете страни на главичката, покрита със светъл мъх.

— Е... сладка е наистина, съгласна съм. Но все пак е просто бебе. Не знаем как ще изглежда и каква ще бъде. Сигурно ще е доста отегчителна, преди да проговори. — Взе чашата и отпи голяма глътка. Сви рамене. — Е, затова са бавачките, нали? Слава богу, че имам три.

Медицинската сестра я изгледа втренчено, очевидно удивена от отношението на майката към малкото ѝ съкровище.

В този момент през отворената врата влезе мъж и присъствието му веднага се усети в стаята. Беше среден на ръст и широкоплещест, на зряла възраст, но жизнен и с младежко излъчване. Бръчици прорязваха тук-там загорялото му от слънцето лице, черната му коса блестеше, оредяла едва забележимо над челото и прошарена покрай слепоочията. Не само външността му обаче привличаше неустойимо погледа. Той излъчваше магнетизъм и неудържима сила на характера.

Джулия почувства присъствието му още преди да прекрачи прага. Сега се обърна към него със сияйна, но и малко колеблива усмивка:

— Скъпи!

Той спря и разтвори широко ръце. По лицето му се разля ослепителна усмивка.

— Скъпа моя! — възкликна. — Къде е ангелчето ни?

Джулия кимна към креватчето.

— Спи.

— О! — Мъжът бързо заобиколи леглото. Чертите му се смекчиха, когато погледна бебето. — Великолепна е. Надмина себе си, любов моя. Не би могла да ми поднесеш по-прекрасен подарък за рождения ден!

— Чист късмет, нали? Не съм планирала да я родя точно на рождения ти ден, но се получи добре.

— Съвършено. — Той положи едрата си длан върху миниатюрното юмруче. — С нея винаги ще сме свързани. Така е с хората, родени на една и съща дата.

Той се усмихна нежно.

Джулия погледна заинтригувано съпруга си. Безпокоеше се, че детето не е момче. Страхуваше се да не би съпругът ѝ да споделя мнението на баща ѝ — момчетата са полезни, а момичетата — излишно бремене. Съпругът ѝ обаче изглеждаше въодушевен. Беше осъществил един от най-съкровениите си стремежи — това дете бе кръвната му връзка с някои от най-известните в обществото фамилии, дори с крал на Англия, макар и преди много векове и по не съвсем законна линия. За него полът на детето нямаше значение; това бебе символизираше факта, че семейство Дейнджърфийлд вече официално принадлежи към висшето общество.

Той вдигна поглед. Тъмнокъфявите му очи, толкова често студени и неотстъпчиви, сега бяха разнежени и просълзени.

— Скъпа моя — каза тихо той, — какъв безценен дар ми поднесе... Невъзможно е да ти се отплатя, но това навярно ще изрази поне донякъде чувствата ми. — Той пъхна ръка в джоба си и извади дълга и изящна кутия за бижута от тъмnochервена кожа със златен ширит и с марката на „Гарард & Ко“ — прочутите бижутери на кралското семейство.

— О, подарък! Колко мило! — възкликна Джулия и плесна с ръце. — Благодаря, скъпи. — Тя взе кутийката, отвори я и се взря в бижутата вътре. — Колко са красиви! Диаманти... розови диаманти.

— Харесват ли ти? — усмихна се гордо съпругът ѝ.

— Разбира се, татенце. — Джулия извърна меката си прасковена буза към съпруга си, за да я целуне. — Изумителни са!

— Искаш ли да си ги сложиш?

— О... да... но не сега. Първо искам да се прибера у дома. — Погледна жално съпруга си. — Тук ли е медицинската сестра?

— Чака отвън.

— Повикай я да ѝ обяснят за бебето и от какво се нуждае, за да си тръгваме. — Тя погледна съпруга си с умолителния поглед, на който знаеше, че не може да устои. — И да бъдем истинско семейство.

— Добре. Както желаш. — Деди^[1] Дейнджърфийлд очевидно беше в прекрасно настроение и напомняйки му новия статут на глава на семейството, съпругата му веднага си спечели билет да получи желаното.

[1] От Daddy (англ.) — Гальовно обръщение към баща. — Б.ред.

↑

2.

В другия край на града родилното отделение на Кралската лондонска болница беше препълнено. Леглата бяха отделени едно от друго със завеси, но тънката материя не заглушаваше нито пискливия плач на новородените, нито гласовете на бърборивите роднини, дошли да изразят възторга си от бебетата, нито другите звуци, долитащи иззад нея — хлипане, стонове и шумно хленчене.

Илейн Дроуви намираше тази част от служебните си задължения за най-трудна. Ненавиждаше родилните отделения. Повечето семейства празнуваха и се радваха на специалните моменти, бележещи появата на новите им членове, но хората, които тя посещаваше, обикновено или се ужасяваха, или се ядосваха при появата ѝ. Присъствието на социалните служби в родилните отделения никога не вещаеше добро.

Тя тръгна между редиците, опитвайки се да брои леглата, заслушана в разговорите зад завесите. Спря пред една от най-раздърпаните. Зад нея не долитахше нито звук. Тук нямаше роднини, отбеляза мрачно Илейн. Край леглото не се суетеше съпруг, загрижен за жена си и за новородения си син или дъщеря. Е, това не я изненада.

Отдръпна завесата и пристъпи напред.

— Госпожице Хюз?

Млада жена лежеше, завита с овехтялото болнично одеяло, заровила лице в тънката възглавница. От нея се виждаха само две кльощави ръце, белязани с десетки рани и драскотини, и гнездо от боядисана руса, с алени кичури коса.

— Госпожице Хюз? — повтори Илейн малко по-силно. Влезе в тясната кабина и седна на черния пластмасов стол до леглото.

Жената в леглото простена, вдигна глава и се обърна към Илейн, която видя две мътни очи и изтощено лице.

— К'во искаш, мамка му? — процеди между пресъхналите си устни жената. — Ей сега родих проклетото бебе!

— Знам, госпожице Хюз. Затова съм тук. — Илейн се протегна към обемистата си чанта, винаги претъпкана с папки. Опита се да не

издава стъписването, което изпита при вида на Мишел Хюз. Момичето беше най-много на двайсет и две, но изглеждаше най-малко на четирийсет — със сбръчкано и съсухрено лице и огромни тъмни кръгове под подпухналите очи. Но не тежкото раждане беше състарило и съсипало тази клета жена.

— Къде, по дяволите, е бебето ми? — попита Мишел Хюз и се поизправи, подпряна тънките си, осяани с белези ръце. — Къде я занесохте?

Съчувствието на Илейн започна да се изпарява.

— Дъщеря ти е в интензивното отделение за новородени — обясни рязко. — Родила се е пристрастена към хероин и това е много сериозно.

Преди малко беше посетила лично миниатюрното създание — момиченцето, родило се късно предишната нощ, лежеше в кувъза, последна дума на технологията, свързано с тръбички и монитори. Същераздираща гледка.

Илейн извади формуляр от чантата си и го прегледа.

— Лекарите твърдят, че дъщеря ти е с необичайно ниско тегло и показва признаци на абстиненция. Засега не са забелязали следи от ембрионален алкохолен синдром. — Тя леко се усмихна. — Това е добре.

— К'во говориш?

— Пиеше ли много, докато беше бременна? Имам предвид алкохол. Не портокалов сок за жалост.

Мишел Хюз се засмя глухо и се отпусна отново върху възглавницата.

— Нямах пари за пиячка, ако биеш натам. Издръжката, която ни отпуска проклетото правителство не стига за нищо.

— Но си намерила пари за хероин — отсече Илейн. — Според някои е доста скъпа стока.

— Как не, мамка му! — озъби се Мишел и очите ѝ яростно заискриха. — Не съм го помирисвала от месеци! Откакто разбрах, че съм сгафила. Не съм! — повтори.

Илейн се втрени в нея и в пресните белези по ръцете ѝ. Каза по-меко:

— Значи е загадка как момиченцето ти се е пристрастило.

— Добре ли е тя?

В очите на жената просветна мимолетна тревога.

— Още не знаят — отговори служителката и сведе очи към записките си. — Първите четирийсет и осем часа са най-критични. Ще остане в болницата поне седмица.

Погледна Мишел над рамката на очилата си, за да види как майката приема новината за състоянието на детето, но тя изглеждаше равнодушна.

— Кога ще ме пуснат да си ходя? — промърмори.

Илейн си спомни собственото си първо раждане. Никой не е подготвен за физическите последствия, за огромната травма, която причинява на съзнанието и на тялото. Мишел простена и се преви, очевидно обзета от нетърпима болка.

— Ще те посети ли някой? — попита Илейн по-съчувствено.

— Не.

— Бащата на бебето?

Момичето изсумтя.

Социалната работничка въздъхна. Тъжна история. Какъв живот очакваше детето без баща с това тъжно и самотно създание? Какво му готвеше бъдещето с такава майка?

— Е — подхвана тя малко по-ведро, — помисли ли за името ѝ?

— Да. — Мишел се озърна; очите ѝ се оживиха за кратко. — Ще ѝ дам наистина хубаво, бляскаво име. Нещо, от което не личи, че идва оттук. Ще я нарека Шанел.

— Шанел. Много оригинално. — Илейн взе химикалката и я щракна. — Щом сме готови с името, трябва да попълним формулярите. Нали?

3.

Дейзи Дейнджърфийлд много харесваше тази игра. Наричаше я „Игра на татко“. Участваха тя и баща ѝ. Играеха я, когато Дейзи идваше в Лондон. Започваше винаги по един и същи начин. Бавачката ѝ обличаше най-красивото розово палто с кадифена яка, слагаше ѝ бледорозовите обувки и връзваше светлите ѝ коси с огромна розова панделка. После я повикваха долу, където Деди я чакаше в антрето. Носеше дебело сиво палто и черна шапка, а зъбите му стискаха пура.

— Ето я моята принцеса! — извикваше той и тя се засмиваше и се спускаше тичешком по стълбите!

После пъхваше малката си ръка в огромната му длан и двамата слизаха по няколкото стъпала пред къщата и се запътваха към ролс-ройса, който ги чакаше. Шофьорът — Тед — ѝ отваряше вратата, тя влизаше в просторното купе и се настаняваше на седалката от гладка, бледа кожа. Тед ги откарваше в елегантна, модерна сграда в Сити — мястото, където се помещаваше централата на компанията на баща ѝ — „Дейнджърфийлд Пропърти Инвестмънтс“ — и портиерът идваше и отваряше вратата на колата. Подаваше ръка на Дейзи, сякаш е истинска, пораснала дама.

Вътре тя стискаше Деди за ръката през цялото време и когато той сядаше зад огромното си махагоново бюро, се настаняваше на коляното му и се преструваше, че му помага да управлява необятната си империя.

Днес беше специален ден за Дейзи. Деди ѝ беше обещал изненада и тя я предвкушаше с нетърпение. Когато ролс-ройсът спря пред входа на централата на „Дейнджърфийлд“, тя изскочи от колата веднага щом вратата се отвори.

— Хей! Не бързай! — засмя се баща ѝ. — По-спокойно, принцесо.

Дейзи обаче не можеше да чака. Миниатюрните ѝ кожени обувки затрополиха по мраморния под на фойето и тя се втурна в специалния асансьор, който използваше само баща ѝ, и натисна бутона за последния етаж.

— Ще ми се всичките ми служители да бяха толкова нетърпеливи да се заловят за работа! — заяви той, застана до Дейзи и я хвана за ръката.

Вратата на асансьора се отвори на последния етаж и разкри множество посрещани — изпълнителни директори, помощници и секретари, които винаги се усмихваха широко на малката Дейзи и от очите им струеше топлота.

— Ето ни и нас — усмихна се Деди на служителите си. — Готова ли е изненадата ми?

Поведоха ги по покрития с килим коридор към просторния кабинет на баща ѝ с три остъклени стени и панорамен изглед към града. Този път обаче не влязоха в кабинета. Спряха пред съседната врата и баща ѝ посочи гравиранията табелка.

— Можеш ли да прочетеш какво пише, скъпа? — попита я.

Дейзи разпозна името си, изписано с главни букви, макар че все още не можеше да прочете фамилията си. Бавачката я беше научила на азбуката и как да си изписва името. През септември тръгваше на училище — в подготвителния клас на елитното девическо училище.

— Дейзи! Аз! — обяви гордо тя и всички се засмяха.

— Умница — похвали я разнежено баща ѝ. — Да влезем.

Пристъпиха в съвършения малък кабинет. Имаше неголямо, но красиво изработено дървено писалище, облицовано с алена кожа, а под него — миниатюрно копие на резбования махагонов стол на баща ѝ. Върху този обаче беше поставена алена възглавничка. Върху бюрото имаше поставка за химикалки от слонова кост с фина писалка „Монблан“, бележник „Смитсън“ от алена кожа със златен надпис „Дейзи Дейнджърфийлд“ и лъскав черен телефон, последна дума на модата. На стената висеше красива картина на саксия с маргаритки.

— О! — възкликна детето и плесна радостно с ръце.

— Харесва ли ти, скъпа? — попита топло баща ѝ.

— Да, татко, да!

Всички се засмяха отново и той я вдигна и я понесе по коридора към кабинета си. Другите се запътиха към залата за съвещания. Деди и Дейзи останаха сами; малкото момиченце се сгуши в ръцете на баща си и двамата впериха очи в портрета над камината. Той изобразяваше мъж, който приличаше на Деди — тъмнокос, силен мъж, с решителни

черни очи под гъсти тъмни вежди. Този мъж обаче имаше мустаци и очила с тънки златни рамки и носеше старомодни дрехи.

— Моят татко — каза тихо баща ѝ, докато гледаха портрета. — Мъжът, чиито дарования наследих и който ме направи това, което съм. Беше смел мъж, Дейзи. Мъж, борил се всеки ден, през целия си живот, за да ни дари с благоденствието, на което се радваме сега. Той ми даде много и аз на свой ред ще ги дам на теб — моята дъщеря. Има дейнджърфийлдовци, които не са истински членове на семейството и ние трябва да внимаваме. Но ти си истински Дейнджърфийлд и някой ден, скъпа, всичко това — наследството на Дейнджърфийлдови — ще бъде твое.

Дейзи се замисли за миг, опитвайки се да разбере думите му. После нещо ѝ хрумна.

— А на Сара? — попита ведро. — На Уил?

Последва мълчание. Усети как раменете на татко се изопват под меката вълна на деловия му костюм. Почуди се дали не е казала нещо нередно. Той несъмнено искаше и сестра ѝ и брат ѝ да имат нещо — у дома винаги беше така. Получеше ли единият бисквита, всички получаваха бисквита.

— Да, разбира се — каза той. — На Сара и на Уил също. Но ти, Дейзи... — Дланта му улови по-силно нейната. — Ти си по-специална. Опитай се да го разбереш, скъпа моя... Ти си по-специална.

4.

Малката Нели Хюз си играеше в пясъчника в градината. Баща ѝ го беше направил специално за нея и тя го харесваше много. В него имаше различни играчки — кофички, купички, пластмасови лопатки, колички и камиончета.

Тя беше потънала в своя свят, когато майка ѝ застана пред плъзгащите се врати на верандата и я извика:

— Нели! Нели! Ела вътре, моля те!

Нели долови тревога в гласа ѝ и вдигна очи. Майка ѝ стоеше точно на верандата и бършеше ръце в престилката, която носеше по цял ден, ако нямат гости. Сега майка ѝ развърза внимателно престилката, свали я и я сгъна. Момиченцето се изправи послушно и излезе от пясъчника.

— Какво има, мамо? — изчурулика то. Дойдеха ли гости, поднос с вкусни бисквити се появяваше върху стъкления плот на масичката за кафе в хола и това означаваше една и за Нели.

— Дамата е тук, скъпа — каза майка ѝ притеснено. — Казва, че позвънила да ни съобщи, че пристига тази сутрин, но ние помислихме, че ще дойде утре. О, скъпа, о, скъпа...

Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи.

Нели не каза нищо, но не отдели поглед от майка си с надеждата, че каквото и да се е объркало, тя ще го поправи.

— Хайде. — Жената поведе Нели през трапезарията, пригласяйки косата ѝ. Пред дневната майка ѝ коленичи и закопча сандалите ѝ, мърморейки, че нищо не може да се направи. После се изправи, пое дълбоко дъх, усмихна се и побутна детето да влезе в стаята.

„Тук винаги е студено“ — помисли си Нели. Използваха я само при специални поводи и никога не се стопляше. Семейството живееше предимно в кухнята или в „тайника“, както го наричаше майка ѝ — уютна стаичка с мек диван и телевизор.

В дневната седеше възпълна жена в рокля на цветя и с очила. До нея имаше голяма чанта. Жената стана и се усмихна, когато те влязоха.

— Здравей, скъпа — каза тя ведро. — Радвам се да те видя отново. Помниш ли ме?

Нели кимна безмълвно. Помнеше я. Дамата беше идвала и преди. Задаваше въпроси, скучни въпроси, и Нели трябваше да стои мирно и да им отговаря. Обещаваха ѝ бисквитка с мармалад, ако отговаря мило. Когато идваха приятелки на майка ѝ, беше различно — възрастните не ѝ обръщаха внимание, бърбреха си и си доливаха в чашите чай, без да забелязват как посяга крадешком към поредната розова вафличка и я взима от подноса.

Тази дама винаги присъстваше в чакалните, когато водеха Нели на преглед — светли стаи с играчки, маси и столове. Веднъж дойде и друга дама, която помоли Нели да си поиграе с нея и да я нарича „мамо“, но тя отказа. Кльощавата, дрипава жена миришеше на цигари, имаше обица на носа и изобщо не приличаше на нейната спретната и мила майка. Вместо с нея момиченцето си поигра с куклите.

Нели очакваше гостенката да ѝ зададе въпрос, но дамата се обърна към майка ѝ:

— Готова ли е?

— Не, не е... мислехме... утре...

Гласът на майка ѝ прозвуча безпомощно.

— Трябваше да я предупредите — укори я дамата. — Насърчаваме такъв подход. — Тя поклати глава. — Сега на бедното мъниче ще му е по-тежко.

Насочи вниманието си към Нели и широката усмивка се разля отново на лицето ѝ. На Нели не ѝ се вярваше. За глуха ли я вземаше дамата? Кое ще е по-тежко? Обзе я страх.

— Добре ли прекара тук? — попита дамата със сладникав глас. — Приятно ли ти беше?

„Какво иска да каже? За пясъчника ли ме пита?“ Нели я изглежда втренчено, но не продума.

Дамата се обърна отново към майка ѝ:

— Има красиви очи, нали? Изумителен синьо синкав цвят! Справили сте се чудесно, госпожо Торнтън, наистина. Човек не може да я познае. Като си спомня само какво бебе беше!

Майка ѝ я погледна и Нели съзря болка в очите ѝ. Студен и лепкав страх стегна сърцето ѝ.

— Да — каза майка ѝ с неузнаваем, рязък глас. — Мислех, че никога няма да спре да плаче. Страда цели четири месеца. Сега не личи какво е преживяла. Дадохме ѝ толкова любов.

Дамата я погледна съчувствено. След малко проговори с тих, мек глас:

— Знам колко е трудно. Съжалявам.

— Ние... надявахме се... да я осиновим.

Гласът на майката на Нели прозвуча приглушено.

— Всички смятахме така — поклати глава дамата. — Но майката наистина се е променила. Съвсем неочаквано. И решиха да удовлетвориат молбата ѝ да ѝ върнат детето.

Нели се протегна към ръката на майка си.

— Искам да остана при теб — каза бързо.

— Кога заминава? — попита с пресеклив глас майката на Нели и я улови за ръката.

— Този следобед за съжаление. Ще почакаме да се върне съпругът ви, за да се сбогуват.

— Толкова скоро?

Дамата кимна и Нели ужасено забеляза, че майка ѝ плаче.

— Не искам да заминавам! — извика тя и се притисна към топлото тяло на майка си. — Къде ще ходя? Не искам! Няма да отида!

Майка ѝ я отблъсна ненадейно и излезе тичешком от стаята, хлипайки. Нели я проследи втръчено, объркана и уплашена. Дамата във фотьойла отсреща се приведе към нея с тъжни и сериозни очи.

— Трябва да бъдеш много смела, Шанел — каза тя. — Разбираш ли? Трябва да бъдеш много смело момиче.

5.

Увеселенията, организирани в чест на рождените дни на Дейзи, бяха легендарни. В имението Торнсайд — модерен и пищен комплекс в стил „Уилям и Мери“ в най-зелената и най-люксовата част на Съри, се появяваха цели лунапаркове и циркови тенти. Веднъж в двора на имението издигнаха приказен град с миниатюрни къщички с истински обитатели и замък с ров, където Дейзи и приятелите ѝ да си играят. Друг път жизнерадостни осемгодишни момиченца бяха облечени като Пепеляшка от филм на „Дисни“. Стъклена колесница, теглена от бели понита, отведе пепеляшките в балната зала на имението, където се проведе празненството. Тържества се организираха не само на рождените дни. Хората още обсъждаха разточителното коледно парти на Деди — изкуствен сняг, шейни с кучешки впрягове и ледена пързалка като от вълшебна приказка и сергии, предлагащи горещ шоколад. Дядо Коледа пристигна от Лапландия, настаня се в красива, обточена със светещи звездички и покрита със сняг дървена колиба и раздаде щедри подаръци на всички. Дейзи живееше с усещането, че всичко е възможно — баща ѝ винаги щеше да сбъдва мечтите ѝ.

За дванайсетия си рожден ден тя помоли да празнува като пораснало момиче. Поканиха целия ѝ клас в елегантен лондонски хотел, където любимата попгрупа на Дейзи — весел квартет — забавлява гостите и после се включи в празненството. Навсякъде се виждаха познати лица, настаняваха се по канапетата и се оглеждаха за питиета, по-силни от лимонада — това бяха звездите от любимата сапунена опера на Дейзи, пристигнали от Австралия специално за тържеството ѝ.

— Благодаря, татко! — прегърна го тя.

— Готов съм на всичко за теб, моя принцесо — отвърна той и я целуна по бузата.

Всички си мислеха колко прекрасно е да си Дейнджърфийлд и да имаш толкова любящ и щедър баща. Те обаче не бяха у дома, когато той не раздаваше подаръци и не организираше разточителни увеселения. Те не познаваха гнева му.

Дейзи беше благодарна, че яростта му не е насочена към нея. Когато баща ѝ избухнеше, хапливият му език се насочваше срещу Джулия — критикуваше външността ѝ, облеклото ѝ и почти всичко, което тя харесваше. Или изливаше лошото си настроение върху Уил и Сара, децата от първия му брак. Полубратът на Дейзи Уил беше пет години по-голям от нея и изглеждаше много зрял. След него беше Сара — три години по-голяма от Дейзи, но изглеждаше по-малка, защото беше срамежлива и сдържана. Дейзи обичаше да е с брат си и със сестра си, но те живееха и при майка им Елизабет, с която баща ѝ се беше развел, преди да се роди Дейзи. Уил и Сара учеха в училище с пансион и прекарваха ваканциите и почивните дни поравно с двамата си родители.

Когато пристигаха в Торнсайд или в Лондон, или където и да било, отначало баща им ги посрещаше радушно, но скоро раздражителността му вземаше връх и не след дълго избухваше, защото не са оправдали очакванията му. Клетата Сара се плашеше, ставаше непохватна и плачеше, което провокираше още повече баща им. Той ѝ отправяше жестоки и злонамерени забележки, но сякаш най-голямо удоволствие му доставяше да унижава Уил, да взема на подбив интересите му, да омаловажава постиженията му и да изисква невъзможното.

Дейзи виждаше как брат ѝ показва гордо бележника си с надеждата баща му да го похвали и забелязваше тъгата и обидата в очите му, когато той не забелязваше доброто и се вторачваше в ниските оценки, избухваше и разкъсваше бележника. Положението се влошаваше, когато Уил доведеше приятели у дома. Всички сядаха да обядват и баща ѝ започваше да критикува Уил пред госта, да му се присмива и да принуждава безпомощния гост да се включва в подигравките.

Заявяваше, че от него няма да излезе нищо, че понякога се чуди дали момчето наистина му е син. После изреждаше недостатъците на Уил и ласкаеше нещастния приятел: „Родителите ти сигурно се гордеят с теб; изглеждаш много уравновесено, много усърдно момче. Трябва да се избавиш от мързела, Уил. Крайно време е да се вземеш в ръце! Щях да съм горд, ако ти ми беше син.“

Дейзи недоумяваше как баща ѝ не разбира, че постига обратния резултат. Уил затваряше сърцето си за недоволния си баща и

решаваше, че не си струва да се стреми да спечели одобрението му. А болката, че го смятат за безнадежден случай, се четеше в очите му.

Джулия странеше от доведените си деца, наблюдаваше как ги измъчват с едва забележимо съчувствие в погледа, но никога не се намесваше. Напоследък тя изглеждаше сломена и безжизнена, а и кой ли би посмял да я обвини, че не иска да си навлича гнева на Деди.

Само Дейзи не ставаше прицел на яростта му. Само тя се спускаше да го прегърне, сияеща от радост. Само тя казваше искрено: „Обичам те, татко!“

С годините положението ѝ на бащина любимка се затвърди и Сара и Уил започнаха да я отбягват. Дори майка ѝ понякога се затрудняваше да бъде с нея, особено когато Деди и Дейзи бяха заедно. Сякаш привързаността му към нея само задълбочаваше обидата на другите от безразличието му към тях.

Дейзи не разбираше защо е така и понеже не беше в състояние да промени положението, го приемаше с детинската си логика. Баща ѝ не беше мил с другите. Навярно те трябваше да се опитват по-усърдно да спечелят одобрението му и тогава той щеше да ги заобича, както обичаше нея.

Дейзи беше в дневната в къщата в Белгрейвия и гледаше телевизия преди вечеря. Мислеше, че на тринайсет е прекалено голяма да има бавачка, но Деди не искаше и да чуе да освободят нани Джонсън, която си тананикаше в кухнята до дневната, приготвяйки вечерята на Дейзи. Домашният телефон иззвъня, лампичката, обозначаваща кабинета на баща ѝ, светна, Дейзи скочи от канапето и вдигна бързо слушалката.

— Да, татко?

— Слез долу, скъпа. Веднага.

Тя се спусна по стълбите, прескачайки по три стъпала наведнъж, стройна и пъргава в скъсените си джинси и балетните пантофки. Втурна се в кабинета. Баща ѝ стоеше пред камината и пушеше неотменната си пура.

— Принцесо! — усмихна се лъчезарно той, когато тя изтича да го целуне. — Искаш ли тази вечер да си организираме нещо по-специално?

— О, какво?

— Да отидем на опера. — Лицето на баща ѝ притъмня. — Майка ти трябваше да дойде. Но... не се чувства добре.

Дейзи знаеше какво означава това. Напоследък майка ѝ често не се чувстваше добре. От обяд започваше да се олюлява с блуждаещи и кървясали очи и с горчив дъх. Обикновено не я виждаха вечер, а появеше ли се, винаги казваше, че не е добре и сънотворните я замайват. Таблетките уж обясняваха защо главата на майка ѝ клюма вяло, тя заваля думите, но Дейзи не се заблуждаваше. Знаеше, че подносът с питиета в гостната привлича неудържимо майка ѝ. Във всяка от семейните къщи имаше по един — в Торнсайд Манър, в Белгрейвия, във вилата в Тоскана, в имението в Тайланд, в алпийската къща в Гщаад. След три-четири доближавания до подноса остроумната и красноречива Джулия ставаше неузнаваема.

Дейзи ненавиждаше това, че майка ѝ не може да устои на изкушението на бутилките — не само заради замаяното, безсловесно създание, в което се превръщаше, но и защото баща ѝ я презираше. Понякога майка ѝ не беше унесена и зашеметена, а истерична и духовита, но смехът и веселието неизбежно завършваха с шумни крясъци. Дейзи знаеше за кавгите, макар обикновено да се случваха, когато тя вече си беше легнала. Дебелите килими в коридорите и масивните врати поглъщаха донякъде врявата, но Дейзи разбираше, че три етажа под нея родителите ѝ си крещят. Понякога ги чуваше ясно.

— Чудя се защо ти позволих да ме отблъснеш от него? — изкрещя веднъж майка ѝ. — Направи го заради собствената си проклета гордост, не заради мен!

По-трудно различаваше дълбокия глас на баща си, но понякога го чуваше да изрича ужасни думи:

— Луда кучка!... Противна повлекана! Защо не се изнесеш под мостовете при другите пияници? Луда си, трябва да те затворят!

Дейзи винаги разбираше кога назрява поредната кавга и заравяше глава във възглавницата, шепнейки „престанете, престанете, престанете“ през стиснати зъби, докато най-последно гласовете заглъхваха и заспиваше.

„Тази вечер няма да се карат — отдъхна си Дейзи. — Щом мама вече си е легнала, а татко ще излиза.“

— Е, какво ще кажеш? — попита я усмихнато баща ѝ. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Да! Моля те! — развълнувано възкликна тя. — Операта! Ще си легне късно! Чудесно! Какво да облека?

— Кажи на нани, че ти трябва дълга рокля — каза Деди. — Тръгваме след половин час. Побързай!

Горе нани зацъка с език; напразно беше готвила вечеря за Дейзи.

— Хапни малко все пак. Бог знае дали господин Дейнджърфийлд ще се сети да те нахрани.

Каза го обаче добродушно, защото ѝ беше приятно да живее у Дейнджърфийлдови.

Нани влезе в просторния дрешник да потърси нещо подходящо. През шест месеца премерваха Дейзи и изпращаха мерките в парижки бутик; след две-три седмици пристигаше огромна кутия в пастелносиньо, в която под фина хартия се криеха красиви рокли, поли, ризи, жилетки от кашмир и меки детски обувки в бяло и бледорозово. Дейзи вече не харесваше тези бебешки дрехи и беше убедила баща си да я пуска да пазарува от време на време с приятелки. Нани преглеждаше закачалките.

— Според мен трябва да сложиш роклята от черно кадифе. Не е дълга, но дългите рокли и без друго не са подходящи за момиче на твоята възраст. Под коляното е и ще ти стои добре.

— Да си вържа ли косата? — попита развълнувано Дейзи и я събра на тила; русите кичури се изплъзваха измежду пръстите ѝ.

— Не — каза строго нани. — Хубаво сресване и няколко шноли ще свършат работа.

Дейзи се спусна по стълбите след двацет минути с чувството, че е издокарана като манекенка. Черната кадифена рокля ѝ се струваше твърде изискана и понеже нани я беше убедила да си сложи малко блясък за устни, сега се чувстваше като истинска дама. Прииска ѝ се да е с обувки с токчета като официалните обувки на мама, но балетните ѝ пантофки бяха с панделки и приличаха на обувките на по-големите момичета в училището, и тя остана доволна.

Баща ѝ я чакаше долу. Беше си сложил вечерното сако и черната копринена папийонка, а на раменете му бе наметнат бял копринен шал. Дейзи винаги смяташе, че той изглежда много представителен и елегантен във вечерно облекло, а тази вечер тя излизаше с него! Прииска ѝ се да направи пирует на площадката пред стълбите, но се насили да пристъпва възможно най-елегантно и плавно.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа моя — каза той усмихнато. — Ела тук.

Когато застана до него, той се приведе и закопча нещо на роклята ѝ. Тя сведе очи — диамантена брошка сияеше върху гърдите ѝ.

— О! — ахна тя.

— Смятах да я дам на майка ти — каза баща ѝ. — Избрах я в Париж. От „Ван Клиф и Арпелс“. Арт деко. Харесва ли ти?

— Да — отвърна Дейзи, неспособна да откъсне очи от филигранния обков, приютил сияйните диаманти.

— Мисля, че на теб ти отива повече — усмихна се баща ѝ. — Хайде. По това време движението е натоварено.

По целия път до Кралската опера Дейзи се взираше в диамантената си брошка.

6.

Момичето подтичваше вяло през квартал Пекам Истейт, прекосявайки познатите пътища. Кафявата ѝ коса се развяваше. Криволичеше край хората, изпречили се на пътя ѝ — майки с колички, зад които пристъпваха малки деца, и бавно крачещи старци.

Знаеше кои места да отбягва — онези, където се събираха децата, избягали от училище. Винаги ускоряваше ход, когато приближаваше детската площадка — боядисана в яркожълто и червено на фона на сивите бетонни стени на сградите. Днес изглеждаше невъзможно да се затича по-бързо, но когато видя момчетата, тя се спусна като стрела въпреки разтуптяното си сърце и болката, изгаряща гърдите ѝ.

— Хей, малката! Виждаме те! — изкрещя най-високото.

Беше най-малко на шестнайсет — почти мъж — чернокожо момче с гангстерски вид с кожено сако, снежнобели маратонки и толкова провиснали панталони, че се бяха смъкнали чак до бедрата му. Момчето се засмя.

От гласа му кръвта ѝ се смрази.

— Не можеш да избягаш — извика приятелят му, бяло момче с бръсната глава и кожа, белязана от червени петна. — Ще те хванем някой ден, да знаеш. — Той се засмя гръмогласно. — Ще си получиш каквото искаш.

— Чукали ли са те някога? — попита друг. — Искаш ли да опиташ патката ми?

Тя се постара да не се разтрепери, пое дъх и затича още по-бързо. Стигна у дома — малка, порутена къща с тераса — пхна ключа в ключалката, влетя вътре и хлопна вратата, препречвайки пътя на студения зимен вятър. Наближаваше Коледа и провиснала гирлянда с лампички обрамчваше огледалото в антрето.

— Шанел! Шанел? Върна ли се от училище?

Обичайният крясък от горния етаж. Задъхана, тя погледна към мястото, откъдето се чу викът.

— Качвай се, момиче. Чух те, че влезе!

Шанел въздъхна и изкачи стълбите към задушната, мръсна спалня на майка си. Отвори вратата и видя Мишел да седи в леглото в дрипава нощница, с разрошена коса и кървясали очи.

— Какво има? — попита момичето и се облегна на рамката на вратата.

— Донеси ни чаша чай. Направо сме пресъхнали с Бил!

Майка ѝ посочи хъркащия под юргана мъж до нея.

Шанел въздъхна.

— Добре...

Затвори вратата и слезе долу. Обзе я гняв. Напоследък непрекъснато беше гладна — щом се събудеше и докато си легнеше изтощена върху тънкия матрак. Беше ядосана и изпълнена с ярост от ужаса край нея. Сигурна беше, че някога животът ѝ е бил различен — помнеше топлота, слънчеви дни, обич и сигурност. В кошмарите ѝ винаги я изтръгваха от галовно присъствие. Събуждаше се разплакана и се чувстваше още по-самотна.

Влезе в кухнята и включи радиото. Зазвуча една от любимите ѝ попесни и тя се поотпусна, включи чайника и изми две чаши, отливайки застоялата течност с флотилия от смрадливи угарки. Майка ѝ и Бил седяха до късно, пиеха и пушеха. Заради тях заспа едва след полунощ, на сутринта се успа и едва не закъсня за училище. Не можеше да си позволи още една забележка. Учителката я беше предупредила, че педагогическите съветници са прегледали дневника и са установили честите ѝ закъснения, както и необяснимите ѝ отсъствия. Те не разбираха колко често Мишел решава, че дъщеря ѝ днес няма да ходи на училище, защото иска да излязат да пазаруват или да ѝ възложи друга задача. На Мишел ѝ беше все едно дали инспекторите ще я проверят или не. Сякаш нищо не я безпокоеше — оставаше безразлична дори когато я предупреждаваха, че ще я изправят пред съда, ако дъщеря ѝ не посещава по-редовно учебните занятия.

Шанел се надяваше да изпатят майка ѝ в затвора, а нея да отведат отново в прекрасния слънчев дом, който помнеше, но знаеше, че това няма да се случи. Мишел беше много ловък играч. Надушваше кога чашата прелива и успяваше да създаде добро впечатление. Когато я посещаваха социалните работници, изпълняваше съвършено ролята на недостойна, но любяща майка, която полага неимоверни усилия в

името на момиченцето си и се бори да подреди живота си, доколкото е възможно. Щом хвърлеше прах в очите на социалните работници и им видеше гърбовете, всичко тръгваше постарому.

Шанел се поклащаше в ритъм с музиката и си тананикаше, докато вареше чая. После занесе чашите в сумрачната спалня на майка си. Приятелят ѝ още спеше. Мишел се поизправи и взе чашата, която тя ѝ подаде.

— Благодаря, скъпа. Какъв е този шум долу? Винаги пускаш много силно проклетото радио.

Шанел сви рамене и си помисли как музиката гърми посред нощ, но майка ѝ не дава пет пари, че дъщеря ѝ и съседите трябва да поспят.

Мишел отпи една глътка и остави чашата.

— Браво! Точно това ми трябваше. — Посегна към пакета с цигари, извади една и я запали. Издуха първата доза дим за деня и каза: — Добре ли беше в училище?

— Мамо... — подхвана предпазливо Шанел и приседна на ръба на леглото, подръпвайки нервно краищата на юргана.

— Да?

— Чудех се... за часовете по танци...

Мишел се намръщи.

— Не започвай отново, Шанел.

— Моля те, мамо — рече тя. — Наистина искам, а госпожа Форд каза, че струва само двайсет ѝ пет лири на срок...

— Двайсет и пет лири! — Мишел дръпна възмутено от цигарата. — Цяло състояние! Не мога да си го позволя, казах ти! Не са само уроците, ще ти трябват обувки за танци и бог знае още какво. Съжалявам, Шанел. Не.

Във възцарилото се мълчание Шанел усети как я обзема мрачно разочарование. Накрая отрони:

— Но госпожа Форд смята, че трябва да посещавам уроците... Казва, че съм талантива.

— Госпожа Форд да си го начука в проклетия задник! Що за егоистка си, Шанел? Знаеш какво преживявам!

Очите ѝ се напълниха със сълзи и устните ѝ се сгърчиха.

Шанел я изглежда виновно. Напоследък майка ѝ беше много зле, пиеше, вземаше дрога и не се владееше. Защото ѝ бяха отнели още едно бебе — третото. Бяха ѝ го взели още в родилния дом. Казваше се

Зара — миниатюрно създание със сбръчкано лице, което Шанел зърна само за секунда в болницата точно след като се роди. Социалните работници прецениха, че Мишел не може да осигури подходящи условия за бебето, че животът ѝ е прекалено хаотичен, и повериха Зара на приемно семейство също като Сони и Джейкъб, момчетата, родили се преди една и преди две години.

Всяко отнето бебе предизвикваше безкрайни седмици на сълзи, депресия и пиене и само благодарение на Шанел вкъщи оставаше нещо неизпочупено. Вече никой не предлагаше да отведат и нея. Сякаш всички бяха забравили, че е едва на тринайсет. Напоследък се отнасяха с нея, сякаш тя е майката, а не детето и така се чувстваше понякога, когато разтребваше къщата и се опитваше да готви и да запази здравия разсъдък на майка си.

— Съжалявам, мамо — прошепна тя. — Просто... наистина го искам. Това е.

Мишел изсумтя.

— Знам, скъпа. И аз съжалявам. Може би... е, нека дойде Коледа. Тогава може би нещата ще потръгнат.

7.

Коледа в Торнсайд Менър винаги беше пищно събитие и тази обещавахе да не бъде по-различна.

Макар да беше надраснала несдържаното въодушевление, Дейзи се спусна развълнувано по стълбите. Очакваха я нови съкровища, а и в Торнсайд отбелязваха празника с истинско семейно събиране. Обичаше да прекарват Коледа на ски в хижата в Гџаад. Най-добре се чувстваше, когато всички са тук и в дома им цари уютна коледна атмосфера.

— Весела Коледа! — извика радостно Дейзи, когато влетя в дневната, където Сара вече седеше на канапето и четеше поредната си книжка за понита.

Сара я погледна, усмихна се срамежливо и отвърна тихо:

— Весела Коледа!

После веднага заби поглед в книгата. Беше по-мълчалива от всякога и сякаш искаше да се скрие в себе си и да изчезне зад очилата си и зад бретона си. Винаги се държеше мило с Дейзи, но най-щастлива изглеждаше, когато е сама с конете си. Баща ѝ беше купил два — сивата кобила Минди и бялото пони Бобо, които живееха в конюшната на фермата до имението.

Без любовта към конете, която да ги свързва, Дейзи и сестра ѝ винаги оставаха донякъде отчуждени и отчуждението се засилваше с годините.

Дейзи се запита дали сестра ѝ е забелязала новите ѝ дрехи. Бяха ѝ позволили да отиде да пазарува с приятелки в „Харви Никълс“, където на горния етаж предлагаха страхотни неща за тийнейджъри, и тя си купи удивителна туника на „Москино“ с колан с метални халки и мокасини „Ланвен“. Миналата година беше облечена като дете в рокля на цветя, но сега се чувстваше пораснала и модерна — много повече от шестнайсетгодишната Сара в семпла пола, поло и червена жилетка като попрестаряла дама.

Дейзи погледна към камината, където висяха пет дебели коледни чорапа. В Торнсайд чорапите се появяваха край леглата, но ги пазеха

като дебели наденички за момента, когато цялото семейство се събере. Големите подаръци се поднасяха след обяда в голямата зала, където високият двайсет стъпки норвежки смърч се издигаше почти до втория етаж.

— Къде е Уил? — попита Дейзи и потърси с поглед брат си.

— Горе, разбира се — отговори Сара.

Уил беше на седемнайсет и учеше в гимназия в Уинчестър. Беше станал още по-самовглъбен и напрегнат. Интересуваше се само от компютъра в стаята му и от музика, която слушаше с почти благоговейна страст. Наскоро се бе преместил в просторната мансарда, шумоизолирана и препълнена с модерна електроника, където свиреше и стоеше пред компютъра часове наред, без да безпокои другите. Макар баща им да бе осигурил новото убежище на Уил, той очевидно негодуваше, че синът му се задържа толкова дълго там, и винаги му нареждаше да слиза долу, за да общува със семейството. Уил сядаше и мълчеше гневно, явно броейки минутите, докато се завърне горе.

Когато беше край него, Дейзи се изпълваше със страхопочитание. Той винаги ѝ се струваше загадъчен, пет години по-голям от нея и сякаш сляп за присъствието ѝ. Първите ѝ спомени за него ѝ рисуваха момче с лунички и рошава коса, впускащо се в приключения, в които ѝ е забранено да участва. Някакво странно физическо превъплъщение се беше случило с брат ѝ, откакто го бе видяла за последен път. Беше станал по-висок. Беше почти метър и деветдесет и изглеждаше по-слаб, но и по-силен — по ръцете, раменете и гърдите му изпъкваха мускули, изваяни от тренировките по гребане.

Дейзи не беше сигурна дали Уил изобщо я харесва. Понякога ѝ хвърляше толкова студени, почти презрителни погледи, че тя се питаше дали не я мрази. След минута-две обаче я заговаряше приятелски и тя се чудеше дали въображението не я подвежда.

Стаята се изпълни с познатото присъствие на Деди. Той носеше тъмносино какифено сако и червена копринена вратовръзка. Под тъмните му панталони се подаваха чехли с монограма на „Чърчис“.

— Честита Коледа! — възкликна усмихнат той и разпери ръце.

Двете момичета се втурнаха към него и обсипаха гладко избръснатото му лице с целувки. Той се засмя, но след миг се намръщи.

— Къде е Джулия? — попита рязко. — И онзи развейпрах Уил?

— Ето я мама! — каза Дейзи, забелязала майка си да слиза по стълбите.

С облекчение установи, че тя изглежда спокойна и елегантна в червена рокля на „Диор“. Светлата ѝ коса блестеше, прибрана в обичайната стегната опашка, която подчертаваше деликатното ѝ сърцевидно лице. Беше стройна, болезнено слаба, но съпругът ѝ се гордееше с аристократичното изящество на съпругата си и с финото ѝ телосложение.

— Не понасям жени, които се превръщат в дойни крави! — изръмжаваше понякога той. — Майка ти, Сара, не обръща внимание на фигурата си и, естествено, надебеля.

Сара поаленяваше и се свиваше в черупката си, осъзнала болезнено собствената си детска закръгленост.

Джулия Дейнджърфийлд пристъпваше деликатно на високите токчета по настланата с плочи зала; в сините ѝ очи не искреше радост, въпреки че яркочервените ѝ устни бяха извити в усмивка.

— Весела Коледа на всички — поздрави ведро тя и поднесе на Деди бузата си за целувка.

— Къде се губи това момче? — измърмори той. — Поставя търпението ми на изпитание.

— Тийнейджър е — напомни му Джулия. — Дай му време.

— Не съм давал време на никого през целия си живот! — заяви гордо той и изпъчи широката си гръд. — И не смятам да чакам някакъв разгневен подрастващ!

Джулия стисна зъби, повдигна едва забележимо вежди и въздъхна тихо. Погледна към момичетата.

— Честита Коледа, Дейзи... Сара!

Те се запътиха послушно да я целунат. Дейзи вдъхна познатото и опиянително ухание на „Фракас“ — парфюма, който майка ѝ винаги използваше.

— Сара — нареди Деди, — качи се горе и доведи брат си. Кажи му да дойде веднага, иначе адът ще се стовари върху му.

Момичето тръгна веднага и изкачи тичешком стълбите.

— Няма да позволя на това момче да помрачи празника — изръмжа Деди. — Къде е проклетото шампанско? — Намръщи се. — Дрейк знае, че сме тук, нали? Джулия, позвъни му, ако обичаш.

Всичко трябваше да е точно така, както Деди иска, иначе гневът му избухваше. Дейзи усети как я побиват тръпки при вида на потъмнялото му лице. Разразеше ли се бурята, положението се влошаваше бързо и непредсказуемо.

Джулия натисна бутона до камината и след миг икономът се появи, привидно спокоен, но леко зачервен. Носеше поднос с източени кристални чаши и кофичка с лед, в която имаше бутилка „Дом Периньон“ с гърло, увито в снежнобяла ленена салфетка.

— Сър... — каза тихо Дрейк и остави подноса върху масичката. Понечи да отвори бутилката. — Весела Коледа, сър!

— Спести си излиянията! — отсече Деди. — Излежаваше се, а? Време е да се стегнеш, човече!

Дрейк кимна учтиво и развъртя жичката около гърлото на бутилката. След секунда извади корковата тапа, която леко изпука, и напълни чашите с пенливата течност. Момичетата също получиха питие — по половин чаша за Сара и за Дейзи. Пълна чаша очакваше Уил.

— Милейди — Дрейк остави чаша до Джулия.

Тя беше седнала на един от позлатените столове Луи XVI край камината и се взираше в пламъците, виещи се зад решетката.

Чуха се стъпки и Уил и Сара влязоха в стаята.

— Време беше, по дяволите! — каза баща им. — Хайде, момче, взимай чашата! Всички! Взимайте шампанското! — Когато бяха готови, той произнесе обичайния коледен тост: — За неспирния, дълговечен успех на Дейнджърфийлдови и за Деди, който ни дари с благоденствието, на което се радваме!

Всички отпиха.

Студените мехурчета боцкаха по езика на Дейзи. Беше сигурна, че все някога ще се научи да харесва шампанското — все пак всички очевидно го обожаваша. Харесваше ѝ как замайва главата ѝ.

— А сега — каза Деди, щастлив, че денят се завръща в предначертания коловоз и семейството е налице и на разположение — чорапите!

Раздадоха издутите чорапи и всички извадиха подаръците си и ги разопаковаха. Както обикновено Деди се беше постарал да ги поглези. Джулия разопакова часовника „Картие“, инкрустиран с диаманти. Наред с другите дреболии Сара получи чантичка „Гучи“ и диамантени

обици, Уил — портмоне „Дънхил“ и колан „Армани“, а Дейзи — огърлица от розови перли и красиво яйце „Фаберже“, което да добави към колекцията, която баща ѝ увеличаваше всяка година. Това беше инкрустирано с тюркоаз и злато и в него имаше златна двойка — жена в бална рокля и мъж във фрак, танцуващи върху миниатюрен дансинг виенски валс.

— Красиво е, татко! — каза тя, щастливо усмихната и развълнувана. — Благодаря. — Втурна се към него и го целуна. — Много, много ми харесва!

Той се усмихна лъчезарно.

— Това са дреболии. Големите подаръци ще видите по-късно.

— Дрейк! — каза Джулия и вдигна чашата си.

Икономът се приближи покорно и наля още шампанско.

Джулия си беше сложила часовника, който проблясваше на китката ѝ.

Деди наблюдаваше мълчаливо, но накрая се обади:

— Достатъчно, Дрейк!

Икономът се поклони.

— Добре, сър. Обядът ще бъде сервиран точно в един часа.

— Погрижи се да не закъснее — каза Деди и щом Дрейк излезе, се обърна към съпругата си: — Не започвай, Джулия!

— Какво искаш да кажеш? — усмихна се сладко тя. — По традиция на Коледа се пие шампанско, нали? Знам колко обичаш реда.

Той се втренчи в нея; тъмните му очи заискриха гневно, но се постара да се овладее.

— Да се опитаме днес да сме щастливо семейство. Веднъж в годината.

Дейзи дочу изсумтяване и се обърна към брат си. Уил седеше приведен на канапето, скъпите му подаръци бяха на пода около краката му, сякаш разточителната дизайнерска кожа не означава нищичко за него.

— Какво има? — попита рязко Деди.

Уил сви рамене.

— Нищо.

Но очите и презрително издадената му долна устна казваха всичко.

„Защо е толкова ядосан? — почуди се Дейзи. — Татко е толкова добър към нас.“ Разбираше, че сигурно е ужасно родителите ти да не живеят заедно, баща ти да се ожени повторно за друга, но нали Уил не си спомняше някога да е било различно? И все пак живееше колкото с майка си, толкова и с баща си, когато не е на училище...

— Внимавай, момче — рече заплашително баща му. — Търпението ми е на изчерпване. Минеш ли границата още веднъж, ферарито, което чака отвън, си заминава.

Уил се намръщи и зелените му очи пламнаха, но замълча.

— Не ядосвайте Деди — обади се шеговито Джулия. — Всички знаем какво става, когато се ядоса.

Тя отметна глава и изпразни чашата си.

— Предупредих те, Джулия — каза той с гърлен глас.

Дейзи потрепера. Джулия стана и се приближи до подноса с напитките. Взе бутилка водка и си наля голяма чаша. Обърна се и се усмихна на съпруга си.

— Знам, скъпи — каза с ледени очи. — Знам много добре.

Момичето се втренчи стреснато в тях. Нямаше да се счепкат днес, нали? Разкъсваше се между двамата. Обичаше майка си, но тя не я обграждаше с топлота и обожание като баща ѝ и Дейзи по-често търсеше ласки и целувки от него. Около Джулия сякаш имаше невидимо силово поле, което държеше настрани всички, дори дъщеря ѝ.

Деди очевидно полагаше неимоверно усилие да се овладее.

— Да се опитаме днес да не спорим и да не се държим лошо — изрече през зъби.

Уил стана от канапето.

— Хайде, Сара — рече и гласът му изненада Дейзи с дълбокия си, мъжки тембър.

— Къде отиваш? — попита намръщено баща му.

— Да се обадя на мама. Днес е сама, забрави ли? Ще ѝ честитим Коледа.

Уил излезе от стаята и Сара го последва колебливо.

Деди ги изпрати с поглед и махна на Дейзи да отиде при него.

— Ела, принцесо. Донеси яйцето, искам да го разгледам.

Когато Уил и Сара се върнаха след дългия телефонен разговор с майка им, Джулия вече няколко пъти беше отишла до подноса с

питиета и ставаше все по-трудно да се преструват, че не забелязват издайническите признаци за състоянието ѝ. Тя заекваше, а докато вървеше, се олюляваше и препъваше.

Дейзи виждаше, че баща ѝ се опитва да не ѝ обръща внимание, но забелязваше и напрегнатите му рамене и стиснатите челюсти, белег за нарастващ гняв.

Дрейк влезе и обяви, че обедът е сервиран, и те се преместиха в трапезарията, украсена като по книга за Коледа — блестящо сребро, фин лен, тежък кристал и дълги свещи. Три прислужници в черни униформи стояха с гръб към стената и наблюдаваха как семейството се настанява около масата. Чакаха Дрейк да им даде знак с кимване.

Красиво подредената маса видимо поободри бащата на Дейзи и когато прислужниците започнаха да сервират блюдата — подноси с пушена шотландска съомга, с едри скариди, с пастет от съомга и дребни пъдпъдъчи яйца върху миниатюрни кръгчета ръжен хляб, намазани обилно със сос, лицето му се разведри.

— Честита Коледа на всички! — каза той, след като им сервираха. — Добър апетит. — Бодна вилицата съомга, докато Дрейк дискретно обикаляше масата, пълнейки чашите. После се обърна към Уил и го попита — Как е майка ви?

— Добре е — отвърна бързо Сара.

— Попитах брат ти. Да не би да е онемял. Днес е много лаконичен — усмихна се студено Деди.

— Мама е добре, като се има предвид, че прекарва Коледа сама без нас — отвърна Уил. Лицето му беше зачервено.

Деди задъвка бавно. Най-сетне преглътна и каза:

— Мястото ти е тук, при мен. Прекарваш достатъчно време с майка си. Днешният ден е изцяло на нейно разположение.

Уил изпепели с поглед баща си, но нищо не каза.

— Омръзна ми от това нелепо делене — заяви Деди и очите му станаха сурови. — Вие сте ми син и дъщеря — и двамата сте Дейнджърфийлд. — Той остави вилицата. — Реших. Отсега нататък ще прекарвате повечето време тук, в Торнсайд. Майка ви упражнява прекалено силно влияние върху вас, ясно е. И двамата сте се превърнали в разглезени малки чудовища.

Страните на Сара пламнаха и очите ѝ се насълзиха. Прехапа устни и се втрени в чинията си. Кестенявата ѝ коса се спусна пред

лицето ѝ.

— Нямах право! — избухна яростно Уил. — Не сме бебета! Ние решаваме как ще прекарваме времето си и къде ще живеем!

— Не мисля — изрече баща му със стоманен глас. — Ще правите, каквото ви кажа, или ще съжалявате.

Дейзи усети неприятна тръпка да пробягва по гърба ѝ. Баща ѝ никога не ѝ говореше така. Не знаеше какво ще прави, ако ѝ се случи.

— Остави горките дяволчета на мира — обади се Джулия от нейния край на масата. Вдигна чашата и отпи голяма глътка от виното, което Дрейк току-що ѝ беше налял.

Деди погледна съпругата си.

— Какво каза?

— Чу ме! Престани да съсипваш живота на всички. Днес е Коледа все пак!

— Джулия, съвземи се — просъска яростно той.

Тя отметна глава и се засмя.

— Съжалявам, май се разлудувах. Всички трябва да се държат прилично, нали? Знаем как наказват непослушните.

Деди стана. Дейзи се сви в стола, уплашена от изписалия се по лицето му гняв. Пожела си с цялото сърце мама да млъкне, за да не го ядосва.

Джулия се усмихна на съпруга си и сви нехайно рамене.

— Време е някой да ти каже как стоят нещата. Не преживяха ли достатъчно децата ти? Разведе се с горката им многострадална майка, защото ти се прииска промяна. Нещо по-изискано, за да придаде блясък на родословното ти дърво. Дейнджърфийлдови не бяха цвете за мирисане, нали, особено заради незаконния ти брат? Затова избра мен. — Тя удари с юмрук в гърдите си. — И аз паднах в капана. Винаги съм била идиотка! Какво ѝ беше на предишната ти съпруга, а? Аз ще ти кажа. Произхождаше от здрав селски род, също като теб, и ти не я понасяше заради това. Но баща ти я беше избрал и докато беше жив — и съсипваше живота на всички също като теб — беше длъжен да правиш каквото поиска.

Юмруците на Деди се свиха и той се втренчи в съпругата си изпод настръхналите си, склучени вежди.

— Млъкни! — изръмжа.

— Иначе какво? — извика Джулия и в очите ѝ просветна странно веселие. — Е? Какво ще направиш? С дълги ръкави, висока яка и грим... ще прикрия синините?

— Пияна си. Махай се оттук! Веднага!

Тя наклони кокетно глава и примигна.

— Да пропусна прекрасната коледна трапеза? Как бих могла?

Той хвърли салфетката си върху масата и изрева:

— Излез! ВЕДНАГА!

Дрейк се появи като по чудо до Джулия, хвана я деликатно под ръка и я вдигна.

— Махни си ръцете от мен, нещастнико! — изпищя тя и се опита да го отблъсне, но не можеше да мери сили с иконома. Тя се взря яростно в съпруга си.

— Проклетите ти главорези винаги ти вършат мръсната работа, а?

— Заведи я горе, Дрейк — нареди Деди. — Заклучи я в спалнята с бутилка водка. Гадната алкохоличка очевидно мечтае за това.

Джулия побеля като платно и онемя от яд. Дрейк я издърпа от стола, но тя успя да си освободи ръката. Скъса инкрустирания с диаманти часовник върху китката си и го захвърли към мъжа си в отсрещния край на масата. Часовникът улучи звънко свещника от тежко сребро, отскочи и се приземи в чашата на съпруга ѝ, където потъна на дъното като лъскава риба.

— Това мисля за проклетия ти подарък! — просъска тя, докато Дрейк я теглеше навън. След миг двамата изчезнаха.

Всички се втренчиха в изящното бижу, което плуваше във виното.

Дейзи усети, че ръцете ѝ треперят. После забеляза, че Сара плаче. Лицето на Уил изглеждаше каменно, но очите му издаваха колко е потресен от сцената, разиграла се току-що. Уил и Сара не изпитваха топли чувства към мащехата си; отнасяха се любезно с нея, но личеше, че просто изтърпяват присъствието ѝ. От своя страна Джулия се старееше да ги отбягва. Сега обаче ги бе защитила и явно щеше да плати прескъпо за това. Уил стисна устни.

Докато наблюдаваше как сестра ѝ плаче, Дейзи изправи рамене.

„Татко няма да ме види така“ — зарече се яростно тя. Познаваше достатъчно баща си и знаеше, че слабостта на Сара ще го разгневи още

по-силно. Той мразеше децата му да проявяват страх и винаги се успокояваше по-бързо, ако покажеха силен дух, дори с цената да понесат наказание. „Не и мен. Мен не ме наказва.“ Вярно беше. Дейзи не беше прекривала границата — поне пред него — за да заслужи наказание.

Баща им извади часовника от чашата с вино и го хвърли върху масата. Избърса мокрите си ръце в покривката, седна с каменно лице и отново сложи салфетката върху скута си. Взе вилницата и бодна парче сьомга. Цареше гробно мълчание. Чувахе се само звънът на среброто върху порцелана и приглушеното хлипане на Сара. След няколко секунди той не издържа.

— Престани да хленчиш! — изкрещя и захвърли вилницата. — Чуваш ли? Млъкни!

Сара подскочи от страх и събори кристалната си чаша за вино, която Дрейк беше напълнил с бъзов сок. Тя се преобърна бавно, удари се в сребърната купа с лед и се счупи. Покривката се намокри; кристалчетата заблестяха върху нея като скреж.

Дейзи ахна. Сара се втрени в бъркотията, ужасена от стореното. Баща им скочи отново, вече наистина беше разярен. Тръгна към Сара и я сграбчи за раменете.

— Защо си толкова непохватна? — изкрещя той. Очевидно гневът му, трупан цяла сутрин, щеше да се излее върху нея. — Глупава, тромава крава! Проклетата ти майка е виновна! Джулия е права, тя е селяндурка. Ти също! Погледни се! Дори не приличаш на Дейнджърфийлд с тази противна коса!

Сара изглеждаше вледенена от страх, с ококорени очи и зейнала уста.

— Върви! — извика той. — Качвай се горе и се махай от очите ми!

— Не смей да я докоснеш! — Дейзи погледна към Уил, който скочи на крака. — Не я пипай!

Лицето му беше побеляло, луничките му приличаха на бледи петна. Извисяваше се в цял ръст, изопнал широките си рамене. Мускулите, добили желязна сила благодарение на гребането, се очертаваха под сакото. Внезапно бе заприличал повече на мъж, отколкото на момче.

— Не се меси! — изръмжа Деди, но пусна раменете на дъщеря си. — Сара! Качвай се горе! Веднага.

Уил вдигна ръка.

— Стой тук, сестро. — Погледна предизвикателно баща си. — Сара няма да ходи никъде.

— Как смееш? — озъби се Деди. — Ти си нищо и никакво момче! Със сестра ти ще правите каквото ви се казва! Разбра ли?

— Не — отвърна упорито Уил. — Нямах право да ни заповядваш. Ти си ни баща, не си диктатор.

Деди се задъхна и лицето му поаленя. Стовари юмрук по масата и кристалните чаши издрънчаха.

— Ти... ти... ще ми се подчиняваш! Ще изпълняваш каквото ти казвам! Не разбираш ли, че без мен нямаш нищо? — Той махна към тавана. — Онова модерно оборудване горе, глупави компютри за хиляди лири... аз съм го платил! Всичко, което имаш, всичко, което притежаваш, всички проклети идеи, които училището ти е втълпило... аз съм ги платил!

— Не си — изрече спокойно Уил. Колкото повече се разяряваше баща му, толкова по-спокоен изглеждаше той, сякаш извличаше сили от бащината ярост. — Дядо ги е платил.

Дейзи извърна механично очи към портрета на Джоузеф Дейнджърфийлд, окачен на почетно място на стената. Джоузеф Мжареч, напуснал Чехословакия през двайсетте години на XX век и дошъл да търси щастието си в Англия, беше станал английски джентълмен — или поне се беше опитал да стане. Променил фамилията си, купувал скъпи къщи, организирали пищни приеми и изпратил сина си да учи в гимназия и в Кеймбридж, но така и не го приели с отворени обятия. Акцентът, все още доловим въпреки усилията да го прикрие, и недодяланите обноски затваряли вратите на висшето общество.

Дядо ѝ беше починал, преди тя да се роди, но Уил и Сара го бяха виждали.

— Какво каза? — попита задавено баща им.

— Чу ме. Дядо е спечелил парите. Ти просто черпиш от тях. Основал е и попечителски фонд за мен и за Сара и когато дойде време да го получим, ще се отървем от теб завинаги. — Момчето се усмихна и лицето му се преобрази. — Всъщност не знам дали ще успея да

дочакам момента. Знаеш ли? Писна ми от всичко това. От години се отнасяш към мен и към Сара като с отрепки и разглезваш малката си галеница.

„Говори за мен! — помисли си изумено Дейзи. — Разглезена ли съм?“

Деди зяпна, а Сара изгледа уплашено Уил.

— Мислиш, че не забелязваме? — Усмивката на Уил се стопи и лицето му се вкамени отново. — Държиш се, сякаш сме нищожества... Хора, които можеш да захвърлиш като дрипи, ако някой друг те привлече. Както си постъпил с мама. Е, ще те изненадам. Ние не сме нищожества. Част сме от това семейство и не можеш да ни пренебрегнеш. Дядо го знаеше. Затова вложи семейното състояние във фонд за всички ни. Сигурно те е познавал добре. Прави каквото щеш, Деди! Все ни е едно. Ние сме членове на семейство Дейнджърфийлд точно толкова, колкото и малката ти принцеса и ще получим всичко, което дядо ни е оставил.

Татко беше зяпнал, сякаш не вярваше на ушите си.

Уил пристъпи иззад масата, заобиколи я и застана до сестра си.

— Хайде, Сара. Вече ми дойде до гуша. Да вървим.

Тя погледна първо него, после баща си. Очевидно се страхуваше да помръдне. Уил я улови за ръката.

— Хайде.

Двамата тръгнаха към вратата. Баща им ги проследи с поглед и после тръгна бързо след тях. Дейзи скочи от стола и се втурна след тях. Видя как Уил изважда ключове от огромната порцеланова купа върху масичката в преддверието.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя Деди. — Това са ключовете за моя Астън Мартин!

Когато Тед не взеше Деди с ролс-ройса, той летеше със зелената си спортна кола по шосетата, сякаш им е господар.

— Знам — каза любезно Уил. — Винаги съм искал да го покарам и сега ще го направя.

— Наскоро взе книжка! — извика Деди. — Не можеш... не можеш...

— Непрекъснато ми повтаряш какво не мога да правя — каза синът и грабна палтото си от закачалката. — Но знаеш ли? Пет пари не

давам! Хрумна ми нещо! Задръж ферарито, което си ми купил за Коледа. Ще направим размяна.

Сара си облече палтото и той отвори вратата. За миг двамата слязоха по каменните стъпала, отвеждащи към алеята. Тед беше докарал татковия Астън Мартин пред къщата, Уил насочи дистанционното към него и вратите се отключиха с покорно щракване.

— Влезеш ли в тази кола, слагам точка! — изкрещя Деди с почервено лице. Дейзи се скри зад него. Наблюдаваше сцената и потреперваше в студения декемврийски въздух. — Чу ли? Слагам точка! Смятай, че вече не принадлежиш на семейството!

Уил седна зад волана, Сара се настани до него и затвори вратата. Изглеждаше доста по-доволна, отколкото преди пет минути.

Уил погледна към баща си и се усмихна широко.

— Не мисля, че това зависи от теб, Деди. Съжалявам!

Той завъртя ключа и запали двигателя. След миг колата избоботи, подскочи, поднесе леко по каменната повърхност и се стрелна напред към завоя. Пое по асфалтирания път, заобиколен от варовикови стени, и се насочи към високата порта и към шосето отвъд.

Дейзи стоеше до баща си и наблюдаваше как колата се смалва. Не можеше да повярва. Наистина ли си тръгнаха? Съдейки по думите на Уил — сигурно завинаги.

Баща ѝ също сякаш не вярваше на очите си, вперени в хоризонта, където изчезна колата. Когато стана ясно, че двете му големи деца наистина са заминали и няма да се върнат, той се разтреса от гняв; ръцете му с малки туфички от черни косми се разтрепериха неудържимо. Без да продума, той влезе в къщата и заизкачва стълбите. Дейзи го последва на известно разстояние, питайки се как трябва да постъпи. Той се изкачи чак до мансардата, отредена наскоро за Уил, влезе вътре и затвори вратата. После отвътре долетя трясък — педантично и усърдно той разрушаваше едно по едно скъпоценното оборудване на Уил и превръщаше стаята в руини.

8.

Шанел знаеше, че майка ѝ се е постарала за Коледа. В навечерието на празника беше отишла в супермаркета и беше купила последната пуешка кълка, останала на щанда, замразени зеленчуци и коледен пудинг. Имаше дори кутийка евтини шоколадови бонбони.

„Тях поне няма да ги готвя“ — помисли си Шанел.

Майка ѝ никога не забравяше алкохола, разбира се. Той се появяваше всяка година, дори когато храната липсваше. Тази година имаше огромни бутилки водка и уиски, десетки кутии бира и пластмасови шишета със сайдер. Понеже беше Коледа, беше донесла и бутилка вино.

„Старая се“ — помисли си Шанел, но въпреки това знаеше, че другаде хората празнуват по-добре. Майка ѝ беше още в леглото, макар да минаваше пладне, защото с Бил не бяха устояли на изобилието от алкохол вкъщи и го бяха наченали още щом Мишел се прибра с покупките от супермаркета. По-късно се отбиха приятели и веселбата, песните и крясъците продължиха до зори. Когато Шанел се събуди от неспокойния си сън и сънена слезе долу, къщата беше сива, студена и миришеше на вкиснато.

Върху кухненския плот имаше подарък — опакован с прокъсана хартия, но очевидно предназначен за нея. Тя смъкна измачканата хартия и видя розово плюшено мече с огромно сърце, нарисувано върху гърдите му. Взира се дълго в него. Рядко получаваше подаръци от майка си и затова ѝ стана приятно, но беше помолила за друго. Искаше дискмен или нови розови маратонки „Найк“, или джинси с мъниста по джобовете. Или обувките за танци, които беше видяла на витрината на магазинчето, където продаваха трика и лъскави сребристи обувки за степ.

Не искаше плюшено мече.

Остави го върху масата и въздъхна, отвори хладилника и извади опаковката със замразеното пуешко, обърна я и прочете указанията. Стори ѝ се лесно. Единственият проблем беше кога майка ѝ ще се

свести достатъчно, за да седне на коледната им трапеза. Шанел нададе уху и се заслуша. Отгоре не долиташе нито звук.

„Безсмислено е да се мотая“ — помисли си тя. Включи фурната. Взе си палтото и излезе навън, затваряйки плътно вратата на миниатюрната къща.

Днес не изпита обичайния страх, когато прекрачи прага. Паркът изглеждаше безлюден. Всички си бяха вкъщи, ядяха коледния обяд или гледаха телевизия. По къщите блещукаха цветни лампички, по прозорците бяха изрисувани снежинки и дядоколедовци.

Гирляндите от лъскави звездички около рамките на вратите или по хилавите клони на дърветата придаваха на голия, сив квартал необичайна празничност и ведрост. Шанел пъхна брадичка в яката на палтото и се втренчи упорито в земята. Не искаше да мисли за семействата, където за децата се грижеха, майките готвеха всеки ден, перяха и бдяха всичко да е наред. Семействата, в които имаше бащи...

Тя сви край редица къщи и стигна площада с детския кът. Седна на една люлка, залюля се леко, питайки се кога трябва да се върне у дома. Понечи да стане и да тръгне обратно, но чу глас:

— Хей! Малката!

Шанел се обърна и видя високото чернокожо момче, което често висеше тук с бандата си. Побиха я тръпки, когато забеляза, че върви към нея, въпреки че е сам. Трябваше да е смела. Вирна брадичка и каза:

— Да? Какво искаш?

Той приближи до нея. Имаше мека, чиста кожа и кафяви очи; черната му коса беше обръсната почти до голо. Белег прорязваше едната му вежда. Момчето се ухили:

— К'во прайш тука? Коледа е.

— А ти какво правиш тук? — отвърна Шанел.

Момчето седна на люлката до нея. Сви рамене, бръкна в джоба на коженото си яке и извади пакет цигари.

— Вкъщи е претъпкано. Дойдох да подишам чист въздух. Така де... Чичовци, лели, братовчеди, не знам какви си... замая ми се чутурата. — Той предложи цигара на Шанел: — Искаш ли?

— Не. — Тя поклати глава. Разбра, че по-голямото момче не възнамерява да се държи грубо, и страхът ѝ премина.

— Хей! Съжалявам за това, дето ти го каза едно от момчетата ми онзи ден. За чуването. Не биваше да ти говори така, казах му. — Той запали бавно цигарата, огледа я и добави: — В „Сейнт Стивънс“ си, нали? Видях те на игрището. Момичетата те дразнеха.

Шанел сви рамене и отмести очи. Училището не беше като излет в планината, вярно. Тормозеха я, вероятно защото беше дребничка, бледа и хилава, или защото другите усещаха самотата и гнева ѝ, който кипеше във вените ѝ като вулканична лава в очакване да изригне. Площадката се беше превърнала в място за изтезания, където момичешките банди ѝ поднасяха все нови и нови изпитания. Неведнъж я избутваха зад тоалетните, ритаха я, щипеха я, плюеха я и я обиждаха, а тя не успяваше да сдържи сълзите от болка и ярост, стичащи се по лицето ѝ. Това им харесваше.

— Защо им позволяваш? — поклати глава момчето. — Кучки са и не им стиска.

— Не им стиска пред теб — отвърна Шанел и се изчерви, че е наблюдавал как я тормозят. — Повечето са по-едри от мен.

Момчето се засмя.

— Да... май си права. Слушай! Следващия път, когато ти се нахвърлят, ела при мен. Ще се погрижа повече да не те закачат. Как се казваш?

— Шанел.

Той кимна одобрително.

— Да... Хубаво. Аз съм Джамал. Потрябва ли ти помощ, обръщай се към мен. Ясно?

Тя му се усмихна. Вече не се страхуваше от него.

— Да. Благодаря, Джамал.

— Няма проблем. — Той стъпка угарката и стана. — Ще се връщам. Идваш ли? Ще те изпратя, ако искаш.

— Да. Мама сигурно се е събудила.

Спомни си пуешкото, което чакаше да го пхнат във фурната.

Стана и двамата прекосиха бавно площадката.

След като изядоха коледната вечеря, стотвена от Шанел, накичени със смачкани хартиени коронки от евтините солени бисквити, Мишел обяви, че ще излизат.

— Отиваме при Гас — заяви гръмогласно тя, когато ситият Бил се облегна и запали цигара.

Шанел се усмихна.

— Наистина ли?

Не ходеше често у Гас, но винаги ѝ харесваше. Не знаеше как майка ѝ е успяла да се сприятели с него, той не приличаше на другите им познати, но винаги беше край тях, приятелско присъствие в живота им. Имаше къща в покрайнините на квартала — не модерна, а викторианска, порутена и олющена и пълна с необикновени вещи — пиано, стъклени шкафове с препарирани животни, стари скелети, странни скулптури от кост и восък. Навсякъде имаше книги и картини. Гас беше боядисал стените с пасторални пейзажи от някаква гореща страна, където имаше лозя, замъци и хълмове с мека зеленина, преливащи в пастелносиво небе. Изглеждаха чудновати, но бяха интересни.

Вече се смрачаваше, когато стигнаха къщата. Тя беше осветена и гостите се веселяха. От древното стерео се носеше джаз, навсякъде беше пълно с хора, които пушеха цигари и стискаха чаши с вино или уиски.

— А, Мишел, влизайте! — извика Гас, когато ги видя да си проправят път през тълпата в преддверието. — Добре дошли, добре дошли! Весела Коледа!

Шанел се радваше на топлината и светлината. Тръгна след майка си и Бил по коридора. Влязоха в кухнята в дъното, където Гас стоеше пред печката и разбъркваше тенджерата с претоплено вино, от която се носеше ухание на портокали и канела. Гас беше възрастен. Шанел не знаеше на колко години е, но беше стар — с побеляла коса и гъсти бели вежди. Тъмнокафявите му очи се губеха сред сбръчканата, подпухнала кожа. Носът му беше подут и зачервен от дългогодишното пиянство. По брадичката и по скулите му беше набола бяла брадичка и приличаше на подпийнал Дядо Коледа.

— Ето я и прекрасната Шанел! — Очите му ѝ се сториха почти черни, когато се приведе и я потупа приятелски по рамото. — Как си, скъпа?

Той не говореше като другите ѝ познати, освен може би неколцина учители. Произнасяше думите съвършено правилно и отчетливо.

— Добре — промърмори тя смутена.

— Добре ли прекара Коледа?

— Да — усмихна се тя.

Коледата беше отвратителна, но нямаше смисъл да обяснява. И без друго никой не се интересуваеше. Гас се разсея за малко, сочейки на Бил чашите и бутилката с уиски, после се обърна отново към нея.

— А сега... — каза топло — някой ми подшушна, че искаш нещо много специално за Коледа.

Шанел сбърчи объркано чело и стрелна с очи майка си, която се усмихваше и палеше цигара.

Гас продължи:

— Някой ми каза, че искаш да посещаваш уроци по танци. Така ли е?

— Да... да — кимна тя, останала без дъх, — така е...

— Е... Странно, но снощи Дядо Коледа се отби при мен — потупа се той с показалец по носа.

„Мисли ме за глупаво дете“ — рече си Шанел, но се престори на доволна и се усмихна възторжено.

— Дядо Коледа ме помоли да ти предам това...

Гас взе пакет, увит в ярка хартия, и ѝ го подаде.

Тя го взе развълнувано и го отвори. Вътре имаше две розови балетни пантофки от сатен с меки панделки, овързани около тях. До тях лежеше картичка с надпис: „Уроци по танци за една година“.

Сълзи напиреха в очите ѝ и буца заседна в гърлото ѝ.

— Благодаря... благодаря ти, Гас — отрони тя, притиснала пантофките до гърдите си. Беше щастлива, но недоумяваше. Той никога не ѝ беше правил подаръци. Защо сега?

— Благодаря... нямам думи...

Той я потупа отново по рамото.

— За мен е чест. Малък подарък от чичо Гас, нищо особено.

— Доволна ли си? — попита Мишел, издухвайки цигарен дим.

Дъщеря ѝ кимна, все още не можеше да повярва, че най-съкровената ѝ мечта се е сбъднала.

— Надявам се сега да спреш да хленчиш — додаде Мишел.

9.

Люси вдигна снимката от списанието и Дейзи се разкикоти. Бяха в кабинета на Люси под предлог, че се готвят за изпитите, но всъщност прелистваха клюкарски списания и търсеха нещо за тях и за приятелите им.

— Това ли са най-смахнатите британски наследнички? — промърмори Люси, прочитайки заглавието на поредната статия.

— Хмм... — отвърна Дейзи. — Възможно е, предполагам!

Сви на топка лист хартия и замери снимката. Бяха ги фотографирали с Люси на благотворителен бал миналата седмица. Дейзи беше с дълга рокля със сребърни пайети на „Рейчъл Гилбърт“ и носеше сребърна клетка с два миниатюрни папагала със зелени и алени пера, които контрастираха на металическите отблясъци на роклята. Върху рамото на Люси през цялата вечер се мъдреше опитомена бяла сова и примигваше с кехлибарените си очи срещу изумените гости. По време на танците Люси най-сетне я прибра в клетката ѝ.

Люси продължи да чете:

— „Петнайсетгодишни красавици...“ — Погледна Дейзи и повдигна вежди. — Красавици, виж ти! „Петнайсетгодишните красавици Дейзи Дейнджърфийлд и Люси Кричлоу-Браунинг привлякоха всички погледи миналата вечер с ексцентричните аксесоари на костюмите си. Богатите наследнички предизвикаха истинско брожение по време на благотворителния бал, събрал седемнайсет милиона лири за нуждаещите се деца.“

Другото момиче се разкикоти отново.

— Хубаво е, че всички са забелязали. Сега трябва да измислим какво да направим следващия път!

Люси се разсмя.

— Скъпа... Ще се затрудним, след като вдигнахме толкова високо летвата...

— О, сигурна съм, че ще ни хрумне нещо, не бой се.

В този момент вратата на кабинета се отвори и Кайра Бонд — руса и стройна, се облегна на рамката. Кайра и Дейзи не се обичаха особено.

— Какво правите? — попита провлечено Кайра, оглеждайки нехайно Дейзи от главата до петите. — Мислех, че вече сте отпрашили нанякъде.

— Разрешиха ми да остана да уча тук — отвърна рязко Дейзи. — Не че е твоя работа.

Тя я изгледа втренчено и устните ѝ се поприсвиха.

— Е, радвам се, че ви открих, защото искам да ви кажа нещо. — Сложи едната си ръка на кръста и се взря враждебно в Дейзи. — Стойте далеч от Фреди Амбърс.

Дейзи повдигна вежди. Фреди беше невероятно красиво момче, с което напоследък прекарваше доста време. Пътищата им се бяха пресекли на няколко елегантни празненства и в Сен Тропе през лятото. Той проявяваше нескрит интерес към нея и я ухажваше при всяка среща. Тя нямаше нищо против. Всъщност си падаше страшно по него и беше сигурна, че скоро ще я покани на среща, защото миналата седмица ѝ поиска телефонния номер и имейла.

— Какво те засяга? — попита тя.

— Фреди излиза с мен — заяви Кайра. — Затова долу лапите! Ясно?

— Преследваш го заради проклетата яхта на баща му — промърмори Люси. — Колко предсказуемо!

Другото момиче я изгледа намръщено и пренебрегна коментара.

— О... А знае ли Фреди? — попита Дейзи. — Защото миналата седмица се канеше да покани на среща мен... съдейки по целувката му.

Кайра присви очи и на скулите ѝ грейнаха две червени петна.

— Чу ме — просъска тя. — Стой далеч от Фреди... плебейке.

— Какво?

— Плебейка. Парвеню.

Дейзи се изчерви на свой ред. Обзе я гняв.

— Какви ги говориш?

Кайра изсумтя.

— Хайде, хайде, разбираш прекрасно! Баща ти е богат, но произхожда от простолюдието. Деди каза, че е прост емигрант, извадил

късмет, защото баща му купил няколко къщи. Само едно поколение те дели от бедните ти селски предци.

Дейзи усети как гневът я завладява. Подозираше, че сплетничат в общата стая. Кайра и шайката ѝ започваха да шушукат и да се смеят винаги когато минаваше край тях и ѝ подвикваха непонятни обиди. Едва сега се досети, че говорят за потеклото ѝ. В това училище вземаха много на сериозно въпроса за социалното положение — откъде точно са дошли парите ти и колко голяма е къщата ти бяха теми от съдбовно значение.

„Това било значи! — помисли си Дейзи, пламнала от ярост. — Трябваше да проумея... Глупави кучки! Как смеят да говорят така за татко?“ У нея се надигна закрилнически инстинкт. Как дръзват да критикуват баща ѝ? Той беше магнетичен, силен... най-забележителният човек на света вероятно. Колкото до историята на дядо ѝ и невероятните му успехи, превръщайки се от купувач на няколко порутени къщи в Ийст Енд в собственик на могъща империя за недвижими имоти, включваща курорти и хотели... е, постиженията му бяха удивителни и нямаше от какво да се срамува. Благодарение на тях семейство Дейнджърфийлд бе натрупало огромно богатство. Парите обаче не бяха достатъчни според момичетата в училището на Дейзи. Те ценяха синята кръв и бохемството, което вървеше ръка за ръка с наследеното състояние; презираха тежкия труд и семействата, пристигнали в тази страна и оставили следа само за две поколения.

Дейзи скочи на крака с пламнали очи.

— Как смееш! За твое сведение, няма по-добър човек от татко и аз не се срамувам от произхода му. Той се труди усърдно и е щедър благотворител. А твоят баща? Какво прави той? Смесва джин и тоник, докато чака да му дойде редът на тенис корта? Е, направо ще припадна от възторг.

— А и майката на Дейзи е истинска дама — обади се Люси.

Кайра сви презрително устни.

— Да, а мама ми каза, че семейството ѝ я отлъчило, задето се омъжила за противен селяк. Очевидно не е била с всичкия си. — Тя се обърна към Дейзи: — Виждаш ли? Ти си нищожество като баща си.

Дейзи се спусна към нея и я сграбчи за косата. Кайра изпищя и се опита да хване китките ѝ, извивайки глава под силните ѝ пръсти.

— Пусни ме, глупава кучко! — извика.

— След като се извиниш — каза Дейзи през стиснати зъби и пак дръпна дългите къдри на Кайра, чувайки с наслада последвалия болезнен писък.

Люси се втурна към тях и я бутна настрани.

— Спрете! Иначе госпожица Ред ще доприпка и лошо ни се пише.

Дейзи пусна неохотно косата на Кайра и тя се отдръпна от нея, притиснала главата си с длани и с очи, пълни със сълзи.

— Ще си платиш за това, Дейнджърфийлд. Говоря сериозно! — просъска, обърна им гръб и излетя от стаята.

Възцари се мълчание. След малко Люси се обади:

— Лицето ѝ беше само за снимка! Беше страхотно, Дейзи, наистина!

— Заслужи си го. Противна крава! — отвърна задъхано тя. — Няма да позволя на никого да обижда семейството ми.

* * *

Баща ѝ каза, че не бил чувал по-забавно нещо. Дейзи беше в кабинета му, седнала върху коленете му. Той я накара да му разкаже всичко още веднъж.

— Значи не успя да се сдържиш, вулканче мое? Спусна се да защитиш бащината чест?

— Тя наговори ужасни неща за теб — каза Дейзи с гласец, който често използваше, когато говореше с баща си, без да го съзнава.

— Какво каза тя?

Той я погледна в лицето; тъмнокафявите му очи искряха развеселено, а гъстите черни вежди се извиваха над тях както винаги, когато нещо го заинтригува.

Дейзи се почувства неловко. Не искаше да повтаря думите, които онова отвратително момиче наговори за обичния ѝ баща. За миг го зърна с очите на съученичките си и внезапно осъзна, че сигурно им се струва смешен с големия корем, с катраненочерната коса, прекалено тъмна и прекалено лъскава, за да е естествена, и със смуглата кожа, която той винаги поддържаше лешниковокафява с дълги експедиции в открито море и на шезлонга пред домашния басейн.

Но тя виждаше само топлите кафяви очи и ръцете, винаги готови да я прегърнат, и чуваше дълбокия гърлен смях и да я нарича „принцеса“. Усещаше познатото ухание на одеколон „Ермес“, примесено с горчивия привкус на пурите, и разбираше, че я обичат.

— Е? — настоя той. — Какво каза хлапачката за мен?

— О... — понамести се смутено Дейзи. Не можеше да го изрече. Страхуваше се баща ѝ да не се обиди или по-лошо, да не помисли, че тя споделя мнението на Кайра. Опита се да смени темата: — Разгледа ли снимките на обувките?

— Разбира се, скъпа — каза той. Успя да отклони вниманието му. Потупа я по коляното и тръгна към компютъра, където пазеше снимките, които му беше изпратила. — Прекрасни са.

Огледа гордо снимките. Дейзи застана до него и се взря в екрана, където се виждаха серия снимки на разноцветни балетни обувки, изработени от различни материали, както и на боти за колоездене и лъскави сандали. Сега ѝ се сториха още по-красиви. Заводът в Китай беше свършил чудесна работа и скоро щяха да започнат да произвеждат моделите.

— Изглеждат великолепно, Дейзи. Наистина. Впечатлен съм.

Тя се усмихна на баща си, очарована от похвалата. Тя предложи да започнат да произвеждат обувки за момичета на нейната възраст и да ги продават както в сайта на Дейнджърфийлдови, така и в бутиците в хотелите и курортите на семейството. Деди хареса идеята и ѝ уреди срещи с хора, които да ѝ помогнат да я осъществи. Засега моделите на Дейзи се представяха добре в пазарните проучвания — обувките ѝ запълваха нишата между модните линии за малки момиченца и за зрели дами. Макар да нямаше причина да не допаднат и на жените — обувките изглеждаха чудесно.

— Ако ни потръгне — рече замислено баща ѝ, — ще разширим производството и ще изпробваме нови стилове. — Той погледна по-строго дъщеря си. — Това не означава, че искам да забравиш главния ни бизнес — недвижимата собственост. Това ще работиш за мен, когато се дипломираш.

— Знам, татко — отвърна тя.

Той отпусна широката си длан върху нейната.

— По-важно е от всякога, Дейзи. Само ти ми остана. Знаеш го, нали? Майка ти е много болна.

Дейзи кимна. Майка ѝ отсъстваше още по-често от живота ѝ, обикаляйки места, където баща ѝ твърдеше, че ѝ помагат да се справи с проблемите си.

Сега мама беше в санаториум — много красива стара къща сред необятни морави, покрити с кадифена зеленина. Липсваше ѝ, но изпитваше и облекчение, че сега домът им е по-спокоен.

Внезапно на лицето на Деди се изписа тъга.

— Добре ли си? — попита Дейзи и го прегърна. Беше ѝ неприятно да го вижда унил. — Не е само заради мама, нали? За... за другите ли мислиш? За Уил и Сара?

— Не — отсече той. — Не, разбира се. Те направиха своя избор и толкова. Не мисля за това. Ти също не бива да мислиш.

Дейзи знаеше, че решителността му е престорена. Как би могъл да не тъгува за двете си по-големи деца? Не беше ги виждала от онази Коледа преди три години. След няколко дни служителите на Деди докараха неговия Астън Мартин, но сърце не му даваше да се качи в него и в крайна сметка го продадоха. Сега от брат ѝ и сестра ѝ бе останало само ехо. Беше странно как просто изчезнаха от живота ѝ и ѝ липсваха, но нямаше представа как би могла да им го каже. Освен това в съзнанието ѝ се беше запечатал гневът на Уил; очевидно двамата със Сара открай време я мразеха и презираха, решили, че е обсебила бащиното внимание. Но как би могла да го избегне? Не беше нейна вината, че се е родила и е любимка на Деди.

Сега тя бе останала единственото му дете, зеницата на очите му. Разбираше, че я глези невероятно с огромната сума, която ѝ отпуска за дрехи, и с кредитната карта без ограничения изцяло на нейно разположение. Вече имаше собствен розов ролс-ройс в гаража, макар да не умееше да шофира. Поискаше ли да отиде някъде, трябваше само да уведоми шофьора или пилота; хеликоптерът, самолетът и яхтата винаги бяха в готовност.

Дейзи обаче знаеше, че един ден ще бъде повече от разглезено дете. Огромният семеен бизнес чакаше да поеме юздите му. Тогава щяха да разчитат на нея и тя трябваше да се представи достойно. Тези очаквания означаваха, че под лъскавата ѝ, стилна външност винаги ще се крие стоманен дух.

Не я притесняваше, че бъдещето ѝ е предначертано от самото начало.

„Татко се нуждае от мен — помисли си тя. — Трябва да му помагам. Той има само мен.“

10.

Плъзгането и пляскането на балетни пантофки по дъсчения под се чуваше въпреки силните акорди на пианото, ехтящи в залата.

Шанел се движеше като в транс. Музиката отекваше дълбоко в нея и тя трябваше да откликне. Танцът беше кратък, но труден и тя беше упражнявала сотетата и пиетата безкрайно, за да ги изпълни със съвършена лекота.

Приключи приведена, с разперени ръце, изопнат напред крак и сведена глава. Когато музиката заглъхна, усети как се връща отново в тялото си. Зрителите помълчаха за миг, после възрастната беловласа жена, дошла да я види, кимна рязко и каза:

— Благодаря, госпожице Хюз. Свободна сте.

Шанел направи реверанс, както я бяха учили, и изтича към плъзгащите се врати на залата. Извърна се да улови погледа на учителката си, да зърне усмивката и намигването и излезе.

В съблекалнята друго момиче от класа ѝ се подготвяше — увиваше ефирната пачка около кръста си и напрегнато се оглеждаше в огледалото да провери, че нито едно косъмче не се е изплъзнало от кока ѝ.

— Как беше? — попита тя, когато Шанел влезе.

Шанел сви рамене.

— Добре, мисля. Ще видим.

Другото момиче беше обзето от сценична треска.

— Късметлийка си, че приключи!

Шанел кимна и изу пантофките си, но не беше съгласна. Искаше ѝ се да продължава да танцува. Нищо друго в живота ѝ не я караше да се чувства така. Само танцът прогонваше тъгата, гнева и еднообразието.

Излизаше от балетната школа, преметнала чанта през рамо, когато госпожа Форд я настигна забързано.

— Шанел! — извика ѝ тя.

Момичето спря и се обърна.

— Да?

— Справи се много добре — усмихна се госпожа Форд. Очите ѝ блестяха. — Беше най-добрата днес. Мисля, че имаш шанс.

— Благодаря, госпожо Форд.

— Ще те уведомя веднага щом разбере.

Шанел тръгна към автобусната спирка. От една страна, беше въодушевена. Възможно ли бе наистина да спечели място в балетното училище? Ала... от друга... нямаше начин да събере таксата. Единствената ѝ надежда беше да получи стипендия, но критериите бяха много високи. Момичета от цял свят се състезаваха за свободните места. Тя имаше нищожен или никакъв шанс.

Не знаеше от какво да се страхува повече — да получи мястото или да не го получи. И в двата случая за нея сякаш нямаше особена надежда.

Писмото пристигна три дни по-късно — в съботното утро. Шанел чу хлопването на пощенската кутия на входната врата и разбра, че пощальонът е дошъл. Втурна се в коридора и взе тънкия бял плик с печат от балетното училище. Отвори го с треперещи ръце и пръсти, вдървени от напрежение.

Извади писмото и го прочете. Ахна и седна на пода; краката ѝ се подкосиха. Не получаваше пълна стипендия, но ѝ предлагаша два процента по-ниска такса.

Шанел притисна развълнувано писмото до гърдите си. Сърцето ѝ биеше трескаво. Беше приета! Щеше да учи балет! Госпожа Форд я бе предупредила да не възлага прекалено големи надежди, защото на петнайсет е голяма да започне сериозно обучение... навярно прекалено голяма.

Обясни ѝ, че е трябвало да започне преди години. Но явно преподавателите в училището искаха да ѝ предоставят възможност.

— Какво ахкаш? — Мишел застана намръщено пред нея. — Какво е това?

— От балетното училище е, мамо — заекна Шанел и ѝ подаде писмото.

Мишел го взе, прочете го и го върна на дъщеря си с безизразно лице.

— Е... как ти се струва?

— Знаеш какво мисля. Мисля, че не можем да си го позволим.

— Но, мамо...

Лицето на майка ѝ ненадейно се промени — сгърчи се от гняв и очите ѝ пламнаха.

— Казах ти да не ходиш на проклетото прослушване! Казах ти какво ще стане, но не ме послуша! Как, по дяволите, си представяш да плащаме такси? Балетът не е за хора като нас. Колко пъти да ти го повтарям?

— Но те ми предлагат отстъпка!

— Отстъпка от двайсетте хиляди или колкото там искат? Ами останалото? Знаеш, че не мога да намеря толкова пари. — Тя дръпна писмото от ръцете на дъщеря си и го разкъса, захвърляйки парчетата по килима. — Забрави, Шанел! Не биваше изобщо да ти позволявам да се явяваш.

Момичето наблюдаваше ужасено как парчетата от безценното писмо летят към пода. Разхлипа се отчаяно. Събра парчетата и се изправи.

— Мразя те! — изкрещя. — Мразя те.

— И аз те мразя — отвърна Мишел, но тя вече беше излязла.

Хукна по улицата. Беше топъл ден и много хора се разхождаха. Тя тичаше между тях, устремила се към целта си.

След пет минути спря пред къщата на Гас и задумка по входната врата.

— Гас! — извика задъхано. — Отвори!

Удари с юмрук вратата и тя внезапно се откряна. Зад нея се появи намръщеният Гас.

— О, малката Шанел! Какво става? Влез!

Шанел седна в кухнята, пое си дъх и му обясни всичко.

— Помислих, че е извънреден случай — каза поуспокоено той и се зае да свари чай.

— Наистина е извънреден случай — настоя Шанел. — Приемат ме в балетното училище.

— Поздравления, млада госпожице. Значи учителката ти е имала право. Талантлива си.

Гас ѝ се усмихна и тя му подаде разкъсаното писмо, избърса горещите сълзи от очите си и подсмръкна.

— Какво е това?

— Писмото. Мама го скъса. Казва, че не може да се запиша.

— О! — Той я погледна съчувствено и се залови да подрежда парчетата от скъсания лист. — Да, виждам печата на училището. Срамота! Защо го скъса майка ти?

— Защото не можем да си го позволим. — Отчаянието отново я обзе и тя се разплака още по-неудържимо. — Но това е единствената ми мечта! О, Гас, ти ми подари уроците. Дори ги удължи не за една, а за две години. Не можеш ли да платиш и за училището?

Таеше тази надежда през цялото време. Все пак той ѝ се притече на помощ веднъж, плащайки уроците ѝ по балет. За нея Гас беше приказният кръстник, който винаги я спасява.

Неразгадаемите му тъмнокафяви очи се втренчиха в нея. Той ѝ подаде чаша чай, от която се надигаше пара, и седна до масата срещу нея.

— Опасявам се, че съм те подвел — каза тихо. — Не знам каква е таксата за балетното училище, но подозирам, че въпреки отстъпката остават няколко хиляди годишно. Нямам толкова пари, Шанел, и съжалявам, ако съм създал погрешно впечатление.

— Как така? — избухна тя. — Ти си различен от нас! Богат си!

Гас се взря за миг в масата.

— Вярно е, че не съм като повечето хора, които живеят тук. И навремето наистина имах малко пари. Сега обаче нямам. Съжалявам. Ако имах, щях да ти ги дам, без да се замисля. Но не съм богат.

Тя се разплака още по-сърцераздирателно, бършейки нос в ръкава на блузата си. Отблъсна стола назад и скочи на крака.

— Не ти вярвам! — изкрещя, неспособна да приеме факта, че надеждите ѝ са рухнали. — И ти си като другите... не ти пука за мен и за желанията ми! Всички сте решили да ми съсипете живота. Майната ви!

Тя излетя разплакана от къщата. Не знаеше къде отива, но искаше да остане сама с разбитото си сърце и с надеждите, унищожени като безценното ѝ писмо.

11.

— Днес няма да ходиш на училище, госпожице! — каза Деди тази сутрин, когато Дейзи слезе да закуси.

Стана ѝ приятно, макар да знаеше, че не бива да отсъства, защото изпитите наближават. Един ден обаче нямаше да промени нищо. Освен това училището позволяваше на баща ѝ да прави каквото поиска, защото беше платил за новата библиотека, театралната зала и научната лаборатория — нарекоха комплекса „Крилото на Дейнджърфийлд“. Бяха го открили на грандиозна церемония, по време на която свалиха покривалото на златна почетна табела. Това не беше стопило ледовете между нея и шайката на Кайра Бонд, но какво толкова? Кайра умираше от яд, че плановите ѝ за отмъщение удрят на камък. Другите момичета бяха разбрали, че Дейзи е авторка на страхотна нова модна линия за тийнейджърски обувки. Носеха се слухове, че следващият ѝ рожден ден ще бъде отпразнуван необичайно бляскаво и всички искаха да получат покани.

— Къде ще ходим? — попита Дейзи, преди да се качи горе да се облече.

— Ще видиш — отговори загадъчно Деди и допи кафето си. — Чакам те след десет минути.

Дейзи си облече елегантна тясна розова рокля, допълнена с кожено елече с метални аксесоари. Обу си пантофки със змийски шарки, собствен дизайн, и се втурна долу за да се качи с баща си в новия черен ролс-ройс. Шкафчето с питиета беше изчезнало, заменено от компютър, на чийто екран се изписваха последните новини от финансовия пазар.

Шофьорът ги закара в сърцето на Мейфеър, където се намираше хотел „Дейнджърфийлд Флори“, собственост на семейната империя. Навремето се наричаше просто „Флорис“, един от най-старите и престижни лондонски хотели, но в края на осемдесетте наближавал заника си, когато баща ѝ го откупил от собствениците му и го превърнал в сърцевината на фамилията бизнес. Сделката с „Флори“ вдъхваше на Деди огромно задоволство, макар Джоузеф, баща му, да я

смятал за ненужен каприз. Поддръжката на хотела поглъщаше цяло състояние и доходите от него бяха сравнително малки, независимо колко скъпи бяха стаите и колко короновани особи и филмови знаменитости се хранеха в ресторанта или организираха сватбени празненства и рождени дни в прочутата му бална зала.

— Във „Флори“ ли отиваме? — попита развълнувано Дейзи, когато свиха по Гровнър Скуеър към улицата, където по протежението на цяла пресечка се издигаше внушителната фасада на „Дейнджърфийлд Флори“.

Бяха съборили стария хотел и като следваха оригиналната архитектура на престижната сграда, я бяха построили наново с асансьори и апартаменти с просторни бани. Сградата блестеше в мрамор, позлата и стъкло. Имаше двеста апартамента, два ресторанта, бирария, бална зала, три бара и обширен атриум в сутерена, където следобед сервираха чай на дамите, изтощени от пазаруване на съседната Бонд Стрийт. Богатите туристи се наслаждаваха на изяществото на прочутия хотел.

Деди се усмихна, но не отговори, когато ролс-ройсът спря пред входа на хотела. Червен килим отвеждаше от тротоара до изисканото фоайе с въртящи се врати в блестящо черно и златно. Портиерът в безупречна черна униформа и островърха шапка се спусна да отвори вратата на колата и козирува за поздрав, когато разпозна шефа си.

Дейзи излезе, щастлива да види „Флори“, най-любимото ѝ от всички семейни притежания. Плоският покрив над фоайето тънеше в зеленина и ярки цветя, изпъкващи красиво на фона на ведрата тухлена фасада на сградата над него.

— Хайде, Дейзи — улови я Деди за ръката. — Да влизаме.

Минаха през вратата и се озоваха в елегантното фоайе, където огромен кристален полилей озаряваше пода с шахматно подредени черни и бели плочки. Минаха през две врати от орехово дърво и месинг, свиха вляво и тръгнаха по дълъг коридор, където дискретни бутици обслужваха гостите на хотела. Имаше, разбира се, няколко малки, но красиви магазини за бижута, откъдето съпрузите да изберат в последния момент подарък, който да опаковат и да поднесат на съпругата си в хотелския апартамент или на вечеря в ресторанта.

Деди поведе Дейзи по коридора. Подминаха малките бутици и спряха. Дейзи ахна удивено. Над спретнатата миниатюрна витрина

стоеше табела с името ѝ, изписано с елегантни златни букви, а под него пишеше „Мода за крака“. След миг осъзна, че на витрината на малкия магазин са изложени нейните модели — елегантни обувки върху месингови поставки и розови кадифени възглавнички, някои без декорация, а други — с мъниста. Сандали с високи токчета и каишки се редяха срещу спортни боти и пъстроцветни обувки за плажа или басейна.

— О, божичко! — възкликна Дейзи и плесна възторжено. — Прекрасно е!

— Харесва ли ти, скъпа?

— Много! — Тя го прегърна и се засмя радостно. Беше чудесно.

— Хубава изненада, нали?

— Фантастична! О, татко!

Тя се обърна отново да разгледа малкия си бутик. Лицето ѝ поруменя от вълнение. Виждаше отражението си в лъскавото стъкло — дългата руса коса, падаща по раменете, и широката усмивка. Обзе я възторг при мисълта, че обувките ѝ са тук и хората могат да си ги купят — досега беше виждала само образци у дома, но на витрината изглеждаха съвсем другояче.

— Трябва да се гордееш — каза баща ѝ. — Сега ти отговаряш за това, Дейзи, разбираш ли? Наех продавачи в бутика и управителка, но тя ще докладва на теб. Ти си шефът отсега нататък. Ако потръгне, ще отворим бутици и в други хотели от веригата.

Дейзи кимна.

— Разбирам.

— Добре. Но искам нещо в замяна. Хайде! Връщаме се в колата.

След двама минути пристигнаха в централата на семейната компания.

— Тази сутрин ще ти възложи една задача, скъпа — усмихна се Деди, когато поеха с асансьора към последния етаж. — Нещо належащо. Смятах аз да го направя, но реших, че ще е интересен тест за характера ти. Вече разбираш нещичко от работата, която вършим тук, нали, скъпа моя?

— Да, татко — усмихна му се и тя.

Нямаше как да не разбира — беше присъствала на толкова много делови разговори. Напоследък той я водеше на срещи в луксозни ресторанти и на заседанията на управителния съвет. Другите

изпълнителни директори не намираха, че е нередно шестнайсетгодишната ученичка да придружава баща си, а и тя изглеждаше по-голяма в скъпите дрехи и бижута. Може би осъзнаваха същината на голямата бизнес империя и че най-подходящото място за наследницата е до баща ѝ, за да опознае правилата на този свят.

— Е, време е да научиш, че бизнесът не се изчерпва само с приятни срещи. Има много мошеници и трябва винаги да сме нащрек. Разбираш ли?

Дейзи кимна.

— Големите успехи привличат десетки хиени. Всички дебнат, всички искат да бъдат избраници, победители. И хората на върха трябва да се защитават, бдейки зорко. Най-страшната заплаха не са онези, които обсаждат крепостта със стенобойни машини и оръжия, за да я завладеят. Най-страшната заплаха са онези, които вече са вътре. — Деди я потупа по ръката. — Скоро ще разбереш.

Тръгнаха към кабинета му, приветствани шумно от служителите — асистенти, сподирящи ги да поемат тежкото палто на Деди от кашмир и камилска вълна, да отговорят на въпросите, които им задаваше, и да му напомнят за предстоящите задачи.

Дейзи влезе с него в кабинета и той освободи всички, с изключение на личния си асистент.

— Какво искаш да направя, татко? — попита Дейзи. — Да отида ли в своя кабинет?

Миниатюрният ѝ кабинет вече беше обновен и разширен. На стената висяха картини на Шагал и Пикасо, върху елегантното дамско писалище „Риджънси“ бяха подредени аксесоари „Смитсън“ в розово — цветът, превърнал се в нейна запазена марка — декорирани със златен монограм „Д“ и щамповани миниатюрни златни маргаритки. В розовия ѝ шкаф подреждаха копия от всички съществени документи на компанията — счетоводни доклади, отчети, графици. Баща ѝ изпращаше главния финансов мениджър и други ръководители на отдели да ѝ разясняват документацията. Тя ги проумяваше в основни линии, но често ѝ се струваха много сложни, а и в училище имаше много уроци. Сега, разбира се, положението щеше да се промени, защото вече ѝ бяха поверили собствен бизнес. Очакваше с нетърпение да започне да пресмята приходите и разходите и жадуваше да види печалбата, изписана най-отдолу.

— Не. — Деди я погледна със сериозно и същевременно шеговито изражение. — Първо ще ти възложи една задача.

Обясни ѝ каква.

След десет минути вратата се отвори и при тях влезе един от изпълнителните директори.

— Да, сър? — каза ведро мъжът.

Беше на средна възраст облечен, в раиран тъмносин костюм. Изглеждаше жизнерадостен, но в очите му се долавяше известна нервност.

— О, Чалмърс — посрещна го почти развеселен баща ѝ. Не седеше зад бюрото си, а в един от фотьойлите, обърнати към забележителната гледка към Сити. — Благодаря, че дойде. Знаем колко си зает да ръководиш огромната ни компания.

— Винаги съм на ваше разположение, сър.

Чалмърс погледна любопитно Дейзи, настанена в големия зелен кожен фотьойл зад бюрото на Деди. Явно очакваше да го поканят да седне. След дълго мълчание баща ѝ проговори отново:

— Чалмърс, познаваш дъщеря ми, нали?

Директорът се усмихна мило на Дейзи.

— Разбира се, сър. Всички се радваме, когато ни посещава. Носи ни късмет. Поне аз смятам така.

— Така е, така е. — Деди допря върховете на пръстите си. — Сега тя ще ти каже нещо, ако не възразяваш.

Чалмърс погледна заинтригувано Дейзи. Напрегнатото му лице се поотпусна. Очевидно предположи, че шефът го е извикал да помогне на момичето да си напише домашното или нещо такова.

Дейзи стана. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите и дланите ѝ лепнеха, но тя изправи рамене и си напомни да е смела. Не искаше да се проваля на теста. Деди подлагаше на изпитание характера ѝ, за да се увери, че е наследила духа, устрема и куража му. Тя вдигна глава и погледна Чалмърс в очите.

— Господин Чалмърс, откога работите в „Дейнджърфийлд“?

— Ммм... от двайсет и пет години. Но сякаш вчера пристигнах тук като стажант с жълто около устата. — Той погледна към стола до бюрото. — Може ли да седна?

— Предпочитам да не сядате. — Дейзи застана до огромния прозорец. Загледа се навън и когато след миг се обърна, Чалмърс ѝ се

стори притеснен. Въображението ли я подвеждаше или наистина беше по-блед отпреди? „Не го съжaliaвай, за бога! Не бива да оплиташ конците.“

Тя заобиколи бюрото и застана пред него — шестнайсетгодишно момиче, ученичка, макар и облечена в „Диор“, пред високия мъж в разцвета на силите си.

— Дядо е основал тази компания — произнесе отчетливо тя. — Създал я от нулата и е осигурил добър живот на мнозината, работили за нея. И за доверените му помощници, директорите е предвидил редица облаги, нали, господин Чалмърс? Заеми за дом. Стипендии за образование. Служебни автомобили и шофьори. Билети за операта, за „Аскът“, за „Уимбълдън“ и прочее. — Дейзи усети как капчица пот се стича по тила ѝ, но се зарече да не губи самообладание. „Как да продължа?“ Обзе я паника, но след миг се съвзе.

Чалмърс я наблюдаваше объркано.

— Да... Но не разбирам?

— Нима?

— Да. Оценявам поощренията за отговорния персонал, разбира се, но работя усърдно...

— Разбира се. Ние изискваме упорита работа в замяна на щедрите заплати и привилегии. Освен това... — Дейзи вдигна лист хартия от бюрото на баща си. Той я наблюдаваше съсредоточено с равнодушно изражение. — Освен това изискваме лоялност. Абсолютна, пълна лоялност.

Тя подаде листа на Чалмърс. Той го взе и Дейзи видя как кръвта се оттича от лицето му. Разбрал всичко, той веднага вдигна очи — не към нея, а към баща ѝ.

— Сър... сър... Мога да обясня... — заекна и ръцете му затрепераха. Деди го гледаше безмълвно и Чалмърс се обърна умолително към Дейзи: — Моля ви, нека обясня...

— Не мисля, че е необходимо — каза тя и повдигна вежди. — Мисля, че е ясно колко нехайно сте постъпили. Оставили сте това във факса и секретарката ви го е открила. За щастие тя знае към кого трябва да е лоялна. Срамота е, че вие не знаете. — Дейзи се приведе над бюрото и натисна бутона на телефона. — Смятам, че да поощряваш друга компания да сключи сделката, която подготвяш за работодателя си, е сериозно нарушение. Затова вие ще напуснете

веднага централата — без служебния си автомобил, без пропуска си и без каквато и да било собственост на компанията. Уволнен сте. Заплатата ви ще бъде изплатена до днес. Всички заеми трябва да бъдат изплатени в рамките на три месеца, а вноските ви за пенсия ще бъдат върнати след приспадане на бонусите.

Сега Чалмърс изглеждаше болен и пред припадък. Лицето му сивееше, а очите му бяха изпълнени със сълзи и страх.

— Моля ви — отрони дрезгаво той. — Това ще ме съсипе... Ще съсипе семейството ми... Имам три деца в частно училище, ипотека, дългове...

Дейзи изпита огромно съчувствие към него. Той изглеждаше съвсем отчаян. Не беше правилно да принуждават зрял мъж да моли за милост малко момиче. „Бъди силна. Деди го поиска. Татко никога не греши“ — каза си тя.

— Трябваше да мислите по-рано — отвърна хладно Дейзи. Вратата на кабинета се отвори. Влязоха двама широкоплещести охранители. — Тези джентълмени ще ви заведат долу и ще вземат пропуска ви. Вещите си ще получите по-късно.

Чалмърс изглеждаше сломен. Преди охранителите да го хванат за ръцете, той погледна Деди и прошепна:

— Съжалявам, сър, наистина...

Деди не продума и само проследи безмълвно как охранителите го извеждат от стаята.

Когато затвори вратата, той се обърна към Дейзи. Усмихваше се и очите му светеха гордо.

— Браво, моето момиче! Браво!

Тя веднага забрави Чалмърс и съсипания му живот, опиянена от бащиното одобрение.

12.

Шанел праметна чантата с танцувалните принадлежности през рамо и преви рамене срещу вятъра, свистящ по улицата. Тръгна към къщи.

Все още живееше само за уроците по танци, но част от радостта се бе стопила, след като бе принудена да се откаже от балетното училище.

— Ще трябва да го направиш по друг начин — опита се да ѝ вдъхне смелост госпожа Форд. — Не е задължително да посещаваш балетно училище. Има и други начини да станеш танцорка.

Може би имаше, но Шанел не ги виждаше. Мястото в балетното училище я спасяваше от това място. Повечето ѝ съученички не полагаха никакви усилия. Интересуваше ги само външният им вид и с кого излизат, а уроците нямаха никакво значение. Животът им щеше да се върти около дрехите, прическите и момчетата до края на света. — „Глупачки — помисли си пренебрежително Шанел. — Имат мозък, но дори не се опитват да го използват.“

Шанел не беше като тях. Не искаше да живее от социални помощи в някой квартал в Южен Лондон. Ако станеше танцорка, щеше да се премести и да си наеме собствен апартамент. Накъдето и да погледнеше, зърваше другия свят. Около дома на Гас имаше стари викториански къщи и понякога тя се разхождаше край тях надвечер, за да надникне в осветените прозорци и да види уютните, удобни светове зад завесите, където децата играеха с играчки, а майките им гладеха или седяха на канапето, стиснали чаша чай. Тези къщи изглеждаха чисти, добре обзаведени и топли. Имаше картини, книги, снимки и украшения. Шанел мечтаеше да влезе в някоя от тях и да заживее такъв живот.

След като мечтите ѝ рухнаха, тя си наложи да е силна. Можеше да разчита само на себе си. Отказа се от балета и започна да учи само модерни танци и степ. Вече искаше да стане танцорка като онези, които участваха в „Х фактор“ по телевизията, да работи в театър или

да танцува на концертите на големи попзвезди. Беше сигурна, че ще печели добре и ще преуспее.

Известно време се надяваше, че Гас ще се погрижи за нея като баща, какъвто никога не беше имала, но неспособността му да се застъпи за нея и да ѝ осигури желаното, я накара да осъзнае, че това е било глупава фантазия. Гас беше платил уроците по танци, вярно, но крайт на годината приближаваше, а той не беше споменал, че ще продължи да ѝ помага. Някак си трябваше да намери сама пари.

Шанел прекосяваше парка, потънала в мисли, когато ги видя. Стояха в оранжевата локва от светлината на уличната лампа и ѝ препречваха пътя. Както винаги ги предвождаше Ейми Банкс, главатарката на бандата от най-противните момичета в училището.

— Ето я — каза презрително Ейми. — Мисли се за по-добра от нас заради безценните си танци.

Шанел спря. Не каза нищо, но беше нащрек и търсеше възможни пътища за бягство. Погледът ѝ се насочи към портала в далечния край на парка, когато те я заобиколиха. Обграждаха я десетина момичета, чиито силуети излъчваха нехайна злост.

— Противна си, знаеш ли? — озъби се Ейми.

— Да — потвърдиха няколко.

— И вониш — каза друга.

— Затова не разбираме защо се мислиш за толкова велика — посочи с измамно кротък гласец Ейми. — Щото всъщност си лайно. Всички го знаят. Танцьорите просто те съжаляват. Но ти си вириш нос, а? Затова ще ти дадем урок.

Настана миг на абсолютна неподвижност. Момичетата се измерваха с погледи, застинали като статуи в полумрака. После Шанел се стрелна към пролуката между две от мъчителките си, където усети слабост. За секунда изглеждаше, че ще успее, но две ръце я сграбчиха за палтото и я дръпнаха назад. После тя се озова на земята, изтръгнаха чантата от гърба ѝ и юмруци и ритници заваляха по нея, придружени от обиди и ругатни.

Болеше, разбира се, но тя бързо свикна с болката. Съсредоточи се върху основната цел — да се защити. Сви се на топка и заобмисля трескаво как да се измъкне и колко далеч ще стигнат.

Най-силно се ужасяваше обаче, че са ѝ взели чантата, в която беше екипировката ѝ за танци. Станеше ли нещо с нея, не можеше да

си купи нова...

Поредният ритник я улучи в бърбреците, друг — в главата.

„Опасно е — осъзна тя, зашеметена от болка. — Ще ме убият ли?“ Знаеше, че могат, стига да поискат.

После чу различен шум — крясъци и повелителни викове. Ритниците секнаха внезапно и тя разбра, че нещо става отвъд тесния кръг на мъчителките ѝ. Свали длани от лицето си и примижа. Мракът и звездичките, танцуващи пред очите ѝ от удара в главата, я объркваха. Момичетата обаче бяха прекратили боя и спореха с някого.

След малко една ръка се протегна да ѝ помогне да стане. Тя вдигна поглед и срещна две кафяви очи, блеснали в тъмнината.

— Джамал! — възкликна удивено.

— Какво, по дяволите, са ти направили, момиче? — изръмжа той, но я изправи много внимателно.

Шанел беше замаяна и дезориентирана, но изпита облекчение, като го видя. Бяха се сприятелили след онзи коледен ден преди няколко години. Не ѝ беше близък приятел, но все пак приятел — някой, който я заговаря, когато пътищата им се пресекат, и се грижи за нея. После той напусна училището. Ако Джамал беше с нея, момичетата не биха дръзнали да я нападнат. Как се беше озовал тук? Четири други чернокожи момчета стояха наблизо и наблюдаваха как главатарят им помага на момичето.

— Добре, че минавахме и чухме какво става. — Той се обърна към побойничките: — Не я закачайте! Ясно ли е, кучки? Ако някоя ѝ посегне, ще отговаря пред мен.

— Чантата ми — прошепна Шанел. — Взеха ми чантата.

— Къде е чантата ѝ?

След кратка суетня момичетата подадоха чантата на едно от момчетата на Джамал. Беше празна.

— Нещата ми... — изрече отчаяно Шанел.

— Намерете ѝ нещата — нареди Джамал и другите момчета започнаха да събират разпилените обувки за танци и дрехите. — Сега се омитайте! — каза Джамал на момичетата. — И не се мяркайте повече пред очите ми. Иначе ще съжалявате. Без майтап.

Момичетата го изгледаха ядосано, но не посмяха да проговорят. Изчезнаха в мрака и замърмориха тихо, щом се отдалечиха достатъчно.

— Благодаря — каза признателно Шанел.

Едно от момчетата на Джамал ѝ подаде чантата. Бяха прибрали вътре екипа ѝ и обувките — малко поокаляни, но невредими.

— Ще ги изтъркаш, като изсъхнат — рече ѝ Джамал, забелязал тревогата в очите ѝ. — Няма страшно.

— Благодаря, че ми помогна — повтори тя и го погледна. Приличаше ѝ на ангел пазител.

— Няма проблем. — Сви рамене той и се усмихна. — Понатупали са те малко. Ела с нас. В случай че те причакат. — Той протегна ръка и докосна с палец лицето ѝ. — Тук ще ти излезе синина.

Шанел му се усмихна. Лицето я болеше и нежната кожа около окото ѝ започваше да се подува, но нямаше значение, стига да продължава да усеща нежния му досег. Джамал щеше да я пази и да я закриля. Тази мисъл неочаквано я осени с категорична сигурност — по-силна от всичко на света.

13.

Хотел „Крийон“ блестеше. От всички прозорци струяха водопади от светлина.

В хотела двајсет и три млади дами от аристократични и богати семейства се готвеха за голямата нощ — нощта на бала, френския еквивалент на Бала на кралица Шарлот в Англия, където девойките дебютираха в обществото. Когато организаторите поканиха Дейзи да участва, тя заподскача от вълнение. Разочарова се само, че нито една от приятелките ѝ не получи покана. Двете други английски момичета бяха от друго училище, а третото живееше в Южна Африка. Останалите участнички бяха потомки на високопоставени чуждестранни семейства — имаше две принцеси, баронеса и дъщеря на прочута холивудска звезда. Свързваше ги фактът, че притежават много пари — щастливо стечение на обстоятелствата, защото балът беше много скъп. Не за момичетата, а за гордите им родители, които плащаха сметките и правеха щедри дарения за благотворителната кауза, която балът подкрепяше.

Преди голямото събитие професионални гримьори и фризьори подготвяха девойките. Различни дизайнери отговаряха за роклите им. На Дейзи отредиха „Маркеса“ и тя остана очарована, защото много харесваше романтичните им модели. Щеше да носи тъмносива пелерина от тюл с пайети над дълга, права рокля от коприна с широко деколте. Гримираха момичетата и ги поведоха към маса, върху която бяха подредени бижута. Двама охранители придружаваха бижутера, докато момичетата си избираха аксесоари.

— Бих предложил диаманти — каза дълбокомислено той, когато огледа роклята и лицето на Дейзи. Косата ѝ беше навита на едри ролки, очите ѝ бяха гримирани в опушени тонове и подчертани с тъмна очна линия, а устните ѝ блестяха от бледорозовия гланц.

Бижутерът помисли малко и избра семпла, но изумително красива диамантена огърлица с филигранен обков, както и подходящи обици.

— Позволете ми — каза той и ѝ закопча огърлицата.

След като си сложи и обиците, Дейзи се обърна да се огледа. Дори с ролките изглеждаше великолепно и бижутата блещукаха изкусително.

Фризьорката се втурна към нея.

— Хайде, *cherie*, нямаме време!

— Изглеждаш прекрасно! — каза ѝ на излизане от гримьорната Олимпия вон Грасон-Бентик, една от другите дебютантки, когато вдигнаха полите на дългите си рокли и запристъпяха на високите си токчета.

— Благодаря — отвърна Дейзи. — Ти също.

— Ще се радвам, когато циркът свърши — довери ѝ Олимпия.

— Кой ще те въведе? — прошепна Дейзи, когато приближиха салона, където ги чакаха младите им придружители — представителни младежи от богати семейства в смокинги, бели жилетки и папийонки.

— Уф! Един идиот! — въздъхна тя. — Максимилиан де Бетанкур. Истински великан! Ще изглеждам жалко до него. Да не говорим за танците. А теб?

— Фреди Амбърс — отвърна нехайно Дейзи, стараяйки се да не показва задоволството си от късмета, който я е споходил. — Ето го и него.

Застанали на групички, младежите очакваха момичетата. Първо щяха да ги снимат, за да запечатат участниците в бала в пълния им блясък, после всяка дебютантка щеше да влезе тържествено в пълната с гости зала, уловена под ръка за придружителя си, да я представят на присъстващите и да я фотографират отново. Дейзи зърна Фреди. Различи го по жилетката, която не беше снежнобяла като на европейските аристократи, а с ярка щампа на Юниън Джак. Беше висок и изискан, с къса тъмноруса коса и ясносини очи. Стоеше облегнат небрежно на стената, но когато забеляза Дейзи, веднага изопна рамене и очите му блеснаха одобрително.

— Леле! Изглеждаш прекрасно! — каза той и я целуна по бузите. По лицето му се четеше искрен възторг.

— Благодаря — усмихна се тя, поруменяла от комплимента.

Той се приведе към ухото ѝ и дълбокият му глас ѝ се стори помек от кадифе:

— Отегчен съм до смърт. Кога ще започваме? Чакам цяла вечност.

— След десет минути, мисля. Още гримират последните момичета. После ще ни снимат.

— След това — гласът на Фреди долетя още по-отблизо, изпращайки електрически вълни по гърба ѝ — ще имаме време... да... знаеш какво.

Тя ахна.

— Не бива!

— Напротив.

Той се усмихна палаво, хвана я за ръката и я изведе бързо от стаята, за да не ги забележат организаторите и уредниците. Тя се засмя нервно, когато я поведе към асансьора. Той пристигна след секунди и двамата поеха към последния етаж. Когато излязоха, Дейзи извади картата за стаята си от майсторски прикрития вътрешен джоб на роклята и отвори вратата на апартамента на Ленард Бърнстейн — най-люксовия в хотела. Баща ѝ настоя да ѝ го наеме и планът беше да покани приятелите си там след бала, за да продължат да празнуват в дневната и на балкона е изумителна гледка към площад „Конкорд“, Айфеловата кула и левия бряг на Сена, грейнали в светлини на фона на нощното небе.

— Ама че лудория! — изкикоти се Дейзи, когато влязоха в пищната дневна. В единия ъгъл на стаята имаше огромно пиано, на което навремето свирел самият Бърнстейн.

— Забавно е! — прегърна я задъхано Фреди и я целуна.

— Гримът ми — ахна тя. — Ще го размажеш.

— Ще си сложиш наново червилото, какво толкова — прошепна той и разтвори устните ѝ с езика си, а ръцете му се плъзнаха жадно по гърба, ръцете и гърдите ѝ. — За бога, великолепна си!

Тя се предаде на опиянението от целувките му. Чувстваше се невероятно съблазнителна; знаеше, че е облечена красиво и е съвършено гримирана. Фреди внезапно повдигна тюлената ѝ пола, стисна кадифения ѝ хълбок и я целуна още по-страстно.

— Искам те сега — прошепна той и притисна силното си, мускулесто тяло към нейното.

— Не бива! — каза задъхано, обзета от отчаяно желание и същевременно разтревожена за външността си. Щяха да се ядосат, ако съсипеше целия им труд. Освен това не беше спала с Фреди... все още. Бяха правили всичко, но...

— По-късно тогава — отвърна той, отдръпна се и я погледна с пламнали от страст очи. — Тази нощ. Тук.

— Да — каза тя, обзета от смущение и развълнувана. — По-късно.

Той притисна устни в нейните, прегърна я силно и тя усети как я залива горещо, влажно желание.

— За бога! — въздъхна разтреперана Дейзи, когато устните им се разделиха. — Какво правиш с мен?

Фреди ѝ се усмихна лукаво.

— Разпалвам те, скъпа. Искам да мислиш за мен цяла нощ... И за прекрасните неща, които ни предстоят.

— Подобава ли такова поведение на непорочна дебютантка? — попита тя и погледна малкия златен часовник с перли на стената. — Божичко! Трябва да се връщаме. Балът ще започне всеки момент!

Тръгнаха бързо към асансьора. Когато вратите се отвориха на приземния етаж, Дейзи чу, че от големия салон долита музика, известяваща появата на дебютантките. Сигурно правеха общата снимка. Наистина беше закъсняла.

От залата излетя зачервен организатор, видя Дейзи и заекна:

— Мадмоазел! Моля ви! Елате веднага вътре.

— Съжалявам! — извини се тя и се втурна по мраморния под, сляпа за погледите на пиколата и портиерите, възхитени от английското момиче със зачервени страни, устремено напред сред облак от тюл и блясък като закъсняла за бала Пепеляшка.

14.

Шанел притисна чело към студеното хладно стъкло на прозореца. Градът се ширеше пред нея като килим от ярки светлини. Всичко бе окъпано в златен ореол, какъвто може да се види само нощем. Трудно ѝ беше да повярва, че се намира в жалък общински апартамент на двайсет и петия етаж.

„Трябва да вярвам, че там някъде ме очаква по-добър живот“ — помисли си тя, загледана в мъждукащите светлини.

— Това е апартаментът на баба — каза ѝ Джамал, когато влязоха. — Тя е в болницата и никой не живее тук. Няма да ѝ бъде неприятно, че го използвам.

Шанел се озърна. Определено беше апартамент на възрастна жена — с дъх на застояло, с паянтови мебели, порцеланови фигурки и дантелени покривчици навсякъде.

— Хубав е — рече искрено тя.

Беше уютно и бабата на Джамал очевидно имаше много любими хора, чиито снимки висяха по стените.

— Искаш ли чай? — Джамал изчезна в миниатюрната кухня и след миг Шанел чу чайника да засвистява.

Закрачи из стаята и след малко Джамал дойде с две чаши, от които се вдигаше пара. Сложи ги на ниската масичка, двамата седнаха на канапето и се погледнаха срамежливо. Тя беше с него и с момчетата му, откакто я бяха спасили от момичешката банда миналата седмица, и привличането между двамата нажежаваше въздуха. Не се изненада, когато той я покани в апартамента, но се развълнува.

— Искаш ли да си дръпнеш? — попита я той и извади стегнато увит джойнт от джоба си.

— Не — поклати глава Шанел. Не беше изненадана. Много хлапета от квартала пушеха трева. — Не си падам по дрогата.

Джамал се засмя.

— Това не е дрога. — Извади пакетче с бял прах и го подхвърли върху масата. — Това е дрога, човече!

Шанел се втрени в нея със страхопочитание. Разбираше, че пред очите ѝ има твърда дрога за цял тон пари. Погледна към Джамал, който ѝ се усмихваше, сякаш ѝ е показал плик с бонбони, а не с първокласен наркотик.

— Това ли използваш?

— Не — поклати глава той. — Мое е, но не го използвам. Гадно е.

— Знам! — възкликна тя. Гледаше безобидния на вид прах с подозрение и любопитство. Хероин ли беше? Или кокаин? Все едно. Майка ѝ жадуваше за това. В крайна сметка именно то щеше да я убие. Вече беше отнело младостта, красотата, зъбите ѝ... накрая щеше да ѝ отнеме и живота.

Джамал сви рамене.

— Продавам го. Имам си банда. Купуваме го от една голяма клечка от Олд Кент Роуд и го препродаваме.

Шанел кимна. Беше се досетила. Джамал беше главатар на местната банда, наречена „Ковачите“, която си съперничеше с бандата от съседния квартал. Миналия месец наръгаха с нож едно от помалките момчета, но Шанел не помнеше в коя банда е било. На мястото, където го убиха, все още имаше повехнали цветя и плюшени мечета.

— Какво си мислиш? — попита я тихо Джамал.

Тя вдигна рамене и се намръщи.

— Нищо. Какво правиш си е твоя работа.

Той се засмя тихо.

— Да...

Облегна се на канапето с цветни шарки и запали джойнта. Издуха дълга струя дим с натрапчив аромат и погледна Шанел.

— От доста време искам да те видя насаме.

— Нима? Защо?

Смесица от възнание и боязън стегна гърдите ѝ.

— Защото не си като другите момичета. Затова не те харесват. Но на мен ми харесваш. — Той се приведе към нея. Тъмнокъфявите му очи заискриха и тя забеляза как светлината позлатява тъмните му страни. — Много ми харесваш. Питам се... дали искаш да си ми жена.

Шанел си пое дълбоко дъх. Не беше имала приятел. Като помалка беше излизала с момчета от класа, но това не беше нищо.

Седмица—две се държаха за ръцете и толкова. Сега обаче Джамал — висок, красив, силен — я питаше дали иска да му бъде приятелка. Момчетата обикновено гледаха на момичетата като на кучки или уличници, но той се отнасяше с уважение към нея, макар че сигурно десетки момичета бяха готови да легнат с него, ако пожелае, защото той е шефът.

Шанел внезапно осъзна, че иска да е неговото момиче повече от всичко на света. Но нямаше представа как да го изрече. След миг каза:

— Ммм... да, добре тогава. Ако си сигурен.

Джамал се засмя.

— Хей, ето затова те харесвам, човече. Не си като другите! Ако съм сигурен... — Поклати глава и дръпна пак от джойнта. — Сигурен съм. А ти? Харесваш ли ме?

Тя се втренчи в него. Харесваше всичко у него — дълбокия кадифен глас, гъвкавото му тяло, лицето с меките кафяви очи. Джамал имаше високи скули и широк нос над устни, които внезапно ѝ се прииска да усети върху своите.

Тя кимна, ненадейно онемяла.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се приведе и притисна устни към нейните. След миг тя почувства как мекият му език вкусва устата ѝ. Не бяха я целували преди. Досега се страхуваше да допусне някого толкова близо. С Джамал обаче беше различно. Устните му бяха толкова нежни, толкова копринени... Тя несръчно отвърна на целувката и започна да се отпуска. Струваше ѝ се естествено езиците им да се докосват. Дъхът му ухаеше на дим и мед. Странно как целувката караше всичко у нея да затрепти и горещи вълни обливаха корема и слабините ѝ. Чувстваше го почти като болка, сякаш копнее за нещо, което не разбира.

Шанел обаче знаеше всичко за секса. Момчетата искаха да се пъхнат в теб и да те търкат, докато приключат. Момичетата в училище непрекъснато го обсъждаха. Понякога момчетата искаха да си пъхнат онази работа в устата ти. Отвратително! Неведнъж се случваше някоя нейна съученичка да забременее и да напусне училището преди изпитите.

Шанел се отдръпна внезапно, обзета от паника.

— Няма да забременея, нали?

Джамал се засмя тихо.

— Не. Не съм готов за това. Ти също. А и само се целуваме, нали?

Олекна ѝ. Той нямаше да я насили да прави нещо, което не иска. Целуна я отново, първо нежно, после все по-страстно, докато и двамата забравиха всичко, потънали в усещането за слетите си устни.

След това тя стана момичето на Джамал и всяка минута, когато не беше на училище, прекарваше с него и момчетата му. Часове наред обикаляха край детската площадка или се застояваха в апартамента на бабата на Джамал — неофициалната му щабквартира. В този апартамент, в леглото на баба му с Джамал спаха за пръв път. Шанел с изненада установи, че копнее за нещата, които някога ѝ звучаха толкова ужасяващо — копнееше да докосва члена му, когато е втвърден от желание, да го целува и да го гали. Нищо не я възбуждаше повече от стенанията му, когато притискаше устни към главичката му, прокарваше език по гладкия ѝ връх и обвиваше с длан горещата му кадифена плът. Собственият ѝ отклик я изненадваше. Първия път, когато проникна в нея, тя не се изплаши, само жадуваше за насладата. Чувстваше, че е съвсем правилно да се разтвори за него и да го притиска към себе си, за да се движат в синхрон. Беше прекрасно, никога нямаше да ѝ стигне.

Двамата откриваха как да си доставят удоволствие — как зърната на гърдите ѝ реагират на устните му и разпалват отчаяно желание да влезе в нея, колко сладостно езикът му гали слабините ѝ, прониква навътре и я разтреперва с отмерен, силен ритъм. Обичаше да вижда как накрая лицето му се сгърчва от болка, наслада и трепетно освобождение.

Обезумели от желание те отново и отново задоволяваха пламналата си страст върху розовите найлонови чаршафи и после си шепнеха, че се обичат.

Любов най-после. За пръв път в живота си Шанел беше щастлива. Джамал беше нейният свят, а тя — неговият.

Когато наближи краят на годината, Шанел не помоли Гас да ѝ подари уроци по танци. Сега танците не бяха единствената ѝ страст. Животът ѝ се беше съсредоточил върху Джамал и ежедневието на „Ковачите“. Всяка минута, когато не беше у дома или на училище, тя

прекарваше с тях. Момчетата се отнасяха с уважение към нея, защото разбираха, че шефът им я харесва повече от всички други момичета, с които е бил.

Джамал никога не ѝ възлагаше поръчки, въпреки че без да му мигне окото изпращаше по-млади момичета с пакетчета в чантичките да предадат стоката в някой търговски център или зад супермаркета.

— Знаеш, че си безценна, нали? — каза ѝ той веднъж, когато лежаха един до друг. Погали косите ѝ с широката си длан. — Ти си моето момиче...

Тя кимна, изпълнена с щастие. Нямаше по-прекрасно място на света от това — в леглото, сгушена до стройното топло тяло на Джамал. За пръв път в живота си чувстваше нечия обич и загриженост. Усещането я опияняваше и тя копнееше за него по-силно, отколкото клиентите на Джамал копнееха за наркотиците му. „Той ме обича“ — помисли си удивено.

— Аз съм твоето момиче — прошепна и го целуна, а тялото ѝ настръхна от наслада при мекия, сладостен досег на устните му. Беше сигурна, че тази целувка никога няма да ѝ омръзне.

Когато устните им се разделиха, той попита:

— Завинаги?

— Завинаги. Ти и аз. Завинаги.

15.

Дейзи се взря ужасено в жената в леглото. Състоянието на майка ѝ се беше влошило много, откакто я видя за последен път. След поредния престой в санаториум Джулия се бе върнала в Торнсайд да продължи да се възстановява. Сега лежеше в огромното легло с бяла копринена завивка и планини от снежнобели възглавници. Светлата ѝ коса изглеждаше оредяла и излиняла на фона на коприната.

— Мамо... — прошепна Дейзи и приседна в тапицирания с розова дамаска фотьойл до леглото.

Джулия отвори очи. Бяха кървясали и с пожълтели ириса; кожата ѝ имаше восъчен оттенък. Костите на скулите ѝ изпъкваха, сякаш плътта беше изтъняла и беше станала прозрачна. Тя погледна дъщеря си и се усмихна.

— Дейзи... Скъпа...

Гласът ѝ звучеше дрезгаво и немощно.

— Как си, мамо? Не изглеждаш добре.

Дейзи се приведе и улови майка си за ръката. Стори ѝ се болезнено измършавяла.

Джулия въздъхна.

— Чувствам се по-добре напук на проклетите лекари и фалшивите им лекарства. Но ми липсваше, скъпа. — Майка ѝ стисна дланта ѝ. — Толкова си пораснала. Почти на осемнайсет. Кажи ми какво организира Деди за рождения ти ден?

— Голямо празненство във „Флори“ — усмихна се Дейзи. — Всичките ми приятели от училище, момичетата от бала в „Крийон“... Не знам, стотици гости. Нали и ти ще дойдеш, мамо?

— Разбира се. Стига да мога. Ще си сложа най-красивата рокля и ще потанцувам — Джулия се усмихна отново, макар очевидно да ѝ струваше много усилия.

Дейзи се опита да не показва тъгата си. Явно майка ѝ щеше да събере сили само да седи и да наблюдава, ако изобщо успееше да дойде. Как се стигна дотук? Красивата ѝ жизнерадостна майка се бе превърнала в бледа сянка. Момичето копнееше с цялото си сърце

Джулия да се възстанови. Сигурно всичко щеше да е различно тогава и те щяха пак да станат щастливо семейство. Ала майка ѝ се влошаваше бавно и неумолимо.

— Толкова се гордея с теб, скъпа. За толкова много неща искам да си поговорим с теб, толкова теми искам да обсъдим... Де да имах сили!

— Ще имаш, мамо. Ще оздравееш, сигурна съм.

— И аз го искам, но е много трудно. — Майка ѝ се премести по-близо до нея. Изражението ѝ се промени. На лицето ѝ се изписа тревога, почти страх. — Кажи ми! Тук ли е баща ти?

— Да. Той ме доведе с колата.

— А... а с него ли е онази жена?

— Маргарет? — Дейзи кимна. — Разбира се.

Маргарет беше новата лична асистентка на баща ѝ, която бързо стана незаменима за него. Сега тя беше винаги с Деди, почти през целия ден — енергична, работоспособна и с някаква призрачна способност да изчезва зад кулисите, когато пожелае. Дейзи не я харесваше. Въпреки обноските и любезността ѝ от нея лъхаше хлад. Безспорно обаче умееше да направлява живота на Деди с удивителна лекота. Маргарет ги придружи дотук в обичайния си сив делови костюм и вечните обувки с ниски токчета. Тъмната ѝ коса със странен бял кичур отпред беше прибрана на стегнат кок, а бледосините ѝ очи се криеха зад очила със златни рамки.

— Тази жена не ми харесва, Дейзи — каза напрегнато Джулия.

Момичето се размърда неловко. Маргарет наистина обсебваше огромна част от времето на Деди, но същевременно се стараше Дейзи да не се чувства изключена от живота на баща си. През последните месеци той я канеше да го придружава на все повече делови срещи. Дейзи често се качваше в семейния самолет и отлиташе за разточителна вечеря в някой град, където заместваше майка си като дама на баща си. Носеше дизайнерски рокли и блестящи бижута, опитваше най-изтънчените ястия на света и отпиваше прескъпи вина, заобиколена от бизнесмени и стилно и бляскаво облечените им съпруги. След това се качваха пак на самолета, за щастие оборудван с две удобни спални, за да може Дейзи да отиде още на другата сутрин на училище. Появата на Маргарет не ѝ бе отнела специалното място в живота на баща ѝ.

— Обещай ми да внимаваш с нея. — Джулия се облегна с усилие на лакът и се вгледа напрегнато в дъщеря си. — И с него.

— С татко? — намръщи се объркано момичето.

— Да. С него. Дейзи, аз...

Вратата се отвори и медицинската сестра влезе, понесла поднос.

— Здравейте, мадам Джулия, нося ви лекарствата. — Сестрата се усмихна на Дейзи. — Добро утро, госпожице.

Джулия ядосано изгледа медицинската сестра и предизвикателно заяви:

— Не ги искам.

— Хайде, хайде, мадам Джулия, не бива така! Всеки път едно и също! Трябва да си изпиете лекарствата. Ще се почувствате по-добре.

— Така твърдите вие — тросна се тя. — И ако не се съглася, ме насилвате.

Сестрата се засмя сърдечно.

— Каква глупост! Дано дъщеря ви да разбира, че се шегувате. — Тя погледна Дейзи и добави тихо: — Често е такава. Страничен ефект от лекарствата. Не се безпокойте.

— Чух те — измърмори Джулия. В този момент силите явно я напуснаха и тя се отпусна върху възглавниците. — Все ми е едно дали подслушваш и какво докладваш. Няма да ми затвориш устата.

— Разбира се — успокои я сестрата.

— Какво има, мамо? — попита Дейзи, приведе се напред и стисна по-силно ръката на Джулия. — Какво искаш да кажеш?

Джулия я погледна в очите и прошепна:

— Знаеш колко безмилостен е понякога, скъпа. Видя какво стана с Уил и Сара.

Дейзи примигна.

— Но нали те ни напуснаха? Татко беше сломен.

— Все едно... внимавай, защото...

Някой похлопа на вратата и в същия миг тя се отвори рязко. На прага застана Маргарет.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, лейди Джулия, но Дейзи трябва да слезе долу. Дейзи, баща ти иска да те види веднага.

— Да, идвам. — Тя пусна ръката на майка си и стана. — Ще се върна скоро, мамо.

— Да, скъпа моя. — Джулия се усмихна горчиво. — Не се бави.

— Няма.

Но когато дойде след дългото разискване как да разширят бизнеса ѝ с обувки, медицинската сестра седеше пред стаята на майка ѝ. Обясни ѝ, че не може да я види, защото пациентката спи. Може би по-късно. Дейзи не успя да види майка си, защото стана време да се върне в Лондон и да тръгне на училище.

— Татко! — извика тя. Погледна го засмяна. Той ѝ отвърна с широка усмивка, очевидно очарован от реакцията ѝ.

— Харесва ли ти, скъпа?

На пътя пред къщата в Белгрейвия беше паркирано лъскаво, бонбоненорозово БМВ 3S с подвижен покрив, овързано като подарък с огромна сребриста панделка.

— Цветът е патентован — изрече гордо баща ѝ. — Този нюанс вече се нарича „розово а ла Дейзи Дейнджърфийлд“.

— Прекрасно е — усмихна се отново тя. — Но, татко! Аз не мога да шофирам!

— Знам. Маргарет те е записала на курсове. Ще започнеш, когато пожелаеш.

Дейзи се втурна към него, прегърна го и го целуна.

— Благодаря, благодаря! Чудесно е!

Хванати за ръце, те влязоха в къщата.

Пред масата, където още стояха останките от закуската ѝ — палачинки с боровинки и кленов сироп — тя разопакова и другите подаръци за рождения си ден — розова дамска чанта „Ермес Беркен“ от мека кожа на ему с щампована златна маргаритка специално за нея и изящна огърлица от осемнайсет диамантени маргаритки, които блещукаха и сияеха, плъзгайки се между пръстите ѝ.

— О, татко — възкликна Дейзи, — благодаря! Прекрасни са! Ще ги сложа на празненството довечера.

— Имам и друго за теб — картичка от майка ти.

Той ѝ подаде малък бял плик.

Усмивката на Дейзи се стопи и тя пое плика със сериозно изражение. Отвори го и прочете краткото послание за рождения ѝ ден. То гласеше: „С много обич, мама“. Дейзи погледна баща си.

— Искаше ми се да е добре, за да е с нас.

— Знам, принцесо. И аз го исках. Но в Торнсайд се грижат добре за нея. Ще ѝ изпратим много снимки от празненството. — Той ѝ се усмихна мило. — Нямаше ли някаква уговорка?

Тя погледна ръчния си часовник „Картие“.

— О, да, закъснявам. — Скочи и целуна баща си по бузата. — До скоро, татко, във „Флори“.

— „Дейнджърфийлд Флори“, скъпа. Да, до скоро. Хубав ден!

Като допълнителен подарък за рождения ден Деди предостави на Дейзи и на три нейни приятелки специалната си черна кредитна карта и шофьорът ги откара с ролс-ройса на Бонд Стрийт. Автомобилът ги следваше на дискретно разстояние, докато пазаруваха и пълнеха багажника с обементи пликове.

Купиха официални рокли „Шанел“, „Бърбъри“, „Диор“ и „Гучи“, обувки „Прада“ и „Джими Чу“, копринени шалове „Ермес“ и чанти „Ботега“ и „Александър Маккуин“. В „Долче и Кабана“ Дейзи си хареса елегантна рокля (смяташе да я облече на партито), съчетана с екстравагантни жълти обувки „Версаче“.

След изтощителната, но забавна обиколка на Бонд Стрийт отидоха в „Дейнджърфийлд Флори“ да разгледат магазина за обувки на Дейзи. Приятелките ѝ ахкаха и възклицаваха възторжено, след което обядваха в бистрото и обсъдиха бъдещето си над салата със задушена съомга и чаша шампанско.

— Невероятно, но почти сме завършили това скапано училище? — попита Люси Кричлоу=Браунинг. — Остават само пет месеца! Слава богу!

— Да, но първо трябва да си вземем изпитите — обади се мрачно Антония Раштън. — Предчувствам, че ще се проваля на всички.

— Има ли значение? Нали и без друго няма да кандидатстваш в университет? — напомни ѝ със сладък гласец Люси. — Нали щеше да караш ски цяла година?

— Ще помагам в компанията на приятел, който произвежда ски — отвърна обидено тя. — Няма само да карам ски.

— Сутринта ще вдигаш телефона, следобед ще се спускаш по най-добрите писти, а вечер ще вилнееш с инструкторите по ски в местните нощни клубове. Да, много тежка работа! — Люси забели очи и всички се засмяха, дори Антония.

Дейзи набоде парче съомга със сребърната си вилица.

— Нямам търпение да отида в Браун — каза тя. — Ще бъде чудесно!

— Щастливка! — обади се замечтано Фиама Бомон. — И аз очаквам с нетърпение „Абърдийн“, макар че Деди ми намали наполовина издръжката, задето не успях да вляза в Кеймбридж, но Америка звучи далеч по-примамливо.

Дейзи ѝ се усмихна.

— Знам. Планирали сме всичко. Три години в Браун, после една година в бизнес колежа на Станфорд, стига да постигна добър успех, и накрая постъпвам на работа в семейната компания.

Люси направи гримаса.

— Обзалагам се, че няма да си в куриерския отдел. Не е в стила на баща ти, нали?

— Не, няма да съм в куриерския отдел — засмя се Дейзи. — Татко иска да стана помощник-изпълнителен директор и да ме включи в борда, когато се докажа.

— Ами обувките? — попита Антония. — Модната ти линия е прекрасна. Трябва да продължиш.

— О, ще съчетавам обувния бизнес с университета, но нашият приоритет е недвижимата собственост. — Тя се озърна. — И по-точно хотелите като този.

— Удивително е животът ти да е толкова подреден — рече завистливо Фиама. — Особено ако това съвпада с желанията ти.

— Разбира се — усмихна ѝ се учудено Дейзи. Какво друго, за бога, да иска да прави? Никога не беше обмисляла различни възможности.

— Хайде! — побутна я Люси. — Изгаряме от любопитство. Какво ти подари татенцето за рождения ден?

— Ммм... — По лицето на Дейзи се изписа смущение. — Беше свикнала на грандиозните жестове на баща си, но знаеше, че на другите сигурно им се струват прекалени. — Ами... това...

Тя вдигна чантичката от „Ермес“.

— Прекрасна е! — каза възхитено Антония. — Цяла сутрин я съзерцавам. Щастливка си!

— Красива е — въздъхна Фиама. В сините ѝ очи блесна завист. Тя се протегна и докосна гладката кожа. — И аз искам такава. Но мама само ми се присмива, когато я моля.

— Хайде, хайде! — Люси се усмихна закачливо на Дейзи. — Не може да е само това! Сигурно има и друго.

— Ами... — Дейзи усети как страните ѝ поруменяват. — Тази сутрин пред къщата ме чакаше едно БМВ.

Люси се разсмя.

— Фантастично! — извика. — Ти дори не умееш да шофираш! Но си запазвам първата обиколка с беемвето, когато се научиш.

— И една диамантена огърлица... Но се притеснявам, че тя няма да е последната изненада. — Дейзи сви тъжно рамене. — Какво да направя? Той обожаваше да ме глези.

Часовете след обяда бяха посветени на почивка и подготовка за празненството. Момичетата слязоха в хотела, в салоните за козметични и СПА процедури и след цял блажен следобед в ръцете на масажистките се отбиха във фризьорското студио. Накрая — с кадифена и блеснала кожа и с лъскави, еластични коси — се качиха горе, където Деди им беше резервирал луксозен апартамент. Там ги очакваха маникюристка, гримьорка и друга фризьорка, за да ги подготвят за празненството. Отвориха бутилка шампанско и пуснаха музика, докато настъпи моментът за голямото събитие.

Когато бяха готови да слязат долу, и четирите се чувстваха развълнувани до краен предел. Празненството щеше да се проведе в балната зала. Бяха поканени стотици гости. На Дейзи бяха позволили да раздаде петдесет покани; останалите взе баща ѝ, за да покани колеги и важни особи, изгарящи от нетърпение да присъстват. Той нае социолог да го консултира кои младежи да покани — синове и дъщери на аристократи, олигарси, изтъкнати художници, режисьори, музиканти и драматурзи.

Преди да тръгнат към балната зала, Дейзи застана пред огледалото в апартамента. Взираше се в отражението си и се опитваше да предвиди дали Деди ще остане доволен. Осъзна, че обикновено всичко, получено от него, е придружено от условие — ще бъде нейно, но на определена цена. Празненството за рождения ѝ ден беше организирано в чест на осемнайсетата ѝ годишнина, но и за да прослави Деди в неговия свят. Тоест, от Дейзи се очакваше да спечели социално одобрение. Нищо особено. Нямахше да я затрудни. Все пак

познаваше мнозина младежи от висшето общество от училището и от партитата, които посещаваше. Баща ѝ не биваше да се тревожи за това.

Късата ѝ официална рокля с презрамки блестеше в нежновиолетово и сребристо. Обувките от жълтеникава змийска кожа бяха риск, но някак си пасваха — краката ѝ изглеждаха необичайно дълги върху високите им платформи. Виждаше, че гримьорката и фризьорката са свършили добра работа — изглеждаше свежа и млада и най-красивите ѝ черти бяха деликатно подчертани: синьо-сивите ѝ очи изглеждаха по-големи, очертани с тъмна очна линия и сребристи сенки над миглите с фина спирала, устните ѝ сияеха в нежен розов оттенък.

Най-хубавото беше, че Фреди щеше да дойде. Очите ѝ грейнаха, когато си спомни колко приятни неща правиха двамата в апартамента на Ленард Бърнстейн в „Крийон“ — чудесно място да вкуси за пръв път удоволствията на плътта, а Фреди се беше оказал много компетентен в тази сфера. Почти през целия следващ ден продължиха с огромяването ѝ. По-късно вероятно щяха да успеят да се измъкнат тихомълком и да се качат в апартамента във „Флори“, за да отпразнуват както подобава рождения ѝ ден.

Люси застана до нея. Изглеждаше елегантна в дългата, тясна черна рокля. Косата ѝ беше омекотена и пригладена, а гримьорката беше използвала опушен грим за очите и черешово червило за устните ѝ.

— Как си? — попита я тя. — Готова ли си да празнуваш?

— И още как! — усмихна ѝ се Дейзи.

В този момент някой почука на вратата и след секунда баща ѝ влетя в стаята.

— Дами! Дами! — възкликна той и плесна с ръце. — Изглеждаше ослепително! Великолепни сте! Добре ли прекарахте деня? Надявам се, че сте се грижили за моята Дейзи. Така, така... — Той ги разцелува звучно по бузите. — Къде е моето момиче? А, ето я! Дейзи, изглеждаш чудесно! — Деди я погледна с овлажнели очи. — Прекрасна си! — Обърна се към другите момичета: — А сега, дами, искам да остана насаме с дъщеря си. Ще ни извините ли? Само за минутка.

Той хвана Дейзи за ръката и я поведе към спалнята. Затвори вратата и изражението му веднага стана сериозно.

— Какво има, татко? — попита разтревожено Дейзи. Тръпки полазиха по гърба ѝ и тя потрепери от страх.

— Лоша новина, скъпа моя. Току-що ми съобщиха. Мама е зле. Взела е свръхдоза от лекарствата си и са я откарали в болницата.

Дейзи усети как стомахът ѝ се свива, сякаш е в асансьор, спускащ се с главоломна скорост.

— Но... но... как е тя? — заекна. — Добре ли е вече?

Деди я погледна втренчено и поклати тъжно глава.

Пригладената му с гел коса лъщеше на светлината на лампите.

— Дейзи, съжалявам. Положението не е оптимистично. Тя е много зле. Лекарите не знаят какъв ще е изходът.

Прилоша ѝ. Не вярваше на ушите си. Допреди миг се чувстваше безгрижна, радостна. Отпиваше от шампанското и се безпокоеше дали роклята ѝ не е прекалено къса. Сега трепереше като листо, дланите ѝ се потяха, а съзнанието ѝ отказваше да възприеме чутото. Мама е зле? Навярно умира? От години не изпитваше истинска близост към майка си, но внезапно разбра, че копнее за нея с цялото си сърце.

— Мама... — отрони едва доловимо Дейзи. Погледна към вратата и започна да си събува обувките. — Трябва да тръгнем веднага. Трябва да отида при нея...

— Не! — Гласът на баща ѝ прозвуча непреклонно. — В никакъв случай.

— Как... как така?

Горещи сълзи напиреха в очите ѝ, но тя примигна да ги отпъди. Само една успя и се търкулна по скулата ѝ. Правилно ли беше чула?

— Никъде няма да ходиш. Празненството е от огромно значение. Ще си избършеш очите, ще си напудриш носа, ще си obuеш обувките и ще влезеш в балната зала с високо вдигната глава. Не можеш да помогнеш на майка си. Тя е в безсъзнание и няма да усети присъствието ти така или иначе. Не бива да отменяме тържеството. Трябва да го направиш за мен, Дейзи, разбираш ли?

Тя веднага проумя, че баща ѝ изобщо не се шегува. Нямахше начин да види майка си. Отново я подлагаше на изпитание. Той преценяваше как реагира, поставена под непосилен натиск, и проверяваше дали ще съумее да се държи така, сякаш нищо на света не я тревожи. Дейзи осъзна, че болката в дланите ѝ е от собствените ѝ

нокти, забити дълбоко в тях. „Мога да го направя — каза си. — Няма да се огъна пред предизвикателствата, пред които ме изправя.“

Баща ѝ тихо изрече:

— Ти си Дейнджърфийлд, нали? Или не?

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре. Но след това отивам право в болницата.

Деди кимна.

— Дадено! Знаех, че няма да ме разочароваш, Дейзи. Готова ли си да слезем долу?

Тя прогони мислите за майка си, отпусната безпомощно в леглото, сама в болницата на километри оттук. Вирна брадичка, изправи рамене и си обу обувките.

— Готова съм — каза тя с възможно най-категоричен глас.

— Добре — усмихна ѝ се Деди, очевидно облекчен, че е толкова сговорчива. — И помни — никой не бива да разбере нищо.

— Никой няма да разбере. — С огромно усилие Дейзи успя да се усмихне. — Аз съм Дейнджърфийлд все пак.

Деди постави длан на рамото ѝ и я погледна в очите.

— Не го забравяй, Дейзи.

После двамата излязоха от спалнята и се присъединиха към останалите, които се смееха и се шегуваха в съседната дневна.

16.

— Така де, нали имаш рожден ден... — каза Джамал, когато излязоха от ресторанта и Шанел го укори, че е прахосал толкова пари за нея.

Той я прегърна и я притисна към себе си. След миг те се целуваха, забравили, че са на улицата и минувачите ги заобикалят.

— Никой не е правил такова нещо за мен — изрече Шанел, когато устните им най-после се разделиха.

— Надявам се, по дяволите! — засмя се Джамал.

— Нямам предвид свещите, вечерята и прочее — засмя се и тя. — Искам да кажа, че никой не е правил нищо специално за мен, не ме е глезил като теб.

— Правя го, защото те обичам, знаеш... — Той улови ръката ѝ и я целуна. — Ще се грижа за теб, обещавам. Заслужаваш да те гледят, ти си прекрасно момиче, Шанел.

Тя се притисна към него и той я прегърна през рамо.

— Хайде, да се връщаме у нас — каза Джамал.

Беше се преместил в апартамент под наем на Уолуърт Роуд и най-щастливите часове от живота си Шанел прекарваше там. Той ѝ показваше какво означава да правиш любов с безкрайна нежност и чувственост и тя го обожаваше.

— Това е най-прекрасният ми рожден ден! — погледна го в очите. — Най-прекрасният.

Джамал се беше постарал да ѝ подари един незабравим ден. Дойде на срещата им с букет цветя и бутилка вино.

— Понеже си на осемнайсет и някой трябва да те зарадва — обясни той.

Отвориха бутилката в дома на Шанел. Мишел въздъхна замечтано и си наля чаша, отбелязвайки, че Джамал е много изтънчен.

Състоянието на Мишел се влошаваше от ден на ден. Вече не забременяваше, слава богу, но здравето ѝ беше съсипано от дългогодишните изтезания, на които бе подлагала тялото си. Все още пиеше повече, отколкото трябва. „Е — помисли си Шанел, —

всъщност не бива да пие изобщо.“ Освен бирата и цигарите обаче не бяха й останали други удоволствия. Сега получаваше инвалидна пенсия и смяташе, че може да си позволи известен лукс.

За рождения ден подари на Шанел пакет цигари и списание с написана картичка: „Обичам те, бебче, честит рожден ден!“.

Шанел не очакваше повече и беше доволна, че получи и толкова, макар да не пушеше много. Знаеше, че майка ѝ не може да надскочи себе си.

Подаръкът на Джамал обаче беше ненадминат. След виното и цветята той я изведе на вечеря. Предупреди я да се понаконт и тя си облече любимите дрехи — тясна черна рокля от жарсе, която прилепваше към всяка извивка, и високи до коленете ботуши с каишки отпред. Малко червило и беше готова.

— Красива си — каза ѝ той, когато Шанел слезе долу.

— О, малкото ми момиченце вече е пораснало! — възкликна Мишел с дрезгавия си, пресеклив глас. Усмиваше се гордо. — Вече си истинска жена.

Шанел наистина се чувстваше така, когато се качиха в таксито. Отидоха в Западен Лондон в изискан хотел и си поръчаха коктейли на бара. Едва тогава Джамал обяви какъв подарък ѝ е подготвил.

— Не искаш ли да разбереш какво ще ти подаря, сладка моя?

— Това, нали? — примигна изненадано тя. — Вечерята...

Той се засмя и ѝ каза, че истинският подарък е възможност да се върне в школата по танци, ако иска.

Тя си поплака малко и го прегърна, а той се засмя.

— Трябва да вземаш и уроци по пеене, защото имаш и хубав глас. Някой ден ще бъдеш звезда, сериозно. А сега си допий коктейла, защото съм резервирал маса в много шикозно място.

— Може би ти ще сбъднеш мечтите ми — каза тя, когато излязоха от бара и тръгнаха към изхода.

По пътя подминаха внушителни дървени врати към бална зала. Стотиците гости в скъпо официално облекло отпиваха изискано от чашите си с шампанско.

— Виж ги — каза тя на Джамал.

Той кимна.

— Да, човече. Бая пачки трябва да имаш, за да платиш такова парти.

В този момент Шанел се обърна и видя двама души, които вървяха по коридора към тях — красиво момиче със съвършена прическа и блестяща официална рокля ситнеше на високите си токчета до едър, загорял от слънцето мъж с корем, издут под копринения елек на костюма. Шанел и Джамал инстинктивно отстъпиха да им направят път. Когато стигнаха до тях, момичето погледна Шанел право в очите. За миг двете се втренчиха една в друга и Шанел усети огромната бездна, която ги разделя. Това момиче изглеждаше, сякаш никога не е било гладно и изморено и никога не се е питало откъде да намери пари за прехрана. И все пак тя зърна и още нещо в дълбините на синьо-сивите ѝ очи. Тъга? Страх? После мигът отлетя и мъжът и момичето ги подминаха. Когато приближиха вратите на балната зала, тя чу мъжът да казва:

— Готова ли си, скъпа?

— Да, татко — отговори момичето.

После Джамал дръпна Шанел и я поведе по застлания с килим коридор.

— Богата кучка — ухили се той. — Хайде! Да се махаме от тук. Това място не е за нас.

В ресторанта, където отидоха, персоналът ги гледаше странно, а сервитьорът — високомерно, когато Джамал поръча питиетата и храната, но на тях им беше все едно. На масата имаше свещи и колосана снежнобяла покривка. Ядоха пастет с препечен хляб, котлет с пържени картофи и шоколадов кейк за десерт и пиха скъпо червено вино. Никога през живота си Шанел не беше се чувствала толкова изискана.

— Благодаря, скъпи — прошепна тя, когато излязоха.

Качиха се на нощния автобус, който прекосяваше реката, и се сгушиха на задната седалка. Когато стигнаха южния бряг и поеха на изток, автобусът сви неочаквано наляво и пое по непознат маршрут. Джамал се намръщи и се изправи. Взря се в тъмнината зад стъклото и изръмжа:

— Хей! Какво става, мамка му! Къде отиваме?

— Всичко наред ли е? — промърмори сънено Шанел, усетила, че стиска ръката ѝ по-силно отпреди.

— Да. Да. Няма проблем. Не бой се. Сигурно има някакво отклонение.

Автобусът се отдалечи още повече от обичайния си маршрут и спря. Вратите звъннаха и се отвориха да слязат пътниците, после звъннаха отново и започнаха да се затварят, но заядоха. Шофьорът ги отвори и се опита да ги затвори отново. Безуспешно. Опита няколко пъти. Напразно.

— Какво става? — възнегодува Шанел и подвижна на шофьора: — Хайде, приятел, раздвижи се!

— Не мога да помръдна автобуса, ако вратите отказват — извика й в отговор шофьорът.

После го чува как разговаря, по радиото с контролната станция.

— Хайде! — въздъхна Шанел. — Няма да седим тук цяла нощ.

— Чакай. — Джамал се втренчи в мрака отвън и я прегърна по-здраво.

След секунда шофьорът отвори отново вратите и съобщи:

— Всички да слязат, моля! Автобусът прекратява курса. Механична повреда на вратите.

— О, мамка му! — измърмори Джамал. Лицето му се изопна и Шанел усети как тялото му се напруга.

— Какво има?

— Нищо, нищо. — Той стана, вдигна си яката да закрие брадичката и скулите си и я хвана за ръката. — Хайде, да слизаме.

Последваха другите пътници, които засноваха недоволно край спирката.

Джамал вървеше прегърбен в центъра на тълпата, озъртайки се.

— Какво има? — разтревожи се Шанел.

— Имаш ли пари? — попита напрегнато той.

— Не.

— Мамка му. Виж, идва автобус. Няма да успеем да...

Сякаш да потвърди опасенията му, претъпканият нощен автобус дори не спря.

— Какво има? — попита още по-нервно тя.

Джамал притисна устни до ухото й.

— Знаеш ли къде сме?

Тя се огледа. Всичко изглеждаше по-различно нощем. Освен това обикновено не идваше в тази част на града, защото... защото... Тя ахна и студеният въздух нахлу болезнено в гърдите й.

— О, божичко... Да вземем такси... ще спрем пред някой банкомат.

— Първо трябва да намерим такси.

Шанел се втренчи към улицата. Такситата, които ги подминаваха, запътили се към реката, бяха заети — неясни силуети седяха зад шофьорите.

— Автостоп? — предложи тя, опитвайки се да прикрие трепета в гласа си.

— Не изглупявай. Не знаем кой е шофьорът.

Джамал изглеждаше сериозно притеснен. Обикновено беше спокоен, сдържан и хладнокръвен. Прилоша ѝ при мисълта, че дори той се страхува.

Но пък положението наистина беше сериозно. Автобусът ги бе довел на територията на „Праведниците“ — опасно изпитание за всеки от „Ковачите“ и чисто безумие за главатаря им. Шанел се стараеше да страни от тъмната половина на Джамаловия живот, но знаеше нещичко за полицейските хайки, за съперничеството между бандите и за потайността, огромните печалби и насилието в търговията с дрога. Сега осъзна, че опасността е ужасяващо близо.

— След малко ще дойде друг автобус — обади се обнадеждено тя, но Джамал трепереше.

— Не знам дали да чакаме — каза той. — Трябва да се измъкнем от тук, Шанел. Не се шегувам.

— Да вървим тогава. Докъде е територията им?

— Границата е Силвестър Роуд. На десетина минути от тук, ако сме бързи.

— Ще пробваме ли?

Джамал кимна.

— Не знаят, че сме тук. Все още.

Тръгнаха веднага. Джамал скри лицето си още по-дълбоко под вдигнатата яка на сакото и прегърна през рамо Шанел, притискайки я плътно до себе си. Двамата бързо се отдалечиха от тълпата на автобусната спирка и се насочиха към мъглявооранжевия мрак на градската нощ. Не тичаха, за да не привличат внимание, но се движеха бързо. Трополейки по паважа с високите си токчета, Шанел се стараеше да върви в крак с Джамал.

— Наближаваме ли? — попита задъхано тя. Струваше ѝ се, че ходят от часове.

Джамал свали ръка от рамото ѝ и преплете пръсти в нейните.

— Почти, бебче. Още няколко пресечки.

Всеки член на бандата знаеше границите и беше наясно, че прекосяването им граничи със самоубийство. Шанел не можеше да повярва, че наистина са на територията на друга банда — като в кошмарен сън — и когато Джамал ѝ прошепна, че Силвестър Роуд е само на една пресечка, въздъхна облекчено. След минута стигнаха спасителния бряг. Забавиха ход и се втренчиха един в друг.

— На косъм бяхме — усмихна се Джамал.

— Дано не се повтаря! — възкликна тя. — Не искам пак да преживявам такъв страх.

След това така и не успяваше да си припомни откъде се появиха — шайка високи момчета в якета с огромни качулки, за да скриват лицата им — като привидения от филм на ужасите.

Единственият, чието лице се виждаше, беше главатарят. Свалената качулка разкриваше яростните му очи.

— Спри, човече — просъска той на Джамал. — Мислиш, че не знам къде си бил? А? Знаеш правилата. К'во ще кажеш?

Джамал не продума, но тялото му се напрегна. Пръстите му стиснаха дланта на Шанел като менгеме и тя едва не извика от болка.

Главатарят пристъпи напред и лицето му почти докосна това на Джамал. Момичето усети как дъхът му вони на трева и цигари. Беше замръзнала от страх, неспособна да помръдне и да повярва на очите си. Така и не видя какво точно се случи. Мъжът, който говореше, замахна светкавично и бандата побягна, стопявайки се безмълвно в мрака. Джамал се преви и се свлече на колене на тротоара, притиснал корема си с длани.

— Джамал! Скъпи! — извика уплашено тя.

— Извади ми телефона. От джоба. — Гласът му я ужаси; прозвуча бездушно и немошно. Видя, че ръцете му са покрити с тъмна течност, процеждаща се между пръстите му. — Бързо!

Тя бръкна непохватно в джоба му. От устните ѝ се изтръгваха откъслечни, болезнени дихания. Знаеше, че са го намушкали. Втренчи се в телефона, несигурна как да го използва. Телефоните на Джамал винаги бяха последен модел, за разлика от нейния — най-обикновен, с

предплатена карта, изчерпана предния ден. Шанел натисна напосоки няколко бутона, но не последва нищо.

— Как да го включа, бебче? — извика тя.

Изпадна в истерия.

Джамал не отговори. Поемаше си хрипливо дъх със странно гъргорене, сякаш трябва да се изкашля.

Шанел изкрещя ужасено и хвърли телефона на земята.

— Помощ! — извика тя. — Помогнете ни! — От очите ѝ рукаха сълзи и тя се разтрепери като листо. — Помощ! — извика отново, но хлипането заглушаваше гласа ѝ.

Коленичи до Джамал и сложи главата му в скута си. Галеше го по косата и не откъсваше поглед от него. Той беше пребледнял, очите му бяха затворени и гърдите му издаваха ужасяващ стържещ звук.

— Бебче, бебче... не ме изоставяй. Не си отивай, бебче. Обичам те. Нуждая се от теб.

Гласът ѝ пресекна. От мрака изплува мъж.

— Какво стана? — попита той.

— Повикайте линейка! — помоли го отчаяно Шанел. — Намушкаха приятеля ми.

— Мамка му! — Мъжът измъкна телефона си от джоба. — Ще се обадя в полицията.

— Кажете им да побързат! Моля ви. — Тя прокара показалец по лицето на Джамал. Видя, че сълзите ѝ падат върху него и се стичат по скулите му, сякаш не плаче тя, а Джамал. — Скъпи, не ме напускай, моля те... дръж се. Не мога да живея без теб. Не ме изоставяй.

17.

Някой почука на вратата на спалнята ѝ.

— Да? — каза Дейзи. Седеше до тоалетната масичка и си слагаше червило.

Не беше лесно. В стаята беше топло, но устните ѝ бяха студени и червилото лъщеше като восък върху тях. „Все едно гримирам труп“ — помисли си тя и потрепери. Неудачно сравнение.

Вратата се отвори и Маргарет влезе в стаята. Беше облечена в черен, безформен костюм и носеше обичайните черни обувки с ниски токове. Тъмната ѝ коса беше прибрана в неотменния строг кок и белият ѝ кичур изпъкваше странно на фона на кафявото.

— Да? — повтори Дейзи и потисна порива да се разтрепери отново.

— Колите са готови — отвърна Маргарет с безизразния си глас. — Време е да тръгваме.

— Благодаря. Идвам.

Дейзи се обърна към огледалото и жената излезе от стаята и затвори вратата. Момичето взе четката и я прокара по светлата си къса коса. Наскоро бе помолила фризьора си Седрик да отреже дългите руси вълни, които имаше, откакто се помнеше. Вече беше голяма. Беше навършила осемнайсет и бе останала без майка. Странно как всички изчезваха от живота ѝ — първо брат ѝ и сестра ѝ в онзи коледен ден, след който не ги видя повече и рядко ги споменаваха. Сега и майка ѝ. Оставаха само двамата — тя и Деди. И Маргарет, разбира се.

За няколко месеца Маргарет се бе превърнала в неотменно присъствие. Имаше стая във всяка къща на Дейнджърфийлдови. Деди разчиташе на нея все повече и повече; тя беше винаги до него, с готов отговор за всичките му въпроси. Тя попълваше дневника му и уреждаше пътуванията, срещите и официалните му вечери. Отговаряше и за поддръжката на всички имения на Деди и за личното му счетоводство. Избираше дори подаръците за приятелите и колегите му. Маргарет се беше вплела дълбоко в тъканта на живота му и Дейзи

едва сега започна да осъзнава колко много зависи баща ѝ от асистентката си.

Жената беше дори в болничната стая, когато Джулия умря. Дейзи и баща ѝ стояха до леглото. Дейзи стискаше ръката на майка си, докато тя си отиваше, без да се събуди от четиримесечната кома.

— Мисля, че това е краят — каза тихо лекарят. — Мозъкът не функционира и се опасявам, че няма надежда за промяна. Позволявате ли да изключим апарата, който поддържа дишането ѝ?

— Да — отговори рязко Деди. — Направете го.

Дейзи заплака, когато гърдите на майка ѝ спряха да се повдигат и спускат и по монитора се изписаха прави линии. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, докато Джулия умираше без никаква съпротива.

Сега Дейзи стана и приглади черната рокля „Прада“, която беше съчетала с бял кожен колан и черно-бели обувки. Върху късата си коса бе закачила украшение, изработено от викторианска траурна брошка и тъмни гарванови пера.

„На мама щеше да ѝ допадне — помисли си. Джулия беше прословута с безупречния си стил. — Искане ми се да види как съм облечена, сигурна съм, че щеше да ме хареса.“ Обзета от скръб, осъзна, че с течение на времето майка ѝ ще ѝ липсва повече.

„Не — укори се тя, сдържайки горещите сълзи. — Не бива да се предавам. Трябва да се справя. Да се държа смело. Така иска татко.“

Затвори очи, събра цялата си смелост, отвори ги, изправи рамене и тръгна към вратата.

Лимузината „Майбах“ я чакаше на покритата с чакъл алея. Деди вече седеше вътре, почти запълнил кожената седалка, макар напоследък да беше поотслабнал.

Маргарет беше до него. Отделяше ги широката черна облегалка за ръце. Асистентката изглеждаше кльощава до едрата фигура на Деди. Беше подпряла крака на стъпенката под седалката ѝ.

— Побързай, момиче — скастри я Деди. — Ще закъснеем.

— Да, татко.

Дейзи влезе в лимузината и седна срещу него с гръб към шофьора и телохранителя. Маргарет кимна леко, когато колата потегли плавно. През краткия път до църквата, Дейзи се взираше изпитателно в лицето на баща си. Той изглеждаше потиснат и тъжен, което изобщо не беше странно. Привидно не се поддаваше на скръбта след смъртта на

съпругата си, но навярно я криеше и днес, на погребението, щеше да си позволи да я покаже.

„Удивително силен е — помисли си Дейзи. — Ще се постарая да се каля и да стана като него.“ След няколко месеца щеше да замине за Браун в Америка и вече съжаляваше, че ще напусне баща си в момент, когато очевидно му е необходима. Преди време споменаваше, че обмисля да се премести в САЩ, докато тя се дипломира, но напоследък не повдигаха темата.

Дейзи знаеше, че след смъртта на майка ѝ трябва да се уредят много юридически въпроси и да се попълват какви ли не документи, но никой не ѝ обясняваше точно. Ако мама не беше оставила завещание, положението с имуществото ѝ се усложняваше още повече.

„Сигурно затова татко изглежда толкова напрегнат — помисли си Дейзи. — Допълнителни грижи и натоварване. Горкият татко. Трябва да се грижа за него.“

До църквата пътуваха в мълчание. Когато слязоха, запристигаха други опечалени. Дейзи осъзна, че не познава почти никого, и се запита кои са. „Вероятно са част от живота на мама, за която не знам нищо.“

Знаеше, че аристократичното семейство на майка ѝ се беше отрекло от нея, задето се е омъжила за Деди, но на Джулия сякаш ѝ беше все едно. Тя беше бунтарка по природа, отдадала се на бохемски живот в Лондон още преди да навърши двайсет. Общувала с художници, поети и музиканти. Запознала се с Деди, докато работела като секретарка на издател, но не ѝ беше обяснявала как точно. Деди бил запленил от стройната русокоса аристократка и започнал да я ухажда с желязно упорство.

— Нямах никакъв шанс, скъпа — каза ѝ веднъж Джулия. — Баща ти не признаваше „не“ за отговор. И щом баща ми ме заплаши да ме лиши от наследство, ако се омъжа за тази измет Дейнджърфийлд, все едно ми надяна брачната халка. А и ти знаеш какъв е Деди. Винаги побеждава.

В резултат на това Дейзи не познаваше роднините си по майчина линия. Беше ли дошъл сега някой от тях тук? „Имам ли близки, за които дори не съм чувала?“ Докато с баща ѝ вървяха между пейките към първия ред пред олтара, тя оглеждаше присъстващите, опитвайки се да различи някаква семейна прилика в лицата наоколо.

После ковчегът от чамово дърво привлече погледа ѝ, поставен върху катафалката в центъра на църквата. „Мама е там“ — каза си. Побиха я тръпки и се олюля. Успя да прогони мисълта и се вгледа в цветята върху ковчега — венец от бели рози от Деди и букет маргаритки от нея. Беше написала лично картичката: „Сбогом, мамо. Обичам те“.

Седнаха и службата започна. Беше кратка, но трогателна. Дейзи се бореше със сълзите, но ѝ беше трудно. Тъгата я завладяваше все по-силно. Едва не се поддаде. Само присъствието на баща ѝ до нея — строг, с каменно лице — я възпираше да не се предаде.

После тръгнаха след ковчега. Зад малката църква се намираше гробището, където ги очакваше разкопан гроб, обрамчен от венци и букети.

Дейзи се разтрепери. Нямаше да понесе тази част, когато спускат майка ѝ в земята. „Не съм необходима на татко“ — помисли си тя, но внезапно усети, че ѝ е все едно. Трябваше да заплаче. Забеляза голяма надгробна плоча и се скри зад нея, зарови лице в длани и захлипа.

След миг нечия ръка я докосна и дълбок глас каза:

— Хей... недей да плачеш. Успокой се.

Тя вдигна уплашено поглед и примигна да скрие сълзите. Взираше се в лице, много познато и същевременно непознато.

— Уил! — ахна тя.

Той кимна.

— Здравсти. Слушай, не казвай на Деди, че съм тук.

— Но... какво правиш тук?

Дейзи беше изумена, не можеше да повярва, че отново вижда брат си. Някога чорлавата му червена коса беше подстригана късо и момчешките му лунички бяха избледнели. Беше станал истински красавец.

— Слушай. Може да съм всякакъв, но не съм чудовище. — Той се усмихна и лицето му омекна. — Знам, че невинаги се разбирахме, но всъщност много харесвах майка ти. Със Сара ѝ създавахме главоболия, но тя винаги се отнасяше добре с нас. И виждах как той я сломява и унищожава.

— Тук ли е Сара?

Дейзи усети първия радостен лъч от седмици насам. Пред нея стоеше Уил, по-големият ѝ брат. Означаваше ли това, че отново ще

бъдат семейство?

Той поклати глава.

— Не. Страхува се от Деди. Слушай, Дейзи. Съжалявам, че изгуби майка си. Дойдох да покажа уважение. За мен беше важно. Но се опасявам, че това не променя нищо между нас. Ти си с него.

— Но...

— Ти си с него. Това е — повтори той. — Не смятах да те заговарям, но когато те видях да плачеш... е... надявам се да не съжалявам.

— Моля те, Уил — каза отчаяно тя. Не биваше да му позволява да изчезне още веднъж от живота ѝ. — Моля те, остани. Поговори с татко. Сдобрете се.

Той поклати глава.

— Не разбираш много неща, Дейзи. Може би някой ден ще проумееш. Но сега е невъзможно. Затова ми направи услуга и ми обещавай да не му казваш, че съм бил тук.

— Да, разбира се. Обещавам. Но...

Обзе я непоносимо разочарование.

— Благодаря. — Той ѝ се усмихна съчувствено. — Ти си добро хлапе. Съжалявам, че е така... Но ти си с него и това издига непреодолима стена между нас. Не можем да сме брат и сестра. Не можем дори да сме приятели. Съжалявам, това няма да се промени. Сбогом.

Преди Дейзи да успее да проговори, той тръгна бързо към портата и след миг изчезна от погледа ѝ.

От другия край на гробището чуваше как пасторът произнася последните думи от погребалната служба. Тя избърса очи, издуха си носа и пое дълбоко дъх. Тръгна към гроба, за да застане до баща си.

Когато наближи, забеляза суматоха в струпаното наоколо множество. Шофьорът и телохранителят на баща ѝ се бореха с мъж в тъмен костюм и го изтикваха насила от двора на църквата.

— Махнете си проклетите ръце от мен. Имам право да съм тук! — извика белокосият непознат, опитвайки се безуспешно да се освободи от ръцете на телохранителя.

Дейзи погледна изненадана към баща си, който беше пребледнял и трепереше от гняв. Той вдигна ръка и посочи злочестия мъж.

— Изчезвай! — изрева с пламнали от ярост очи. — Не си желан тук. Как смееш да нахълтваш в семейния ми живот?

Преди мъжът да успее да продума, телохранителят го избута от двора; някъде отдалеч долитаха само приглушените му протести.

Деди затвори за миг очи. После, възвърнал самообладание, пое дълбоко дъх и погледна към пастора.

— Продължавайте. Натрапникът го няма.

Службата продължи и хората се престориха, че странният антракт не се е случил. Дейзи прехапа устни, благодарна, че баща ѝ не е разбрал за появата на Уил. Ако така реагираше на неканени гости, само бог знае какво щеше да сполети Уил.

18.

В кабинета в Торнсайд Менър Деди Дейнджърфийлд седеше приведен над бюрото. Изглеждаше превит от болка и лицето му беше станало мораво. Очите му бяха кървясали, а клепачите — почервенели. Върху бюрото пред него лежеше лист плътна скъпа хартия, изписан със спретнат почерк.

— Къде го намери? — попита дрезгаво той, сякаш се задушава.

— Беше адресирано до Дейзи — каза спокойно Маргарет. — Стори ми се важно. Затова си позволих волността да не ѝ го предам веднага.

От гърлото на Деди се надигна странно гъргорене.

— Как е могла да ми го причини? — успя да изрече най-сетне. — Намеците ѝ са възмутителни... ужасни! Дори не споменава име!

Маргарет го гледаше спокойно със сините си очи под съвършените арки на веждите ѝ. Не беше красива жена, но излъчваше изисканост както с острия си интелект, така и с безупречните си обноски и ненатрапчивия, подбран с вкус гардероб от семпли, но скъпи дрехи.

— Трябва да се уверим, че казва истината — каза тя тихо и отмерено както винаги.

Деди се втренчи в нея с искрица надежда в очите.

— Би ли излъгала за такова нещо?

— Кой знае? Не съм способна да дешифрирам мислите и мотивите на депресирана алкохоличка на ръба на лудостта. Но лесно ще разберем истината. И ако лъже, не е необходимо никой, освен мен и теб да узнава.

— Как ще разберем? — намръщи се объркано Деди.

— Остави на мен — каза Маргарет. — Ще направя каквото трябва и веднага ще ти докладвам.

— Благодаря, Маргарет, благодаря.

Деди я погледна с признателност, каквато малцина в живота му бяха зървали.

— Това е част от служебните ми задължения — усмихна се леко тя.

— Знаеш, че ще изразя благодарността си по обичайния начин.

— Разбира се. Веднага се заемам.

Същата вечер, усамотена в кабинета си, Маргарет напечата писмо до клиниката, обяснявайки какво ѝ е необходимо. После сложи в непромокаемия плик при писмото няколко стерилни тубички, в които имаше нещо, наподобяващо спирала за мигли в найлонов плик. Запечата внимателно плика, написа адреса. На сутринта куриерът щеше да го отнесе.

Впи очи в него. Работодателят ѝ имаше право да знае истината. И тя щеше да му помогне.

19.

— Привет! Добре ли си?

Шанел се обърна. Едно от момчетата от бандата се бе надвесило безшумно над нея, пъхнало ръце в джобовете и нахлупило бейзболната си шапка ниско над очите.

— Не бива да идваш — прошепна тя. — Опасно е.

— И за теб е опасно.

Тя погледна към повехналите цветя, завързани за стълба, близо до мястото, където раниха Джамал. Целофанът беше провиснал и цветята в него сивееха. Дъждът беше размазал надрасканите послания.

— Няма страшно — каза тя след малко и отметна косата, закрили лицето ѝ.

— Знаят, че си неговото момиче. Ще те открият и ще те изнасят, човече — предупреди я момчето.

— Няма да ме открият.

Тя продължи да се взира в букета, оставен в памет на Джамал. Кремираха го и семейството му взе праха. Те дори не познаваха Шанел. Никой не я заговори на погребението и тя не се представи.

Полицаяте я разпитаха, но тя спази неписаните правила. Никой не си развързва езика пред полицаи, това се подразбираше. Направеше ли го, животът ѝ нямаше да струва нищо. Дори сега беше в опасност.

„Все ми е едно — помисли си отчаяно. — Искam да дойдат и да ме довършат.“

След онази ужасна нощ животът бе изгубил смисъл. Качи се в линейката, която отведе Джамал в Кингс Колидж Хоспитъл. Парамедиците в автомобила се опитаха с всички средства и с всички сили да го върнат към живота, но тя знаеше, че е безнадеждно. Беше усетила, че той си отива, и беше разбрала, че е ужасно, непоносимо сама.

— Кой зае мястото на Джамал? — попита рязко и се обърна към момчето. Беше Джаксън, един от любимците на Джамал.

— Терънс.

— О...

Тя се извърна отново. Джамал знаеше, че другото момче желае мястото му. Терънс беше по-агресивен от останалите в бандата. Под негово ръководство положението нямаше да се подобри. Несъмнено вече планираше жестоко отмъщение, без да се замисля колко ще загинат.

— Ще вървя — каза Джаксън и наклони глава в посоката, накъдето смята да тръгне.

— Да, разбира се.

Но той не тръгна.

— А ти... какво ще правиш, Шанел? Не изглеждаш добре.

— Заминавам.

— Къде?

Тя пхна ръце дълбоко в джобовете на якето си.

— Не знам. Надалеч.

— Ще напуснеш училището?

— Ще напусна всичко. Нямам нищо. Всичко свърши. Трябва да замина и да започна наново.

Джаксън кимна, сякаш я разбира.

— Пази се.

Плахо се усмихна.

— Ще се пазя. Ти също се пази.

Джаксън също ѝ се усмихна.

— Ще се постарая. Чао.

— Чао.

Той си тръгна безшумно, както беше дошъл, но Шанел остана. Седеше, гледаше букета и си спомняше.

20.

Дейзи седеше в стаята си в Лондон и разлистваше пътеводител на Европа. С Люси бяха решили да пътешестват до края на лятото, за да се разсее Дейзи и да се подготви за пътуването до Америка през есента. Радваше се, че ще напусне дома. Деди не беше същият след погребението, което не беше изненадващо, но той избухваше повече от всякога и часове наред се затваряше в кабинета си с Маргарет и работеше.

Телефонът върху писалището ѝ извъня. Дейзи видя, че обаждането е от кабинета на баща ѝ. Вдигна слушалката.

— Ало? Татко?

Вместо гласа на баща си чу хладния глас на Маргарет:

— Дейзи, слез долу, ако обичаш.

— Разбира се.

— Веднага.

Линията прекъсна. Дейзи се вгледа намръщено в слушалката. Маргарет служеше всеотдайно само на Деди, но доскоро винаги се отнасяше с уважение към нея.

Тя заслиза по стълбите, чудейки се защо баща ѝ иска да я види. Вероятно искаше да обсъдят нещо за университета. Вероятно бяха сключили сделката с къщата в Провидънс, Роуд Айлънд, която той смяташе да ѝ купи. Щеше да живее в кампуса, но решиха, че трябва да има убежище, където да се усамотява и да прекарва ваканциите, ако не иска да се връща у дома.

Дейзи прекоси нервно шахматния мраморен под в преддверието. Напоследък всичко се бе променило. Деди изпадаше в мрачни настроения, които я плашеха, защото обикновено предизвикваха могъщи изблици и неотменно вземаха жертви. Икономът Дрейк беше последната — уволнен от Деди след шумен скандал, когато един ден не сервираха вечерята точно в осем часа. Маргарет се погрижи Дрейк да напусне още същата нощ и на сутринта друг иконом ги обслужваше на закуска. Дейзи осъзна, че за гнева му вече няма друга мишена, освен нея.

„Но татко няма причина да ми се сърди. Не съм направила нищо лошо.“

Той винаги беше очарован от нея, особено след като бутикът ѝ за обувки пожъна такъв успех във „Флори“ и в семейните хотели и курорти откриха нови магазини. Дейзи обмисляше дали да не опита късмета си и в бижутерството. Скъпоценните камъни и интересните дизайни я привличаха открай време — още откакто баща ѝ подари онази диамантена брошка.

Освен това той искаше да я подготви да поеме компанията. Малцина избраници разбираха истинските измерения на богатството на Дейнджърфийлдови и тя щеше да бъде една от тях.

Застана пред тежката дъбова врата на кабинета на Деди. Той имаше кабинет във всичките им къщи и всеки беше посветен на различна тематика. В лондонския централно място заемаше ловът на лисици и стените бяха покрити със стари рисунки и офорти с ловни сцени.

Дейзи почука два пъти и зачака.

— Влез! — чу гласа на Маргарет да долита приглушено иззад дебелия дъбова врата.

Дейзи отвори и влезе. Деди седеше зад бюрото с гръб към нея и се взираше през прозореца с изглед към градината долу. Ръцете му, кръстосани зад гърба, и изопнатите рамене я разтревожиха.

Маргарет ѝ се усмихна бегло и я поведе към бюрото. Както обикновено асистентката изглеждаше почти невидима в семплия сив костюм и без грим.

Дейзи пристъпи върху старинния персийски килим пред огромното писалище.

— Татко? — каза тя. — Искал си да ме видиш?

Настана дълго мълчание. После баща ѝ се обърна. Тя едва се сдържа да не ахне от ужас — за пръв път виждаше такова изражение по лицето му. Изглеждаше болен, с пожълтяла восъчна кожа и изпити скули. Под кървясалите му очи имаше огромни тъмни кръгове. Погледът му излъчваше непозната студенина.

Той я измери с този студен, леден поглед.

„Безмилостен“. Думата се появи неканена в съзнанието ѝ.

Проговори с леден глас:

— Повече не ме наричай така.

— Ккк... какво искаш да кажеш? — заекна тя.

— Чу ме. Нямах право да ме наричаш така.

Тя поклати изумено глава.

— Но, татко...

— Оглуша ли? — изкрещя той и стовари юмрук по бюрото с ужасяваща сила. — Не съм ти никакъв татко.

Той просъска думата с непоносима горчивина.

Дейзи зяпна. Почувства се, сякаш са я ударили с юмрук по корема.

— Точно така — изръмжа той. В очите му гореше леден пламък. — Не си ми дъщеря. Кучката, която ти се води майка, ми е изневерила. Няма начин да си Дейнджърфийлд. Виж! — Той взе едно писмо и ѝ го хвърли. — Това са резултатите от лабораторията. Анализираха проба от мен и от теб. Няма никакъв шанс да си ми дъщеря.

Дейзи се опитваше да запази спокойствие и да надмogne паниката, която се надигна у нея. Пристъпи напред и взе писмото. Най-отгоре беше изписано името на лабораторията и „ДНК тест“, както и редица цифри. Очите ѝ се насочиха към последния ред: „Статистически невъзможно е Обект 1 да е дъщеря на Обект 2“. Зави ѝ се свят.

— Но... но...

— Не е успяла да запази тайната. — Гласът на Деди прозвуча заплашително тихо. — Дори от гроба. Наказваше ме години наред с пиянството си, а сега разруши единственото, което ми даде. — Посочи друго писмо върху бюрото. Дейзи разпозна почерка на майка си, но не разчиташе думите и не видя до кого е адресирано. — Тази кучка е искала да страдам. Писмото обяснява, че не си ми дъщеря.

Изглеждаше, сякаш едва се сдържа да не заплное листа хартия, за да изрази презрението си към жената, която му е била съпруга.

— Адресирала го е до теб, за да продължиш да се преструваш, че си ми дъщеря.

— Не разбирам — каза Дейзи, стараейки се да запази самообладание.

„Мама ми е написала писмо и те са го взели?“. Страхуваше се, че сълзите ѝ ще рукнат и знаеше колко ги мрази татко, но после осъзна, че няма да заплаче. Инстинктът за оцеляване вземаше връх. Обзе я странно спокойствие и сетивата ѝ се обостриха — кожата ѝ сякаш

попиваше всичко около нея. „Трябва да действаш много внимателно — зашепна тъничък гласец в главата ѝ. — Следващите няколко минути ще предопределят бъдещето ти.“ Прииска ѝ се да попита кой е баща ѝ, но нещо ѝ подсказа, че не е разумно. „Трябва да се държа, сякаш това не променя нищо.“

Тя се насили да се усмихне.

— О, та... — Възпря се веднага. Нямаше смисъл да го предизвиква. — Горкичкият, какъв ужасен шок си преживял! Как е могла мама да ти го причини?

Деди я изгледа леко стъписано, после очите му се присвиха и отново се вледениха.

— Да. Шокът е наистина ужасен. Чувствам се предаден.

— Но това не бива да променя нещата между нас — каза тя. Въпреки отчаяното желание да запази спокойствие, усещаше, че започва да трепери. В гърлото ѝ се надигна горчилка. — Ти си ми баща във всяко отношение. Възпитал си ме да съм като теб, да мисля като теб и да възприемам света като теб. Това е важното, нали? А може би тя греши. Възможно е ти да си ми баща.

Деди сякаш обмисли думите ѝ. Стори ѝ се, че за миг лицето му се разведри.

— За мен ти си моят баща — каза нежно тя, неочаквано обнадеждена, че всичко ще бъде наред. — Обичам те. Готова съм на всичко за теб. Не може ли да продължим постарому?

Лицето му внезапно се вкамени.

— Не! — извика той. — Не. Не знам коя си... чия издънка си. Може да си всякоя! Няма да представям чуждо копеле за свое дете. Лабораторията не греши! — Лицето му потъмня от кръвта, надигнала се в скулите му. Той стовари длани върху писалището и се приведе към нея. — Не разбираш ли какво означава да си Дейнджърфийлд? Означава в жилите ти да тече неговата кръв! — Той погледна снимката на баща си. — Означава да принадлежиш на нашето семейство, на нашето племе, на нашия клан. Ти си узурпаторка. Самозванка. — Яростта го завладя и той ѝ се озъби: — Ти си копеле! Как е могла? Как е могла? Проклетата кучка! Призлява ми като те гледам!

Той я заплю.

Дейзи се сгърчи, когато плюнката се приземи върху жилетката ѝ и остана там — пенеста маса, стичаща се като хлъзгава слуз. Тя се

втренчи в баща си, неспособна да повярва, че това наистина се случва.

— Но, татко! — възкликна умолително. Самообладанието ѝ започна да се изпарява. Сърцето ѝ биеше като чук, очите ѝ горяха и щипеха. Впрегна всички усилия на волята си, но сълзите ѝ потекоха. — Не! Не...

— Да — отвърна той, имитирайки я пискливо. После гласът му стана дрезгав отново. — Живяла си достатъчно на мой гръб. Нищо тук не е твое. Ти си паразит и нищо повече. Искам да си тръгнеш веднага. Незабавно! И повече не желая да те виждам. Разбираш ли? Не искам да виждам лицето ти!

Дейзи захлипа. Невъзможно беше да го мисли наистина. Моментният му гняв сигурно щеше да отmine и да бъде забравен. Той я обожаваше! Тя беше неговата принцеса! Възможно ли беше да спре да я обича просто ей така?

— Татко... — прошепна тя през сълзи, — моля те...

Той се разтрепери.

— Повториш ли го още веднъж, ще те ударя — изрева и стисна юмрук, сякаш готов да изпълни закана. — Махай се! Махай се! Чуваш ли?

Осъзнала, че е на път да изгуби напълно самообладание, Дейзи се подчини. Обърна се и се запрепъва към вратата с приведени рамене, заслепена от сълзите. За миг зърна изражението на Маргарет. В очите ѝ се четеше странна смесица от задоволство и съжаление.

„Не ме съжалявай!“. Дейзи усети как дързостта ѝ се завръща. Въпреки сълзите тя вирна глава и изправи рамене. „Не бива да им показвам, че са спечелили.“

Когато стигна до вратата, я осени мисълта, че вероятно за последен път вижда баща си. Обърна се и го погледна. Очите ѝ се спряха върху боядисаната му коса, раменете, издули сакото, корема, изпъкващ под тъмноревната жилетка на костюма. Той беше необичайна смесица от сила и слабост, от мъжество и детинска наивност. Въпреки всичко тя го обичаше и го съжаляваше. Само тя му беше останала. Кой щеше да се грижи за него сега?

— Сбогом, татко — каза тихо. — Ти винаги ще ми бъдеш баща, независимо какво твърдят някакви си тестове.

— Махай се! — изрева той. — Или ще те изхвърля!

— Тръгвам си, не бой се — отвърна тя.

Отвори вратата на кабинета, излезе и я затвори. За петнайсет кратки минути животът ѝ се бе преобърнал.

ВТОРА ЧАСТ

21.

ДВЕ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Коко уви крак високо около сребърния пилон и отметна глава. Заизвива ръце в такт с музиката и гърдите ѝ се залюляха изкусително. Носеше сандали с много високи токчета и символична сребриста препаска, закриваща венериния ѝ хълм. Отзад тънката ивица плат се впиваше между хълбоците ѝ. Освен това лицето ѝ беше покрито с тонове грим. Тежкия грим беше задължителен, за да се вижда в приглушената светлина на клуба. На клиентите им харесваше — това беше представата им за изящество. Когато светлините се отразяваха в лъсналите от червило устни на момичетата, те изглеждаха, сякаш са овлажнели и разтворени от възбуда.

Коко завъртя хълбоци и се повдигна върху пилона, за да се спусне изящно на подиума. Много упражнения и сила се изискваха, за да изглежда движението естествено, но тя танцуваше в клуба от доста време и беше, както се изразяваше Роберто, природен талант, фигурата ѝ също сякаш беше създадена за стриптийз — дълги крака и строен торс, гладък корем със сребърна халка на пъпа, закръглени, стегнати гърди и изящни ръце. Дългата до раменете ѝ коса беше боядисана в платиненорусо и тя ѝ придаваше чорлаво небрежен вид в бунтарския стил на седемдесетте. Клиентите явно го харесваха — тя беше сред момичетата, които най-често получаваха покани за частни танци в задната стая.

Правилото гласеше: „Никакво пипане“. Мъжете трябваше само да гледат, докато тя се извива на сантиметри от тях, върти хълбоци, прокарва длан по гърдите си и ги наблюдава през притворени клепачи.

Понякога ги измъчваше още повече — смъкваше препаската, за да зърнат какво крие, и виждаше как те се задъхват и зениците им се разширяват.

Това обаче се случваше рядко, защото в повечето случаи не можеше да понася клиентите. Ненавиждаше онези, които седяха, сякаш не забелязват, че красиво полуголо момиче танцува пред очите им. Странно, но именно те ѝ даваха най-много пари.

Най-силно мразеше похотливите копелета, които си въобразяваха, че е позволено да я докосват и да я опипват, сякаш е парче месо. Според тях частен танц означаваше, че са я купили за каквото пожелаят — посягаха към зърната на гърдите ѝ или се опитваха да пхнат горещите си пръсти под препаската ѝ.

Тя ги ругаеше, отблъскваше ги и извикваше Сам или Роберто. Роберто не ѝ помагаше кой знае колко, но поне присъствието му възпираше натрапниците. Сам внушаваше респект с размерите си и разясняваше много съвестно забраната за пипане, но рядко изхвърляха клиенти. Разбираха се, че друго момиче може да прояви повече сговорчивост срещу допълнителна десетачка или двайсетачка. Не и Коко обаче. Тя не се продаваше. Поне доскоро.

Коко се завъртя за последен път около пилоната. Стъпалата ѝ сочеха тавана, а главата почти докосваше пода. Музиката стихна и танцът приключи. Тя слезе и напусна сцената, разминавайки се с Канди, която подскачаше нервно зад кулисите, очаквайки да ѝ дойде редът. В съблекалнята Бланш се гримираше. Беше висока почти метър и деветдесет, чернокожо момиче с изваяна фигура и кожа, сияеща в светлината на прожекторите.

— Как мина? — попита Бланш.

— Добре — сви рамене Коко. — Както обикновено. Още няма много хора.

— Ще заприихдат по-късно, нали? — усмихна ѝ се отражението на Бланш в огледалото. — Слушай, скъпа, имам покана за по-късно. Интересува ли те?

Коко си взе хавлията и си избърса ръцете. Беше се изпотила доста. Танците на пилон бяха добър начин да поддържа стройна фигура.

— Обичайното. Нашият човек от Спиталфийлдс, помниш ли? Преди няколко седмици? Много му харесало. Исква същото.

— Аха.

Коко започна да си бърше краката. Дължеше много на Бланш. Тя ѝ намери тази работа, когато нямаше друга и нямаше къде да живее. Бланш каза на Роберто да я обучи и измисли дуета им, който клиентите винаги посрещаха въдушевено. Бланш измисли и новото ѝ име.

— Забавно е, нали? — попита тя. — Аз съм черна и се наричам Бланш, което означава „бял“. А ти си бяла, а ще те наричаме Коко,

което си е черно. Тъмнокафяво по-скоро, но все пак става, нали? — При тези думи на устните ѝ се беше появила заразителната ѝ усмивка. — Забавно е и защото отговаря на истинското ти име. Шанел. Коко. Като Коко Шанел.

Идеята допадна веднага на Коко. Искаше ново начало и го получаваше — беше напуснала Южен Лондон и беше дошла на изток. Въпреки всички онези надписи върху стълба Джамал бързо щеше да потъне в забвение, знаеше го.

Мишел не се разтревожи особено, когато Шанел обяви, че заминава. Каза ѝ да се пази и да ѝ дойде скоро на гости. Не я попита как смята да се издържа. Вероятно предполагаше, че ще кандидатства за общински апартамент и за социални помощи, ще забременее и ще води същия живот като нея.

Шанел не почувства нищо, когато нарами раницата и напусна малката къща. Не знаеше дали ще се върне и ще види отново майка си. Знаеше само, че животът тук бе станал толкова мрачен и отчаян, че непременно трябваше да отиде някъде, където да остане сама и да излекува раните си.

Не стигна много далеч — прекоси реката и се установи в източната част на града, но тя ѝ се струваше като нов свят, пълен с непознати лица. Скита няколко нощи — през първата броди по улиците, през втората спа в парка и нищо лошо не я сполетя, но разбираше, че не бива да рискува. Рано или късно безпризорните млади момичета ставаха жертви на насилници. Една вечер седна в местна кръчма и си поръча питие и топло ядене с последната десетачка, която беше измъкнала от портфейла на Мишел. Заговори се с групичка хипита, приютили се в изоставена къща, и те я поканиха при тях. Отначало ѝ беше приятно — дадоха ѝ няколко възглавници и спален чувал и я настаниха в един тъгъл. Скоро обаче този живот ѝ омръзна. Трябваше да припечели пари, не можеше да кандидатства за социална помощ без истински адрес и нямаше представа какво изобщо ще прави. Не можеше да живее с подаянията на хипитата — консерви с боб и варени спагети.

Срещна Бланш четири месеца по-късно. Запознаха се в една кръчма и веднага се харесаха. Бланш ѝ предложи работа в клуба и ѝ намери апартамент, където да отседне. Решението ѝ се стори толкова очевидно, че се почуди как не се е сетила по-рано. Все пак

единственото, което умееше, бяха танците. Отначало ѝ изглеждаше като спасение — източник на доходи, квартира в Уайтчапъл, постоянна работа. Разбираше обаче, че трябва да се измъкне възможно най-скоро, ако иска да постигне нещо по-добро. Усещаше смътно, че заради Джамал и обичта, с която я обграждаше, не бива дълго да се върти около пилоната, за да забавлява други мъже.

Засега обаче трябваше да се задоволи с новото име, новия външен вид с платиненорусата коса и с новите умения, които беше усвоила.

Бланш не правеше свирки на клиентите като другите момичета.

— Аз съм от класа — казваше на всеослушание тя, — а да духаш на някого в задната стаичка не е класно.

За Бланш да бъде от класа означаваше да е момиче на повикване.

— Мъже, жени, двойки — обясни с усмивка тя на Коко какво прави след работното време. — Но аз поставям условията.

Коко не се стъписа особено от допълнителните ѝ занимания. Нищо не я шокираше много, особено сега. Откакто бе напуснала Пекам, не изпитваше кой знае какво — освен гняв и омраза, насочени към мъжете, за които танцуваше.

„Животът е тежък, по дяволите — мислеше си. — Трябва да се грижиш за себе си или някой ще те прецака здраво.“

Една вечер Бланш ѝ каза, че клиент на клуба е харесал толкова много двойното им изпълнение, че ги е поканил в апартамента си да му изнесат частно представление.

— Какво мислиш? — засмя се тя. — Мисля, че човекът е наред. Има хубав костюм. Изглежда фрашкан с мангизи. Живее в Спиталфийлдс. Съвсем наблизо. Предлага ни по пет стотачки.

Пет стотачки. За около час. Коко не беше правила такова нещо преди, но навярно си струваше да опита. А и парите ѝ трябваха.

— Нали знаеш... че частните представления са по-различни от танците тук — каза ѝ ведро Бланш. — Има и други неща. И ако някой иска две момичета... е... — Тя се приближи до Шанел и я докосна леко по ръката. — Не бива да те е страх, ако нямаш опит — прошепна ѝ. Очите ѝ бяха като тъмен шоколад, а устните — меки като кадифе. — Аз имам. Знам какво е. Може дори да ти хареса.

Коко я изгледа втренчено и за миг ѝ се стори, че се взира в очите на Джамал. Усети как я пронизва остра болка и ужасен копнеж.

Джамал ѝ липсваше толкова много. Зави ѝ се свят. Преглътна — гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Е? — настоя Бланш.

— Добре — отвърна Коко. — Добре. Ще дойда.

След това нощта сякаш се превърна в сън. Смяната им свърши в два след полунощ и те взеха такси до Спиталфийлдс. Под палтата носеха само бельо. Мъжът ги чакаше в апартамента си. Нарече ги „дами“ и ги почерпи с истинско шампанско. После им предложи кока. Бланш прие, но Коко отказа.

След малко Бланш го помоли да пусне музика и затанцува бавно. Смъкна коженото палто и танцът ѝ стана по-чувствен. Полюшваше и извиваше прелестното си тяло пред седналия на канапето мъж. Той я наблюдаваше с лека усмивка и отпиваше от чашата с шампанско.

Бланш тръгна с танцова стъпка към Коко и протегна ръка да ѝ помогне да стане. Тя се раздвижи и влезе бързо в ритъм. Използваше наученото на сцената в клуба, но движенията ѝ не бяха толкова предизвикателни. Постепенно ѝ стана приятно да следва мелодията, да усеща топлината на луксозния апартамент, да се чувства лека и все по-замаяна от алкохола.

Бланш се приближи до нея, поклащайки се в ритъма на музиката. Когато гърдите ѝ почти докоснаха Коко, тя се усмихна и се приведе напред, за да стигне устните ѝ и я целуна. Мъжът на канапето промърмори нещо одобрително и Бланш притисна устните си поплътно в нейните, прокарвайки длани по ръцете и гърба.

Коко откри, че усещането е приятно, хареса ѝ докосването на меките, чувствени устни и когато другата жена разтвори устата ѝ с върха на езика си, ѝ се стори най-естественото нещо на света да се поддаде. Беше различно от студените, механични танци, които изпълняваше за мъжете в клуба. Сега почувства, че Бланш иска да ѝ достави удоволствие, че мъжът, който ги наблюдава, иска да се наслаждават. Тя се отпусна и реши да се остави на течението.

Спомни си онази нощ, спомни си как е гола на пода с Бланш и оставя другото момиче да прави каквото иска. Спомни си как мъжът ги поведе към спалнята, където легна до тях на огромното легло със сатенени чаршафи. Спомни си насладата, която разтърси тялото ѝ накрая, когато мъжът проникна дълбоко в нея, докато пръстите и езикът на Бланш я галеха.

Това беше първото ѝ сексуално преживяване след Джамал и наред с облекчението тя се почувства като предателка. По-приятно от изпитаната наслада обаче беше усещането, че я обичат, че забравя за миг болката и непрестанния копнеж по Джамал.

— Е? — попита я Бланш и започна да нанася на миглите си спирала. — Какво ще кажеш?

— Не знам.

Коко седна до нея на стола пред тоалетната масичка, която всички момичета използваха. Прокара пръсти през платинената си коса и взе гребен.

— Сигурно си много богата в момента, щом не те блазнят пет стотачки.

— Не съм. Всъщност ми трябва пари. Но не съм сигурна дали искам...

— Хайде, скъпа. Чаша шампанско? Безплатна кока. Е, знам, че не употребяваш, но аз не отказвам. И малко любов в топло легло? Какво толкова? Двете сме добри партньорки, не мислиш ли?

Това бе една от причините Коко да се колебае. Много момичета в света на танците бяха бисексуални или лесбийки и тя се безпокоеше, че другото момиче се влюбва в нея.

— Тази вечер не — каза. — Имам работа в апартамента. Може би друг път.

— Да не си полудяла? — поклати глава Бланш и се взря отново в огледалото, стиснала тубичка червило. — Може да предложи на Канди, но няма да е същото. Личеше си, че онзи те харесва много.

В този момент влезе Роберто, усмихна се и застана демонстративно пред тях с ръце на кръста.

— Момичета! — заяви драматично той. — Подготвил съм ви нещо много вълнуващо. Не включва никакви лесбийски номера! — Той се шмугна между тях и ги прегърна през раменете. — Казвам ви, че ще ме разцелувате за това! Сериозно! Е? Искате ли да го чуετε?

22.

Мъжът на рецепцията погледна момичето пред него.

— Да? Какво обичате?

— Аз съм Дафни Фрейзър — каза момичето. Черната ѝ коса беше подстригана късо, кафявите ѝ очи примигваха нервно зад очила с тъмни рамки и беше облечена елегантно в тъмна тясна пола и блуза с волани. — Имам среща с господин Армстронг.

Мъжът въздъхна и взе слушалката да му се обади. Дафни Фрейзър се озърна — фоайето на малкия хотел беше спретнато, но старинният часовник, месинговите свещници и маслената картина изглеждаха овехтели и не му придаваха желания блясък.

Мъжът остави слушалката и каза:

— Готов е да ви приеме. В кабинета е. По коридора, първата стая вляво.

— Благодаря.

Дафни тръгна по коридора и почука на вратата с табела „Управител“. Някой ѝ извика да влезе, тя отвори вратата и видя разхвърлян кабинет с огромно дървено писалище. Имаше купища документи и папки. Зад бюрото крачеше мъж на около трийсет и пет години, притиснал телефонна слушалка към ухото си. Носеше широки панталони от рипсено кадифе и дебела памучна риза с ръкави, навити до лактите. Докато вървеше, кабелът на телефона се увиваше около него. Той я погледна и рече беззвучно:

— Да?

— Аз съм Дафни Фрейзър, господин Армстронг. Уговорихме си среща.

— О, така ли? — Той я погледна. В светлокафявите му очи просветна изненада. — О, да почакайте, моля. Не, не вие — каза в слушалката. — Не говорех на вас... Седнете, моля... Не, не вие! — обясни на човека от другата страна на линията. Погледна Дафни: — Вие. Седнете. — В слушалката каза: — Добре, ще си получите възнаграждението в края на седмицата. Ще се погрижа лично. Да,

наредено е, разбира се. Да. До утре. Абсолютно. Отново ви поднасям извинения. Дочуване.

Остави слушалката и въздъхна тежко. После погледна Дафни, сякаш я вижда за пръв път. Намръщи се. Косата му беше в същия оттенък на кафявото като очите. Около широката плешивина на темето му се спускаха меки къдрици, които едновременно го подмладяваха и състаряваха.

— Съжалявам — каза той, — но бихте ли се представили отново?

— Д... Дафни Фрейзър.

Тя стоеше до един стол, не беше сигурна дали трябва да седне.

Армстронг понечи да седне и осъзна, че е оплетен в жицата.

— О... милостиви боже! Какво става тук?

Той се завъртя, опитвайки се да се освободи. Дафни едва се сдържа да не се разсмее. Най-сетне мъжът се освободи и седна. Тя също приседна предпазливо на ръба на стола.

— Така! — Той потри длани. — Да започваме интервюто. Да... — Затършува в купчина документи, извади лист и го огледа. — Това е автобиографията ви. — Пръстите на Дафни стиснаха дръжките на чантата ѝ, но прочетеното явно го задоволяваше. — Да... да... Е, всичко изглежда както трябва. — Той я погледна дружелюбно. — Честно казано, квалификацията ви малко надхвърля необходимото за длъжността. Съзнавате, че ще започнете от дъното, нали? Ще работите като камериерка. Работното време е дълго, а заплащането — ужасно. Защо искате да работите тук? Питам само от любопитство.

— Хотелиерството ми е слабост, затова се дипломирах в тази област. Ще се радвам да започна от най-ниското стъпало, за да натрупам опит.

Армстронг погледна отново автобиографията ѝ и се намръщи.

— Да, но сте изучавали всички аспекти на международното хотелиерство — от финанси до мениджмънт. Обикновено нямам такива изисквания към камериерките! — Той се засмя. — Сигурно е възможно да постъпите на по-висока длъжност в далеч по-голям хотел. Защо искате да работите в „Ескалибур“?

Дафни се усмихна.

— Честно казано, искам да работя близо до майка си. Тя не е добре. Основната причина е местоположението.

— Ясно. Е, няма да броя зъбите на харизан кон. Очаквам да ни напуснете още щом си намерите нещо по-добро, но междувременно е предимство да разполагаме с човек, чийто майчин език е английският. Така... хмм... заплатата е минимална — добави с извинителен тон. — Нямам пълномощия в това отношение. Централата определя възнагражденията. Знаете, че ни притежава по-голяма компания.

— Така ли? — погледна го невинно тя.

— Да. — Той се престори, че разкривява лице от болка. После се усмихна. — Капиталистически копелета на високите етажи. Държат ни натясно. Но получаваме поощрения — здравна осигуровка, вноски за пенсия, платени отпуски и болнични... Е, това са условията. — Той ѝ подаде лист хартия. — Работата е ваша, ако я искате.

Дафни примигна изненадано.

— О! Толкова бързо? Чудесно!

— Няма да крия, че се нуждая от помощ. Всъщност ще бъде прекрасно, ако започнете още днес.

Тя се замисли за миг и отговори:

— Защо не?

Той явно остана очарован.

— Страхотно. Ще ви намеря униформа и готово. Попълнете този формуляр с данните за банковата ви сметка и номера на социалната ви осигуровка и приключваме с формалностите.

— Да се захващаме за работа — каза Дафни Фрейзър.

След един час, облечена в черна рокля и престилка, Дафни чистеше банята в стая на първия етаж. Гостите бяха напуснали хотела по-късно и бяха оставили страхотна неразбория.

Тя зърна отражението си в голямото огледало над мивката и се стъписа, че вижда себе си. После отклони поглед и се засмя тихо. Свали очилата и примигна, сякаш очите ѝ са възпалени. Прокара пръсти през косата си.

— Е, Дейзи — каза на отражението си. — Дори баща ти не би те разпознал сега.

Почуди се дали изобщо си е помислял за нея, откакто преди две години беше напуснала къщата. Все още помнеше ярко този ден и можеше да си го представи минута по минута, макар че рядко си го

позволяваше. Днес обаче нещо я подтикваше да си припомни случилото се, защото бе предприела първата решителна стъпка да достигне желаната цел.

След онзи последен сблъсък тя излезе от кабинета на Деди като зашеметена. Наистина ли смяташе да я прогони? Какво ще прави оттук нататък? Първите ѝ мисли бяха абсурдни: „Ще отида ли на пътешествие с Люси? Какво ще стане с мястото ми в университета? Ще замина ли за Америка? Ами магазините ми за обувки?“

После започна да осъзнава случилото се. Всичко се бе променило. Всичко сигурно в нейния свят беше рухнало. Дори не знаеше коя е.

Дейзи заизкачва стъпалата към стаята си, сякаш не разбира накъде отива и какво ще прави, когато стигне там. После чу вратата на кабинета да се захлопва, чу стъпки по коридора и глас:

— Дейзи?

Обърна се, все още като човек, изпаднал в транс, и видя Маргарет, застанала пред стълбите. Асистентката на баща ѝ се вираше в нея с празни, безчувствени очи. Дори да изпитваше съчувствие към момичето, чийто живот се беше преобърнал, то не личеше по лицето ѝ. Каза:

— Ела в кабинета ми. Трябва да обсъдим нещо.

Маргарет седна в черния кожен стол зад бюрото си и махна на Дейзи да седне. Тя се втренчи изпитателно в по-възрастната жена, която извади бележник, отвори го и взе химикалка. Момичето попита:

— Маргарет... той не говореше сериозно, нали? Ще се успокои, ще го преодолее... Искam да кажа... че аз не съм виновна...

Маргарет повдигна съвършено оформените си вежди.

— Опасявам се, че говори напълно сериозно. Лабораторният тест не греша. Никой не знае чие дете си, но е абсолютно сигурно, че не си негово.

Думите се стовариха върху нея като юмруци.

— Но... аз не познавам друг баща! Той ме обичаше. Как е възможно да ме намрази? Несъмнено бащинството не се изчерпва с някакво си ДНК.

Гласът на Дейзи секна.

— Господин Дейнджърфийлд не смята така. Той смята, че майка ти го е измамила. Ти очевидно си в неведение, но се страхувам, че б...

господин Дейнджърфийлд чувства, че си ѝ съучастник. Вече не вижда причина и няма желание да те издържа. Години наред си извличала облаги от семейството му. Опасявам се, че вече няма да продължава така.

Дейзи ахна. Как бе възможно Маргарет да описва положението толкова хладнокръвно, толкова безучастно? Нима не изпитва състрадание? Сигурно си беше въобразила, че по-рано е зърнала съчувствие в очите ѝ. Възможно ли е някой да обвини дете, израснало с човек, когото обича като баща, че е „извличало облаги“? Колко нелепо! Жестоко. Нечовешко.

У Дейзи се надигна гняв и се смеси с шока и скръбта. Тя го остави да избуи — той потушаваше тъгата. „Майната ти — помисли си яростно. — Майната ви на всички.“

— Добре — изрече с възможно най-студен глас. — Обясни ми как ще продължава тогава.

Маргарет ѝ го обясни много ясно — че няма никакви права над имуществото на Дейнджърфийлдови, не може да живее в къщите на семейството, да се храни на трапезата му и да ползва парите му.

Каза ѝ, че трябва да напусне дома на баща си и да му върне всичко, което притежава. Разрешават ѝ да вземе някои лични вещи — дрехи, книги и неща от първа необходимост, — но ценности не може да задържи.

— Колата ти, разбира се, както и скъпите вещи остават тук.

Кредитните карти на Дейзи щели да бъдат блокирани незабавно.

„Пари! — помисли си момичето. — Как, за бога, ще се справя?“ Никога не ѝ се бе налагало да мисли за пари. Нямаше дори банкова сметка. Платинената кредитна карта винаги ѝ беше под ръка — с нея купуваше всичко, което пожелае.

Маргарет се взираше в нея, сякаш четеше мислите ѝ.

— Това, разбира се, повдига темата за парите — каза безучастно. — Ще ти поставим известни условия. Трябва да подпишеш един документ и компанията ще ти изплати известна сума, за да започнеш живота си наново. Жест на добра воля. — Изгледа строго Дейзи над рамката на очилата си. — Никакъв закон не ни задължава да ти отпуснем средства. Ще го заявиш писмено, когато подпишеш договора.

— Ами ако не го подпиша? — попита предизвикателно Дейзи.

— О, мисля, че не съществува такава възможност. — Устните на Маргарет се извиха в сурова, безрадостна усмивка. — Ще бъде много глупаво да откажеш. Казвам го само за твое добро. Нищо няма да постигнеш, ако се опълчиш на господин Дейнджърфийлд. Напротив — ще изгубиш много. Препоръчвам ти да приемеш парите срещу съответните условия. — Тя извади няколко листа от черна папка и ги побутна по бюрото към Дейзи. — Прочети договора. Ще видиш, че сумата е щедра с оглед на обстоятелствата. Ще ти стигне за ново начало.

Дейзи погледна напечатания текст. Явно подготвяха плана си от известно време, щом бяха написали дори договора, лишаващ я завинаги от живота ѝ. Тя се засмя горчиво.

— И как ще обясни татко какво се е случило с мен?

— Заминала си да учиш и да пътешестваш — сви рамене асистентката. — Хората скоро ще научат, че не бива да задават въпроси. Ще разберат, че между теб и господин Дейнджърфийлд е настъпил разрыв. Непреодолим разрыв.

— С оглед на татковата предистория версията ще звучи правдоподобно, предполагам — каза Дейзи. Взе договора и се изправи. — Ще го прочета на спокойствие.

— До утре сутринта трябва да си напуснала. Господин Дейнджърфийлд не искаше да оставаш под неговия покрив тази нощ, но аз го убедих, че така е справедливо.

— Кажи му да не се безпокои — отсече Дейзи. — Няма да стоя на място, където съм нежелана. Ще ти се обадя, когато прочета договора. — Обърна се и тръгна към вратата, но добави: — Всъщност няма да уча, нали? Мястото ми в Браун...

— ... е освободено — довърши Маргарет вместо нея. — Ръководството на университета е уведомено, че средствата за обучението ти са оттеглени. Ако поискаш, ще кандидатстваш със собствени средства.

На устните ѝ отново се появи злобната усмивка.

— Да, разбира се — каза Дейзи и излезе от кабинета, без да поглежда повече назад.

Озовала се на сигурно място в стаята си, тя се разтрепери неудържимо. Краката ѝ се подкосиха. Свлече се на стола и тялото ѝ се разтrese. Едва след трийсет минути успя да се овладее с усилие на

волята. „Не разполагаш с много време — каза си. — Трябва да измислиш план.“

Никога не се беше чувствала толкова самотна.

Остави договора върху масата и зачете, налагайки си да се съсредоточи. Условиата бяха кристално ясни. Отсега нататък не биваше да контактува със семейство Дейнджърфийлд. Щяха да ѝ предоставят акта за раждане и паспорта, както и банкова сметка на нейно име, при условие че в едногодишен срок промени фамилията си. Не беше необходимо да уведомява адвокатите на Дейнджърфийлд каква е новата ѝ самоличност. Подписвайки и приемайки условията, се съгласяваше никога да не разкрива публично нищо за случилото се, както и подробности за състоянието и начина на живот на семейството. Направи ли го, трябваше да върне получената сума. Щяха да ѝ позволят да вземе лични вещи, но нищо на стойност над хиляда британски лири.

В замяна в банковата сметка на нейно име щяха да бъдат приведени петдесет хиляди британски лири.

„Петдесет хиляди!“ Тя прехапа устни. Месечната сума, която ѝ отпускаха за дрехи, беше петнайсет хиляди. Колко време ще успее да живее с тези петдесет хиляди? Колко ли струват нещата в реалния свят?

Някой похлопа на вратата. В стаята влезе слуга с два празни куфара от обикновена тъмносиня кожа.

„Не ми се полага Луи Вюитон“ — отбеляза тя.

Благодари на мъжа, който остави куфарите и излезе. „Знае ли персоналът? Обзалагам се, че знаят. Вероятно са научили преди мен.“

Сега трябваше да реши какво да вземе, какви дрехи ще ѝ трябват, какви обувки, какви книги, какви спомени от живота, с който щеше да се сбогува завинаги.

При тази мисъл я обзеха ужас и тъга. Тя закри лице с длани и заплака.

Осем часа по-късно, когато часовникът отброяваше минутите до десет, Дейзи влезе в кабинета на Маргарет. Асистентката я чакаше. Изглеждаше точно така, както когато се разделиха сутринта.

— Готова съм да подпиша — вирна брадичка Дейзи. — Но и аз имам няколко условия.

Жената я погледна въпросително.

— Да?

— Искам да задържа мобилния си телефон с предплатен договор до края на годината.

Маргарет кимна.

— Добре.

— И искам това. — Тя извади красива черно-бяла снимка на майка си в голяма сребърна рамка.

— Не мисля, че господин Дейнджърфийлд ще настоява да я задържи — каза хладно Маргарет.

— И... — погледна я предизвикателно Дейзи — искам сто хиляди, не петдесет.

След кратко мълчание Маргарет отвърна безучастно:

— Добре. Ще уредя въпроса. А сега се налага да проверя багажа ти. За да се уверя, че не вземаш вещи, които не ти принадлежат.

— Разбира се.

Дейзи се втренчи в другата жена. Маргарет бе приела твърде бързо сумата, която ѝ поиска. „Щеше да се съгласи на повече. Трябваше да преговарям по-упорито.“ Но студеният твърд предмет, пхнат в чашката на сутиена ѝ, притисна гърдта ѝ и ѝ напомни, че няма да си тръгне с празни ръце.

— Ще извикам свидетел да подпишем документа.

Маргарет изглеждаше доволна, сякаш е очаквала далеч по-сериозни неприятности и се радва, че опасенията ѝ са се опровергали.

След дваайсет минути Дейзи се отказа официално от всички права над наследството на семейство Дейнджърфийлд. След трийсет минути напусна завинаги бащиния дом.

23.

— Дами! Дами! — плесна с ръце Роберто и звукът отекна в студиото.

Момичетата застинаха и го погледнаха. Той поклати възмутено глава.

— Не така! — извика. — Вижте ме отново. Ще ви покажа.

Той изпълни няколко бързи стъпки и завърши с висок скок и широко разперени ръце.

— После се усмихвате — уточни. — А сега още веднъж!

Коко спря, задъхана от изтощение, но изпълнена с възторг. Ако зависеше от нея, щяха да танцуват по цял ден. Усещането беше толкова прекрасно; само така забравяше колко окаян и ужасен е животът ѝ. Надяваше се само Роберто да не се разочарова, че не е обучена танцьорка като другите. Беше прекъснала уроците преди години и оттогава бе танцувала само в клуба. Бланш вече се беше отказала, защото не издържа на постоянните критики на Роберто и на дисциплината, изискваща се, за да научиш сложна хореография.

Сега трупата изглеждаше по-синхронна, но беше неприятно, че изгуби приятелка, защото другите момичета се държаха враждебно с нея. Понесоха се слухове, че Коко работи в стриптийз клуб. Затова я отбягваха, гледаха я отвисоко и не ѝ говореха. Знаеха обаче, че е близка с Роберто, и се стараеха да прикриват презрението си.

„Все ми е едно“ — помисли си Коко, когато се върна в изходно положение. Другите бяха професионално шлифовани, но тя ги догонваше бързо. Ритмичните танци ѝ куцаха и тя се упражняваше вкъщи на кухненския под, потропваше и се опитваше да усъвършенства стъпката „пета — пръсти“. Беше важно да успее — оставаха им три седмици до представлението и щяха да го изпълнят само веднъж. Роберто ѝ беше направил услуга. Покани я да участва, защото знаеше, че щедрото заплащане за спектакъла ѝ е необходимо, и тя не искаше да го разочарова.

— Луда си да работиш толкова много — казваше ѝ Бланш, когато дойдеше в клуба, вече изтощена от следобедната репетиция. — Ще

изкараш същите пари от една нощ с мен! И няма нужда да репетираш!

— Да, знам, сигурно съм луда — усмихваше ѝ се Коко, но освен Роберто имаше и друга причина да работи толкова усърдно.

Искаше да се измъкне от клуба и от този живот и навярно танците щяха да ѝ помогнат. Работата не я плашеше. Всъщност я предпочиташе пред долнопробните зрелища в клуба и начина, по който клиентите я възприемаха — като парче плът. Надяваше се след това да си намери място в истинска танцова трупа. Беше чувала другите момичета да говорят по време на почивките. Явно имаше много работа в света на танците — някои момичета се явяваха на прослушване за клипове на популярни песни или за филми, където плащаха добре.

Това стимулираше Коко да работи още по-упорито и да усъвършенства наученото. Упражняваше стъпките толкова усърдно, че накрая можеше да ги изпълни дори насън.

Роберто изключи музиката.

— Добре, момичета — проехтя гласът му в студиото. — Достатъчно за днес. Прибирайте се вкъщи. Утре елате по-рано. Трябва да пробвате костюмите. Всяка има по три екипа за представлението. Разбрано? Чао, дами, чао!

Момичетата се втурнаха към дрехите си и се заобличаха, бърборейки. Сложиха си палтата и се разотидоха.

— Коко.

Тя тъкмо си обуваше джинсите върху трикото. Вдигна глава.

— Да?

— Искаш ли да изпием по едно кафе?

— Разбира се.

Излязоха заедно от студиото и се запътиха по задните улички към „Ковънт Гардън“ към кафене, където Роберто често се отбиваше. Имаше малка градина за пушачите.

— Този спектакъл може да е голям удар, знаеш ли? — довери ѝ, докато вървяха.

— Мислиш ли? — отвърна сдържано тя.

Не бе споделяла амбициите си с него. Все пак той работеше в клуба, макар и само за да допълва доходите си от студиото, и Коко се опасяваше да не каже на Сам, че в главата ѝ се въртят идеи за по-престижна кариера.

Той кимна.

— Да, трябва да се възползваш. Може да не ти се удаде друга възможност.

— Как така? Това е най-обикновено парти, нали?

— Хмм... да.

Стигнаха кафенето, влязоха и си поръчаха чай. Взеха чашите и се настанаха в градината, за да пушат на спокойствие.

— Е? — настоя заинтригувано Коко. — Нали ми каза, че е частно парти и човекът искал да включи танци и певица.

— Да. Хейли. Пее в стил Рита Хейуърт със сексапилен, дълбок глас.

— Рита коя? — сбърчи чело Коко. Мразеше, че пак се натъква на тема, издаваща невежеството ѝ.

— Известна червенокоса холивудска звезда от 40-те и 50-те. — Роберто махна с ръка да покаже, че няма значение. — Но не става дума просто за старомодно парти. Чувала ли си името Дейнджърфийлд?

Коко поклати глава и отпи от чая.

Роберто я погледна многозначително.

— Дейнджърфийлдови са много богати. Сврхбогати. Не знам как са натрупали състоянието си, но е огромно. А това парти е за рождения ден на стареца. Май навършва шейсет.

— Аха... — Тя дръпна от цигарата си. — Предположих, че е нещо такова. Искам да кажа... след като ще ни закарат с автобус дотам и ще ни настанят в хотел... Досетих се, че е някой богаташ.

Вече изгаряше от любопитство да види как живеят богатите.

— Да. — Роберто се приведе съзаклятнически към нея. — Важното обаче е, че там ще има и много други преуспели хора. Богаташи. Около шейсетгодишни. Вероятно отегчени от съпругите си и готови да я заменят за нов модел.

— А... схващам — засмя се Коко. — Мислиш, че трябва да уловя на въдицата някое богато татенце?

— Защо не, скъпа? Изглеждаш добре, наистина секси и си млада и очарователна. Танцуваш като ангел. На мнозина ще им потекат лигите, без майтап! Ние с теб знаем, че не можеш да останеш завинаги в клуба. Трябва да помислиш за бъдещето си.

— Мисля. Искях да опитам да стана танцьорка... ако... ако съм достатъчно добра?

— Скъпа, добра си, разбира се! Не ме ли чу какво казах току-що? Но, скъпа, светът е пълен с амбициозни танцьори. — Роберто забели очи и разкриви театрално лице. — Животът на танцьора е много труден и на трийсет и три си свършен! По-лесно е да заложиш на сигурно и да се омъжиш по сметка. И аз не бих отказал, ако някой богаташ ми предложи. Просто ти предлагам. Помисли си. Скоро едва ли ще попаднеш пак в зала, пълна с милионери.

Коко се засмя.

— Да, прав си. Благодаря, Роберто. Ще си помисля. Обещавам.

— Как си с парите? — попита я той.

Тя сви рамене.

— Що-годе... Миналата седмица имах няколко добри нощи.

— Тогава си направи хубава прическа, нещо изискано. Имаш прекрасна фигура, но трябва да си в изрядна форма.

— Благодаря! — Коко вдигна длан към разрошената си платиненоруса коса. — Мислех, че ми отива.

Роберто сви устни.

— Разбира се, скъпа. Но ще изглеждаш още по-добре, ако се довериш на професионалист, нали?

Тя се засмя.

— Късметлия си, че сме добри приятели! Иначе лошо ти се пише!

— Казвам го, защото те обичам!

— Да. Знам...

24.

Будилникът върху нощната масичка извъня пронизително. Дейзи се разбуди замаяно и вдигна ръка да изключи алармата. Отърсвайки се от съня, тя стана от леглото. Минаваше пет, а в шест трябваше да е в „Ескалибур“.

Тя взе хавлията, излезе от тесната спалня и тръгна по коридора към общата баня. Старите тръби засвистяха и загърмяха, докато приятно затоплената вода си проправяше път през тях. Дейзи пъкна глава под меката струя.

Едва сега започваше да разбира света, в който се бе родила — и откъдето я прокудиха — и да осъзнава огромното могъщество и арогантността на баща си. Той наистина смяташе, че може да я накара да изчезне, да я изтрие от живота си, както диктаторите унищожават хората, изгубили благосклонността им.

Дейзи се изкъпа и излезе от банята да се изсуши. „Но ако си въобразява, че ще изчезна от живота му завинаги... е... много ще се изненада.“

Планът ѝ хрумна — от игла до конец — една седмица след като напусна къщата в Лондон. Отиде на единственото място, за което се сети. Люси се учуди, когато Дейзи се появи на прага на семейното им имение в Нотинг Хил в полунощ.

— Разбира се, че може да останеш, скъпа! — извика тя, когато Дейзи ѝ обясни, че няма къде да отседне. — Мама и без това е вечно на ски, а татко е на конференции в Швейцария. Влизай, влизай. Но не разбирам. Как така няма къде да отидеш?

Двете момичета се настаниха в уютната дневна и Дейзи разказа на Люси цялата история. Испита огромно облекчение, че има с кого да я сподели, и не успя да сдържи сълзите. Към края на разказа по лицето на Люси се изписа удивление.

— Но, Дейзи, той трябва да е полудял! Сигурно ще си промени мнението. Ако те осинови, всичко ще бъде както преди.

Дейзи поклати тъжно глава.

— Не. Не разбираш. Кръвта наистина е много важна за него. Не съм негова дъщеря и това изчерпва въпроса. Отсега нататък съм сама.

Люси отказваше да повярва. Повтаряше ѝ, че когато баща ѝ се успокои, ще я приеме отново. Дейзи не се опита да я обори. Не беше сигурна дали иска да се върне. Беше обожавала баща си въпреки избухливостта и гневните му пристъпи, въпреки желанието му целият ѝ свят да се върти около него... въпреки отношението му към майка ѝ, Уил и Сара. А той бе захвърлил с лека ръка обичта ѝ.

Готова ли бе да се върне при него и да му позволи пак да се държи така с нея? Знаеше отговора. Никога! Сърцето ѝ беше изстинало за него и нещо у нея беше умряло.

Два дни остана при Люси, опитвайки се да разсъждава разумно. Лежеше часове наред в спалнята за гости и обмисляше случилото се, събираше сили и кроеше планове. Понякога плачеше, уплашена и обзета от отчаяно желание да се обади на баща си и да го помоли да я прибере отново, ала успяваше да се овладее. Друг път крачеше из стаята, задъхана от ярост, и му казваше всичко, което мислеше за него, само и само да ѝ олекне, че е изрекла думите. Гадаеше мъчително кой е баща ѝ и защо майка ѝ беше пазила тайната.

После неизменно стигаше до въпроса за оцеляването. С Люси обсъждаха какво трябва да направи, но бяха безпомощни. И двете не знаеха колко струват нещата.

— Мога ли да си купя къща със сто хиляди? — попита веднъж Дейзи.

— Може би малка — отговори колебливо Люси, но след кратка обиколка на сайтовете за продажба на имоти, разбраха, че със сто хиляди не може да се купи почти нищо в Лондон и абсолютно нищо в Нотинг Хил и Кенсингтън.

— Ще си намеря работа — заяви Дейзи. — Все пак имам опит.

— Така ли? — примигна възхитено приятелката ѝ.

— Да. Помагах за бутиците за обувки и присъствах на деловите разговори на татко. Преглеждах счетоводните документи за приходите и загубите. Сигурна съм, че мога да приложа наученото.

— Не се ли изисква някаква квалификация? — попита тихо Люси. — Искам да кажа... знам, че завърши с отличен успех, но... баща ти смяташе да те изпрати в университет, а после в бизнес колеж. Мисля, че ти е необходимо образование, за да вършиш такава работа.

Дейзи знаеше, че тя има право. Закрачи още по-трескаво из стаята, обмисляйки как най-разумно да оползотвори капитала си. Важното беше да не го харчи, а да го инвестира, за да ѝ носи дивиденди и да ѝ помогне да постигне целта си.

Същата вечер Дейзи гледаше телевизия, когато приятелката ѝ влезе в дневната с притеснено изражение.

— Какво има, Лу? — попита Дейзи, взе дистанционното и изключи телевизора.

— Не разбирам... — Люси изглеждаше пребледняла, сякаш ѝ е прилязло. — Току-що се обади татко. Попита ме дали си тук. Не знам защо. Не съм му споменавала, че си при мен. Отговорих му, че си тук, и той ми каза да те помоля веднага да си тръгнеш. Прибира се у дома да се увери, че съм го послушала.

— О...

Дейзи усети как стомахът ѝ се свива и в гърлото ѝ се надига жлъчка. Трябваше да го предвиди. Протегна ръка към приятелката си:

— Няма нищо. Наистина. Сигурно татко се е погрижил да не се навъртам наоколо и да му създавам главоболия. Проверил е бележника ми с адреси, за да се увери, че приятелите ми няма да ми помогнат.

— Но защо баща ми изпълнява желанията му! — възкликна удивено Люси.

— Става дума за могъщество и влияние. Татко е невероятно влиятелен. Винаги намира начин да постигне своето. Дори със заплахи.

— Съжалявам. — Кафявите очи на другото момиче се напълниха със сълзи и устните му затрепераха. — Не мога да повярвам! Ти разчиташ на мен!

— Не ставай глупава. Време е да взема нещата в свои ръце. Така ще бъде отсега нататък, нали? — усмихна се Дейзи на приятелката си.

— При Антония ли ще отидеш? — попита Люси с тъничък, нещастен гласец.

Тя поклати глава.

— Няма смисъл. Не искам да въвличам и други в това. Татко иска да напусна територията му. Ще му улесня живота. Засега.

— Ако ти потрябва помощта ми... Или пари... свържи се с мен.

— Разбира се. Наистина съм ти признателна. Сигурна съм, че все някога ще се наложи да те помоля за услуга. Засега ще поддържам

връзка само с теб. — Дейзи се изправи с мрачно лице. — Очаквах нещо такова.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Знаеш го. Но... Дейзи, къде ще отидеш?

— Имам план — отговори тя. — Засега няма да се впускам в подробности. Но не се тревожи за мен. Ще се справя. Обещавам.

Единствените й мисли бяха:

„Щом татко иска да изчезна, ще изчезна. И не бива да забравям, че известно време ще ме следи.“

Всъщност обаче нямаше никаква представа какво ще прави.

Напускането на дома на Люси беше първият й истински сблъсък с живота отвъд златната й клетка. Единственото място, където се сещаше, че може да отиде, беше „Дейнджърфийлд Флори“, но това беше лудост — веднага щяха да я познаят. Затова се качи в таксито с куфарите си и каза на шофьора да я откара в „Кларидж“. След като се регистрира и извади банковата карта, която Маргарет й беше дала, се сети да попита колко струва стаята. Разбра, че е почти седемстотин лири на ден, и едва не припадна. „Не мога да си позволя да похарча толкова пари“ — помисли си ужасено. Така скоро щеше да пратоса цялото си състояние.

— Аз... аз размислих — заекна тя и излезе с куфарите си, правейки се, че не забелязва съчувствения поглед на рецепциониста.

„Къде да отида? — зачуди се паникьосано. После се постара да се овладее. — Хайде, сигурно има и по-евтини хотели.“ Нямаше обаче никаква представа къде се намират и как да ги открие. Взе такси и каза на шофьора да я откара до хотел с разумна цена. Той се засмя разбиращо и я закара до малък, но чист и гостоприемнен хотел в Южен Лондон.

— Тук ще се чувствате добре — успокои я. — Кажете на собственичката, че ви изпраща Дейв. Тя ще се погрижи за вас.

Оказа се прав. Собственичката беше изключително любезна, но макар стаята да струваше осемдесет и пет лири на вечер, Дейзи знаеше, че не може да остане дълго. Трябваше да реши какво да предприеме. Проблемът беше, че сякаш плуваше в мъгла. Сещаше се само за едно.

На другия ден тя се качи във влака до селото край Торнсайд и отиде пеша от гарата до църквата. Там беше гробът на майка й. Беше

странно и почти опасно да е толкова близо до стария си дом, но нещо я подтикваше да дойде. Дейзи коленичи върху влажната земя и се взря в новата паметна плоча.

— Защо не ми каза, че той не ми е баща? — промълви тя. — Защо не бяхме по-близки, мамо? Той ли ни разделяше? — Опита се да прозре миналото, но ѝ се стори много трудно. — Де да можеше да ми помогнеш сега! Да ми кажеш коя съм!

Тя протегна ръка и прокара пръст по буквите, изписали името на майка ѝ. Джулия Дейнджърфийлд. Горката ѝ майка беше свързана завинаги с това име.

Тогава ѝ хрумна идеята. Щеше да му покаже каква грешка е допуснал, когато я захвърли като нежелана играчка. Щеше да ѝ трябва време и хладен разум, за да обмисли подробно плана, и решимост да го изпълни. На гроба на майка си тя се зарече да го направи, каквото и да ѝ струва. Това беше първата стъпка по пътя към крайната цел — да отмъсти.

Веднага се залови да осъществи хрумналия ѝ план. Споразумя се със собственичката за отстъпка в цената и остана няколко седмици в хотела, за да проведе необходимото проучване. През деня отиваше в Британската библиотека, където сядаше и работеше, понякога онлайн, а друг път — с книги и списания. Купи си лаптоп, защото не беше взела своя. Създаде си нов имейл и спря да използва стария, макар да го проверяваше често. Тогава си избра ново име — Дафни Фрейзър.

Потърси кои са най-добрите курсове по хотелски мениджмънт в страната и се спря на Сейнт Прудънс Колидж край Брайтън. Приеха я лесно — щом си плати депозита, веднага я записаха в двугодишната програма, започваща през септември. След това се премести в Брайтън. По-трудно ѝ беше да си намери квартира, но накрая успя да открие малък апартамент. Собственикът не прояви излишно любопитство, след като разбра, че ще учи в Сейнт Прудънс. Явно фактът, че е платила за курса си, гарантираше сериозните ѝ намерения да остане.

Наложи се да кандидатства с истинското си име — Дейзи Дейнджърфийлд. Гимназиалната ѝ диплома беше издадена на това име, а без нея нямаше да я приемат. Обясни обаче, че предпочита да я наричат Дафни, и след шест месеца ще си смени фамилията на Фрейзър, защото родителите ѝ се развеждат и иска да вземе името на

майка си. Така в дипломата ще бъде вписана новата ѝ самоличност — Дафни Фрейзър — с която ще се представя пред бъдещите работодатели. Промени и името, на което се водеше банковата ѝ сметка, и кандидатства за паспорт с новото име. Бюрократичните усложнения ѝ отнеха много часове и се страхуваше, че следите ѝ няма да изчезнат, ако баща ѝ реши да я открие, но друг вариант нямаше. Не можеше да промени акта си за раждане.

После се зае да се превърне в Дафни Фрейзър. Купи си кутия с черна боя за коса. След няколко часа русата ѝ коса изчезна. Подстрига я късо. Сдоби се с кафяви контактни лещи и очила с черни рамки без диоптър. Обнови гардероба си от магазините по търговската улица. Истински се наслаждаваше да се преобразява, да влиза в ролята на Дафни с евтини, но цветни дрехи с дискретен шик. Избра ярки рокли с флорални мотиви, пъстри жилетки и широки колани, придавайки си стил а ла петдесетте.

Откри, че е по-лесно да промени името и външния си вид, отколкото навиците. Дейзи Дейнджърфийлд вече не живееше в удобен лукс, но Дафни Фрейзър не знаеше нищо за света отвъд него. Беше паднала на земята с трясък и беше забележително неопитна в домакинството. Чистенето не ѝ се удаваше; всъщност нямаше никаква представа как да се грижи за себе си.

Не умееше да готви и опитах ли, резултатът бяха загорели тигани и кулинарни бедствия. Отначало дори не се сещаше, че трябва сама да чисти апартамента си. След няколко седмици се възцариха безпорядък и мръсотия и Дейзи се чувстваше ужасно. В колежа я наставляваха колко важни са високите хигиенни стандарти и порядъка за всяка институция, а у дома прескачаше мръсни дрехи и съдове. Осъзнала, че трябва да се промени, тя си купи наръчник за домакинстване, купи си необходимото и започна да се учи как да се грижи за себе си. Някои неща обаче така и не успя да усвои — с риск да стопи безценните си спестявания, ползваше услугите на частна пералня, която вземаше дрехите ѝ веднъж седмично и ги връщаше чисти и изгладени на другия ден. Казваше си, че си струва.

Да се научи да чисти не беше единственият ѝ проблем. Нямаше никаква представа и колко струват нещата. Оставяше лампите да светят и радиаторите — включени, защото не знаеше, че токът се плаща, докато сметките не пристигнаха и не зяпна от смайване.

Следеше нервно банковата си сметка, ужасена колко бързо се топят парите, въпреки усилията ѝ да е пестелива. Идеята ѝ за спестовност не беше като на всички останали обаче — реши, че да се учи да готви ще ѝ дойде в повече, особено след като толкова много компании за вкусни специалитети доставят храна по домовете, и се ограничи само с няколко основни ястия.

Живееше в самостоятелно жилище, за да не нахлува никой в личното ѝ пространство. Страхуваше се да създава приятелства, да не би случайно да разкрие истината за миналото си. Решиха, че е много саможива и всички я отбягваха, точно както се надяваше да стане.

Откри, че самотата е болезнена, когато няма на кого да се опреш. В деня, когато ѝ хрумна грандиозния план, взе и тежкото решение да скъса с всичките си приятели, освен с Люси. Сърцето ѝ се свиваше, но си казваше, че друг начин няма. Изпрати им ведри имейли, обяснявайки, че в последния момент е решила да тръгне да пътешества сама и известно време няма да поддържа връзка с тях. Закри страниците си в „Твитър“ и „Фейсбук“. Позволяваше си да проверява стария си имейл веднъж седмично и наблюдаваше как потокът от съобщения постепенно секва. Мълчанието ѝ бавно, но сигурно отчуждаваше приятелите ѝ.

Последното писмо, което написа, бе адресирано до Фреди, с когото излизаше от време на време в щастливите дни преди смъртта на майка ѝ. Изпрати му жизнерадостен имейл с молба засега да останат само приятели, защото ще пътешества. Той ѝ отговори с мило съобщение. Казваше ѝ да му пише и да му се обади, ако пътищата им се пресекат. Посланието му завършваше с „безброй целувки“.

Изненада се от тъгата, която я обзе, но Фреди никога не би излизал с момиче като Дафни Фрейзър.

Преди не осъзнаваше как парите предопределят живота ѝ и колко много врати ще се затворят, когато тях ги няма.

После предприе следващата стъпка — да открие хотел на подходящо място, където да се вмъкне незабелязано сред персонала и да започне кампанията си.

25.

Костюмите бяха удивителни. Коко не беше обличала толкова красиви дрехи през целия си живот. Стоеше пред огледалото в студиото и се възхищаваше на обсипаната с пайети рокля, която сияеше на светлината на лампите. Роклите им бяха в различни цветове, но в еднакъв стил — традиционен холивудски блясък. Бяха без презрамки и тесни, но с цепки до бедрата, за да не им пречат да танцуват.

Коко послуша Роберто и отиде на фризьор, който освежи боядисаната ѝ коса, придавайки ѝ сребристи оттенъци, оформи я и я удължи с изкуствени кичури до раменете. Сега виждаше как изглежда с новата прическа, със сценичния грим и с безкрайно високите токчета. „Може би Роберто е прав. Трябва да си потърся богат мъж“ — помисли тя.

Всички момичета имаха по три костюма — сексапилни къси рокли във военен стил, с които щяха да танцуват в съпровод на музика от четирийсетте. Следващият танц беше степ върху песни от златната ера на холивудските мюзикъли. За него им бяха ушили костюми, напомнящи смокинги; щяха да носят мрежести чорапогащи, черни сатенени жартieri, бели корсети и цилиндри, накривени закачливо, финалът обаче трябваше да възхити публиката. Момичетата щяха да танцуват в изящните рокли с пайети, докато Хейли изпълнява сладостната песен „Тръпка“, последвана от нежната „Така е добре“ и накрая — от енергичната и ритмична „Диамантите са най-добър приятел на момичетата“.

Коко не можеше да откъсне очи от отражението си с роклята, която я променяше неузнаваемо. Нима тази красавица наистина е малката Шанел Хюз от квартал „Пекъм“? Момичето, чиято училищна униформа винаги изглеждаше раздърпана и което нямаше с какво да плати уроците по танци? Чуваше гласа на Джамал да ѝ нашепва колко е ослепителна, колко е прекрасна и колко я обича.

Прониза я болка и едва не изстена. Стараеше се да не мисли за Джамал. Не беше много трудно — тялото ѝ помагаше, оставайки във

вцепененото, безчувствено състояние, сполетяло я в нощта, когато го убиха.

— Момичета! Момичета! — Роберто влезе, сподирян от красиво момиче с каменно изражение, фини черти и късо подстригана черна коса. — Това е Хейли, нашата певица. Дойде за репетиция.

Коко я погледна любопитно. Досега танцуваха само на записите ѝ. Сега я виждаше на живо. Хейли кимна рязко на танцьорките и се взря хладно в блестящите им рокли. Обърна се към Роберто:

— Къде е моят костюм?

— Ей там, бебче. На теб се падна най-доброто — черно, разбира се.

С по-ведро изражение тя отиде да се облече. Когато се върна, танцьорките заеха позиции. Роберто пусна музиката, даде им знак и започнаха. Без микрофон гласът на Хейли звучеше малко пискливо. Преминаха на „Така е добре“ и Коко неволно запя. Беше научила думите по време на репетициите и често пееше, докато се упражняваше в гримьорната в клуба.

Дори не осъзна, че Хейли е спряла да пее и се визира ядосано в нея. Всъщност не знаеше, че пее с пълно гърло и чистият ѝ, ясен глас се извисява и заглушава записа, докато силен вик не я извади от унеса.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Коко застина и се озърна объркано. Всички спряха и Роберто изключи музиката. Хейли застана до огледалото с пламнали от гняв очи. Посочи Коко и се обърна към Роберто.

— Тя пее, Роберто! — изпищя. — Малката крава пее!

Коко примигна сепнато. Истина ли беше? Сигурно.

Едно от момичетата до нея я погледна съчувствено, а друго промърмори ядно.

— О! Било е неволно. Съжалявам.

— Ммм... Коко — заекна Роберто. — Опасявам се, че Хейли е певицата, така че...

— Тя е била значи! — Хейли скръсти ръце. — Чувала съм за теб! Стриптийзъорката! Роберто, погрижи се да не ми се мярка пред очите. — Тя тръсна глава. — Да!

Коко се втренчи в Хейли. Лицето ѝ беше пламнало от срам и гняв.

— Забрави — прошепна ѝ момичето до нея. — Тя е глупава крава. Пееш по-добре от нея.

— Отначало! — извика Роберто.

Коко потисна гнева, за да започне наново, но удоволствието се беше изпарило.

„Ще съжалява за това“ — помисли си мрачно.

26.

— Добро утро, Дафни! — поздрави я господин Армстронг, подавайки глава от кабинета си, когато Дейзи прекосяваше задния коридор на „Ескалибур“.

— О... — примигна тя, все още зашеметена от умора. Чувстваше се изтощена след първата смяна на бельо за деня. — Добро утро.

— Ще дойдеш ли в кабинета ми за малко?

Главата му се скри вътре. Когато тя влезе, господин Армстронг вече седеше зад бюрото.

— Какво има, господин Армстронг? Да ви донеса ли нещо?

— Алън.

Той вдигна ръка и прокара разсеяно пръсти през къдриците си, загледан в кутиите наоколо.

— Моля?

— Казвай ми Алън. Чудя се към кого се обръщаш, когато ме наричаш господин Армстронг. А сега ми донеси чаша кафе. Поискай от главния готвач в кухнята. Чашата ми е надписана „Алън“.

Тя тръгна послушно, спомняйки си с горчива самоирония как я глезеха и ѝ се умилкваха, когато посещаваше лъскавата централа на семейната компания.

— Здравсти, Пийт! Кафе за шефа — извика тя, когато влезе в кухнята.

Той я погледна и попита:

— Добре ли си?

Дейзи кимна. Беше тук от четири седмици и започваше да опознава персонала; повечето бяха дружелюбни, свикнали да работят сред постоянен хаос. Всички обичаха шефа, но неорганизираността му ги затрудняваше. Миналата седмица от пералнята, обслужваща хотела, не дойдоха да вземат мръсното бельо в знак на протест. Оказа се, че върху бюрото на господин Армстронг има цяла купчина неплатени фактури. Дейзи помоли Мюриъл, главната рецепционистка и неофициална заместник-управителка на хотела, да уреди въпроса. Мудната Мюриъл обаче не постигна нищо. В крайна сметка Дейзи се

обади лично, уреди временно друга компания да вземе прането и после принуди Мюриъл да отиде в кабинета на шефа, да намери фактурите и да преведе парите по банков път същия следобед. На другия ден положението се нормализира и другите камериерки приветстваха Дейзи с бурни аплодисменти.

— Справяш се добре — каза Пийт сърдито, което беше огромна похвала, защото обикновено не оставаше доволен и беше много критичен. — Добре е, че работиш при нас. Не позволявай никой да те уплаши, ясно?

Дейзи се усмихна.

— Няма.

Тя понесе чашата с кафе по коридора към кабинета на Алън, където той се взираше съсредоточено в екрана на компютъра.

— Заповядай. — Тя остави чашата до него.

— О, благодаря, Дафни — рече разсеяно той и след малко добави: — Седни, моля.

Тя се почуди какво иска шефът ѝ. След малко той вдигна глава и попита:

— Още ли си тук?

— Каза ми да седна.

— Да, да... Но защо? — Намръщи се замислено; след миг лицето му се проясни. — Да, спомних си. По-късно ще дойдат неколцина от централата. Знам, че кабинетът ми прилича на кочина. Не бива да го виждат такъв. Като свършиш горе, ела да ми помогнеш да поразчистя.

— Разбира се.

— Добре. Доскоро тогава.

Дейзи се залови с обичайните си задължения, тикайки количката от стая в стая. Всяка трябваше да се почисти старателно за следващите гости. Работата беше отегчителна, еднообразна и изморителна и тя се чудеше понякога как е приела да я върши, при условие че има диплома по хотелски мениджмънт.

„Но — напомняше си — това е най-добрият начин да се вмъкна незабелязано. «Ескалибур» е най-подходящият хотел. И без друго нямат свободни места за хора с моята квалификация. Трябва да се примиря.“

Работата беше досадна, но Дейзи се изненада колко удовлетворена се чувства. Анунсиата, една от по-възрастните

камериерки, ѝ показва как да чисти стаите, смеейки се удивено на нейната непохватност.

Под ръководството на Анунсиата тя се научи как да излъсква до блясък огледалата и кранчетата и как да профучава през стаите като експедитивно торнадо.

„Но няма да съжалявам, когато изпълня тази част от плана си — помисли си Дейзи, когато се наведе да изпълне дваисетия чаршаф за деня. — Всъщност очаквам с нетърпение този момент“.

Два часа по-късно Дейзи почука на вратата на кабинета.

— Да? — долетя гласът на Алън отвътре.

Тя влезе.

— Поиска да ти помогна да разтребиш кабинета, когато приключи със стаите.

— Отлично, отлично. — Той потри длани. — Да се захващаме. Подреждането на документи не ми е стихия.

— Да. — Дейзи огледа кутиите, пълни с листове, и купчините върху бюрото. — Трябва ти асистент.

— Нямаме пари за това! Опитах се да убедя Мюриъл да ми помага, но тя каза, че ако не ѝ плащам повече, няма да си вдигне пръста.

Дейзи запрелиства купчина с неплатени фактури.

— Аз мога да ти помагам — предложи невинно. — Натрупах известен административен опит в колежа.

Алън я изгледа предпазливо.

— Да, Дафни, наистина е странно. Защо момиче като теб работи като камериерка? Сигурен съм, че не е необходимо. Другите нямат кой знае какъв избор, защото не владеят добре английски. Ти, от друга страна... — Той я изгледа още по-изпитателно и продължи: — Очевидно не си момиче, родено без късмет. Не е критика — добави припряно, — а наблюдение.

— Сигурно изглежда странно — призна предпазливо Дейзи, — но искам да започна от най-ниското стъпало. Не смятам да съм камериерка цял живот, разбира се. Но според мен е полезно да познаваш бизнеса отвътре, от дъното до върха. — За да отклони вниманието му, тя му подаде лист хартия с печат „спешно“. — Алън, ако не се погрижиш незабавно за това, утре няма да доставят зеленчуци на Пийт.

— А, да, много уместна забележка — каза той. — Ще се заема веднага.

След един час кабинетът изглеждаше доста по-добре. На една купчина бяха подредени документите, с които Алън трябваше да се залови спешно, а другата купчина Дейзи пожела доброволно да сортира.

— Ще ти бъда благодарен. Но сигурна ли си? — сбърчи чело той. — Не мога да ти обещавам повече пари.

— С радост ще помогна — усмихна се тя.

Телефонът върху бюрото иззвъня. Той вдигна слушалката.

— Благодаря, Мюриъл. Да, покани ги. — Остави слушалката и се усмихна доволно на Дейзи. — Точно навреме! Важните клечки пристигнаха.

Тя стана и си приглади полата. След секунда Мюриъл почука на вратата и отстъпи, за да даде път на двама мъже в елегантни костюми — единият с прошарена коса и на средна възраст, а другият — смугъл и далеч по-млад, но с безизразно лице.

— Добър ден, джентълмени — поздрави ги сърдечно Алън. — Да ви предложи ли чай или кафе?

— Не, благодаря — отвърна по-възрастният малко строго. — Да преминем направо по същество, ако е възможно.

По-младият погледна Дейзи със студените си кафяви очи.

— И ако не възразявате, госпожице, срещата е поверителна.

Тя се взря любопитно в него. Какво щяха да обсъждат тези хора от централата с Алън? Поведението им не вещаеше нищо добро, макар шефът ѝ да не забелязваше.

— Тъкмо си тръгвах — отвърна любезно тя.

— Да — вметна Алън. — Благодаря, Дафни. Прибирай се вкъщи, ако искаш.

— Благодаря, Алън. — Тя се усмихна лъчезарно на посетителите и излезе от кабинета.

Искаше да остане и да чуе разговора, разбира се. Но всяко нещо с времето си.

Празненството беше в събота. Още сутринта закараха момичетата с автобус в Съри за генерална репетиция през деня.

— Да, да — въздъхна една от танцьорките. — Професионалисти сме, знаем какво правим.

„Аз не знам“ — помисли си Коко. Разбираше, че е най-неопитната. Беше танцувала само в студиото и в спалнята си и нямаше представа как ще се справи на друго място. Никога не беше танцувала пред публика. Клиентите в клуба не се брояха. На празненството щяха да присъстват изискани гости, свикнали с най-доброто.

Прилошаваше ѝ всеки път, когато си представеше спектакъла. Страхуваше се да не забрави стъпките, да не се спъне и да провали всичко.

Сам ѝ позволи да си вземе два почивни дни, но Бланш злобничко рече:

— Като се върнеш, ще ни гледаш отвисоко. Ще вкусиш от изискания живот и няма да те видим повече.

— Не изглупявай, ще ме видиш в понеделник вечерта тук както винаги — отвърна Коко, но се запита дали наистина няма да се случи нещо.

Луксозният автобус ги взе от Марбъл Арч призори. Коко си избра място в дъното, където да седи сама и да мълчи, и с облекчение забеляза, че Хейли я няма.

Автобусът потегли по шосето край Хайд Парк. „Не мога да повярвам, че съм на двайсет — помисли си Коко — и за пръв път напускам Лондон.“ След миг си спомни: „Днес е рожденият ми ден. На двайсет и една съм.“ Не виждаше смисъл да казва на някого. Кого го интересува? „По-късно може би ще ми наляят чаша шампанско. Тогава ще вдигна наздравица.“

Пътуваха само час-два. Коко се взираше любопитно през стъклото, докато минаваха през градове, села и морави. Беше красиво, разбира се, но и странно. Къде бяха магазините и къщите? Къде беше върволицата от автомобили? Къде бяха хората?

Автобусът профуча през плетеница от пусти пътища. Заизкачваха се по висок хълм. В долините под него се гушеха села.

— Ето го! — извика Роберто и посочи.

Всички надигнаха глави да видят. Коко притисна лице в стъклото. Под тях, край малко селце с църква, което изглеждаше като нарисувано на картичка, имаше голямо имение. Първо обаче очите им се спряха върху двете огромни бели шатри в двора и трите хеликоптера в полето до тях.

— О, божичко! — възкликна тихо Коко, без да усеща, че говори на глас. — Мамка му! Каква къща!

Знаеше, че някои хора живеят така — беше разглеждала снимки в списанията за знаменитости, — но ѝ беше трудно да си го представи. Сега щеше да надникне със собствените си очи в този свят. Обзе я вълнение, но и страхопочитание. Несъмнено някой щеше да забележи, че мястото ѝ не е тук.

„Стига да си държа езика зад зъбите — помисли си тя, — всичко ще е наред. Никой няма да разбере коя съм всъщност.“

Не поканиха танцьорките в къщата. Отведоха ги в по-голямата шатра, където работници и техници се трудеха с пълна пара. Навсякъде имаше хора, които си вършеха работата, а край тях се щураха изнервени организатори с бележници, които подвикваха нареждания и задаваха въпроси.

— Не знам как ще успеят до довечера — прошепна Роберто.

— Вие ли сте танцьорките? — извика притеснена жена в черно. Носеше слушалки, а пред устата ѝ имаше малък микрофон.

— Ние сме — отвърна Роберто.

— О, чудесно! Аз съм Поли. Онази там е Софи, а момичето, което говори с бармана, е Таги.

Коко я изгледа удивено. За пръв път чуваше такъв глас. Ето какво било да имаш сливи в устата! „Как го прави? Звучи много трудно да говориш толкова префърцунено.“

Поли бърбореше бързо, докато ги водеше към дъното на шатрата, където беше издигната сцената. В единия край работниците опъваха лъскави гирлянди и поставяха черни кулиси, а техниците сглобяваха

прожекторите. В другия край имаше дискретен изход към гримьорните.

— Опасявам се, че се налага да делите територия с персонала на кетъринга — каза им Поли. — Гледайте да не им се пречкате, когато сервират вечерята. — При тези думи вниманието ѝ сякаш се отклони и тя заговори в микрофона: — Прието, Миранда. Танцърките са тук. Показвам им гримьорните.

Тя поведе трупата към импровизираната гримьорна с маси, огледала и закачалки за костюмите.

— Генерална репетиция в единайсет и трийсет — продължи тя. — След това обяд. Ясно? Благодаря ви. Повикайте ме, ако има проблем.

Тя се втурна нанякъде.

Коко беше нервна, докато си оставяше нещата и помагаше на Роберто да разопакова костюмите и да ги подреди на закачалките. Не си го представяше така. Навсякъде цареше хаос. Как щяха да се подготвят навреме? Как, за бога, щяха да репетират в тази проклета бъркотия?

В единайсет и половина обаче сцената беше готова и почистена отпред, за да има място за спектакъла им. Коко изгаряше от нетърпение да започнат. Крачеше напред-назад в сенките, докато хората, които отговаряха за вечерята, сновяха около нея. Приготовленията сякаш нямаха край. За да минава времето, тя наблюдаваше как подреждат масите и как цветарите аранжират букетите си върху широки постаменти. „Всичко това за един човек! За рождения му ден!“ Почуди се колко ли струва. „Сигурно стотици. Дори хиляди. Кой, по дяволите, има толкова пари?“

Знаменитостите бяха богати, разбира се — холивудските звезди, певци... Как забогатяваха? Внезапно осъзна ограниченията на собствения си свят и колко скромнен е житейският ѝ опит извън него. Разбра, че или трябва да отрече съществуването на този друг свят и да се върне в своя, в Лондон, решена да забрави нещата, които я плашат и я изпълват със страхопочитание. Или да го приеме и да се опита да го опознае. Беше прекалено заинтригувана, естествено, за да го загърби с лека ръка, а и вероятно нямаше да получи втори шанс като този...

Най-сетне музиката прозвуча приглушено през огромните тонколони и Хейли извиси глас. Репетицията започна. Оказа се, че

мястото е недостатъчно за спектакъла им, и Роберто внесе набързо няколко импровизирани промени. Коко веднага се разтревожи. Знаеше стъпките като по учебник. Как да ги научи отново? Забравеше ли да преброи до три вместо до четири, щеше да провали всичко.

— Спокойно, скъпа — прошепна ѝ той.

Тя се опита да се усмихне, но кипеше от гняв. Беше сигурна, че ще се представят катастрофално и че именно тя ще обърка всичко.

Следобед забраниха на танцърките да влизат в главната шатра. Разрешиха им да се разходят и Коко тръгна сама, опитвайки се да овладее обзелото я безпокойство.

— Мамка му! — прошепна тя, пъхнала ръце дълбоко в джобовете.

Вървеше по хладната зелена трева и единствените звуци, които чуваше, бяха птичите песни в короните на дърветата и далечното бучене на трактор. За пръв път виждаше такава красота, но въпреки това се чувстваше отчаяна.

„До довечера трябва да се успокоя — каза си строго. — Тази нощ трябва да блесна. Не знам защо, но трябва.“

* * *

До седем часа не биваше да се мяркат в шатрата. По пътя към гримьорните Коко видя една жена да оглежда всяко ъгълче — очевидно проверяваше дали всичко е както трябва. Организаторите на празненството я следваха нервно. Жената в семпъл тъмен костюм не пропускаше и най-дребната подробност и даваше нареждания да променят това, което не ѝ харесва, но тихо и спокойно — явно беше важна клечка.

„Съпругата на рожденика?“ — запита се Коко. Представяше си я по-лъскава, с повече диаманти и по-красиви обувки.

После чу жената да казва:

— Не е необходимо да ви напомня, че всичко трябва да е свършено. Господин Дейнджърфийлд очаква само най-доброто, разбирате ли? Той не търпи провали.

„Очевидно е очарователен човек“ — помисли си Коко. В този момент Роберто ги извика. Тя реши да започне да се гримира, но

мястото пред огледалото беше заето от Хейли. Коко се опита да застане пред него и да си сложи ролки, за да придаде на прическата си стил а ла четирийсетте, но певицата я отпъди.

— Оформям си миглите! — заяви високомерно тя. — Хората няма да гледат теб, а мен!

— Така ли? — попита хладно Коко. — Не бъди толкова сигурна, скъпа. На трийсет си и годините ти личат!

Хейли я погледна гневно, но преди да успее да измисли отговор, тя се отдалечи, демонстрирайки съвършената си фигура само по сутиен и къси панталонки. Сервитьорите вече се бяха опарили — не един едва не изпусна подноса, зърнал я да се разхожда невъзмутимо само по бельо.

— Хей, не си в клуба — прошепна ѝ Роберто, хвана я за лакътя и я върна в гримьорната. — Някои не са свикнали. И защо си притеснила Хейли?

— Тя е глупава кучка. Мисли се за суперзвезда.

— Да, но... тя е певицата и не бива да я изнервяме.

— И тя не бива да изнервя нас! — възнегодува Коко. — Виси часове наред пред огледалото, което е на всички. Егоистична крава!

— Коко... — предупреди я Роберто, — без фойерверки тази вечер! Обещава ли?

Тя го изгледа кисело. Лошото настроение, трупало се цял ден, напираше да избухне. Тя прехапа език.

— Обещавам.

— Добре. Сега върви и се облечи, за бога!

* * *

Коко чуваше жужащите гласове на прииждащите гости. Надникна и зърна мъже в официални костюми и папийонки и жени в дълги рокли и огърлици около вратовете. После организаторите ѝ зашепнаха трескаво да се връща в гримьорната.

В осем и половина се надигна по-силен шум. Обявиха, че вечерята е сервирана, и тълпата влезе в главната шатра. Нервите на Коко се обтегнаха с неистова отмъстителност. Пръстите ѝ трепереха, стомахът я присвиваше. Завладяха я страх и мрачни предчувствия.

Застана пред огледалото и си начерви отново устните. Носеше сексапилния костюм във военен стил — къса рокля в цвят като с големи джобове, кепе и черни обувки с високи платформи.

— Господи! — прошепна тя на отражението си. — Трябва да се съвзема.

Когато мръсните чинии започнаха да се връщат от масите на високи кули в ръцете на сервитьорите, на Коко ѝ призля съвсем. Всеки момент щяха да поднесат пудинга и после щеше да настъпи мигът. Всички изглеждаха нервни. Дори Хейли беше пребледняла и над горната ѝ устна и по челото ѝ избиваха капчици пот, които непрекъснато бършеше.

Шумът в шатрата стихна. Някой стана да държи реч. Ораторът обяви:

— А сега... една много специална, много пикантна изненада! Казвам ви — тези момичета са удивителни. Дами и господа, насладете се на спектакъла!

Коко си пое дълбоко дъх, усмихна се широко и последва другите. Изтичаха на сцената, заеха местата си и започнаха.

Времето потече смайващо бързо. Тя си припомняше мислено стъпките, съсредоточаваше се върху танца и същевременно обхождаше с поглед залата и хората. Полилеи висяха от тавана, огромни свещници излъчваха меко сияние и озаряваха покривките от фин лен, порцелана, среброто и кристала по масите. Сервитьорите стояха в очакване край стените. В дъното на шатрата блещукаха светлинките на бара за коктейли. Около масите седяха изискани мъже и жени, облежнати удобно на столовете, за да се насладят на спектакъла.

„Колко много старци! — помисли си Коко. — Всички са еднакви — и богатите, и бедните. Не е по-различно от клуба. Само дете тези тук имат милиони пъти повече пари от обичайната ми публика.“

Тя се усмихна още по-широко и затанцува още по-гъвкаво. Изпълняваше стъпките плавно и без да се замисля, и си спомняше с лекота всички промени. Почувства увереност и танцът започна да ѝ доставя удоволствие.

— Браво! — прошепна Роберто, когато се върнаха зад кулисите да сложат смокингите. — Продължавайте в същия дух, дами!

Хейли си тананикаше солото, докато момичетата се преобличаха. Едва успяха да навлекат сексапилните панталонки и смокингите,

когато музиката се промени и трябваше да се втурнат обратно на сцената, за да изпълнят бързия степ. Трудно различаваше гостите, защото прожекторите я заслепяваха. Доколкото виждаше, мъжете одобряваха момичетата, но някои от жените ги наблюдаваха с каменни лица.

„Много важно! Ние сме млади и красиви. Те са взели своето. Сега е наш ред.“ Тя заподскача още по-пъргаво, повдигайки съблазнително стройните си крака. „Ако знаеха къде показвам бедрата си...“ — помисли си и едва не се засмя.

После се оттеглиха отново зад кулисите, за да се подготвят за финала. Хейли също обличаше черната си рокля за последната песен.

— Колко време имаме? — попита я тя, когато Коко дойде да си вземе костюма.

— Не знам. Три минути? — сви рамене Коко. Точно този момент очакваше с нетърпение.

— За бога, трябва да се изпишкам! — възкликна Хейли.

— Тоалетната е там — посочи ѝ тя. — Точно зад завесата. Върви. Имаш време.

— Мислиш ли?

— Да, ако тръгнеш веднага. Ще ти помогна.

Повдигна завесата и отвори вратата на походната тоалетна. В същия миг ѝ хрумна зловеща идея. „Да го направя ли? Гадно е, но какво пък, нали сама ме помоли? Освен това няма да имам втори шанс.“ Тя помахна на Хейли да дойде. Певицата се поколеба.

— Побързай! Иначе ще закъснееш!

Хейли се втурна към кабинката и тя затвори вратата. След половин секунда размисъл реши, че ще го направи. Грабна пожарогасителя, оставен до кабинката, и подпря вратата с него. Доволна, че няма начин Хейли да го помести отвътре, тя се шмугна обратно през завесата и я дръпна, за да заглушава звуците откъм тоалетната.

Облече красивата си червена рокля, закопча ципа отстрани и отиде при Роберто.

— На Хейли ѝ прилоша. Повръща. Не може да пее.

Той ужасен се взря в нея, изгубил ума и дума.

— Не бой се. Аз ще я заместя. Знам текста. Знам стъпките на Хейли. Нищо няма да се промени, ако танцьорките намалеят с една.

— Но... но... Можеш ли да пееш? Искам да кажа... истински?

Коко го озари с ослепителна усмивка и отметна глава.

— Ще разберем, нали?

Нямаше време за страх. Преди да осъзнае какво се случва, беше на сцената, изправила гръб в блестящата рокля. Знаеше, че сигурно изглежда изумително на светлината на прожекторите — дълбокото деколте разкриваше закръглените ѝ гърди, светлата ѝ коса сияеше и дългото ѝ бедро се показваше през цепката на роклята.

„Добре е, че наблюдавах внимателно Хейли“ — помисли си. Освен това беше слушала Роберто и си бе направила труда да изгледа няколко филма с Рита Хейуърт. В единия Рита омайваше занемялата публика в лъскав нощен клуб, танцувайки и пеейки като сексапилен тайфун. „Това съм аз. Тази вечер съм Рита. И Мерилин. И Мадона. Аз съм всички заедно.“ Знаеше, че може да го направи.

Музиката засвири. Обзе я въодушевление. Разпери ръце, залюля хълбоци, отвори уста и запя.

28.

— О, божичко, това е истинско бедствие, гибелно бедствие — простена Алън и обгърна глава с длани. Седяха до ниската масичка в кабинета му, отрупана със счетоводни документи за финансите на хотелите.

Дейзи го потупа успокоително по ръката.

— Хайде, Алън, няма страшно. Аз ще ти помогна. Освен това положението е далеч по-добро от преди.

— Права си. — Той вдигна поглед, но изражението му остана мрачно. — Благодарение на теб, Дафни. Знам го. Ти внесе ред и несъмнено резултатите са по-добри. — Той се приведе и взе един лист. — Но резервациите са намалели. Няма как да не го признаем. И дори да не ме уволнят, може да затворят хотела и всички да останем без работа.

— Така ли? — възкликна ужасено Дейзи. — Мислех, че бизнесът върви добре. Намираме се на стратегическо място в центъра на града и имаме достатъчно посетители.

Алън я погледна отчаяно.

— Конкуренцията е жестока. И не привличаме достатъчно туристи и бизнесмени. Обречени сме, Дафни, обречени. Опасявам се, че това е истината.

Дейзи се засмя.

— Не бъди толкова черноглед. Сигурна съм, че когато директорите дойдат следващата седмица, ще ги изненадаме приятно.

Работеше в „Ескалибур“ от шест месеца и постепенно се бе превърнала в незаменима част от персонала. След като почистеше стаите, помагаше на Алън. Той явно не се учудваше, че не настоява да ѝ плащат за допълнителната работа. Такъв си беше — не обичаше да се задълбочава в нищо. Дейзи стана дясната му ръка. Лека-полека в кабинета му се възцари ред; документите и фактурите вече се плащаха навреме. Дейзи промени работния график и установи, че ако се освободи от няколко излишни — и ненадеждни — служители, може да

повиши останалите. Това ѝ спечели огромна популярност. Всички знаеха, че животът в „Ескалибур“ се е подобрил след появата ѝ.

Алън беше на седмото небе. След няколко месеца реши, че не е необходимо Дейзи да работи като камериерка, и я назначи на пълен щат в кабинета си. Повиши и заплатата ѝ благодарение на спестеното от нововъведенията ѝ.

— Браво, Дафни! — повтаряше той. — С теб сме ненадминат екип!

Дейзи се засмиваше и кимаше.

Често, след като Алън си тръгнеше, тя оставаше в кабинета, включваше компютъра му и влизаше в системата на компанията, проучвайки всичко за „Ескалибур“ и собствениците му — компания, инвестираща в недвижима собственост, наречена „Крейвън Далзиъл & Ко“.

Когато не разследваше хотела и компанията, четеше книги за бизнес, които вземаше от местната библиотека, и научаваше как да прилага новите си познания. Помагаше ѝ, че баща ѝ ѝ беше дал солидна основа в бизнеса. Разбираше термините — приходи, загуби, тежест, нетна печалба, — но само на теория. Досега не ѝ се бе налагало да прилага на практика натрупаните познания. Затова се трудеше усърдно да усвои как теорията се превръща в реалност.

— Слушай, Алън — каза му тя, усетила, че е назрял моментът да сподели част от плана си. — Имам някои идеи как да впечатлим ръководството. Искаш ли да ги чуеш?

Той я погледна нетърпеливо.

— Разбира се! Знаех си, че ще ме спасиш. Извадих истински късмет, че дойде да работиш тук, Дафни. Казвай.

Дейзи се прибра у дома едва след девет вечерта. Отвори входната врата и тъкмо се канеше да изкачи стъпалата към апартамента си, когато мъжът от сутерена я заговори:

— Здравсти, Дафни! Закъсняваш.

— О, здрасти, Нейтън. Как си? — усмихна му се тя, но сърцето ѝ подскочи.

Беше приятен мъж — блед студент с пооредяла светла коса — и очевидно се опитваше да се сприятели с нея. Вероятно се надяваше и

на повече, но щеше да удари на камък — не беше нейният тип.

— Добре. Искаш ли да отидем в кръчмата да пийнем по бира?

— Много мило, Нейтън, но...

Лицето му помръкна.

— Набързо? В „Адмирала“?

Дейзи усети, че е прегладняла, и си спомни, че в „Адмирала“ предлагат и храна.

— Добре — отговори импулсивно. — Но наистина набързо. Изтощена съм. И, Нейтън...

— Да?

Лицето му се беше разведрило и той се усмихваше широко.

— Това не е среща. Ясно? — уточни тя строго, но с усмивка. — Излизаме само като приятели.

— Да, да. Разбира се. Ще си взема палтото.

Докато с Нейтън вървяха към „Адмирала“, тя се замисли за някогашния си социален живот. Навремето ѝ звъняха богати лентяи и я канеха на коктейли с шампанско и водка в най-нашумелите градски клубове или я извеждаха на вечеря в най-изисканите нови ресторанти. За някогашната Дейзи да отиде в локал в покрайнините на Бристол с беден студент беше равносилно да отлети на луната.

Нейтън ѝ говореше, докато крачеха по тъмните, осеяни с боклуци улици, но тя не го слушаше.

„Наистина ли някога пътувах с частен самолет? И имах на свое разположение оборудвана с всичко необходимо яхта?“ Сега не ѝ се вярваше, че е предприемала импровизирани пътешествия по Средиземноморието с яхтата на Деди. Струваше ѝ се невъзможно с приятелките ѝ да са си отдъхвали от бурния нощен живот, изтегнати в дизайнерски бански костюми върху шезлонги на палубата.

Дълбока бездна делеше този живот от мястото, където отиваше да хапне бургер и пържени картопки с Нейтън. Сега обаче очите на Дейзи се бяха отворили. Научаваше за другите, за милионите извън света на малцината избрани. Когато с Нейтън седнаха и си поръчаха храна, тя осъзна, че някои неща от предишния ѝ живот я карат да се чувства неловко.

„Още една причина да преследвам упорито целта си — каза си строго. — Ще покажа на всички, че не се плаша от работа и мога да преуспея и без семейното наследство.“

След два часа се върна в апартамента си. Вечерята навън се бе оказала неочаквано забавна. Напомни ѝ колко самотна се е чувствала през последните няколко години, когато само редките разговори с Люси ѝ бяха отдушник. Работата поглъщаше почти цялото ѝ време, а през останалото доусъвършенстваше плана си.

Понякога я налягаше непосилно униние, но тя отказваше да се предаде. Направеше ли го, значи онзи кучи син щеше да спечели, а тя не смяташе да му го позволява. Щеше да се справи. С всеки изминал ден се научаваше да се грижи за себе си все по-добре, да харчи разумно парите си и да превъзмогва миналото. От него ѝ беше останало само едно — желанието да отмъсти на баща си.

Тя отиде и провери имейлите си, преди да си легне. Отвори уебстраницата на хотел „Дейнджърфийлд Флори“ и я разгледа. Не беше променена, откакто я провери за последен път. Връзката към бутика ѝ беше изчезнала отдавна, разбира се. Бизнесът с обувки беше приключил скоро след като бе напуснала семейството.

Изведнъж забеляза нова връзка — фондация „Дейнджърфийлд“. Определено я виждаше за пръв път. „Сайтът се създава в момента“, гласеше заглавната страница. „Очаквайте новини“.

„Това пък какво е? Какво ли е измислил татко сега? Трябва да го държа под око.“

През нощта сънува обичайния кошмар. Намираще се в огромна къща, която отначало напомняше Торнсайд Менър, но бързо ставаше ясно, че е по-голяма от стария ѝ дом. Всяка врата, която отвореше, я отвеждаше до друга, нова част, за чието съществуване дори не подозираше. Търсеше някого, но не беше сигурна кого. Знаеше само, че трябва да го намери, но той винаги оставаше извън полезрението ѝ. Накрая, когато усетеше, че е съвсем близо, отваряше поредната врата и зад нея се оказваше Деди. Виждаше я и започваше да крещи и да размахва юмрук срещу нея. Тя побягваше през непознатите коридори, но той я следваше по петите или се появяваше пред нея, или я причакваше зад някой ъгъл, за да я улови и накаже. Винаги се събуждаше с разтуптяно сърце, с горчилка в гърлото и настръхнала от страх.

И сега усети познатото гадене. Включи бързо лампата и се опита да се успокои.

„Не искам повече да се страхувам от него — помисли си. — Не разбирам защо продължава да ме измъчва. Освен това трябва да се страхува той, а не аз.“

29.

— Знам, бебче, знам — изгука съблазнително Коко в телефонната слушалка. Опита се да забрави, че се намира в мизерната си, полупразна стая в общия апартамент, и да си представи, че лежи върху копринени чаршафи. — Знаеш ли какво? Сега съм гола. — Всъщност беше по джинси и тениска. — Лежа и си мисля за теб. — Вярно беше, че лежи на леглото с провиснал матрак и счупена табла, но се взираше в тавана.

— Гола ли си? — попита гласът от другия край на линията. — Господи, не ме измъчвай, Коко!

Тя прокара длан по гърдите си.

— Галя гърдите си. Великолепни са! Зърната ми се втвърдяват. Като куршуми са! Искат да ги засмучеш, бебче. Влажна съм...

В слушалката се чу тежко дишане. Тя зачака, издавайки само тиха, замечтана въздишка, за да го възбуди още повече.

Когато той проговори отново, гласът му беше дрезгав от похот. Представяше си го как седи зад бюрото в лъскавия си кабинет и се опитва да се справи с издутината, напиреща да се освободи от раираните му панталони.

— Колко време ще ти трябва да стигнеш до Чарлс Стрийт?

— Около час...

— Добре. Ще се видим там след час.

Той рязко прекъсна връзката.

Тя се подсмихна. Въртеше го на малкото си пръстче. Точно както искаше.

„Сигурно това е начинът да се измъкна“ — помисли си. Знаеше се, че ѝ се предоставя възможност, и беше решена да я използва.

Пристигна в апартамента на Чарлс Стрийт точно след час. Носеше тясна рокля и обувки с високи токчета и най-сексапилното си бельо. Не сложи палтото с леопардови шарки. С него щеше да прилича на старомодна фуста. Не. Предпочете дискретно манто с колан, тъмни

очила, а светлата си коса върза на стилно пристегнатата опашка. Фуста от новата школа, да речем.

Апартаментът се намираше в западния край на Чарлс Стрийт, в Мейфеър. На ъгъла се издигаше висока и тясна сграда, разделена на четири апартамента. От домофона долетя глас:

— Качвай се.

Устройството забръмча и тя бутна вратата. Озова се в елегантно, но безлично фоайе. Затвори вратата и заизкачва виещата се стълба. Досега не беше виждала никого в другите апартаменти. Сигурно бизнесмените ги използваха само за тайни срещи.

Стигна четвъртия етаж и почука на вратата на апартамент Д. След миг тя се отвори и той застана пред нея, почти разтреперан от желание. Тя прекрачи прага и притисна устните си към неговите, прокарвайки върха на езика си по тях. После го заобиколи и си разкопча палтото.

Обърна се и го погледна с усмивка, оставяйки палтото да се свлече на пода. Пресегна се назад и започна да сваля ципа на роклята.

— Е? — прошепна.

Не се наложи да го насърчава повече. След секунда той я сграбчи, ръмжейки от удоволствие, и ръцете му я заопипваха трескаво. Запрепъваха се към спалнята и леглото. Целуваше я грубо, пъхайки езика си дълбоко в устата ѝ, разтворил челюсти, сякаш иска да я погълне. Ръцете му не бяха нежни. Обичаше да щипе и да стиска гърдите, извивайки болезнено зърната ѝ. Обичаше и тя да го драска, прокарвайки червените си нокти по гърба му, и да стиска косматата плът на бутовете му.

Сега беше възбуден и нетърпелив; членът му щръкна втвърден, когато разкопча ципа на панталоните си. Искаше да я чука, и то бързо.

— Презерватив, бебче — напомни му тя и той отвори с разтреперани пръсти чекмеджето на нощното шкафче. После разтвори коленете ѝ с една ръка, а с другата улови пениса си и проникна в нея. Целуваше я задъхано. Поискаше ли да го пришпори, тя просто пъхваше рязко и силно пръста си в задника му и той изръмжаваше от удоволствие, потреперваше и свършваше. Този път не ѝ се наложи да го прави. Той се напрегна и изви тяло само няколко минути след като проникна в нея.

— Леле, Коко! — възкликна той и се строполи до нея с въздишка. — Неустоима си...

— Ти си неустоим, скъпи — измърка тя.

— Но... ти не свърши... — усмихна се той, сякаш споделят специална тайна.

Тя също му се усмихна. Така ѝ харесваше. Неприятна ѝ беше дори мисълта, че може да изпита оргазъм с този мъж.

Обърна се настрани, за да застане с лице към него, и му развърза вратовръзката.

— Не се безпокой. Това беше само ордьовърът. Когато стигнем до основното ястие...

Издърпа вратовръзката.

Той се намръщи и изсумтя жаловито.

— Не мога, Коко. Трябва да се връщам на работа. В пет имам важна среща, после коктейл с други клиенти и благотворителна вечеря в осем и половина...

— Да те почакам ли тук? — изчурулика тя.

— Ммм... не знам дали ще ми остане време...

— Знаеш ли, скъпи, мислех си... — Тя му се усмихна. — Не е ли по-разумно да съм на твое разположение през цялото време? Искам да кажа... това място е по-пустее, нали? Няма ли да ти е по-удобно, ако се преместя тук, за да не се налага да пътувам.

Той обмисли предложението, очевидно поблазнен от идеята Коко да му е постоянно под ръка и от мисълта, че ще идва при нея винаги когато пожелае.

— Но...

— Но какво?

— На теория този апартамент е на компанията. Трябва да е свободен за клиенти от други места, ако се наложи да пренощуват.

— Но ти си шефът, нали? — каза бързо тя с акцента от Южен Лондон, който се опитваше да смекчава, когато е с любовника си. — Защо не ги настанявате в хотел? А и май не го използвате често, нали?

Той се засмя.

— Вярно. Дори не помня някой да е идвал тук. Но по закона на Мърфи, нанесеш ли се, веднага ще ни потрябва.

Тя му се усмихна отново и прошепна:

— Хайде, скъпи, представи си... ще си имаме любовно гнезденце...

Той я погледна и очите му притъмняха от похот. Коко улови дланта му и я постави върху венериния си хълм, за да усети тънката ивица косми и овлажнелата плът между бедрата ѝ.

— Това може да е твое... по всяко време.

— О, Коко... — Той я погъделичка с пръст и го пъхна в нея. Тя разтвори бедра и въздъхна с престорена наслада.

— О, бебче...

Тя облиза устни и затвори очи.

— Слушай, ще се постарая да го уредя...

Коко беше сигурна, че в крайна сметка ще получи каквото иска. Все пак въртеше любовника си на малкото си пръстче и той щеше да ѝ помогне да избяга от живота в жалкия апартамент в Уайтчапъл и от танците в клуба.

Онази нощ, когато излезе да пее на сцената, беше прекрасна. Номерът, който погоди на Хейли, определено си струваше. Нищо че беше жесток. Когато запя, се почувства фантастично. Другите момичета я зяпнаха смаяно, когато разбраха, че замества Хейли, но всички бяха професионалистки и изпълниха танца безупречно, макар и с една танцьорка по-малко. Накрая публиката стана на крака и заръкопляска възторжено, извика ги на бис и тя изпя песента отново. След спектакъла някои момичета останаха зад кулисите да успокояват Хейли. Някакъв сервитьор я беше освободил и сега тя пищеше и плачеше сърцераздиращо. Втурна се към Коко, сякаш да ѝ издере очите, но Роберто я удържа. Коко не ѝ продума. Преоблече се в предизвикателна черна рокля, сложи си червило и се смеси с гостите. Беше страхотно — мъжете я забелязваха веднага, идваха да я поздравят и да поговорят набързо с нея, докато съпругите им я следяха намръщени.

Сдържана жена в семпла черна рокля дойде при нея и ѝ каза, че господин Дейнджърфийлд иска да се запознае с нея. Поведе я към почетната маса. Той ѝ подаде чаша шампанско и я поздрави за изпълнението.

— Беше прекрасно — каза ѝ, впил в нея тъмнокафявите си очи.
— Много сте талантива.

— Благодаря — отвърна Коко с най-ослепителната си усмивка.
— И честит рожден ден! Интересно съвпадение е, но днес и аз имам рожден ден.

Той реагира много странно на думите ѝ — подскочи и зениците му се разшириха — но само за миг. След секунда спокойно изрече:

— Наистина интересно! Маргарет ще се погрижи да ви поднесе подарък от мен. Приемете го като благодарност за удоволствието, което ни доставихте.

Тя се надяваше да я поканят на масата и да ѝ предложат още шампанско, но друг възрастен мъж дойде да поздрави господин Дейнджърфийлд и Маргарет я отведе. Записа си адреса на Коко и я остави. Тогава се натъкна на златна жила. Още щом я заговори, Коко разбра какво цели Матю. Носеше брачна халка, но ѝ обясни, че съпругата му не присъства на празненството. След няколко танца и флирт над коктейлните чаши тя разбра, че е уловила голямата риба.

Изигра козовете си много внимателно. Не дръпна веднага кукичката. Навиваше бавно макарата с намеци и обещания и накрая той омекна като глина в ръцете ѝ. В нощта, когато най-сетне спа с него, той едва не експлодира от вълнение. Тя внимаваше да не иска нищо отначало и сега той беше готов да изпълни желанието ѝ — да я измъкне от жалкото ѝ съществуване и да я въведе в бляскав, нов живот.

Изненада се, когато подаръкът от господин Дейнджърфийлд пристигна — беше забравила за него. Изпращаше ѝ чек за сто лири, издаден от частната му банка, и картичка с благопожелания. Не можеше да осребри чека, защото нямаше банкова сметка. Изхвърли картичката и запази чека. Прибра го в портфейла си като талисман, който я свързва с магическия свят на неизчерпаеми богатства и удоволствия.

Освен това чекът беше единственият ѝ подарък.

Въведоха директорите от „Крейвън Далзиъл & Ко“ в кабинета на Алън точно в единайсет часа. Бяха същите двама, облечени в тъмни делови костюми. Единият беше на средна възраст и с властно изражение. Очите на Дейзи обаче се насочиха веднага към по-младия. Беше на около трийсет, с гъста тъмна коса и шоколадовокафяви очи под дълги, прави вежди. Тя го наблюдаваше съсредоточено как се ръкува с Алън, поздравява го и сяда.

— Здравейте, джентълмени — каза нервно шефът ѝ, когато всички заеха местата си. Той изглеждаше много елегантен — поне по неговите критерии. Очевидно се бе постарал.

Дейзи осъзна, че се е втренчила в младия мъж, когато той я погледна намръщено и попита:

— Е, Алън, коя е тя?

Алън подскочи и се взря в нея, сякаш няма представа коя е. После лицето му се проясни.

— О, да, съжалявам. Това е асистентката ми Дафни. Отскоро е тук, но е абсолютно съкровище. Днес ще води протокола. Дафни, това е Джон Монтгомъри, мениджър на отдела — Алън посочи по-възрастния мъж, който кимна на Дейзи, но не си направи труда да проговори — а това е Кристофър Селън-Джоунс, заместник-мениджър.

— Всъщност е Кристоф — поправи го ведро младият мъж. — Не Кристофър.

— О, съжалявам! Кристоф... — засмя се Алън.

Дейзи го погледна многозначително. Беше нервен и се държеше неадекватно. Алън забеляза изражението ѝ и се овладя.

— Кристоф е френската версия на Кристофър — уточни младият мъж. — Презимето ми е Уелш, но се произнася Кетлан. Истинска бъркотия, знам. Родителите ми са виновни за етническия коктейл. — Той се усмихна на Алън и усмивката го превърна в ослепителен красавец. Дейзи усети как сърцето ѝ се разтуптява и главата ѝ се замайва. — Но не се безпокойте — добави, без да забелязва реакцията ѝ. — Свикнал съм да ме наричат Кристофър. А сега да продължим.

— Разбира се — каза Алън, вече със сериозен и делови тон. — Сега, джентълмени, ще ви запозная с подобренията тук.

Той взе речта, която Дафни беше написала, и зачете. Когато приключи, тя му се усмихна окуражително и повдигна вежди, сочейки две спретнато подредени папки.

— О, да — додаде бързо той. — Приготвил съм принтирана версия с необходимите цифри и графики.

Подаде папките на директорите.

— Разбирам — каза Джон Монтгомъри и взе своята папка. — Е, Алън, наистина съм впечатлен. — Погледна заместника си и добави: — Честно казано, очаквахме да чуем обичайните оплаквания и да видим обичайния хаос и аз не смятах да оставям нещата да продължават в същия дух. Ти обаче явно си взел мерки. Как успя?

— Джентълмени — изрече важно Алън, — беше сравнително лесно. Внедрих няколко нововъведения. Например система за изплащане на фактурите, която... хмм... — Погледна безпомощно Дейзи. — И какво друго, Дафни?

— Система за неотложно разплащане, известни съкращения на персонала, по-дълги кредитни линии от доставчиците, предоговаряне на някои условия — изреди тя.

— О, да — кимна Алън. — Точно така. Повишихме някои служители и... какво още, Дафни?

„Това е... Моментът настъпи“ — помисли си Дафни, пое дълбоко дъх и каза тихо, но авторитетно:

— Алън, нали не възразяваш да опиша на директорите някои от подобренията, които внесохме?

— О... — Той я погледна стъписано. — Нн... не. Давай!

— Благодаря. — Тя се изправи и погледна двамата мъже със спокойни и ясни очи. — Джентълмени, през последните пет месеца резултатите ни се подобриха значително. Но както виждате в отчета, трябва да се постареем да привлечем повече посетители.

Като по даден знак проекторът зажука тихо благодарение на бутона за включване, който беше поставила съобразително до краката си. Тя раздвижи мишката на лаптопа върху бюрото до нея и екранът оживя. После, ясно и съсредоточено, и с помощта на таблиците, които онагледяваха думите ѝ, обясни каква е местната конкуренция и как „Ескалибур“ може да се пребори за по-голям пазарен дял.

— Хотелът изглежда неподдържан. Изправени сме срещу новите вериги бюджетни хотели, които разполагат с усъвършенствана система за резервации. Имат семпло, чисто и стилно излъчване, за разлика от „Ескалибур“. С Алън смятаме, че трябва сериозно да преразгледаме маркетинговата и кадровата си стратегия и да инвестираме в интериора и атмосферата на хотела. Честно казано, само местоположението ни държи над водата. А имаме далеч по-големи възможности.

Когато приключи и седна, настана мълчание. Директорите я гледаха одобрително, а на лицето на Алън се четеше удивление.

Джон Монтгомъри кимна със задоволство.

— Е, Алън, няма да скрия колко съм впечатлен. Истински обрат. Виждам отлично планиране и добро творческо мислене. Явно наистина започваш да изпълняваш отговорно мениджърската си роля. Притеснявах се, че не ти е по силите. Браво!

— О... хмм... благодаря. Бих се радвал „Ескалибур“ да се преобрази под мое ръководство.

Дейзи се втренчи в шефа си, обидена от отказа му да признае приноса ѝ, но той старателно отбягваше да я погледне. „Няма ли да каже нещо?“ — възнегодува тя.

— Всъщност... — Хладен глас прекъсна мислите ѝ. Тя се обърна към Кристоф Селън-Джоунс, който беше впил кафявите си очи в Алън. — Всъщност, господин Армстронг, бихте ли ми казали кога назначихте асистентката си?

Той го погледна смутено.

— Разбира се... разбира се... Да видим... Дафни работи тук от четири месеца.

— От шест — поправи го тя с тих, но ясен глас.

— Шест ли станаха? Времето лети. Тя е добър служител. Учи бързо.

— Значи е съвпадение, така ли? — продължи Кристоф. Погледна към Дейзи и нещо като благоразположение просветна в очите му. — Преди това положението тук беше безнадеждно и ти се справяше най-зле от всичките ни мениджъри. После госпожица Фрейзър започва работа и... хоп!... всичко се подобрява. Вземат се мерки, каквито доскоро дори не си и сънувал.

Лицето на Алън стана тъмnochервено.

— Е... тя ми помогна, не отричам...

— Помогна? — Кристоф го изгледа втренчено.

— Да — заекна Алън. — Помогна ми много.

— Тогава ще я възнаградиш, предполагам. С някакъв бонус?

— Разбира се. Тъкмо се канех да го спомена, когато ме прекъснахте.

— Хмм... — Кристоф се подсмихна едва забележимо. — Радвам се да го чуя.

Той погледна към Дейзи. Тя не успя да се сдържи и му се усмихна, сякаш двамата участват в таен заговор.

„Дори не го познавам. Но той прозря, че Алън ги заблуждава. Разбра, че промяната се дължи на мен.“ Приятна тръпка пробяга по кожата ѝ. Едва се овладя да не затрепери.

Джон Монтгомъри избута стола си назад и понечи да стане.

— Е, ще прегледаме цифрите и предложенията по-подробно този следобед, но сега трябва да обядваме и да поразгледаме.

— Разбира се, разбира се — изправи се Алън.

Когато излязоха от кабинета, Кристоф се позабави и се приближи до Дейзи.

— Направили сте чудеса тук! — каза ѝ тихо той, докато вървяха по коридора. — Останах изключително впечатлен. И не се безпокойте, ще се погрижа да получите признанието, което заслужавате.

— Благодаря — усмихна му се тя. — Но всъщност с Алън работихме заедно.

Той повдигна вежди.

— Алън не би могъл да постигне такъв напредък и за милион години. Днес смятахме да го уволним. Вие го спасихте. Дължи ви много, повярвайте ми.

Коко седна върху препълнения куфар, за да затвори капака. Не можеше да повярва, че има толкова неща. Бяха предимно дрехи, обувки, тонове грим и балсам за коса. Още пазеше плюшеното мече, което майка ѝ бе подарила за Коледа преди години. На двайсет и една години притежаваше само толкова.

„Това ще се промени. Късметът ще ми се усмихне. Знам го.“

Успя да затвори куфара и да го закопчае. Стана, огледа празната стая и се зарече: „Заклевам се, че няма да се върна. Кракът ми няма да стъпи повече тук. Предпочитам да умра, отколкото да се върна.“

После повлече куфара към таксито, което я чакаше, и си тръгна.

Първо се отби в клуба. Помоли шофьора да я почака отпред и влезе. Мястото винаги изглеждаше мрачно през деня, преди да включат лампите.

— Привет, Сам — изчурулика Коко.

— О, ти ли си — изсумтя той, излизайки от вратата зад бара. — Какво искаш?

— Дойдох за последната си заплата.

— Нищо няма да ти дам, проклета неблагодарна кучко — изръмжа ѝ той.

— О, хайде. Използва най-добрите ми години. Бях дисциплинирана, спечелих ти доста пачки. Остави ме на мира и се радвай за мен. И побързай, таксито ме чака.

Сам замърмори и се върна в тъмния офис. Роберто слезе от сцената, забеляза Коко пред бара и извика възторжено:

— Бебче! Дошла си да се сбогуваме?

— Да — усмихна му се тя. — Днес се местя на Запад.

— О, скъпа! — прегърна я той. — Ще се пазиш, нали? Ще ми липсваш!

— И ти на мен. — Тя го прегърна още веднъж, натъжена при мисълта, че може да не го види отново.

— Но ти се справи наистина чудесно! — Той поклати глава. — Трябваше да се разсърдя, когато заключи Хейли и зае мястото ѝ, но ти

беше великолепна, по дяволите! И очевидно не само аз смятам така, нали? Браво, бебче!

— Благодаря.

— Е... — Той я улови за ръката. — Кога заминаваш?

— Сега. След като Сам ми даде парите.

— Сега? — изненада се. — Няма ли да останеш, за да се сбогуваш с Бланш? Скоро ще дойде. Ами майка ти? Ходи ли при нея?

Коко се напрегна.

— Не — отсече.

Не я биваше в разделите. Когато нещо приключеше, просто приключваше. Тръгваше сама и толкова.

— Добре де... Но ще ми се обаждаш, нали? Ще ми разказваш как е. Идвай да ни видиш тук.

— Непременно — усмихна му се тя. — Когато стана примадона, ще направим нещо, нали? Помниш ли мечтата?

Двамата обичаха да си представят приказно бъдеще, където притежават верига танцувални школи.

— Разбира се, бебче! — разсмя се Роберто.

В този момент Сам се върна и ѝ подаде кафяв плик.

Коко изгаряше от нетърпение да тръгне. Сякаш бъдещият ѝ живот я чакаше пред прага на клуба. Тя взе плика и каза:

— Благодаря. Довиждане.

Сложи си слънчевите очила и забърза към вратата.

— Довиждане! — извика ѝ Роберто.

Тя не погледна назад. Само вдигна ръка за сбогом и излезе.

32.

Седнала в кабинета на Алън, Дейзи разгледа сайта. Намери връзката. Да, там беше! Фондация „Дейнджърфийлд“. Отвори страницата. Сърцето ѝ се сви. От снимката баща ѝ се взираше в нея. Той изглеждаше отслабнал, с увиснала и сбръчкана като на пуйка шия.

„Каква, по дяволите, е тази фондация «Дейнджърфийлд»?“ — недоумяваше Дейзи.

Зачете. „Живеем заедно — обявяваше заглавната страница — и искаме да живеем ДОБРЕ. Това означава, че трябва да елиминираме физическите проблеми, които се появяват с напредването на възрастта. Човешкото тяло има способността да се обновява, която трябва да осъзнаем, за да се радваме на по-късните си години, фондация «Дейнджърфийлд» е посветена на научния прогрес в тази област.“

„Звучи странно — помисли си Дейзи. — Татко не се интересуваше от такива неща преди. Интересуваха го парите и само парите.“

Телефонът върху бюрото иззвъня. Тя подскочи. Вдигна слушалката. Обаждаше се Мюриъл.

— С Алън имате посетител от централния офис. Да го доведат ли?

— О, да, Мюриъл, благодаря.

Дейзи едва успя да изключи страницата на фондацията, преди Мюриъл да въведе посетителя. Сърцето ѝ заби по-бързо. Беше много красивият Кристоф Селън-Джоунс, усмихнат най-приятелски. От последното посещение на директорите бе изминала само една седмица. Защо беше дошъл?

— Здравей — поздрави той. — Съжалявам, че те изненадвам така.

Дейзи се изправи.

— За жалост Алън го няма — каза и се изчерви. „Овладей се, Дейзи — каза си строго. — Това е един от директорите, които трябва да впечатлиш.“

— Знам — усмихна се отново Кристоф. — Всъщност исках да поговоря с теб. Дойдох да те изведа на обяд. Освен ако нямаш други планове?

— Не... — каза смутено Дейзи. — Знам едно място наблизо. Само ще кажа на Мюриъл, че излизам.

Тръгнаха към малкото кафене от другата страна на улицата. След като се настаниха и поръчаха, Кристоф, който изглеждаше като бяла врана тук в елегантния си костюм, каза:

— Сигурно се питаш защо съм дошъл.

— Имаш право — призна тя. — Надявам се, че не носиш лоши новини. Мислех, че презентацията мина добре.

— Така е. И както ти обясних тогава, ти спаси Алън от уволнение.

— Да. Радвам се. Знам, че създава бъркотия, но е почтен човек и се старае. Трябва само да го насочваш.

Той се облегна назад и я погледна замислено.

— Не е много добре, когато мениджърът се нуждае от ориентир. Особено ако го насочват камериерките.

— О... — Дейзи се изчерви отново и сърцето ѝ се сви. Значи новините все пак бяха лоши.

— След като си тръгнах миналата седмица, реших да се заема с кратко проучване. Нали разбираш? Изненадах се, защото официално Алън няма асистентка. Тогава открих, че си започнала работа като камериерка преди шест месеца, а сега буквално управляваш хотела. Видях автобиографията ти в системата. — Той се приведе към нея и я погледна изпитателно. — Имаш диплома по международен хотелиерски мениджмънт от Сейнт Прудънс.

— О... — Дейзи се притесни. — Ами...

Кристоф вдигна ръка да я прекъсне.

— Не искам обяснения. Смятам, че Алън е извадил истински късмет. Освен това ми стана ясно откъде знаеш какви методи да прилагаш. Постът на Алън и без друго висеше на косъм. Но не може да продължава така. Абсурдно е.

— О, не! — извика тя. — Нали няма да го уволниш?

Погледна го умолително. Това беше катастрофално. Нищо чудно тя да е следващата.

Кристоф въздъхна.

— Няма. Има причини, които ни възпират. Но лично аз смятам, че това е най-добрият вариант. Препоръчах на Джон да те назначим за мениджър и да работите съвместно с Алън. Заплатата ти ще бъде повишена незабавно. Не ми харесва, че получаваш колкото камериерките.

Дейзи ахна. И плесна радостно с ръце.

— Наистина ли? Това е чудесно! Но... — Лицето ѝ помръкна. — Как ще го приеме Алън?

— Ще се усмихне любезно и ще бъде благодарен, ако е разумен — усмихна ѝ се Кристоф. — А сега е време за обяд! Умирам от глад.

Докато се хранеха, разговаряха за хотела. Той ѝ каза, че „Крейвън Далзиъл“ управляват хотели в цяла Западна Англия, които на свой ред са собственост на по-голяма компания, инвестираща в хотели и недвижима собственост. Дейзи се престори, че не знае нищо, и използва мнимото си невежество, за да зададе много въпроси.

Когато се нахраниха и заотпиваха бавно от чашите с кафе, Кристоф си погледна часовника с неохота.

— Опасявам се, че трябва да тръгваме. Следобед имам още няколко срещи. Жалко! Искях да си поговорим по-дълго.

— И аз — каза тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи нехайно, а не сякаш изгаря от желание да прекара целия следобед с него. Той беше очарователен, интелигентен и забавен. И изключително привлекателен.

— Тази вечер ще остана в Бристол. Дали да не... — Погледна я малко смутено, но след миг лицето му се разведри. — Дали да не излезем и да отпразнуваме повишението ти? Знам едно хубаво място за вечеря. Ако искаш, разбира се. Ако нямаш други планове.

— О, не — отвърна Дейзи. — С удоволствие.

— Добре — усмихна се той. — Ще те взема от хотела в осем.

В осем Дейзи вече тръпнеше нервно. Следобед не успя да свърши нищо и дори забрави за повишението, очаквайки развълнувано вечерята с Кристоф. Отиде на Принцес Стрийт и си купи червена рокля, която подчертаваше стройната ѝ фигура.

„Колко нелепо! — укори се мислено, докато крачеше забързано към хотела, стиснала плика с покупката. — Дори не го познавам. И

освен това ми е шеф!“ Да флиртува с него беше ужасна идея. Не че той имаше такива намерения.

Въпреки самокритиката, тя се прибра у дома, взе си душ, преоблече се и се подготви старателно. Докато си слагаше тъмните лещи, ѝ се прииска да не ги е купувала изобщо, но вече не можеше да спре да ги носи. Огледа отражението си. На строгия тъмен кок сложи шнола. Новата рокля беше елегантна и сексапилна. Стоеше ѝ добре.

— Но нищо няма да се случи — каза на отражението си. — Ще видиш.

Тапата на шампанското отхвъркна с пукот, последвана от фонтан от бяла пяна.

— Бързо, чашата! — възкликна през смях Кристоф.

— Ето!

Дейзи побутна чаша за шампанско към него и той наклони бутилката, за да се излее пяната в нея. После я допълни с течността с цвят на мед. Напълни и втората чаша по същия начин и остави бутилката в купата с лед.

Вдигна чашата, усмихна се и каза:

— Вдигам наздравица за теб, Дафни! Да пием за успеха ти! Поздравления!

Тя се засмя.

— Благодаря. Толкова съм развълнувана, че не знам какво да кажа.

— Заслужи го. И съм сигурен, че това е само началото.

Отпиха от шампанското. Мехурчетата погъделичкаха приятно езика на Дейзи. Кристоф бе дошъл да я вземе, много елегантен в тъмното си палто. Таксито ги отведе в дискретен ресторант в Клифтън. За пръв път, откакто напусна дома си, излизаше на такава вечеря и се почувства добре. Поръча стриди и печена треска. Докато чакаха да им сервират, попита:

— Къде живееш, Кристоф?

— През седмицата живея в малък апартамент в Челтънхам, за да съм близо до офиса. През почивните дни се скривам в къщата си в Уелс. Там е много красиво.

— Сам ли живееш? — поинтересува се невинно тя, но се изчерви, осъзнала подтекста.

— Да, сам — отвърна той, сякаш не забеляза. — Всъщност обичам самотата.

Дейзи кимна. Разбираше спокойствието от усамотението. Беше израснала с него.

— Е, невинаги съм сам — добави той мрачно.

— Така ли? С кого си? — попита тя по-прибързано, отколкото се полага.

— С много красива дама на име Саша. С прекрасни лешникови очи с дълги мигли.

— О... — възкликна Дейзи, стараейки се да прикрие обзелото я разочарование.

— Да, тя е прелестна. Но понякога прекалява с езика. Така де... обича да се катери по мен и да ме лиже навсякъде.

Дейзи се втрени смаяно в него. После разбра и се засмя.

— Саша е куче!

— Разбира се. Ти какво си помисли? — ухили се лукаво той.

Сервираха им стридите и тя грабна доволно една.

— Ммм... — каза, пресягайки се за втора. Ръката ѝ обаче застина, защото осъзна, че Кристоф я гледа втренчено. — Какво има?

— Нищо. — Тъмните му очи искряха любопитно. По същия начин я бе погледнал, когато прочете менюто с вината и му препоръча въодушевено бутилка от изключително добра реколта. — Просто си ми интересна. Загадъчна. Разкажи ми повече за себе си. Откъде си?

— Няма кой знае какво за разказване — отвърна небрежно Дейзи, потискайки тревогата, че я поставят под лупа.

— Нима? — Той повдигна вежди. — Всички имат любопитни истории.

— Е, моята е много скучна. Нищо и никакво момиченце от затънтено предградие, учило в добро девическо училище и решено да успее.

— Братя и сестри?

— Едно дете. А ти?

— Аз? — Той сви рамене. — И аз съм като теб. Обикновен. Средностатистически потомък на французи и уелсци.

Засмяха се.

— Как се озова в „Крейвън Далзиъл“?

— Е, не беше детската ми мечта... Няколко години работих като професионален пилот. После нещо се случи и... — Лицето му потъмня. Дейзи застина в очакване той да ѝ разкрие нещо съкровено за себе си, но мигът отмина. Той я погледна с обичайното си ведро изражение. — Както и да е... отказах се. Не беше добре за мен. Имах приятелка в „Крейвън Далзиъл“ и тя ме препоръча. Назначиха ме. Не смятах да се задържам дълго, но, разбира се, още работя там. Всъщност ми харесва. Устройва ме.

— А... приятелката? — попита смутено Дейзи. — Още ли е в компанията?

— Не. Напусна преди време. И все още сме... само приятели... А ти? Имаш ли приятел?

— Аз? — Тя се разсмя. — Не мисля!

— Защо не?

Как би могла да има приятел? Как би могла да сподели истината за себе си? Чувстваше се толкова странно, че живее буквално инкогнито.

— Ами...

— Струва ми се, че ти липсва самоувереност. Криеш се зад тези очила, но виждам, че зад тях наднича прекрасно момиче. А сега... — смени темата той, преди Дейзи да се почувства неловко — да пийнем още шампанско и да обсъдим как да съобща новината за повишението ти на Алън.

Вечерята приключи твърде бързо. Дейзи сияеше от щастие, каквото не бе изпитвала отдавна. Кристоф беше очарователен, забавен и интересен и между тях несъмнено прехвърчаха искри. Докато отпиваха от чашите с кафе, тя си мислеше само едно — колко много ѝ се иска да я целуне. Но как беше възможно? Та той ѝ беше началник! Това обаче сякаш нямаше никакво значение, когато бяха само двамата. Почти не го познаваше, но се чувстваше уютно и спокойно с него.

Когато излязоха от ресторанта, той ѝ помогна да си облече палтото и каза:

— Ще те изпратя.

— Чудесно!

Близостта му пробуди у нея сладостно, трепетно усещане.

Спряха пред сградата, където живееше. Преди да се сбогуват, Кристоф я попита:

— Знаеш, че ще се виждаме често, нали? Трябва да ми докладваш ежемесечно.

Дейзи кимна, неспособна да мисли за друго, освен колко много иска той да я прегърне и да притисне нежните си устни в нейните. Почуди се дали да го покани да се качи, но някак си не успя да намери думите.

Той се взираше в нея и тя беше сигурна, че съзира желание в очите му. Почака с надеждата той да направи нещо — да пристъпи към нея, да протегне ръка, да... Той обаче се извърна рязко и се отдалечи.

— Лека нощ, Дафни — извика ѝ през рамо. — Сладки сънища.

— Лека нощ! — отвърна тя и въздъхна тежко, отърсвайки се от вълнението.

Когато влезе в тъмното фоайе, се почувства непоносимо самотна.

„Така е по-добре. Трябва да го направя сама. Знаех го от самото начало.“

33.

„Сигурно ще свикна“ — помисли си Коко, затвори вратата на апартамента и заслиза по стълбите.

Уви се по-плътно в палтото от изкуствена кожа и високите й токчета затрополиха енергично към Бонд Стрийт. Засега новият живот я устройваше. Бяха изминали осем седмици, откакто Матю я настани в апартамента на компанията, и тя се приспособяваше добре към атмосферата в Мейфеър. Харесваше й, че е далеч от шумния и мръсен Уайтчапъл. Тук я заобикаляха пари и парите явно опазваха улиците чисти, спретнати и красиви.

„На кого се полага толкова много? — чудеше се тя. — И как да го получа и аз?“

Не се справяше зле. Матю й осигури кредитна карта и плащаше всичките й сметки. Тя живееше безгрижно и се наслаждаваше на безделието. Скоро смяташе да пусне в ход плана си. Матю щеше да се раздели с част от парите си, но защо не? Можеше да си го позволи, а в замяна получаваше много качествена стока.

Пито-платено, разбира се. На практика тя беше момиче на повикване. Обадеше ли й се, трябваше да бъде на разположение, готова да го посрещне. Засега не й пречеше. А и какви други възможности имаше? Не беше като момичетата, които виждаше всеки ден в Мейфеър да отиват забързани на работа — елегантни девойки в черни костюми с елегантни прически. Те бяха образовани и, разбира се, имаха грижовни родители, подкрепяли ги да завършат училище и колеж. Е... Коко не беше извадила такъв късмет и следователно никой нямаше право да я укорява, че се опитва да успее по единствения възможен за нея начин.

Тя сви по живописна странична уличка между мястото, където живееше, и меката на шопинга — Бонд Стрийт. Спря пред един магазин и се взря като омагьосана в роклята на манекена. Беше красива, тясна, с асиметрична кройка и разголено рамо. Пластмасовите бедра на манекена изпъкваха съблазнително. Напомняше ризница със стотиците квадратни златни пайети. Не можеше да откъсне очи от нея.

Изпита неустойимо желание да я притежава. „Мога да взема каквото поискам, нали? Заслужила съм я.“

След петнайсет минути излезе от магазина, понесла сгънатата рокля в хартиена чанта и с кредитна карта, олекнала с четири хиляди лири. За да отпразнува придобивката, отиде да запали цигара на Бъркли Стрийт. Седеше на пейката, наблюдаваше минувачите и пушеше, когато нечий глас я изтръгна от унеса:

— Коко? Ти си, нали?

Обърна се изненадана. Видя едно от момичетата, които бяха танцували на празненството на Дейнджърфийлд. Шеридън беше от по-симпатичните, добросърдечно момиче от Питърсбърг.

— Аз съм. — Коко се поколеба дали да се зарадва, но все пак се усмихна. — Здравсти. Как си?

— Добре. Сега участвам в шоу в Уест Енд. Страхотно е. Може ли да седна?

— О, разбира се.

Коко се опита да потисне обзелата я завист. Шеридън осъществяваше мечтата ѝ. Тя бе готова да захвърли и кредитната карта, и роклята, и всичко останало и да ги замени с истинска кариера с бъдеще. Животът ѝ изглеждаше толкова забавен само допреди миг. Сега ѝ се стори сив и празен.

— Е... — подхвана Шеридън. — Не съм те виждала от онова парти, когато заключи Хейли в тоалетната и предизвика истински фурор — засмя се тя. — Божичко, неповторимо беше!

Коко се поотпусна.

— Мислех, че всички сте ме намразили — усмихна се. — Хейли със сигурност няма да ми прости.

— О, не... Аз не понасям Хейли. Заслужи си го, глупавата крава. Е... а ти какво правиш? Търсиш ли си работа?

— Не. Няма смисъл. — Дръпна от цигарата и издуха дима. — Не съм професионална танцьорка. Никой няма да ме наеме.

— Да не си полудяла? — възкликна смаяно другото момиче. — Беше страхотна на партито! Всички онемяхме. Наистина беше неотразима.

Коко я изглежда подозрително да не би да я взема на подбив, но тя очевидно говореше искрено. Коко сви рамене.

— Е, честно казано, не знам откъде да започна.

— Не разсъждаваш положително — укори я мъдро Шеридън. — Яви се на прослушване например. Странно е, че те срещнах точно сега. Вчера бях в студиото. Роберто те търсеше. Да не би да си сменила телефонния си номер?

Мрачно предчувствие обзе Коко.

— Да. Имам нов телефон. Какво иска Роберто?

— Не знам. Но се чудеше как да те открие. Ще ти запиша номера му, ако случайно си го изгубила. — Тя бръкна в чантата си и извади химикалка и лист. Надраска го и ѝ подаде листа. — Ще се радва да те види... — После стана и каза: — Трябва да тръгвам. Успех!

Коко се взря в телефонния номер на Роберто. Защо, за бога, искаше да се свърже с нея? Мислено се пренесе в клуба, в предишния си живот и всичко, което означаваше той. Сърцето ѝ заби трескаво и очите ѝ започнаха да парят. Осъзна, че се бои да се обади на Роберто. Страхуваше се, че ще поиска да я върне в клуба, в жалкия апартамент и всичко, от което се опитва да избяга.

— Няма да се върна — прошепна тя през стиснати зъби, забила нокти в дланите си. — Не мога!

34.

Алън беше като черен облак няколко седмици след повишението на Дейзи, но не издържа дълго. Дълбоко в себе си беше добър човек и несъмнено се досещаше, че го е спасила от уволнение. Не след дълго заработиха отново заедно и нещата в хотела потръгнаха гладко. Сега й оставаше повече време и първото, за което използва повишението на заплатата, бе да се премести в по-просторен апартамент с една спалня на първия етаж в елегантна сграда в Риджънси. Купи си и малък употребяван фиат. За пръв път от години си припомни вкуса на предишния си живот. Кварталът беше пълен със скъпи магазини, ресторанти и кафенета. Богати момичета обикаляха бутиците или профучаваха по улиците в спортните си коли, придружени от красиви мъже.

„И аз щях да съм като тях — мислеше си Дейзи почти изненадано, когато в почивните дни се разминаваше с тях по тротоарите. Безгрижна. Отдадена на удоволствия. Сляпа за живота отвъд моя свят.“ Сега това й се струваше съвсем невероятно.

Когато не беше на работа, излизаше да потича (беше по-евтино, отколкото да спортува в гимнастически салон) или да пазарува — макар че предпочиташе откритията в магазините за дрехи втора употреба. Понякога ходеше сама на кино. Най-често обаче четеше книги за бизнес, „Файненшъл Таймс“ или чуждестранни вестници онлайн. Владееше съвършено френски и разбираше немски и италиански. Справяше се прилично дори с мандарин. Дори Деди не можеше да й отнеме скъпото образование.

Телефонът на бюрото й иззвъня. Тя вдигна енергично слушалката:

— Ало?

— Кристоф е.

Сърцето й се разтуптя. Поддържаха връзка, макар и предимно по имейла, и беше очевидно, че са по-близки, отколкото се полага на колеги. Той й беше началник, но и двамата не съумяваха да устоят на привличането помежду им, което се засилваше с всяка среща.

— Как си? — попита той.

— Добре... А ти?

— Добре, благодаря. Всъщност не е вярно. Не съм много добре.

Обзе я страх.

— Какво ти е?

— Нищо смъртоносно, но си навехнах лошо глезена и не мога да шофирам. Не мога и да ходя кой знае колко. Глупав инцидент, докато бях в Нант-и-Прен. Оттогава съм затворник. Съседът ме закара до болницата и обратно, но още една седмица няма да мога да карам. Работя вкъщи. Въпросът е, че тази седмица си бяхме уговорили среща...

— О, да — каза тя с нескрито разочарование.

Вместо него сигурно щеше да дойде Джон Монтгомъри и с Кристоф щяха да се видят чак след месец.

— Питам се... — Той се поколеба. — Питам се дали би дошла в Нант-и-Прен? Смяната на обстановката ще ти се отрази добре и...

Той млъкна, оставяйки недоизречени другите си съображения.

— Чудесно — отговори възторжено Дейзи. Често ѝ беше разказвал за дома си в Северен Уелс и въображението ѝ рисуваше идилична картина. — Но... кога?

— Не можеш да дойдеш само за един следобед — каза доволно той. — Бяхме си уговорили среща в петък. Защо не останеш и в събота, дори и в неделя, ако искаш. Ще се радвам да сме заедно.

Възцари се дълго мълчание. Дейзи мислеше. „Трябва да откажа. Трябва... Знам какво ще стане. Неизбежно е... няма да устоя.“ Идеята за два дни с него, само двамата, далеч от любопитни погледи, беше прекалено изкусителна.

— Добре — прошепна тя.

— Чудесно. Ще ти изпратя маршрута по имейла. До петък!

Малкият фиат заподскача по алеята към къщата в Нант-и-Прен — красив двуетажен чифлик, боядисан в морскосиньо, сякаш за да се слива с околните хълмове. Отвъд старата каменна ограда имаше овощна градина с обрасли с мъх дървета.

Когато наближи къщата и спря колата, златисто куче се спусна към нея с лай. Дейзи излезе от колата и кучето застана пред нея,

размахало енергично опашка. Тя го погали по меката козина.

— Добро момиче! Ти си Саша, нали? Здравей, Саша.

— Здравсти!

Кристоф изкуцука от къщата, подпирайки се на бастун заради превързания глезен.

— Здравей! Как си?

Той вдигна бастуна.

— Все още инвалид, опасявам се. Виждам, че си се запознала със Саша.

— Да, прекрасна е.

Дейзи погали отново кучето по главата.

— Харесва те. — Кристоф приближи до нея, наведе се и я целуна по бузата, която пламна от допира на устните му. Тук той изглеждаше по-млад и по-щастлив. — Как мина пътуването? Дай ми чантата. Няма страшно, мога да я нося, не бой се.

Той грабна малкия сак, праметна го с лекота през рамо и двамата тръгнаха заедно към къщата. Веднага я обзе спокойно безгрижие. Чифликът беше усамотен, сгъшен между овалните уелски хълмове. Вътре изглеждаше занемарен.

— Ще ми трябват няколко месеца да го постегна — каза извинително Кристоф, когато влязоха в антрето. — Но все не намирам време, а тук живея само аз.

— Харесва ми така — отвърна тя, сякаш не забелязва напуканата мазилка и паяжините, а само уютата, който излъчват традиционните уелски килими върху настланите с каменни плочи подове.

— Ела! Да изпием по чаша чай.

Той закуцука по коридора пред нея и я поведе към просторната кухня. От лъскавата черна печка струеше топлина. Върху голямата фермерска маса имаше поднос с кифлички.

— Седни — подкани я той и сложи медния чайник на печката. — Радвам се, че ти харесва — добави с усмивка. — Ако не се крепях с тази проклета пръчка, щяхме да се разходим както трябва!

— Как пострада?

— Вървах край старата железопътна линия. Спънах се на стара релса, скрита в шубрака, и си навехнах глезена. Едва се добрах до вкъщи.

— Слава богу, че си успял да се върнеш. Ами ако беше умрял там сам-самичък?

— Е, не умрях — усмихна ѝ се Кристоф.

Изглеждаше съвсем различен в джинси и дебел вълнен пуловер. От деловия му вид нямаше и следа. Всъщност беше неустоим. Тя се запита какво ли е усещането да притисне лице в пуловера му, да го погали, да вдъхне уханието му, да се надигне на пръсти и да докосне с устни врата му...

Изчерви се при тази мисъл и се почувства неловко.

— Хмм... Донесох отчета. Да започваме, ако искаш.

Той повдигна изненадано вежди.

— Колко си съвестна! Няма ли първо да изпием чая?

— Да, да — каза Дейзи смутено. — Да! Разбира се.

Той се засмя и се обърна към чайника, от който се заиздига пара.

Докато пиеха чай и похапваха от вкусните кифлички, Кристоф ѝ разказа как със сестра му наследили къщата от родителите си, но сестра му живеела във Франция и идвала тук само веднъж годишно с децата си. После Кристоф я изведе навън. Тръгнаха бавно през овощната градина. Дейзи се дивеше на всичко. Според нея разрухата придаваше допълнителен чар. Беше отраснала вкъщи, поддържани безупречно в съответствие с високите критерии на баща ѝ. Нито една от тях не навяваше спомени и усещане за неспирния поток на времето.

— Ако тази къща беше моя — възкликна пламенно, — никога нямаше да я напусна!

Той я погледна изпитателно.

— Наистина ли ти харесва?

— Много.

Дейзи му се усмихна лъчезарно. След миг долови, че нещо се е променило, и затаи дъх. Кристоф се приведе и впи очи в нейните.

— Дафни... — отрони.

Тя не продума. Едва си поемаше дъх и гърлото ѝ беше пресъхнало. Мислеше си само, че моментът е настъпил, тук е и ще се случи, независимо дали го желае или не... „Но аз го искам. Искам го.“

Тогава устните му докоснаха нейните и във вените ѝ се разля най-сладостното усещане, което някога бе изпитвала. Устните му бяха хладни, сухи и кадифени. Тя затвори очи и инстинктивно изви глава назад, отвърщайки на целувката му, погълната от непоносимата

сладост. Устните му разтвориха нейните и ръката му се плъзна по гърба ѝ. Той се облегна на стената, прегърна я силно и тя се изправи на пръсти, обви врата му с ръце и го целуна още по-страстно. Всичко у нея се завъртя като вихрушка. Чувстваше се удивително, смайващо жива.

Най-сетне той се отдръпна и я погледна в очите. Изглеждаше озадачен, но щастлив.

— О, божичко... — каза тъжно. — Това не беше предвидено. Тоест, не биваше да е тук. Бях планирал истинска донжуановска стратегия за довечера. Снежnobели салфетки, свещи, тиха музика...

Дейзи се засмя.

— Но спонтанните мигове са най-красиви, нали?

— Да, несъмнено. — Той я целуна отново, бавно и сякаш вкухва най-изтънчено ястие. Устните му бяха сладки, а кожата му ухаеше прекрасно. Когато се разделиха, той прошепна: — Не знам докога ще устоя да чакам.

— Няма да чакаме — отвърна задъхано тя.

Когато стигнаха стаята му, и двамата изглеждаха по-напрегнати и сериозни. Бяха спрели да се смеят и се задъхваха от удоволствие, усещайки трепета на телата си и взаимното желание. В спалнята се хвърлиха върху голямото махагоново легло и навехнатият глезен на Кристоф мигом беше забравен. Сега можеха да се отдадат изцяло един на друг. Тя му помогна да смъкне пуловера и пъхна длан под ризата му. Погали твърдите му, мускулести гърди, а той плъзна ръка по гърба ѝ и докосна нежно гърдите ѝ.

Тя се отдаде изцяло на сладостното усещане, породено от близостта на стройното му тяло, притиснато в нейното. Раменете на Кристоф бяха загорели от слънцето и тъмната му коса блестеше на последните слънчеви лъчи. Той простена тихо, когато Дейзи разкопча ризата си, разкривайки белия копринен сутиен и меките овали на гърдите ѝ. Той ги докосна благоговейно, шепнейки ѝ колко е красива. След миг лежаха голи върху грубата уелска завивка, окъпани в меката светлина на залеза.

Дейзи искаше само едно — да го почувства в себе си. Когато най-после той проникна в нея, тя беше готова и изви гръб с първична

жажда. Беше съвършено — сякаш тя е създадена за него, а той — за нея.

— Не спирай — прошепна умолително тя.

Нямаше нищо по-хубаво от това да разбират с каква наслада даряват другия, да четат в очите си смайване, удивление и щастие.

За пръв път Дейзи осъзна, че е възможно да се чувства толкова спокойна. Той беше уверен и сигурен, но долавяше всяко нейно движение и всяка нейна въздишка. Тя забрави всякакво неудобство и се потопи докрай в сладостното усещане.

Почти се гневеше на кулминацията, която се надигаше неумолимо у тях, защото тя щеше да сложи край на божествения момент. Най-сетне, безсилна да се съпротивлява, тя се отпусна във вихъра на жаркото торнадо, впи пръсти в гърба на Кристоф и се предаде, стенийки.

После двамата останаха прегърнати, наслаждавайки се на сладостната близост на телата си. „Колко е красив“ — помисли си Дейзи. Без дрехи беше по-красив, отколкото си го представяше. Как щеше да работи сега, след като знае какво се крие под костюма му? Което ѝ припомни...

— Все пак не бива да отлагаме отчета — каза с глас, все още тръпнещ от наслада.

Кристоф се засмя и я целуна по косата.

— Никой не може да оспори всеотдайността ти, скъпа. Но нека първо да се облечем, преди да ми покажеш цифрите.

35.

— Да, да, да, да! Ооо! Точно така, бебче, да, продължавай... продължавай! — Коко се задъхваше и викаше. Доста усилия ѝ струваше. — Да, да!

Както се надяваше, любовникът ѝ заиздава познатите стенания, сигнализиращи приближаващата кулминация, после се строполи върху ѝ със звучен стон.

„Слава богу, че приключи!“ — помисли си тя, галейки го по гърба. После попита:

— Добре ли се почувства, скъпи?

— Да, да — разсеяно отвърна той.

— Ще излизаме ли тази вечер? Не каза ли, че ще ме заведеш на някакво хубаво място?

— Всъщност, Коко, плановете ми се промениха.

Матю стана и започна да се облича.

— Какво?

— Ами...

Той си навлече бързо панталоните и ризата. Седна за малко на леглото и я погледна. Тя придърпа завивката, усетила внезапен студ.

— Имам лоша новина — каза той с рязък делови тон.

— Да?

— Опасявам се, че трябва да освободиш апартамента.

Лицето му излъчваше неискрена тъга; личеше си, че бърза да приключи и да си тръгне. Коко се почувства, сякаш я пронизва леден вятър. Кожата ѝ настръхна.

— Как така? — учуди се тя.

— Трябва да се разделим, Коко. От компанията откриха, че живеем тук. Един от съседите е изпратил писмено оплакване. Успях да се оправдая, но няма начин да останеш.

— Но... но... — Тя се изправи, обзета от паника. — Защо не купиш друго място, или да наемеш апартамент?

Той се засмя и тя потрепери. Лицето му изведнъж ѝ се стори неописуемо грозно.

— Чудесна идея, скъпа, но не е разумна. Насладихме се на няколко прекрасни седмици, но стига толкова. Да приключим сега, за да запазим топли спомени един за друг.

Тя го погледна втренчено. Страхът ѝ се превърна в гняв.

— Какво говориш, мамка му! Мислиш си, че можеш да ме захвърлиш ей така? Дошъл си тук с пълното съзнание, че ще ме изгониш, но първо ме изчука? Преди да ми кажеш да се връщам от дупката, откъдето съм изпълзяла?

— Хайде, Коко, не се ядосвай...

Тя скочи от леглото с пламнали очи и застана гола пред него.

— Мислиш си, че ще се върна тихо и кротко към предишния си живот? Че ще съм ти благодарна? Е, няма да стане! Щом искаш да си тръгна, ще си платиш! Искам пари или ще разкажа на всички за малката ни афера.

Матю също стана. Погледна я строго, но не успя да прикрие възхищението си от голото ѝ тяло.

— Това е изнудване, Коко. Незаконно е.

Тя изсумтя.

— Да отидем тогава в проклетото полицейско управление! Двамата заедно! Сега! Ти ще им разкажеш всичко.

Той си облече самото и я изгледа сурово.

— Добре. Пет хилядарки. Давам ти пет хиляди и приключваме.

— Десет — отвърна тя.

— Пет — повтори неотстъпчиво той. — Ще внесе пет хиляди в кредитната карта. И приключваме. — Той си взе куфарчето. — Трябва да се изнесеш до утре следобед. Благодаря, Коко, беше хубаво. Успех!

— Майната ти! — извика му тя. Когато излезе, му изкрещя: — Ще съжаляваш, че се отнесе така с мен, скапаняко!

36.

Дните в Нант-и-Прент бяха безметежни. Искаше ѝ се времето да спре. Кристоф приготви вкусна вечеря и после си легнаха. Този път се наслаждаваха по-бавно един на друг, на ласките, на сладостното сливане на телата. Дейзи за пръв път изпитваше такива чувства. Сякаш с всяка изминала секунда разцъфваше, разтваряше се като слънчоглед и копнееше непрекъснато да го докосва, извличайки сила от близостта му.

В неделя обсъдиха отчета ѝ за „Ескалибур“.

— Как се отнася с теб Алън? — попита я Кристоф. — Прости ли ти?

— Да — усмихна се тя. — Мисли се за тигър, но всъщност е пухкаво котенце.

Неканен, образът на баща ѝ изплува в съзнанието ѝ. Вече разбираше, че това е единственият мъж, от когото се бе страхувала през целия си живот. „Обичах го, разбира се. Ужасявах се какво ще стане, ако не го обичам! Не беше здравословно. И в какво се превърна неговата обич в крайна сметка? Когато не отговорих на очакванията му, ме захвърли като ненужна вещ.“

Толкова непоносима горчивина и такава жажда за отмъщение изпитваше при тези мисли, че се стараеше да ги прогонва.

След като обсъдиха месечния баланс, Дейзи сподели плана си да поиска пари от „Крейвън Далзиъл“ за подмяна на тапицериите и бельото в хотела.

— Независимо колко добро е обслужването, „Ескалибур“ изглежда малко занемарен и нищо не помага.

— Съгласен съм — кимна Кристоф. — Мисля, че ще разгледаме с интерес предложението ти и изчисленията, които ще ни представиш. Харесва ми, че резервациите са се увеличили. Извадихме късмет, че дойде да работиш в „Ескалибур“.

— И аз извадих късмет — рече тихо тя.

Когато се върна на работа в понеделник, всички забелязаха бодрата ѝ походка и поруменелите ѝ страни. Една от рецепционистките подхвърли лукаво, че Дейзи изглежда влюбена.

„Влюбена ли съм?“ — запита се тя. Нещо ѝ подсказваше, че жената има право. Чувстваше се много щастлива. Припомнеше ли си блажените мигове с Кристоф, я заливаха сладостни вълни. В понеделник той ѝ изпрати имейл, а надвечер ѝ се обади. Не споменаха и дума за работа.

„Това е сериозна връзка — мислеше си замаяно тя. — Истинска връзка.“ Кристоф не приличаше на Фреди — беше мъж, а не момче — и отношенията ѝ с него бяха по-задълбочени. Беше прекрасно, неповторимо и същевременно опасно. Все пак Кристоф я смяташе за Дафни Фрейзър, обикновено момиче от Бристол. Нямаше представа за съществуването на Дейзи Дейнджърфийлд.

Не след дълго си създадоха традиция — в петък вечер тя поемаше на север с малкия си фиат и пристигаше четири часа покъсно, когато се бе стъмнило и прозорците на дома му сияеха като златни фарове. Щом глезенът му се оправи и се върна в Челтънхам, в петък Кристоф гледаше да излиза по-рано от офиса, за да пристигне в къщата преди нея, да запали огъня и да сготви вечерята.

Тъмната ѝ тайна обаче я измъчваше. Връзката им изглеждаше съвършена, но се градеше върху лъжа, която ставаше по-непростима в течение на времето, защото се опознаваха и Кристоф настояваше да му разказва повече за себе си. В отговор на нехайните му въпроси за детството и семейството ѝ тя съчиняваше измислици за живот, който никога не бе водила, и се ужасяваше да не забрави някоя подробност и следващия път да каже нещо друго. Купи си малък бележник, в който записваше всичко — имената на мнимите си родители, професиите им и къде живеят. Дори си записа имената на измислените учители и най-добри приятели от гимназията. Понякога нощем, легнала до Кристоф и заслушана в спокойното му дишане, тя се взираше в мрака и копнееше с цялото си сърце да не е навлизнала в това тресавище от лъжи, от което не знаеше как да се измъкне. Поне да беше казала, че родителите ѝ са умрели! Но преди с Кристоф да се сближат, тя му бе казала, че баща ѝ

е пенсиониран директор на училище и родителите ѝ живеят в уютна къща в Хемпшир. Тогава това обяснение ѝ се стори безопасно, но напоследък той намекваше, че би желал да се запознае с тях, и я питаше дали им е разказала за него.

— Да, да — отвърна му тя нервно. — Но те са много далеч. Засега не искам да те дяля с никого. Предпочитам да го отложим.

Кристоф я погледна, изненадан от резкия ѝ тон.

— Добре, скъпа, както кажеш. За никъде не бързае.

Когато настъпи есента, тя осъзна, че лъжата не може да продължава безкрайно. Реши да отлага възможно най-дълго и когато е сигурна, че връзката им наистина е сериозна, да му каже истината.

Трудно ѝ беше да си представи как ще сподели тайната си, но навярно щеше да ѝ олекне. Може би той дори щеше да ѝ помогне. Идеята да разкаже какво е преживяла отначало я изплаши, но после ѝ хареса. Реши да не чака дълго. Ако с Кристоф останат заедно една година, ще намери начин да признае истината. Междувременно трябваше да се задоволи с измамата.

Коко намери малък хотел във Виктория. Стаята ѝ беше тясна и шумна, но ѝ беше все едно. И без друго не възнамеряваше да остава дълго.

Все пак имаше само пет хиляди. Трябваше да измисли нещо, за да не ги изхарчи, преди да се усети.

Първия ден кипеше и фучеше, ругаеше Матю и замисляше отмъщения. После се успокои и си каза, че не бива да губи ценно време. Главният въпрос беше как ще се издържа. Матю беше история. Освен това тя го бе използвала толкова, колкото и той нея. Сега трябваше да предприеме нещо друго.

Втория ден обиколи стриптийз клубовете в района, но щом влезеше да попита дали им трябва момиче с опит, нещо я възпираше. Не искаше да се връща към този живот.

Седеше в едно кафене, отпиваше бавно от кафето си и търсеше запалка, когато откри смачкано парче хартия в джоба си. Разгърна го и видя почерка на Шеридън. Беше номерът на мобилния телефон на Роберто. Тя примигна нерешително. Беше решила да не му се обаждат веднага и после го бе забравила. Дали още я търсеше? И защо?

Извади телефона си от джоба. Нищо не ѝ пречеше да разбере. Той вдигна веднага.

— Аз съм, Роберто. Коко.

— Коко! Бебче! Не мога да повярвам! Къде, по дяволите, се изгуби?

Звучеше възторжено.

Стана ѝ приятно, че чува гласа му. Не мислеше за него, докато живееше в лъскавия Мейфеър, но сега осъзна колко ѝ е липсвал.

— Чух, че си ме търсил.

— Скъпа, обиколих всеки клуб и всяко студио за танци, щом разбрах, че номерът на телефона ти е сменен.

— Но защо, по дяволите, искаш да ме видиш? — попита Коко.

— Предпочитам да не го обсъждам по телефона — отговори загадъчно той. — Да се срещнем. Къде си?

Тя влезе в бирарията във Ватерло и видя стария си приятел, кацнал на високия стол пред бара.

Той я целуна звучно по двете бузи, отдръпна се и я огледа.

— Изглеждаш страхотно, скъпа. Разбира се! Мейфеър очевидно ти приляга.

Настаниха се в градината на бирарията и Коко попита отново защо е поискал да се срещнат.

— Радвам се да те видя, естествено, но не те търсех аз, а те.

Той я изгледа съзаклятнически. Очевидно му доставяше удоволствие да подклажда любопитството ѝ.

— Кой са те?

Роберто си придаде изражение на човек, който се кани да сподели особено пикантна клюка.

— Те, скъпа, са хората, които те търсят...

— Въртим се в кръг — сопна се тя.

— Бебче! — възкликна той. — Мисля, че си уловила бика за рогата. Знам колко приятно си живуркаш с богатото си момченце, но...

Тя изсумтя презрително:

— Забрави за този нещастник! Вече е затворена страница.

— О... Съжалявам, но навярно е за добро, защото... — Той повдигна развеселено вежди, продължавайки да я държи в напрежение.

— Изплюй камъчето! — възкликна заплашително Коко.

— Помниш ли онова парти? Когато зае мястото на Хейли?

— Разбира се.

— Е, не само твоят човек от Уест Енд е харесал изпълнението ти...

— Нима?

— Да — усмихна се широко Роберто. — Познай кой друг?

— Не съм в настроение да гадая. Казвай кой е, иначе ставам и си тръгвам.

— Блъфираш. Твърде заинтригувана си и аз не те виня, защото става дума за... — Той млъкна за ефект и после, усетил, че тя ще избухне всеки момент, добави с апломб: — Самия рожденик!

— О...

Коко си припомни празненството и краткото запознанство с домакина — едър мъж, прикриващ годините със загар и боядисана коса. Привлекателен може би преди много време, но не и сега. Несъмнено обаче излъчваше авторитет.

— Какво иска?

— Кой знае? Но вероятно не изгаря от желание да обсъдите състоянието на финансовия пазар. Както и да е... настоява да те види. Асистентката му се обажда буквално всеки ден да провери дали съм те открил. Не успели да се свържат с теб на стария ти номер и затова потърсили мен.

Коко се намръщи.

— Не разбирам... Едва ли му липсват момичета.

Роберто се приведе към нея.

— Той не иска кое да е момиче. Исква момичето в блестящата червена рокля, което пееше като сирена и поклащаше задник на Бионсе. Мечтае за теб и няма да се откаже, докато не те открие. — Той се облегна назад с доволна усмивка. — И това, бебче, означава много пари. Поздравления! Спечели джакпота, скъпа. Само не забравяй стария си приятел Роберто, когато се окъпеш в диаманти!

Коко се засмя.

— Няма!

Привидното ѝ безгрижие обаче прикриваше обзелото я вълнение. Затвори ли се една врата, отваря се друга... Може би съдбата се намесваше да ѝ помогне.

38.

— Удобно ли е да поговорим? — Гласът на Кристоф прозвуча пресекиво в слушалката.

Дейзи не беше в хотела. Връщаше се пеша след поредната обиколка на складове, предлагащи платове на едро. Беше запознала директорите на „Крейвън Далзиъл“ с идеята си за обновяване на интериора на „Ескалибур“ и подготвяше подробностите, докато те я обмисляха. Беше наела дизайнер да ѝ помага, но и тя участваше активно.

— Да — каза Дейзи.

Пръстите ѝ, стиснали телефона, веднага се вледениха. Беше застудяло рязко и сивото небе вещаеше сняг. Витрините на магазините бяха украсени за коледните празници и хората се гушеха в шалове и шапки.

— Какво има?

— Добри новини. Довечера е коледното празненство на директорите. Ще дойдеш ли с мен? Тогава ще ти разкажа.

След кратко колебание Дейзи отвърна:

— Но така всички ще разберат, че сме заедно...

— И без друго рано или късно ще разберат.

— Добре. Ще се радвам да дойда с теб. — Погледът ѝ се спря на витрината на отсрещния бутик, където бе изложена елегантна вечерна рокля. — Но защо не ме предупреди по-рано? Не знам какво да облека. Следобед ще си взема няколко свободни часа, за да потърся нещо.

Вечерята беше в красив хотел в провинциален стил в село край Челтънхам.

— Чудесно е! — възкликна Дейзи, оглеждайки меките тъкани, изящните антики и безупречния интериор.

— Да — отвърна Кристоф и я поведе през фоайето към библиотеката, където бяха сервирани питиета. — И този хотел е наш

всъщност. Току-що го купихме от предишния собственик. — Той ѝ се усмихна. — Радвам се, че ти харесва.

Кристоф изглеждаше ослепителен във вечерния костюм с черна вратовръзка. Погледнеше ли го, я обземаше трепет, а когато се приведе към нея и ѝ прошепна колко е красива, кадифеният му глас наелектризира кожата ѝ.

— Благодаря. Искях да изглеждам красива заради теб.

Беше си купила официална рокля от тъмносиньо кадифе, която подчертаваше стройната ѝ, но съблазнителна фигура. Носеше черни обувки с високи токчета в стил петдесетте.

— Това ми харесва! — погледът на Кристоф се плъзна възхитено по деколтето ѝ и към бижутото, закопчано на роклята ѝ. — Истинско ли е?

— О, не! — отвърна нехайно тя. — Открих го в магазинче за сувенири.

Дафни Фрейзър не би могла да си позволи брошка от „Ван Клиф и Арпълс“, инкрустирана с диаманти — единствената скъпа вещ, която Дейзи бе запазила от предишния си живот.

От камината в библиотеката струеше уютно сияние. Бръшляновите клонки, коледните венци и грейналата елха в ъгъла излъчваха празнично настроение. Директорите от „Крейвън Далзиъл“ и гостите им разговаряха и отпиваха от чашите с горещ пунш с ром или яйчен коктейл. Щом забеляза Дейзи и Кристоф, Джон Монтгомъри дойде при тях.

— Здравей, Дафни! Радвам се, че си тук. Весела Коледа!

— Благодаря, Джон — поздрави го смутено тя.

Не бяха се виждали след последното му посещение в „Ескалибур“ и сега той сигурно претегляше мислено факта, че с Кристоф са заедно.

— Всички сме много доволни от отличната ти работа! Съобщи ли ти Кристоф добрата новина?

Кристоф се усмихна.

— Още не. Защо не ѝ кажеш ти, Джон?

Обърна се развеселено към Дейзи, а тя погледна Джон, по чието лице отново се разля усмивка.

— Млада госпожице, плановете ти за „Ескалибур“ ни допадат много. Всъщност не виждаме смисъл да обновяваме само един хотел.

Решихме да приложим проекта ти във всичките ни хотели в градските центрове и на летищата.

Дейзи ахна. Не вярваше на ушите си. Гласуваха ѝ изключително доверие!

— И това не е всичко. Искаме ти да ръководиш проекта. Повишаваме те, но ще се наложи да напуснеш „Ескалибур“. Трябва да помислиш. Така или иначе се предвижда да започнеш след Коледа.

— Сигурна съм, че няма да откажа — отвърна бързо Дейзи, въодушевена от новината.

— Ентусиазмът ти ми харесва. Ела да обсъдим подробностите след Нова година. — Джон вдигна чашата си. — За теб, Дафни! Щастлива Коледа! И, Кристоф... радвам се най-сетне да те видя с дама.

Той се отдалечи и Дейзи, поруменяла, но радостна, се обърна към Кристоф почти укорително:

— Знаел си! И не си ми казал!

— Исках да е по-официално. За да не помислиш, че само аз те смятам за изключително талантлива. Поздравления, скъпа. — Той я прегърна и я целуна по бузата. — Заслужи го!

След обилната вечеря засвири оркестър. Двамата танцуваха, притиснали тела и пламнали от желание, засилващо се всеки миг. Не откъсваха очи един от друг, опивайки се от обещанието, искрящо в тях. Най-после Кристоф каза:

— Да излезем навън за глътка чист въздух.

Взеха чашите си с вино и отидоха на балкона, където студът им се стори освежителен след задушната зала. Целунаха се, посмяха се на подпийналите си колеги вътре и на комичните им изпълнения на дансинга.

— Каква прекрасна вечер! — каза Дейзи.

Чувстваше се щастлива. Повишението означаваше, че планът ѝ се осъществява отлично. Освен това сега имаше и Кристоф.

— Благодаря ти, че ме доведе. — Тя впи очи в красивото му лице. В полумрака ѝ се стори, че е тъжен. — Какво имаше предвид Джон, когато каза, че най-после си с дама?

— О... — Кристоф сбърчи чело. — Досетих се, че ще попиташ. И реших да ти обясня. Споменах, че съм бил пилот, помниш ли? Е, отказах се, защото... — Думите заседнаха в гърлото му. Лицето му помръкна. След дълго мълчание той продължи: — Стана ужасен инцидент, докато пилотирах. Имах малък четириместен самолет и се прибирах у дома за Коледа, но изведнъж изпаднах в... наричат го пространствена дезориентация.

Дейзи не продумваше, осъзнала, че ѝ доверява нещо много скъровено.

Той отклони поглед и се втренчи в мрака.

— Пътувах по тъмно и не виждах хоризонта. Без него сетивата понякога се объркват. Не знаеш дали завиваш наляво или надясно. Не знаеш дори дали не летиш надолу. Виждах контролното табло, разбира се, но всичко се случи толкова бързо... — Гласът му секна. Дейзи сложи длан върху ръката му, за да му предложи поне някаква утеха. — Не вярвах на очите си, бях убеден, че съм на безопасна височина. Но не бях. Ударихме се в короните на дърветата в една гора в Нормандия и... Елен, приятелката ми... загина. — Той пое дълбоко дъх. — Извадили ме от самолета в безсъзнание и с жестоки рани. Дълго се възстановявах, но не успях да преодолеея случилото се с Елен. Винях себе си, разбира се, и повече не съм се качвал на самолет. Не съм споделял с никого. — Той я погледна. — Досега.

— О, Кристоф — прошепна тя. — Скъпи мой... Страдал си толкова много. Ужасно съжалявам. Случилото се с Елен е трагедия, но ти не си виновен. — Тя го прегърна и го целуна. — Обичам те.

Той отвърна на целувката, отначало предпазливо, после по-страстно. Заизкачваха се безмълвно към стаята на Дейзи. Драматичната история на Кристоф беше разпалила желанието им; и двамата копнееха отчаяно да усетят близостта на другия. Влязоха задъхани в приглушено осветената хотелска стая и затвориха припряно вратата. Кристоф вдигна нетърпеливо роклята на Дейзи и простена одобрително при вида на дантелените жартieri върху стройните ѝ бедра.

— Божичко, радвам се, че не ми каза какво носиш отдолу — прошепна той с глас, пресекващ от желание. — Нямаше да издържа вечерята.

Тя се засмя и се опита да го придърпа по-силно към себе си, но той я възпря.

— Чакай... Изглеждаш неустойимо.

Той се наведе и обсипа с целувки венериния ѝ хълм. Тя пое рязко дъх. Досегът на устните му я наелектризираше и коленете ѝ неволно се раздалечиха да му предоставят повече свобода. Езикът му я докосваше нежно, а ръцете му галеха бедрата и хълбоците ѝ, карайки я да трепери от наслада и копнеж. Ту ѝ се приискваше да спре, ту се страхуваше да не го направи, но когато той се отдръпна и я целуна по устните, вкусвайки ги с пламенно желание, тя разбра, че иска и това.

Той свали ципа на роклята ѝ и я плъзна надолу. Дейзи остана само по дантеления черен сутиен и жартиерите. Впил очи в нея, той се съблече бързо и зарови лице в гладкия ѝ корем и в примамливите извивки на гърдите ѝ.

— Не мога да чакам — простена, доближил устни до ухото ѝ. — Прекалено си изкусителна...

Тя го целуна пламенно и изви гръб към него. Той се настани между бедрата ѝ и се поколеба само миг, преди да проникне в нея. Тя ахна и обгърна с ръце силния му гръб.

— Кристоф — прошепна галювно, отметнала глава.

— Скъпа моя.

Той обсипа с целувки врата, раменете и устните ѝ, движейки се бавно в нея.

„Искам този миг да не отлита“ — помисли си тя, понесена върху крилете на усещанията, с които той я даряваше. Искаше да прави любов с него, докато нощта не си отиде. Все пак не бързаха за никъде. Имаха време да се насладят на телата си, които дишаха и се движеха като едно.

39.

— Заповядайте, госпожице Хюз. Насам, моля.

Коко последва икономката през преддверието с мраморен под и по стълбището, покрито с дебел вълнен килим. Къщата беше невероятна. Личеше си, че собственикът има много пари.

Камериерката я покани да седне във фотьойл пред затворена врата.

— Почакайте тук, моля. Госпожица Андерсън ще ви приеме скоро. Да ви донеса ли нещо? Чай, кафе, вода?

— Не, няма нужда.

Коко седна и нервно се озърна. Всичко наоколо беше скъпо — дълбокият, удобен фотьойл, ниската масичка с позлатени крака, картините в позлатени рамки по стените.

След пет минути вратата до Коко се отвори и през нея излезе жена. Наближаваше петдесетте, имаше тъмна прошарена коса със забележителен бял кичур отпред. Носеше тъмносин костюм с елегантна бяла копринена риза и ниски обувки. Лицето ѝ беше изненадващо гладко, без нито една бръчица, сякаш безизразното изражение изненадващо я е подмладило. Коко разпозна жената от празненството.

— Госпожице Хюз, радвам се да ви видя отново. Аз съм госпожица Андерсън. Заповядайте, моля.

Коко стана и я последва в кабинета. Нервите ѝ се изопнаха. Госпожица Андерсън я покани да седне и се настани зад бюрото. Допря длани и се вгледа в Коко с бегла усмивка.

— Е, госпожице Хюз, най-сетне ви открих.

Гласът ѝ беше тих и почти мелодичен, но също като лицето ѝ беше напълно безизразен.

— Да. Ето ме! — каза ведро Коко.

— Питате се, предполагам, защо сте тук.

— О, имам някаква представа.

Другата жена повдигна вежди.

— Така ли?

— Да.

Коко вече се беше подготвила. Облече се в подходяща за случая тясна черна възкъса пола, прозрачна блуза с леопардови шарки над черния сутиен и високи до коленете ботуши.

— И каква е тя? — настоя госпожица Андерсън.

— Е, очевидно е, нали? Шефът ти ме видя на партито и му се е приискало това-онова. — Тя сви рамене. — Няма проблем. Но ако ще преговарям с теб, искам да знаеш, че са ме прецаквали неведнъж и този път държа всичко да е ясно. Не искам пак да ме изритат в канавката.

— О, разбирам — усмихна се безрадостно жената. — Предположила си, че работодателят ми иска да му станеш лична играчка. Надяваш се вероятно да получиш традиционните облаги, полагащи се за подобна длъжност — кожени палта, бижута и копринени пижами. Много съжалявам, но се налага веднага да се пренастроиш.

— О... — погледна я объркано Коко.

— След малко ще те заведе да се срещнеш с работодателя ми, но първо ще ти обясня някои неща. — Госпожица Андерсън се приведе към нея. В сините ѝ очи блесна предупреждение. — Това, което ще ти кажа, е тайна. Информацията трябва да остане поверителна. Разбираш ли? Подготвила съм документ, който трябва да подпишеш — споразумение за конфиденциалност. Нарушиш ли го... ще съжаляваш.

— Аха... — кимна момичето, но вътрешно се подсмихна презрително.

„Какво знае тази кучка? Чувала съм закани и преди. Няма да се уплаша.“

Но я обзе любопитство. Ако не са я извикали да развлича стареца, какво искат от нея? И защо ще ѝ доверяват тайна?

Госпожица Андерсън извади документа и тя го подписа. Опита се да го прочете набързо, но не разбра кой знае колко, защото беше изпъстрен с дълги думи и адвокатски термини.

— Добре — каза секретарката и го прибра в чекмеджето си. — Ето какво трябва да знаеш, преди да се срещнеш с господин Дейнджърфийлд. Той има сложен характер, но и блестящ интелект. Син е на Джоузеф Дейнджърфийлд, създал много успешна компания за инвестиции в недвижима собственост и хотели. Компанията му се е

превърнала в глобална империя. Управлява я господин Дейнджърфийлд. Подобна отговорност е тежко бреме, но работодателят ми я изпълнява достойно. Той обаче има известни изисквания към всички в живота му. На първо място поставя предаността. И пълното съдействие. Ясно ли се изразявам?

— Да — сви рамене Коко.

Не я интересуваше какво иска старецът? Нуждите му не я засягаха.

Госпожица Андерсън стана и заговори, крачейки напред-назад:

— Господин Дейнджърфийлд има две деца — син и дъщеря. Преди години се е скарал жестоко с тях заради непростимото им поведение. Оттогава почти не поддържат връзка, въпреки че той се информира какво правят. Дъщеря му Сара живее сравнително безупречно. Омъжила се е — и е сломила сърцето на баща си, защото не го е поканила на сватбата — и сега се грижи за съпруга си и за децата си в провинцията. Синът му Уил обаче е нещо съвсем друго. Той е потаен човек. Внимава много и прикрива следите си. Ала ние знаем къде живее и какво прави. И той като баща си проявява забележителен талант в бизнеса. Основал е собствена компания и е постигнал известен успех. Научихме обаче, че планира нещо. Изпратил е писма на семейните адвокати, които ни тревожат, и работодателят ми смята, че е важно да разбере повече за мотивите и намеренията му.

Госпожица Андерсън спря пред големия прозорец с изглед към градината отвън.

Коко я наблюдава известно време. Накрая се обади предпазливо:

— Значи не става дума за него. За стареца. Искаш да се сближа със сина му.

Жената се обърна отново към нея:

— Да. Схватлива си. Това е добре, предполагам. Ще бъда откровена. Не одобрявам идеята да те наемем. Аз бих предпочела професионалист. Но работодателят ми избра теб, независимо колко ни затруднява това. Предупреждавам те, че срещнеш ли се с господин Дейнджърфийлд, няма връщане назад. Помисли добре, преди да се согласиш да разговаряте.

— Ясно, ясно, разбирам. Сега ми кажи какво точно сте намислили.

Госпожица Андерсън започна да ѝ обяснява подробно целия необикновен план.

След трийсет минути въведоха Коко в просторен кабинет на горния етаж. Зад огромно викторианско писалище седеше възрастният мъж, когото беше видяла на партито. Изглеждаше по-различен от тогава — по-слаб и с по-малко бръчки. Той стана и се усмихна приветливо. В очите му се четеше облекчение. Госпожица Андерсън я побутна напред и се застоя на прага.

— Скъпа Коко — поздрави я той топло и заобиколи бюрото. Протегна ръка, осеяна с дебели сини вени, и Коко я пое. Раздруска енергично дланта ѝ. — Да! Ти си момичето! Вълшебно, талантливо, красиво момиче! За мен е чест!

„Май не е чак толкова лош“ — помисли си тя и му се усмихна.

— Здравсти!

— Обясни ли ти Маргарет какво искаме от теб? Съгласна ли си да работиш за мен? Възлагаме ти много важна задача.

Той я погледна сериозно, но мило — като строг родител.

— Да, обясни ми всичко.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита загрижено той.

— Да. Разбира се. Няма проблем — възнагради го тя с най-чаровната си усмивка. — Обзалагам се! Честна дума, нищо сложно.

Той забарабани по бюрото. Коко се постресна, но след миг забеляза доволната му усмивка.

— Знаех си! Знаех си, че ти си най-подходящото момиче! Не ми излизаше от ума още от онази прекрасна вечер... на рождения ми ден. Нещо ми подсказваше, че ще се появиш отново в живота ми и ще изиграеш неповторима роля. Порази ме съпадението, че сме родени на една и съща дата. Отлично! Чудесно! Да го отпразнуваме! Маргарет, кажи на Фиола да донесе бутилка шампанско. Да вдигнем наздравица за бъдещето и за всичко, което това прекрасно момиче ще направи за нас!

Той се усмихна широко на Коко, която му отвърна с още една ослепителна усмивка. „Роберто беше прав. Извадих истински късмет! След няколко седмици ще съм свободна и богата. Превъзходно!“

40.

Дейзи беше сигурна, че Коледа в Нант-и-Прен ще бъде най-прекрасната в живота ѝ. Беше се погрижила за всичко. Поръча огромна елха за къщата на Кристоф и изискана храна за празника, която ѝ припомни старите времена — шампанско, белгийски шоколад, изтънчен коледен кейк, пудинг, пайове с месо, топящи се в устата, и пушена съомга. Не пропусна и пуйка, разбира се, но попита Кристоф дали ще успее да я изпече.

— Ще успея, разбира се. Защо? Ти не можеш ли?

— Не си ли забелязал? — пошегува се тя.

— Е... — Той сбърчи чело. — Като се замисля, май не готвиш често.

— Готвя понякога — отвърна весело тя. — Но само лесни неща.

— Не ти ли е показвала майка ти? Не се ли научи в колежа?

— Не. Да сменим темата, моля те.

И така, решиха Кристоф да готви, а Дейзи да поръча всичко необходимо. Тя купи и скъпи подаръци на Кристоф. Разбираше, че е разточителна, но не успя да устои на изкушението. Освен това за пръв път използваше свои пари. Повишението в „Крейвън Далзиъл“, което възнамеряваше охотно да приеме, когато посети Джон Монтгомъри, несъмнено означаваше и по-висока заплата, а тя живееше добре и със сегашното възнаграждение.

Предпразничното външение започна, когато тя пристигна в навечерието на Коледа с кола, препълнена с покупки, включително кашон с украса за елхата, който бе купила същия следобед. Навън беше тъмно като в рог, но Кристоф беше запалил огъня, по радиото звучаха коледни песни от Кингс Колидж и виното се грееше до печката. „Като съм наяве е“ — мислеше си Дейзи, докато украсяваха елхата с топки и блестящи гирлянди. После подредиха подаръците под дървото — много повече за Кристоф, но какво от това? Дейзи и без друго беше подготвила и няколко пакетчета за себе си — мароканско розово масло за баня от „Тревелиън“ и красив шал от рисувана коприна, поръчан онлайн от лондонския магазин на „Ноубълс“.

— Колко съм развълнувана! — плесна с ръце тя.

— Личи си — прегърна я той. — Като малко момиченце си. Много мила гледка!

— Не съм чак толкова малка — целуна го тя. — Просто съм щастлива. Обичам Коледа да се празнува както трябва.

— Какво ще кажеш да си разменим по един коледен подарък още сега? — прошепна той и я целуна нежно по врата.

— Ммм... много бих искала! — промърмори дрезгаво тя.

Той я поведе към дневната и двамата се любиха с протяжна наслада върху мекия килим пред камината.

На другия ден Дейзи се събуди рано и светна развълнувано лампата.

— Честита Коледа, скъпи! — Протегна се към чорапа, който беше напълнила и донесла миналата вечер. — Ето ти подаръка!

— Колко е часът? — простена Кристоф. — Снощи не биваше да изпивам уискито на Дядо Коледа.

— Не ми говори така! — побутна го леко с лакът тя. — Разваляш магията! Ето — вземи! Къде е моят?

Той се пресегна над нея и ѝ подаде чорапа. Половин час разопаковаха щастливо дребни подаръци. После Кристоф заспа отново, а Дейзи се изкъпа, облече си красива черна копринена рокля, отвори кутийката за бижута, която си носеше, и извади брошката. Тя винаги ѝ напомняше за майка ѝ, защото беше купена за нея. Затова преди години я беше скрила в сутиена си, за да я отнесе тайно. Тя беше и нейната застраховка. Ако останеше без пари, щеше да я спаси от глад. Надяваше се обаче да не се стига дотам.

„Коледа е. Ще си я сложа“ — каза си и я закопча под яката на роклята. Погледна се в огледалото. Напоследък не си подстригваше толкова късо косата, но продължаваше да я боядисва тъмна и бретонът все така закриваше челото ѝ. Сложи си очилата. Беше свикнала с тях и свалеше ли ги, имаше чувството, че е гола. Дори забравяше, че не са ѝ необходими.

Слезе долу. Когато Кристоф дойде при нея след малко, тя вече приготвяше бъркани яйца за закуска.

— Здравей, красавице — целуна я той и веднага забеляза брошката. — Много е изящна! Сигурна ли си, че е фалшификат? Ако е имитация, е изключително умела!

— Да. Подарък е от родителите ми — отговори тя и го целуна, бъркайки яйцата. — Те определено не могат да си позволят диаманти.

Кристоф сбърчи чело.

— Не каза ли, че си я купила от магазин за евтини сувенири?

— Е... да... избрах я с мама и татко. Те я платиха. Хмм... яйцата са почти готови. Ще препечеш ли филийки?

Загледана в тигана, тя се укори, че е оплела конците. Напоследък не внимаваше достатъчно.

Кристоф поклати глава, понамръщи се и се засмя тихо, а тя се запита как да смени темата.

Гафът с брошката беше забравен бързо. Решиха да си устроят истинско угощение.

— Ммм... превъзходно! — възкликна доволно Дейзи, преглъщайки последната хапка от пудинга. — Цяла седмица няма да мога да хапна нищо.

— Заблуждаваш се — отбеляза мъдро Кристоф. — Довечера ще си гладна като вълк. Това е странното на Коледа. Огладняваш все повече и повече, независимо колко ядеш.

— Е, скъпи, благодаря ти много. Аз ще измия чиниите.

— Всъщност този порцелан ми е твърде ценен. Предпочитам аз да измия чиниите. Ти ще ги избършеш.

— Гадняр. — Тя го замери със салфетката си. — Какво ще кажеш да пием кафе и да поиграем на нещо?

— Да поиграем? — повдигна въпросително вежди Кристоф.

— Разбира се. Няма да е Коледа без игри. Да речем... нещо с думи?

— Имам „Богъл“. Някой го забрави тук. Отдавна не съм играл.

— Добре, да поиграем „Богъл“. Ще ни трябват листове. В чантата ми има бележник. Ще го донеса. Къде е кутията с играта?

— В бюфета в антрето. — Кристоф стана и започна да разтребва масата. — Аз ще разчистя и ще сваря кафе.

— Добре! — Тя скочи и тръгна към антрето. Коленичи и отвори едно от чекмеджетата на бюфета, откри играта, извади кутията и се върна в трапезарията. Кристоф не беше там и тя влезе в кухнята с кутията.

— Намерих я! — извика. — Готово ли е кафето?

Закова се на място, стъписана от изражението му. Беше пребледнял като смъртник. С изопнато лице ѝ подаде бележника. Черният ѝ бележник.

— Записките ти — каза с пресипнал глас.

— Нямах предвид този! — извика тя паникьосано. — Говорех за работния с белите листове! Защо взе този? Защо? Нали ти казах, че аз ще го донеса!

Гласът ѝ прозвуча гневно, но всъщност сърцето ѝ се свиваше от ужасен, вледеняващ страх.

— Да. Разбирам защо — отвърна тихо той и разтвори бележника. — Едва ли си искала да го видя.

— Защо си го чел? — изкрещя Дейзи.

Защо не го беше скрила по-добре? Обикновено го изваждаше от чантата и го пъхаше между дрехите си, но този път бе забравила покрай коледните вълнения.

Възцари се дълга и ужасна тишина. После Кристоф я наруши със странен, глух глас:

— Коя си ти всъщност?

— Знаеш коя съм!

— Не, не знам. Дафни Фрейзър ли си наистина? Вярно ли е, че родителите ти живеят идилично в Хемпшир? Защото тук си записала имената им и рожденият им дати и всичките ни разговори за тях. Погледни! — Той запрелиства страниците, клатейки смаяно глава. — Какво е това, Дафни?

— Аз... не мога да ти обясня. Но, моля те, повярвай ми, това няма нищо общо с нас!

— Напротив! Има много общо с нас.

— Не — поклати упорито глава тя. — Просто го забрави!

Той се втренчи изумено в нея.

— Ти си истинска загадка... Появи се отникъде, без семейство, без приятели. Момичето без минало. Защо не позвъни на родителите си да им пожелаеш щастлива Коледа? Хайде да им се обадим сега! — Той вдигна слушалката на телефона и я протегна към нея. — Хайде! Обади им се! После и аз ще ги поздравя!

Тя го погледна тъжно. Защо беше прочел записките ѝ? Щеше да му каже, когато реши, че подходящият момент е настъпил. Но не

можеше да го направи сега, защото той беше ядосан и я изпепеляваше с поглед.

— Не мога да им се обадя.

— Защо?

— Защото... не мога. Защото... те са мъртви.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя подсмръкна.

— Мъртви? — повтори объркано той. — Защо тогава твърдеше, че са живи?

— Не знам! Не исках да ти кажа!

— Но моите родители също са починали. Разбирам какво е. Защо не искаше да ми кажеш? На мен! Защо предпочете да ме излъжеш?

Тя се втрени в пода. Прииска ѝ се да забравят този разговор и да се върнат в уюта на свършената си, щастлива и изпълнена с любов Коледа.

— Дафни... моля те. — Той пристъпи към нея. — Обясни ми защо не ми разказа?

— Не знам — отвърна тя. Копнееше той да я прегърне. — Просто не знам.

— Нима не разбираш, че така ме принуждаваш да поставя под съмнение всичко. Нас!

— Разбирам — отрони тя.

— Не знам дали да ти вярвам. Този бележник... — Запрелиства отново страниците. — Тук пише какво ли не... Нямам друго обяснение, освен че си ме оплела в някаква мрежа, но недоумявам защо.

— Не мога да ти кажа. — Гласът ѝ бе събрал цялата тъга, която изпитваше. — Не мога. Но те моля да ми вярваш...

— Наистина ли не разбираш? — разгневи се отново той. — Не мога да ти вярвам! Докато не ми обясниш всичко!

Денят им бе помрачен непоправимо. И дума не можеше да става за забавни игри край камината. Кристоф си облече палтото, обу си ботушите и изведе Саша на дълга разходка. Дейзи седна пред огъня и ту плачеше, ту се взираше яростно в пламъците. Почуди се дали да не му разкаже цялата история, но не смееше. Ами ако той ѝ попречеше да осъществи замисъла си? Ако решише да каже истината на всички? Ако баща ѝ разбере къде е и какво прави? Разтрепери се само при мисълта за това. И не ставаше дума само за нея. Щеше да привлече

вниманието му към Кристоф, да провали и неговия живот. Не. Не биваше да рискува. Не биваше да му казва истината дори ако така щеше да го изгуби.

„Проклет бележник! Как можах да го оставя в чантата си!“ — ядосваше се тя.

Беше твърде късно. Стореното — сторено. Кутията на Пандора се беше отворила.

ТРЕТА ЧАСТ

41.

След като се съгласи да участва в плана, който Маргарет Андерсън ѝ предложи, Коко откри, че вече не е господарка на живота си.

В безупречния си кабинет Маргарет я бе накарала да подпише споразумение. Тя не си направи труда да прочете обширния текст. Провери само колко ще ѝ платят и кога и какво трябва да направи в замяна. Клаузата за парите ѝ се стори пределно ясна — петдесет хиляди лири стерлинги, половината предварително, другите — когато задачата ѝ приключи. „Петдесет хилядарки! Достатъчно за ново начало! Ще ги вложа в студио за танци. Ще помисля дали да не включа и Роберто...“ Клаузата със задълженията беше по-смътна — трябвало да предоставя информация, доколкото ѝ е достъпна, според изискванията на дрън-дрън-дрън. Тази част я отегчи бързо, прескочи я, стигна до края и подписа.

— Добре — каза тогава госпожица Андерсън. — Сега ми продиктувай банковата си сметка, за да преведа първата сума.

— Нямам — отвърна Коко. — В брой, моля.

— Нямах банкова сметка? Е, добре... В брой, щом желаеш. Сега ще ти дам малък аванс — петстотин да речем — а по-късно ще ти доплатя. Съветвам те обаче да си откриеш сметка. Така парите ти ще са на сигурно място. Необходими са ти само паспорт и адресна регистрация.

Коко въздъхна кисело и прокара пръсти през светлата си коса.

— Нямам паспорт. Нямам и адрес.

Маргарет Андерсън се намръщи.

— Нямах паспорт? Непременно трябва да се погрижим за това. Имаш ли свидетелство за раждане?

— Сигурно е у мама.

— Тогава ще се наложи да го вземеш. Например, когато ѝ гостуваш за Коледа.

Коко не възнамеряваше да посещава майка си на Коледа — нито когато и да било всъщност — но предположи, че ще издържи някак

срещата, ако това е единствената възможност да си получи останалите пари.

След като Коко подписа споразумението, Маргарет сякаш реши, че я притежава. Върна се с нея в хотела, уреди сметката и извика такси. За нула време се озоваха в къща в Кенсингтън — от онези снежнобелите като сватбена торта с колони отпред.

Жената я поведе по стълбите към третия етаж, обяснявайки:

— Господин Дейнджърфийлд ще ти предостави едно от свободните си жилища, докато работиш за него. Ще те регистрираме тук като наемател. Така ще имаш постоянен адрес, за да ти разкрием банкова сметка и да ти набавим всичко необходимо.

Влязоха в апартамента и Коко се огледа доволно. Беше малък, но много удобен. В дневната имаше голямо, широко канапе. От двете му страни бяха поставени лампи, а пред него — телевизор с плосък екран. До френския прозорец, който отвеждаше към миниатюрен балкон, имаше маса с два стола. В другия край се намираше кухнята с овален барплот. Спалнята с боядисани в кремаво стени беше с вграден гардероб, тоалетна масичка и спретнато двойно легло.

— Хубаво е — констатира Коко.

— За щастие не се налага да плащаш наем — отбеляза Маргарет.

— Ммм... Някой ден ще си купя нещо такова — обяви нехайно момичето. — Този район ми харесва.

— Ако имаше един милион лири, несъмнено ти го препоръчвам — каза язвително Маргарет.

— Един милион? — ахна тя.

— Горедолу. В Южен Кенсингтън сме, скъпа. — Махна на Коко да седне на канапето. — Трябва да уточним някои подробности. Господин Дейнджърфийлд вероятно не осъзнава, че не си в подходящ вид, за да се срещнеш със сина му.

— Какво ми е? — учуди се Коко.

— Какво ти е? Неприятно ми е да го кажа, скъпа... — Винаги произнасяше „скъпа“, сякаш не успява да се насили да изрече „Коко“.

— Но почти нищо не е както трябва. Господин Дейнджърфийлд явно смята, че са ти необходими само няколко елегантни рокли, за да те представим в порядъчното общество. Но, както професор Хигинс е знаел много добре, не е толкова лесно.

— Професор кой? — попита подозрително момичето.

— Няма значение. С две думи, необходими са ти няколко урока, преди да реша, че си готова да изпълниш специалната си задача. Ще ти изпратя четива с указания. Това са ти ключовете. Имаш ли мобилен телефон? Кажи ми номера. О, божичко, телефонът ти е в плачевно състояние. — Маргарет поклати глава и зацъка неодобрително с език, но предизвикателството, пред което я бяха поставили, очевидно не я плашеше, а по-скоро я изпълваше с енергия. — Добре! Мисля, че засега това е всичко. По-късно ще ти се обадя. Довиждане.

Когато Маргарет си тръгна, Коко затанцува из апартамента, надавайки възторжени възгласи. Имаше собствено жилище в Южен Кенсингтън, пари в джоба, хора, които се интересуват и се грижат за нея, и — най-хубавото — не се налагаше да спи с някого в замяна.

Е, поне засега.

Не посети майка си на Коледа. Знаеше твърде добре какво ще я сполети. Рискуваше майка ѝ изобщо да не я познае. Два дни по-късно обаче, когато Мишел най-вероятно се беше посъвзела от махмурлука, Коко застана пред прага на старата къща на майка си.

Озърна се. Мястото беше изпълнено със спомени, повечето мрачни. Тук ѝ бяха отнели най-доброто нещо в живота ѝ — Джамал. Нищо не ѝ навяваше приятни чувства.

„Тръгна ли си днес, повече няма да се върна“ — каза си тя.

Оставаше ѝ само една крачка, за да се освободи окончателно. Коко пое дълбоко дъх и почука на вратата. Дълго време отвътре не долиташе никакъв звук. Най-сетне чу бавни стъпки и вратата се откряна леко.

— Да? — каза гърлен глас, одрезгавял от хиляди изпушени цигари. Помътено око надзърна от пролуката.

— Аз съм, мамо.

Вратата се откряна още малко, разкривайки опустошеното лице на Мишел, сбръчкано и осеяно със спукани капиляри. От двете ѝ ноздри излизаха тръбички, които изчезваха някъде зад главата ѝ.

— Шанел? — каза смаяно тя.

— Да. Пусни ме да вляза.

Искаше да се скрие бързо от любопитни погледи.

Майка ѝ отстъпи назад с учудено изражение.

— Какво правиш тук? Не се обади, че ще идваш! Трябваше да ме предупредиш. — Тя се втренчи в Коко. — Какво си направила с косата си?

— Сама ли си? — попита Коко и влезе в дневната.

— Да, да. Сама съм. Бил офейка. — Майка ѝ я последва, тътрейки по пода розовите си чехли. Пооживи се, сякаш едва сега осъзна, че Шанел ѝ е дошла на гости. — Е, изненада ме приятно, момичето ми! Чудех се дали си жива!

— Е, вече знаеш. — Тя седна на канапето. — Как си?

Мишел поклати глава. Изглеждаше още по-състарена; сякаш е на преклонна възраст, а не на петдесет.

— Не особено добре, скъпа моя. Емфиземът ме мъчи. Дават ми кислород и прочее, но не обещават да се поправа.

— Мамо, дойдох, защото ми трябва нещо — Коко смени бързо темата. — Свидетелството ми за раждане.

Майка ѝ застина.

— Защо ти е? — попита след малко.

— Трябва ми.

— Защо ти е притрябвало точно сега?

Коко изсумтя.

— Как мислиш? Всеки трябва да има свидетелство за раждане. Искам да си извадя паспорт.

— О... Ще ходиш на някое хубаво място, а? — Мишел се настани във фотьойла. — И аз искам да отида на екскурзия.

— Ще пътувам по работа, но няма да ми издадат паспорт без свидетелство за раждане. У теб ли е или не?

Майка ѝ мълча дълго, дишайки със звучно свистене.

— У мен е. Но трябва да го донесеш. Аз не мога.

Коко се изненада. Осъзна, че е очаквала майка ѝ да го е изгубила, да започне да се оправдава, да се окаже безполезна както винаги.

— Къде е?

— Горе. Под леглото ми. В една кутия за обувки има голям кафяв плик. Върху него пише „Свидетелство за раждане“. В плика е. Но... — Тя протегна ръка с тревожен поглед. — Там има и други неща. Обещай ми да не ровиш. Лични са.

— Няма, разбира се. Животът ти не ме интересува.

Коко стана и заизкачва стълбите към стаята на майка си. Е, Мишел вече беше сама. Нищо чудно, че мъжете бяха изчезнали. Майка ѝ вече беше възрастна и болна, нямаше какво да им предложи. Изпита жал към нея при мисълта, че тя вече няма за какво да живее.

Коко влезе в спалнята и надникна под леглото. Веднага се разкиха — подът беше покрит с дебел слой прах, върху който се търкаляха куп непотребни вещи: стари обувки, чорапогащници и какво ли още не. Видя и голяма кутия. Пресегна се и я издърпа. Изтупа прахоляка и валмата от косми върху капака. Повдигна го. Вътре имаше писма, картички и снимки, но те не я интересуваха. Избута ги настрана, зървайки мимоходом майка си на някои от тях. Откри плика.

Извади го и издърпа свидетелството за раждане. Прочете си името, датата на раждане, адреса. В графата „Майка“ беше попълнено името на Мишел. А в графата „Баща“ пишеше „неизвестен“. Разбира се. Иронично се усмихна. Знаеше, че баща ѝ е неизвестен. Знаеше го със сигурност. А и майка ѝ нямаше да ѝ позволи да се качи тук, ако криеше някаква истинска тайна. Винаги си беше повтаряла, че Мишел няма представа кой е баща ѝ. Но вътрешният глас ѝ нашепваше други възможности. Все пак дълбоко в себе си се надяваше да открие нечие име. Но име нямаше.

„Освен ако не е искала да го впише. Не е искала той да разбере“ — каза си.

Нямаше смисъл да тъне в догадки. Прибра свидетелството в плика, ритна кутията под леглото и се запуска бързо по стълбите.

— Намерих го, мамо! Чао!

— Нали няма да тръгваш? — извика немощно Мишел.

— Е, нямам много време...

— О, хайде, Коледа е! Остани да пийнем по чаша чай. Не знам кога ще те видя отново.

Коко спря в антрето. Входната врата изглеждаше изкусително близо, а отвъд нея — свободата. Но... състоянието на майка ѝ... Беше очевидно, че дните ѝ са преброени. „Всъщност, доколкото я познавам, ще се крепи години наред“ — помисли си.

— Шанел?

Гласът на майка ѝ прозвуча жалостив, дрезгав и пресеклив, сякаш се бори за всяко дихание.

— Да... Добре. Една чаша чай. После тръгвам. — Тя се запъти отново към дневната. — Аз ще го направя. Надявам се проклетото мляко да не е вкиснато.

42.

Сбогуването на Дейзи с „Ескалибур“ през януари се оказа много прочувствено. Доста сълзи се проляха на прощалното ѝ парти. Дори Алън сякаш едва се сдържаше да не се разплаче, но вероятно от страх, че занапред няма да може да разчита на нея.

— Ще ни липсваш, Дафни — каза помпозно той. — Разбрах, че заминаваш да твориш чудеса на друго място в компанията.

— Да, но винаги ще подкрепям „Ескалибур“ — отвърна тя, примигвайки да прогони сълзите.

Плака по целия път до вкъщи, но не само защото напускаше хотела. Цял месец чувствата ѝ бяха разбунени от случилото се на Коледа.

В коледната нощ Кристоф спа в стаята за гости. На другия ден ѝ заяви, че щом не може да обясни защо му е наговорила толкова лъжи, трябва да се разделят. Дейзи му отговори през сълзи, че не може да каже нищо повече. Или ще я приеме такава каквата е, или не.

„Не“ — отвърна Кристоф и тя бе сигурна, че и той е на път да се разплаче. Следобед тя се качи в колата.

— Не мога да повярвам, че го правиш — каза ѝ той с отчаян поглед.

— Не мога да повярвам, че ти го правиш — изрече тя и двамата се втренчиха трескаво един в друг.

Тя запали колата и потегли, борейки се със сълзите, които замъгляваха погледа, докато шофираше.

Оттогава не си бяха разменили нито дума. Тя знаеше, че Кристоф заминава за Франция за Нова година и че ще ѝ липсва ужасно, но не бе предполагала колко ще тъгува, седнала до прозореца в апартамента си, когато фойерверките полетяха в небето и улиците се изпълниха с хора, танцуващи и надаващи възторжени възгласи. Толкова самотна и печална не се бе чувствала от онази нощ, когато напусна дома си.

В централата на „Крейвън Далзиъл“ — модерна сграда в покрайнините на Челтънхам — Дейзи седна зад новото си бюро в скромно обзаведения кабинет и се опита да прочете информацията за компанията, която Джон ѝ беше оставил, докато чакаше програмистът да дойде и да я включи в системата. Думите кръжаха пред очите ѝ и умът ѝ блуждаеше. „Съсредоточи се, Дейзи, съсредоточи се“ — каза си строго тя и се върна към месечните отчети за дейността на компанията.

Пътуването от Бристол ѝ беше отнело повече време, отколкото очакваше. Сигурно щеше да се наложи да се премести по-наблизо. Сърцето ѝ се сви, защото си спомни как се питаше дали Кристоф ще я покани при него и с какво нетърпение очакваше да заживеят заедно. Не биваше да мисли за това.

Но не можеше да не мисли. Непрекъснато си повтаряше, че той е в тази сграда.

Стана и отиде до хладилника с вода в края на коридора. Напълни си чашата и когато вдигна очи, видя Кристоф да върви към нея, понесъл купчина папки. Той гледаше към нея и същевременно през нея с напрегнат поглед и стиснати устни. Дейзи усети как сърцето ѝ заподскача уплашено и развълнувано. Ръцете ѝ се разтрепериха. Какво ще ѝ каже? За миг си представи как се случва чудо и се прегръщат. Липсваше ѝ толкова много и стотици пъти едва се бе сдържала да не му се обади.

Ала когато приближи, Кристоф ѝ кимна и каза отсечено:

— Здравей, Дафни...

— Здравей, Кристоф.

Той я подмина, без да поглежда назад. Почувства се сломена. Беше ужасно! Но какво да направи?

По-късно Джон я извика в кабинета си да обсъдят подробно задачите ѝ. Освен да отговаря за обновяването на хотелите на компанията в градовете и на летищата, Джон ѝ повери и друг специален проект.

— В Костуолдс имаме осем различни хотела. Искам да ги разгледаш и да предложиш идеи за бъдещото им развитие. Възможно е дори да ги продадем, ако не виждаш потенциал. Предоставям ти цялата информация, с която разполагам за тях. Ще трябва, разбира се, да ги проучиш и на място.

Дейзи кимна.

— Разбира се. — Взе папките и добави: — Звучи интересно. Очаквам с нетърпение да се заловя за работа.

Понечи да излезе от кабинета, но той я спря:

— Дафни... Днес забелязах, че между теб и Кристоф има напрежение. Наред ли е всичко?

— Да, наред е — отвърна нещастно тя. — Всичко е наред.

Знаеше, че Джон я наблюдава, и се надяваше да не забележи колко е тъжна.

Следващата седмица беше мъчителна. Кристоф се правеше, че не я забелязва на съвещанията, в кафенето и по коридорите. Поздравяваше я безизразно, отбягвайки погледа ѝ. Да бъде край мъжа, когото обича, и да не може да го докосне, да поговори и да се посмее с него, беше истинско изтезание, но нямаше избор. Беше взела решение и не биваше да се отказва, колкото и да ѝ се иска. Не биваше да го излага на опасност. Не. Така трябваше да бъде.

В петък Джон Монтгомъри я извика в кабинета си. Беше застанал до прозореца и се взираше навън със строго лице.

— А, Дафни! Влез. Седни.

Посочи ѝ канапето до масичката за кафе.

— Проблем ли има? — попита разтревожено.

— Не. Но... Реших, че трябва да те уведомя. Току-що разговарях с Кристоф.

— О?

Усети, че ѝ прималява от копнеж, когато чу името му, но се овладя.

— Да. — Той седна срещу нея със сериозно изражение. — Иска да напусне. Веднага, ако е възможно. Реших да ти кажа.

Тя сведе очи. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Разбирам...

— Да. Личеше си, че през последните дни е в ужасно състояние. Като развалина е след празниците. Нещо се е случило между вас, нали? Не искам да любопитствам, но на вечерята на компанията изглеждахте много щастливи.

— Бяхме — каза тихо тя. — Но на Коледа решихме да се разделим. И на двамата... ни е много трудно.

— Очевидно няма как да продължите да работите заедно.

— Знаеш ли къде отива?

Джон въздъхна.

— В чужбина. Във Франция. Съжалявам, че се стигна дотук. Много ми е неприятно, че губя Кристоф. Но имаме теб, Дафни, и таланта, който показва досега. Ти си истинска придобивка за нас.

— Той... днес ли заминава?

Джон кимна. Дейзи стана колебливо и си приглади полата. Едва се сдържаше да не избяга от кабинета.

— Ще се залавям за работа. Благодаря, че ми каза за Кристоф. Не се безпокой. Това няма да ми повлияе отрицателно.

Щом затвори вратата и се озова в коридора, Дейзи пое облекчено дъх и хукна към кабинета си и към прозореца с изглед към паркинга. Видя го да върви към колата с кутията с личните вещи. Отвори багажника, прибра кутията и седна отпред. След секунда малкото ауди потегли и напусна паркинга и „Крейвън Далзиъл“ завинаги.

— Няма да плача — прошепна с разтреперан глас Дейзи. — Така е по-добре. Трябва да съм сама. Няма друг начин.

Върна се до бюрото и се насили да вземе папката и да започне да чете. Стараеше се да не забелязва горещите капки, които падат върху листовете, и остана в кабинета до късно.

43.

Училището не допадаше много на Коко и сега си спомняше за него — без шума, хаоса и напрежението, че не чува какво казва учителят. Всъщност, ако училището приличаше повече на това, вероятно щеше да го харесва. Уроците бяха много, разбира се, но центърът на всичко беше тя.

Маргарет — както Коко я наричаше сега — определяше кога да учи и кога да излиза следобед, кога да посещава фризьорите и стилистите.

— Все едно съм директор на училище само с един ученик — отбеляза сухо тя. — Но някак си е забавно. За да те приемат в определени социални кръгове, трябва да знаеш как да се държиш.

Коко ту се въодушевяваше, ту се ядосваше. Не разбираше на кого е необходимо това. Етикетът за хранене я вбесяваше. Три сутрини седмично една префърцунена жена, която се наричаше лейди Артър Рюшъм, идваше да я обучава и обноските на маса бяха първият ѝ урок. Лейди Артър изглеждаше безупречно — с къса руса коса и розово червило. Носеше три реда перли в тон с обиците, едноцветни или раирани ризи, тъмносини поли и елегантни обувки с ниски токчета, съчетани неотменно със семпла кашмирена жилетка и бял чорапогащник.

Днес си бе донесла кутия със сребърни прибори, чинии, салфетки и чаши. Подреди ги внимателно като изложба на снаряжение и започна да обяснява на Коко как да различава и как да използва различните ножове, лъжици и вилици. Указанията ѝ сякаш нямаха край. Коко веднага обърка най-лесното — как се държат ножът и вилицата.

— Не! — изпищя ужасено лейди Артър. — Това е най-очевидната грешка! Не бива да държиш ножа като химикалка, а така...

Коко недоумяваше какво значение има, но жената не се отказа, докато не я видя да хваща правилно приборите. Правилата продължаваха до втръсване.

За различните ястия се използваха различни прибори, за всяко вино имаше различни чаши, платнената салфетка се разстилаше в скута в точно определен момент и се съгъваше също в точно определен момент на точно определено място. По време на едн-кое си ястие се разговаряше със сътрапезника отляво, а на друго — със сътрапезника отдясно.

На Коко всичко това ѝ се струваше глупава загуба на време, но лейди Артър упорстваше и не след дълго възпитаничката ѝ хващаше ножа и вилицата правилно дори без да се замисли. Когато не бяха пред масата, седяха на канапето и се учеха да седат и да стават елегантно. Понякога ходеха из стаята, за да шлифоват стойката и походката на Коко. Друг път пиеха следобеден чай, учеха как е правилно да се налива в порцелановите чаши, как се долива мляко и как се седи и отпива.

— Ако можеш, винаги хапвай, преди да излезеш — наставляваше я лейди Артър. — По-елегантно е да ядеш малко на чаено или коктейлно парти, отколкото да поглъщаш каквото видиш. Освен това с канапетата винаги стават инциденти — трудно е да отхапваш, докато държиш чаша и дамска чанта.

Коко се засмя. Колкото повече опознаваше лейди Артър, толкова повече я харесваше. Учителката ѝ повтаряше строго, че дамите никога, абсолютно никога, не се напиват на коктейлно парти. Или където и да било.

— Една чаша джин фис, или две чаши шампанско или една чаша бяло вино — обясняваше строго лейди Артър. — Повече от това е забранено. Пияните жени са тревожно често явление.

„Нищо чудно, че лъскавите кучки са толкова обсебени от вилиците и ножовете си — помисли си Коко. — Не им позволяват да се поотпуснат и да си пийнат.“

Етикетът беше отегчителен и еднообразен. Тя предпочиташе другите уроци. Например с Лиан, стилистка в магазина на „Ноубълс“, натоварена със задачата да промени начина, по който Коко се облича.

— Честно казано — заяви Маргарет, когато я въведе в луксозния магазин, — не трябва да се обличаш като проститутка, а като стилна жена.

Коко харесваше следобедите в салона за специални клиенти, където имаше собствена пробна с кадифени фотьойли и огледални

стени. Лиан ѝ носеше купища дрехи, обувки и чанти и я инструктираше как да изглежда модерна. Отначало не намираше разлика между дизайнерските джинси и джинсите, които си купуваше от базара в Уайтчапъл — освен неколкостотин лири — но скоро започна да забелязва фината разлика в кройката и качеството.

Всяка седмица купуваха по нещо — Коко нямаше представа как плащаха покупките, те просто пристигаха увити в хартия, опаковани в кашони или прибрани в пликове — и всяка седмица тя се преобразяваше и все повече се отдалечаваше от жената, пристигнала в малкия апартамент в Саут Кен преди Коледа. Косата ѝ беше по-дълга и Маргарет настоя да промени цвета ѝ. Прекара часове на стола във фризьорския салон, но сега косата ѝ беше с топъл карамелено рус оттенък. В козметичните салони дълги процедури заличаваха ефекта от дългогодишното недоспиване, алкохола и цигарите.

Предписаха ѝ хранителни добавки и я снабдиха с шишенца и тубички и стриктни указания как да ги взема и кога. Заведоха я на стоматолог; прегледаха и почистиха зъбите ѝ и поставиха невидими скоби, за да се подредят съвършено и после да ги изберат.

Когато не шлифоваха външността ѝ, я обучаваха. Имаше частен учител — свенлив младеж на име Чарлс, който я водеше в галерии и на изложби и я запознаваше с експонатите. Отначало смяташе, че ще се отегчава, но всъщност се заинтригува.

Чарлс я водеше и на театър и тя се изненада, че представленията ѝ харесват — Оскар Уайлд, Чехов, Шекспир, пиесите им ѝ допадаха, дори когато някои сцени ѝ се струваха непонятни.

Той ѝ даде списък с четива и купчина книги. Тук не пожънаха особен успех. Четенето ѝ струваше огромни усилия и не ѝ харесваше. В крайна сметка ѝ доскуча Чарлс да я разпитва какво е прочела и му изкрещя, че мрази проклетото четене. Тогава той я снабди с аудио книги и тя слушаше романи и поезия на айпода си, докато тренираше в гимнастическия салон. Така беше по-добре и по-лесно вникваше в сюжета. Хареса произведенията на Чарлс Дикенс, въпреки че историите му се разплитаха до безкрайност. Допаднаха ѝ и някои модерни автори. За изненада на Чарлс обаче П. Г. Удхаус я развълнува най-много, защото я караше да се смее.

Последната ѝ наставница беше едра жена на име Пени — дама, която говореше с дълбок глас и чиято задача беше да се справи с

кварталния ѝ лондонски жаргон и лошата ѝ граматика.

Тези уроци определено допадаха най-малко на Коко. Затрудняваше се да промени интонацията си и начина, по който разговаря. Отвореше ли уста, Пени я прекъсваше или ѝ напомняше правилната дума.

Усилието да се преобрази я влудяваше. Неведнъж избухваше и изскачаше яростно на балкона или на улицата, пушейки и тупайки ядосано с крак. Постепенно обаче преодоля старите навици и започна да се изразява по-изискано. Никога нямаше да заговори като момиче от висшите кръгове или с едва доловимата интонация, издаваща хората от привилегированите съсловия. Но вече не звучеше като Коко от бедните квартали.

Един ден, шест месеца след началото на експеримента, Коко застана пред огледалото. Блондинката с нездрав вид, прилепнали дрехи и евтини обувки беше изчезнала безследно. На нейно място се бе появила жизнена млада жена с изкусен и деликатен грим, подчертаващ цвета на очите ѝ и придаващ блясък на скулите, клепките и устните. Тази жена беше с лъскава, карамелено руса коса, носеше панталони „Хлое“, блуза „Прада“, пристегната с кожен колан, обувки „Баленсиага“ и се държеше уравновесено и самоуверено. В ушите ѝ още звучаха трелите от „Вълшебната флейта“, която снощи бе гледала в Кралската опера, а днес следобед Маргарет щеше да я заведе на чай в един от хотелите на Дейнджърфийлд, а после и на вечеря в „Гаврош“, за да изпита новите ѝ умения.

— Мамка му! — възкликна тя. — Виж ти! Преобразиха ме като Пепеляшка!

Разбираше, че вече е подготвена за плана, в който искаха да участва. Реши да не мисли какво ѝ предстои, когато часовникът удари полунощ.

Токчетата на черните ѝ обувки „Джими Чу“ тракаха по чернобелия мраморен под.

Чувстваше се странно, че се завръща. Посещаваше често уебсайта, но преживяването навяве беше съвсем различно.

„Във «Флори» съм! Невероятно! Какво ли ще направи татко, ако разбере, че съм тук?“ При тази мисъл кожата на Дейзи настръхна. Дали от страх или от възбуждане? Не знаеше. Беше убедена, че няма да я разпознаят — все пак цял свят я делеше от момичето, кръстосвало това място, сякаш го притежава. Тогава носеше тесни рокли „Ерве Лежер“ или „Гучи“, светлорусата ѝ коса се стелеше на привидно небрежни вълни, през рамото ѝ беше праметната чанта „Прада“, а обувките ѝ бяха с токчета до небесата. Сега беше елегантно облечена делова дама с елегантен черен кок и макар да изглеждаше преуспяла, никой не би я помислил за разглезена принцеса и богата наследничка. Никой не би свързал двете толкова различни персони... но сега беше моментът да провери.

Влезе в бирарията на хотела и се озърна. Веднага забеляза жената, с която се бяха уговорили да обядват, и тръгна право към масата.

Жената вдигна поглед от вестника и я изгледа въпросително.

— Да?

— Аз съм, Люси. Дейзи.

Приятелката ѝ ахна и ококори удивено очи.

— Дейзи! Наистина ли си ти? — Тя скочи на крака и прегърна приятелката си. Когато отстъпи назад да я погледне пак, в очите ѝ блесяха сълзи. — Не е за вярване! Толкова си се променила! Нямах да те позная за нищо на света!

— Това е целта. — Дейзи седна. — Не бих могла да дойда тук, ако изглеждах както преди.

— Минаха четири години — напомни ѝ Люси. — Все още ли е опасно?

— Мисля, че винаги ще бъде.

Сервитърът дойде да им остави менюто. Когато се отдалечи, Люси погледна приятелката си с широка усмивка:

— Честна дума! Никога не бих те познала! Неузнаваема си!

— Ти не си се променила — отвърна топло Дейзи. Беше развълнувана, че вижда отново старата си приятелка, и едва сега осъзна колко много ѝ е липсвала. — Всъщност изглеждаш още по-добре. — Беше вярно — Люси изглеждаше някак по-изтънчена. Дейзи се протегна и улови ръката на приятелката си. — Радвам се да те видя, Люси. Наистина се радвам! Да говорим по телефона и да си пишем, е едно, но...

— Разбирам те — усмихна ѝ се топло тя. Откакто Дейзи беше заминала, веднъж месечно си разменяха писма по имейла, но отдавна не бяха разговаряли. — Трябва да наваксаме.

— Спомена, че искаш да ми кажеш нещо...

— Ще стигнем и дотам. Да поръчаме и да си побъбрим, а после ще обсъдим и това...

И двете си поръчаха салата с омари и големи чаши със сухо вино „Резлен“. Люси — олицетворение на градски шик в бяла копринена блуза и бежови панталони „Селен“ с висока талия — бърбореше ли бърбореше. Дейзи попиваше жадно думите ѝ, наслаждавайки се на този мимолетен повей от някогашния ѝ живот.

Накрая Люси млъкна и я изгледа въпросително.

— Докога ще продължава така? Кога хората ще разберат истината — че вече не си това, което си била?

Дейзи остави вилицата и се загледа в чинията си. След малко отговори:

— Не знам. Планът ми напредва добре. Не след дълго истината ще излезе наяве.

— Съветвам те след това да станеш мисионерка или нещо такова — засмя се Люси. — Стига няколко години да си далеч от тук. Макар че, честно казано, хората мислят главно за себе си. Всички изглежда се задоволиха с обяснението, че си в някоя кирпичена къщурка някъде по света. — Тя се приведе към нея. — Притеснявам се обаче да не би някой да те е разкрил.

Дейзи се разтревожи.

— Така ли? Защо?

Тя също се приведе към Люси, за да не ги чуват какво си говорят.

— Обадиха се да ме питат дали знам къде си. Отказаха да се представят.

— Жена ли беше? — рече припряно Дейзи, сетила се веднага за Маргарет.

Люси поклати глава.

— Мъж. С американски акцент.

— Какво точно каза?

— Поинтересува се дали знам къде е Дейзи Дейнджърфийлд и кога за последно съм се свързвала с теб. Не му дадох никаква информация, разбира се. Попитах само кой се обажда и защо.

— И?...

— Той намекна, че ти е приятел, но аз казах, че не му вярвам и не разговарям с непознати. Предложи ми да се срещнем и аз отказах. — Момичето изглеждаше притеснено. — Това е. Не е кой знае какво, но реших да ти съобща.

— Благодаря. — Дейзи прехапа устни и се намръщи. Завладяха я тревога и несигурност. — Чудя се дали е безопасно, че се срещнахме. Ами ако са те проследили?

И двете се озърнаха инстинктивно, да не би някой подозрителен човек да ги наблюдава тайно от ъгъла.

— Сигурна съм, че не са ме проследили — каза бодро Люси. — Щяха да се отегчат до смърт да ме дебнат в магазина за бельо на „Фенуик“!

Засмяха се и Дейзи усети как страхът ѝ преминава.

Обядът приключи неусетно и двете приятелки се целунаха и си обещаха да поддържат връзка.

— Често пътувам по работа — обясни Дейзи. — Сигурна съм, че ще успявам да се измъквам по-често.

— Загадъчната ти работа! — възкликна любопитно Люси. — Няма ли да ми кажеш каква е?

— Не. По-добре да не знаеш. За да не изтръгнат истината с мъчения. — Усмихна се, за да покаже, че се шегува.

Люси си тръгна, но Дейзи се позабави. Не ѝ се искаше да се разделя с елегантното удобство на стария хотел.

Беше ѝ трудно да напусне мястото, където за кратко намери убежище от болката и тъгата, измъчващи я от Коледа. Понякога Кристоф ѝ липсваше толкова много, че в сърцето ѝ сякаш зейваше дълбока бездна. Но от него нямаше никаква вест и тя се чувстваше длъжна да уважи очевидното му желание повече да не я вижда.

Тръгна към входа на хотела и зърна отражението си в огромното огледало с позлатена рамка във фоайето — стройна жена в костюм „Москино“. Толкова беше замислена, когато мина през въртящата се врата, че без малко да не забележи дългия черен ролс-ройс, който спря плавно пред нея. След миг портиерът отвори вратата на колата и една жена застана на тротоара. Дейзи я разпозна и пое ужасено дъх.

„Божичко! Маргарет! Щом е тук, значи и...“

Дейзи сведе глава, съпротивлявайки се на желанието да побегне. Така само щеше да привлече вниманието ѝ. Насили се да запази хладнокръвие въпреки разтуптяното си сърце и да продължи спокойно напред. Забеляза как Маргарет се обърна и зачака другия човек да излезе от колата.

Там ли беше той? Вътре ли беше баща ѝ? Потърси с очи внушителната му фигура. Но него го нямаше. В лимузината седеше стройна блондинка с коси с цвят на мед. Стиснала дамска чанта от крокодилска кожа, тя спусна първо единия си крак в елегантна обувка „Джина“, а после и другия.

Дейзи не биваше да спира. Свърна наляво и се отдалечи. Рискува да се обърне само веднъж. Елегантната млада жена, очевидно нейна връстница, последва Маргарет, която влезе в хотела.

„Кое е това момиче? — Дейзи още се тресеше от напрежение, но въпросът туптеше безмилостно в съзнанието ѝ: — Коя, по дяволите, е тя?“

45.

В киносалона в имението в „Белгрейвия“ единствената светлина струеше от екрана. На него малко червенокосо момче караше велосипед. Имаше лунички, остри колене и между предните му зъби зееше голяма празнина, когато се усмихна към камерата. Около него тичаше момиченце, което гонеше кутре. Децата си играеха в градината на голямата къща, която Коко познаваше от партито за рождения ден на Дейнджърфийлд. Женски глас ги окуражаваше отстрани.

— Това е майката на децата — Елизабет — долетя гласът на Маргарет от дъното на залата.

Кадрите се смениха — беше Коледа и децата разопаковаха подаръците си. Момчето, вече поотраснало, очевидно се зарадва много на огромния конструктор „Лего“, а момичето, с вързана на плитки коса, милваше кукла в количка.

Последва нова сцена — пищно празненство за рожден ден. Момчето се появи в едър план пред обектива — вече по-голямо и източено — но след миг се втурна нанякъде и изчезна. На фокус се появи момичето, застанало до огромна торта; усмихна се и помахна на камерата. После то се премести наляво към ослепителна жена в синя рокля, която държеше бебе — момиче, съдейки по шарената рокличка. Жената улови ръчичката на бебето и помахна с нея към обектива.

— Коя е тази? — заинтригува се Коко.

— Не е важно — отвърна Маргарет. — Семейна приятелка.

Но момиченцето присъстваше и на следващите кадри, където пристъпваше нестабилно по моравата. По-голямото момче го наблюдаваше любопитно. После елегантната жена от предишната сцена притича засмяна по моравата. Вдигна момиченцето, завъртя го и го прегърна, обсипвайки лицето му с целувки. Филмът прекъсна рязко.

— Това ли е всичко? — изненада се Коко.

— Господин Дейнджърфийлд казва, че Уилям отказвал да го снимат след тази възраст. Но го има в семейните фотоалбуми. Ела. Ще ги разгледаме.

Излязоха от сутерена и Маргарет я поведе към библиотеката, където книгите не изглеждаха, сякаш някой ги е чел. Върху лъскава маса от орехово дърво бяха подредени големи албуми със златни гербове и години. Маргарет разтвори единия и прелисти страниците.

— Старомодният начин за съхраняване на снимки — отбеляза тя със суха усмивка. Преди Коко да види снимките, жената отсече: — Мисля, че е по-добре да разгледаме файла, който съм ти подготвила. По-полезен е от тези вехти неща.

— Добре — съгласи се Коко, макар да съжаляваше, че не надникна в албумите.

Обичаше да надзърта в миналото и в детството на тези хора. Дори не можеше да си представи такъв живот — цяла вселена го делеше от квартала, където беше отраснала, и от всичко, което беше преживяла там.

Маргарет я поведе към фотьойлите пред камината. Седнаха и тя подаде на Коко черна папка.

— Всичко, което трябва да знаеш, е вътре. Прочети го и ще го обсъдим. Важно е да разбереш какво точно искаме.

— Само за сведение — този Уилям е изпратил писма на семейните адвокати и те са разтревожили всички?

Коко запрелиства намръщено листовете в папката и зърна по-нови снимки на червенокосото момче.

Маргарет кимна.

— Йозеф Дейнджърфийлд е основал няколко тръста, за да запази семейното състояние и за да е сигурен, че наследството на следващите поколения ще остане непокътнато. Уилям обвинява баща си, че злоупотребява с тръстовете — съвсем несправедливо, разбира се — и заплашва да заведе съдебно дело за разкриване на дейността на тръстовете, ако не отговорят на въпросите му. Първо трябва да разберем какво точно иска и защо и дали в живота му има нещо, което е... хмм... неизрядно.

— О, ясно. Искате да му вляза под кожата, за да има с какво да го заплашите, ако ви се опълчи.

— Знанието е сила — Жената се изправи. — Прочети всичко. Ще се върна след час. После ще излезем. Искам да те запозная с последния ти учител.

Коко простена:

— Пак ли! Какво още трябва да уча?

— О, мисля, че този ще ти хареса — каза Маргарет. — Ще вечеряме в „Скотс“. Облечи се както подобава и не забравяй наученото.

Тя излезе от стаята и се върна след час. Попита Коко дали прочетеното ѝ се е сторило интересно.

— Да — отвърна искрено тя. Житейската история на този човек я беше заинтригувала и увлякла. — Много интересно.

— Добре. Надявам се наученото да ти бъде от полза. А сега се приготвяй. Остави папката тук, моля. Колата ще дойде да те вземе точно в седем и половина.

По-късно същата вечер, когато ролс-ройсът я откарваше към ресторанта, Коко съзерцаваше през стъклото на колата как Лондон се плъзга край нея. Чувстваше се прекрасно във великолепната рокля, която носеше. От цяла вечност копнееше да я облече и навярно беше прекалено пищна за вечеря, но... ѝ беше все едно. Беше рокля на „Александър Маккуин“ от черен креп с подплатени рамене — достатъчно подчертани, за да направят впечатление, но и достатъчно изящни, за да не нарушават елегантния силует. Беше я съчетала с оригинална черна чанта с катарама във формата на кристален череп и високи сандали с каишки.

Коко се скастри мислено. Беше невероятно колко бързо свикна с новия си живот, сякаш ѝ се полагаше по право. Все още обаче недоумяваше как е възможно онзи старец Дейнджърфийлд и Маргарет да си навличат толкова грижи. И за какво? Дори не бяха ѝ обяснили какво точно искат от нея, макар да беше сигурна, че скоро и това ще се изясни.

Този Уилям беше проявил смелост да напусне привилегирования си живот, макар че винаги можеше да разчита на сигурността на семейните фондове. Не можеше да се каже, че е останал на улицата. Въпреки това очевидно не му липсваха дързост и талант, щом бе основал компания, печелеща милиони. Запита се как ли изглежда на живо. Е, след няколко седмици щеше да разбере.

Когато колата спря пред „Скотс“ в Мейфеър, я обзе безпокойство. Овладея се с усилие на волята. Вече можеше да влезе във всеки ресторант и да разбере менюто; знаеше и как се яде всичко,

което ѝ сервират, и с какво вино се пие. Не биваше да се страхува. Беше подготвена. Не знаеше дали го вярва наистина, но трябваше да си го повтаря, за да се справи.

Салонният управител я посрещна и я поведе към масата, където Маргарет вече я чакаше. Разговаряше с някого, който седеше до нея. Сигурно беше новият учител. Маргарет се отмести и Коко видя, че мъжът скочи на крака веднага щом я забеляза. Беше красавец — висок, строен, с високи скули, руса коса, тъмносини очи и чаровна усмивка.

— А, Коко! — поздрави я Маргарет и също стана. — Представям ти Александър Маккоркъндейл.

— Наричай ме Ксандър — каза младият мъж. — Всички ме наричат така.

— Приятно ми е — отвърна тя. Младежът веднага ѝ допадна. От него сякаш струеше очарование. „Но на какво ще ме научи?“ — запита се тя.

Сякаш прочела мислите ѝ, Маргарет каза:

— Ксандър ще бъде твоят пропуск в света, където искаме да влезеш. Сега да седнем и да решим какво ще поръчаме. После ще обсъдим деловите въпроси.

По-късно същата вечер в кабинета в имението в Белгрейвия, Деди Дейнджърфийлд седеше в зеления кожен стол зад огромното писалище. Маргарет беше застанала до него и навиваше нагоре ръкава на ризата му. Почисти с тампон кожата на ръката му и взе малка спринцовка, пълна с бистра течност. С отработено движение я вдигна, пръсна малко от течността и бързо я заби в ръката му.

— Готово — каза доволно и извади иглата.

— Благодаря, Маргарет — усмихна ѝ се поизмъчено той. — Днес определено се нуждаех от това.

— Веднага ще почувствате облекчение, сър, сигурна съм. — Тя енергично се зае да прибира нещата. — Професорът каза, че това е най-модерната версия на серума и е много ефикасна.

Тя се приведе към него и тънките ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Изглеждате в цветущо здраве, сър. По-млад и по-жизнен от когато и да било.

— Така ли?

— Абсолютно. — Маргарет затвори малко куфарче, съдържащо два реда стъкленици, и го заключи внимателно. Прибра ключа в джоба си и се намръщи. — Но се опасявам, че трябва да обсъдим една тема. Онази, която повдигнах неотдавна.

Очите му помътняха отново и раменете му се отпуснаха.

— О, да. Спомням си.

— Страхувам се, че не мога да я пренебрегна. Въпросът трябва да се разреши. Адвокатите получиха ново писмо днес, този път официален иск за информация. Включително за местонахождението на момичето. Освен това днес показвах на Коко филмите, за да я подготвя. Естествено, тя попита кои са другите на кадрите. Мисля, че я залъгах лесно, но не можах да ѝ покажа албумите. Щеше да е прекалено очевидно. Щеше да задава въпроси. Този случай ми подсказа, че трябва да разрешим проблема веднъж и завинаги.

Възрастният мъж беше привел глава толкова ниско, че брадичката му опираше в гърдите, и тя не виждаше очите му.

— Какво? О, да, да. Да. — Той я погледна. — Разбира се. Имаш право. Трябва да довършим започнатото. Имаме план, нали?

— Да, сър. Просто чакаме да ни дадете зелена светлина.

Дейнджърфийлд се изправи бавно, сякаш изтощен до краен предел.

— Добре, уредете въпроса незабавно. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не знам защо изобщо изчаквахме.

— Трябва да се приключи, предполагам... — Изглеждаше превит под тежестта на това решение. После в тъмните му очи проблеснаха други искрици и той попита: — А младата Коко? Как е моето протеже?

— Справя се чудесно. Трябва да призная, че напредъкът ѝ ме изненада. Не бях убедена, че тя е подходящият човек за тази работа...

— Аз знаех, че е — прекъсна я той. — Усетих го от самото начало. Притежава необходимия дух и необходимото потекло...

— Разбира се — усмихна се Маргарет. — Забелязвам, че свикна с новия живот, който ѝ осигурихте. Сигурна съм, че няма да рискува да го изгуби. Какво друго има? Проучих я и разбрах, че тя е точно безродният човек, от когото се нуждаем.

— Добре. Добре. Значи сме почти готови?

— Абсолютно. Тази вечер извадих нашия жокер. Маккоркъндейл.

— Питам се откъде ще получим помощ в това отношение.

— Вече осребряваме чиповете.

— Отлично. Свърши чудесна работа, Маргарет. Няма да го забравя.

Тя се поклони леко с доволно изражение.

— Благодаря, сър. Дано резултатите да не закъснеят.

„Заслужавам го“ — каза си Дейзи, излегната върху удобната маса за масажи в приглушено осветения салон за СПА процедури в „Майнътс Хол“ — провинциален хотел, от който черпеше много идеи за хотелите на „Крейвън“.

Напоследък едва смогваше. Следеше обновяването на хотелите в градските центрове и край летищата — трудоемка, но управленска задача. Сърцето ѝ обаче я теглеше към преобразяването на шестте хотела в Костуолдс. По нейно предложение „Крейвън Далзиъл“ бяха продали двата по-непечеливши, за да ремонтират останалите с получените средства. На срещата на борда на директорите преди две седмици тя пожъна и най-големия си успех досега. По нейна идея компанията си бе променила името от „Крейвън Далзиъл“ на „Крейвън Хотел Груп“. Притесняваше се ужасно, докато обосноваваше предложението си пред борда на директорите на „Крейвън“, но те разбраха целта ѝ — Далзиъл беше трудна за произнасяне дума и новото име звучеше по-изразително. Изпита невероятно въодушевление. Най-сетне оставяше траен белег и това означаваше, че постига първоначалния замисъл.

Оттогава работеше трескаво, посещаваше хотелите, консултираше се с архитекти и нае талантливия Томаш да проектира интериора.

Струваше си обаче, защото виждаше как идеите ѝ се претворяват в действителност. Невероятно вълнуващо беше да наблюдава как от чертежите и диаграмите, от снимките и диапозитивите се построяват хотели, истински места, където скоро щяха да отседат гости.

Знаеше, че ако малобройната ѝ група от шест провинциални хотела пожъне успех, наистина ще я забележат. Щяха да разберат, че компанията ненапразно е инвестирала в нея. Тогава щеше да предприеме следващата стъпка от плана си.

Откри също така, че работата прогонва мислите ѝ за Кристоф. Почувстваше ли се изморена или самотна, закопняваше с цялото си сърце да се върне в Нант-и-Прен и да преживее отново някой от

прекрасните им дни заедно. Но това беше невъзможно. Питаше се къде е той сега — някъде във Франция сигурно, при сестра си. Нищо чудно дори да започва нов живот с друга. Тази мисъл я ужасяваше толкова, че тя веднага я пропъди.

„Ще се съсредоточа върху прекрасния масаж“ — каза си, докато масажистката удряше и пригладваше кожата ѝ. Затвори очи и остави натрупаното напрежение да се отлее, копнеейки това сладко усещане да продължава вечно.

— Е, как беше?

Елегантната блондинка до прозореца, облечена в ефирна рокля от шифон на „Алберта Ферети“ стана, когато Дейзи влезе. Беше трийсетинагодишна — самоуверена, красива, с големи сиви очи и плътни устни.

Дейзи тръгна към нея. Почувства се малко старомодна в бронзовата рокля „Бърбъри“ с ниска талия и със сандалите „Рупърт Сандерсън“ — разточителство, което си бе позволила в Лондон. Беше ѝ странно да види отново местата, където навремето обикаляше самонадеяно с кредитната карта на баща си. Сега се налагаше да обмисля внимателно всяка покупка. Тя пое протегнатата ръка на жената.

— Масажът беше чудесен, благодаря.

— Ще пийнем ли нещо? Какво би желала?

— О, само чаша бяло вино, благодаря.

— Добре. И аз ще пия същото. — Русокосата жена повика сервитьора с едно повдигане на веждите. — Две чаши монтраше, моля. — После се обърна отново към Дейзи: — Искаш ли да видиш какво предлагам за хотелите ви?

— Да, ако обичаш.

Джемайма вдигна обемистата чанта „Мълбъри“ и започна да вади мостри. Дейзи беше поласкана, че се среща лично с един от управляващите директори на „Тревелиън“ — известната парфюмерийна къща. Наскоро я бяха наследили три сестри — дъщери на семейството, основало компанията, която напоследък си бе спечелила славата на най-шикозната и модерна марка. Сестрите бяха

възродили най-известния ѝ аромат „Чаена роза“ с успешна рекламна кампания.

Джемайма извади няколко мостри от чантата си и ги подреди пред Дейзи, когато сервитьорът донесе две големи чаши за вино.

— Ето — каза тя, сочейки красивите пластмасови шишенца с яркорозови панделки. — Предлагаме сапуни за ръце, душ гелове, шампоани, балсами, лосиони за тяло. Можем да предоставим и миниатюрни ароматни свещи за стаите и за баните или като подарък за гостите. И, разбира се, ако имате салони за СПА процедури, разполагаме с продукти за козметици и масажисти. — Тя вдигна тумбестата си чаша за вино. — Наздраве!

— Наздраве! — Дейзи също вдигна чашата си и отпи от сухото, богато на вкус бяло вино. — Много съм впечатлена. Шишенцата са красиви и отговарят на лукса, който смятаме да предложим. И, разбира се, клиентите ни ще разпознаят марката „Тревелиън“.

— Едно от предимствата да си бил на пазара век и половина — вметна Джемайма.

— Абсолютно. Ние също смятаме да подчертаем историческия аспект на хотелите. „Тревелиън“ допълва отлично идеята. — Тя остави чашата. — Всъщност всичко зависи от цената. Ако продължим да работим заедно, ще ви предложи договор за снабдяване на шест хотела с перспектива броят им да нараства. Ще успеем ли да сключим изгодна и за двете страни сделка?

Джемайма ѝ отвърна с усмивка, в която се долавяше респект.

— Сигурна съм, че ще успеем — увери я.

Дейзи се изненада. Джемайма Калторп ѝ напомняше момичетата от старото ѝ училище — родена сред богатство и привилегии, също като нея, и надарена с магическото съчетание от красота, интелект и самочувствие. Но тя излъчваше и едва доловима уязвимост, сякаш се е изправила срещу демоните си и е решена да ги победи.

— Може би... — каза тихо тя.

Джемайма се приведе напред.

— Млада си. Личи си. На колко си? На двасет и пет? Двасет и шест? Отговаряш за цяла верига хотели и при това не си ги наследила от татенцето.

Сърцето на Дейзи подскочи, но тя се овладя с усилие на волята и не позволи лицето ѝ да издаде чувствата ѝ.

— Постижението ти е достойно за уважение — продължи Джемайма. — Повече, отколкото предполагаш. Бих искала и ние да участваме в историята на твоя успех. Защото жени като теб преуспяват. Не разчитат на друго да ги поощрява. Поривът идва от тук. — Тя се потупа по гърдите и след миг се приведе напред с угрижено изражение. — Хей! Добре ли си?

— Да.

Дейзи си наложи да запази спокойствие, усетила, че чувствата са изписани на лицето ѝ. Думите на другата жена бяха засегнали най-съкровени кълботата на душата ѝ, изпълвайки я с тъга. Наистина ли успяваше със собствени сили? Способна ли беше да довърши започнатото? Обсебена от крайната цел, понякога забравяше, че постига всичко сама.

— Добре съм.

Джемайма не каза нищо повече; само наблюдаваше съчувствено усилията ѝ да се овладее. Тя избърса припряно няколко непокорни сълзи и ѝ се усмихна.

— Съжалявам. Не знам какво стана. Просто... нещо в думите ти... Добре съм. Беше изморителен ден.

— Не се тревожи — усмихна ѝ се Джемайма. — Сигурно съм докоснала чувствителна струна. Съжалявам. Да си допием виното и ще ти кажа какви цени предлагаме.

— Чудесно — отвърна Дейзи и си разтвори бележника.

48.

Маргарет настоя Коко да се вижда възможно най-често с Ксандър, преди да се впусне в мисията. За Коко това не беше никак трудна задача. Той беше приятен събеседник — духовит, добронамерен, красив и винаги на нейно разположение.

— Значи не работиш нищо? — попита го тя една сутрин, докато той се изтягаше на дивана, чакайки я да си допише домашното по граматика.

— Не! Опасявам се, че не съм много годен за работа.

— Защо? Не успя да се дипломираш?

— Ммм... не точно. Но в Оксфорд не се представих добре, меко казано. Приятелчето ми Джеймс ме назначи в своя хедж фонд, но не се получи. Твърде скучно и техническо ми се виждаше и един ден прецаках страшно положението, изгубих много пари. Джеймс ме уволни. После бях портиер в къща за търгове, но не ми беше интересно. Всъщност имам много приятели, които не работят. Татко ми отпуска издръжка — оскъдна, за съжаление — и понякога отсядам в къщата му на Онслоу Скуеър. Или гостувам на приятели.

— Сладък живот значи — изгледа го втрещено Коко, мислейки си. „По дяволите, какви невежи са тези хлапета!“

— Звучи добре, но е... потискащо. Парите никога не ми стигат.

— Затова ли се нае да ме въведеш в техните кръгове? Предполагам, че господин Дейнджърфийлд ти плаща щедро.

Ксандър се изчерви и сведе очи.

— Звучи доста уничително — рече след малко. — Но да, предложението беше неустоймо. А и не познавам толкова добре Уил, не ми е близък приятел или нещо такова. Искам да кажа... не сме били съученици. Той учеше в Уинчестър. Но се запознахме в университета. Движихме се в едни и същи кръгове, както се казва. Ще се изненада да ме чуе, но няма да е странно да го потърся, ако сме се оказали в един и същи град.

— Знаеш ли какво планира баща му?

Той сви рамене и се намръщи:

— Нямам никаква представа.

Не обичаше да води сериозни разговори. Имаше и друго. Коко го забеляза още щом го зърна, но си замълча. Не беше от хората, които си пъхат носовете в чужди работи, и се доверяваше на инстинктите си.

— Хей — каза ѝ Ксандър един ден, когато цял следобед пушиха и пиха: Коко кафе, а Ксандър бира в кръчма в Саут Кен. — Трябват ми малко пари. Тази вечер ще ходя при сестра си. Тя ми помага обикновено, когато закъсам. Искаш ли да дойдеш с мен? Тя работи в много шиказен нощен клуб, струва си да го видиш.

— Добре.

Коко настръхна. Нощен клуб. Това означаваше танци. Осъзна колко дълго не е танцувала и как копнее отново да се потопи в музиката. Имаше лъскава рокля — подходяща (според Лиан) за парти край басейн в топла нощ. Нея щеше да облече.

Когато Ксандър дойде да я вземе по-късно същата вечер, тя се изненада, че е със сако и вратовръзка. Русата му коса обаче беше разрошена както обикновено и брадата му беше набола.

— Сложил си вратовръзка! Кой носи вратовръзка, когато обикаля нощните клубове! — възкликна тя.

— Станало е недоразумение. Трябваше да те предупредя. Не е точно обикаляне на клубове. Но няма проблем. Много момичета носят лъскави рокли като твоята. Но мъжете са с вратовръзки и точка. Да вървим!

Беше десет, когато пристигнаха на Бъркли Скуеър. Ксандър я поведе към внушителна къща с навес над главния вход, пред който стоеше портиер в елегантна тъмносиня униформа и островърха шапка.

— Добър вечер, Хари — поздрави го Ксандър.

— Добър вечер, господин Маккоркъндейл — усмихна му се портиерът.

— Тук ли е сестра ми?

— О, да, сър.

— Добре, добре. — Той погледна през рамо към Коко. — Да влизаме.

Прекрачиха под навеса и се спуснаха по няколкото стъпала, отвеждащи надолу. След миг се озоваха в дълъг, тесен коридор и минаха през отворена двукрила врата.

— Това е „Колете“ — обясни Ксандър. — Много известен клуб. Основал го е чичо ми Дейвид през шейсетте, но сега поостаря и сестра ми му помага. — Той поздрави мъж в тъмен костюм, застанал зад прозорче като на гише. — Добър вечер, Дженаро, имам гостенка. Да я запиша ли?

— Добър вечер, сър. Не, не е необходимо, щом е с вас. Лейди Алегра е на бара.

„Мътните го взели! — помисли си Коко, която мълчеше благоговейно. — Лейди Алегра? Мамка му!“

— Не ми каза, че сестра ти е лейди — процеди през зъби. — Ти да не би да си лорд?

— Не, само „почитаем“. Съжалявам... Но това и без друго няма значение.

Той я поведе към бара. Неколцина клиенти се бяха облакъттили на бара или седяха в уютните сепарета в залата. Зад бара едър мъж в сиво сако приготвяше коктейл, а изискано момиче с гъста руса коса го наблюдаваше.

— Синбад, винаги се удивлявам колко сръчно работиш — каза тя тъкмо когато Ксандър се втурна и я прегърна през раменете. Тя изпищя и се извърна.

Коко веднага забеляза приликата с Ксандър във фините черти на момичето и в тъмносините очи с тъмни мигли.

— Ксандър! — извика доволно тя, преодоляла изненадата. — Какво правиш тук? Не знаех, че ще дойдеш.

— Прииска ми се да те видя.

Той целуна сестра си по бузата. Погледът ѝ се насочи над рамото му към Коко и тя повдигна въпросително вежди. Коко ѝ се усмихна плахо, отново се бе почувствала в чужди води.

— Здравей — поздрави тихо.

Никога не бе изпитвала такова страхопочитание. Това момиче беше не само ослепително, но очевидно силно и интелигентно, и на всичкото отгоре — лейди.

— Здравей, Коко — усмихна се Алегра, но в очите ѝ проблесна подозрение. — Е, изненадвате ме приятно! Да поръчам ли на Синбад да ни забърка питиета?

Барманът им приготви специалитета на клуба и тя ги поведе към сепаретата. Докато вървяха към дъното на залата, двамата с Ксандър

обсъждаха семейни клюки и как върви клубът. Коко гледаше замечтано дансинга. Музиката не беше от любимите ѝ, но тялото ѝ жадуваше да се раздвижи в ритъма.

— Неприятно е, че се налага да идваме чак дотук — каза Алегра, когато излязоха през задния вход и се озоваха на тясна открита площадка под нощното небе, — но все пак забраната за пушене ни принуждава да не злоупотребяваме с цигарите.

— Вие запалете — каза Ксандър. — Аз ще се върна след минута.

Той изчезна вътре. Двете жени останаха сами. Коко се почувства ужасно неловко. След кратко мълчание, проточило се сякаш цяла вечност, Алегра каза с по-хладен глас:

— С теб ли излиза сега Ксандър?

— О, не — отвърна бързо тя, усетила враждебността. — Той ми е само приятел.

— О... Приятел. — Алегра изтръска пепелта от цигарата си. — Надявам се, че си от добрите приятели, а не от лошите. Ксандър има достатъчно лоши приятели, не му трябва повече...

— Не се безпокой — каза припряно Коко. — Ще му повлияя добре. Обещавам.

— Искал ли ти е пари?

— Не. Всъщност се кани да поиска от теб — усмихна ѝ се тя извинително.

Алегра въздъхна. Враждебността ѝ премина.

— Знам. Както обикновено. Ще му дам, но ще го накарам да си ги заслужи. Не мога да го оставя да умре от глад. Но се тревожа за него.

— Защо? — попита Коко. Подозренията ѝ за Ксандър се оправдаваха. — Изглежда добре. Само е малко дезориентиран.

— Хмм...

В този момент Ксандър се върна и запали цигара.

— За какво си говорите?

— За теб — отвърна Алегра и добави: — Слушай, Ксандър. Искам да се видиш с Джемайма. Приготвила ми е мостри и обещах да ги взема, но не мога да мръдна оттук. Понеже ни е роднина, не искам да я ядосвам...

— О, гибелния чар на Маккоркъндейлови! Не бой се. Ще се справя.

— Благодаря. Ще получиш добро възнаграждение в отплата.
Ксандър се усмихна.

— Отлично! Малко съм позакъсал. Но скоро потеглям на екскурзия. С Коко. — Алегра я стрелна с очи, но не каза нищо. — Затова ще ти бъда благодарен, ако ми дадеш парите сега, а аз ще се отбия при Джемайма, преди да заминем.

— Добре. Да отидем в офиса.

Коко и Ксандър си тръгнаха от „Колете“ след около час, но той не искаше да се прибира. Предложи да пийнат по нещо в Сохо.

— Добре — съгласи се предпазливо тя. Обърна се към него и добави: — Ксандър, за наркотици ли ти трябваха парите?

Той се ухили глуповато.

— Ммм... Може би. Шокирана ли си?

Тя се втренчи в него. „И още как!“

— Не — отвърна. — Никак.

— Добре — рече доволно той. — Тогава ще се включиш и ти!

Коко поклати глава.

— Не се дрогирам.

— О... — отсече Ксандър сърдито като момче, спипано да върши пакост. — Значи няма да ме харесваш вече?

— Не, човече — премина Коко на някогашния си жаргон. — Това е твоят живот. Свободен си да правиш каквото искаш.

Лицето му се проясни.

— Добре. Хайде тогава. Няма да се бавим.

Той забърза по тротоара, нетърпелив да открие дилъра си. Коко го последва, потрепервайки леко въпреки палтото. Нищо чудно, че парите не му стигаха. От самото начало разчете признаците по лицето му — всички издайнически белези се забелязваха ясно.

Сега разбра. Това беше тъмната страна на възможността да имаш всичко.

49.

Откриването на новата верига хотели наближаваше. По цял ден Дейзи сновеше между хотелите, разрешаваше възникналите проблеми и следеше как напредва работата.

С истинско облекчение отдели един ден за отмора и замина за Лондон. Беше решила да предложи на „Тревелиън“ да осигуряват тоалетните принадлежности за хотелите и искаше да занесе договора лично на Джемайма, за да отпразнуват сътрудничеството си. Между тях се бе установило естествено разбирателство и тя изгаряше от нетърпение да я види отново. Джемайма беше първата ѝ истинска приятелка, откакто бе заживяла като Дафни Фрейзър — доверен човек, с когото да споделя, да се смее и просто да бъде себе си. Доколкото бе възможно, разбира се.

„Аз самата не знам коя съм“ — помисли си. Още помнеше как я умоляваше Кристоф да му каже коя е. Пропъди въпроса, който непрекъснато кръжеше в съзнанието ѝ, но упорито отбягваше от години. Ако не е Дейнджърфийлд, коя е тогава? „Дейнджърфийлд съм. Така съм възпитана. Кръвта няма значение. Деди е единственият баща, който съм имала.“

Познатата горчивина от отхвърлянето се надигна у нея. Страхуваше се, че изправи ли се очи в очи срещу това усещане, ще рухне, плановите ѝ ще се провалят и няма да ѝ остане нищичко.

Джемайма Калторп живееше в имение в провинциален стил, сгушено зад висока ограда с порта от ковано желязо — необичайна гледка в центъра на Лондон.

— Харесва ли ти? — попита тя ведро, когато въведе Дейзи в светлото преддверие, декорирано в свежи пастелни цветове и с големи черно-бели снимки на светлокос мъж и широко усмихнато, розовобузо бебе.

— Със съпруга ми го купихме заедно. Символ на ново начало. Но, честно казано, живеем предимно в къщата ни в провинцията. Хари е там в момента с малкото ми бедствие.

Тя кимна ласкаво към снимката на бебето.

— Очарователно дете — каза Дейзи и я последва в красива стая, свързана с градината с плъзгащи се остъклени врати, през които в ръчно изработената кухня със светлосиви стени нахлуваше изобилна светлина. — Ето го — обяви жизнерадостно тя, ободрена от атмосферата в красивата стая. Извади договора от чантата си. — Споразумението.

Джемайма се засмя и взе договора.

— Много се радвам. Не само защото сделката е изгодна и за двете, а и защото ще работим заедно.

— И аз се радвам — усмихна ѝ се Дейзи.

— Хайде. Да пропуснем кафето и да пийнем шампанско. — Джемайма отвори хладилника и извади бутилка „Вьов Клико“.

Напълниха чашите си с пенливото шампанско и вдигнаха на здравица за бъдещото партньорство. Джемайма заобяснява как с двете ѝ сестри наследили съсипана компания и отново я вдигнали на крака. Почукване на вратата прекъсна увлекателния им разговор.

— Божичко! — Джемайма си погледна часовника. — Забравих! Братовчед ми е дошъл да вземе няколко дреболии, които подготвих за Алегра. Съжалявам. Обещавам да не се бавя.

След малко Джемайма се върна, последвана от мъж, чиято красота засенчваше факта, че е прекалено слаб и с изпити скули.

— Дафни, това е братовчед ми Ксандър. Ксандър, запознай се с Дафни Фрейзър. Компанията ѝ току-що ни нае да снабдяваме хотелите.

Дейзи огледа новодошлия. Беше чаровен, но нещо у него ѝ вдъхваше недоверие — липса на самоконтрол или склонност да рискува... не беше сигурна, но определено го усещаше.

Седнаха до масата в кухнята.

— Е, какво планираш сега, Ксандър? — попита Джемайма, докато наливаше шампанско в чашите.

— Скоро заминавам в чужбина. В Лос Анджелис.

Ксандър отпи голяма глътка.

— И какво ще правиш там?

Той се потупа по носа и се усмихна широко.

— Тайна е. Съжалявам.

— О, хайде! — подкачи го Джемайма. — Ние няма да я разгласим, нали, Дафни?

— Винаги си успявала да ми развържеш езика — засмя се Ксандър. — Но наистина не бива да говоря. Този път не.

В същия момент Дейзи извика. Другите се обърнаха стреснато към нея.

— Добре ли си? — попита Джемайма. — Побеляла си като платно.

Тя протегна треперещата си ръка към вестника.

— Ккк... какво е това?! — прошепна.

Ксандър взе вестника и погледна съобщението в долната част на страницата.

— О, да. Убили са горкото дете в чужбина. Ужасно. Не я познавах, но сме приятели с брат ѝ. Ти познаваше ли я, Джемайма? Дейзи Дейнджърфийлд.

Джемайма поклати глава и се надигна да погледне.

— Не. Но съм чувала за нея, разбира се. Беше от каймака на обществото преди няколко години, нали? После изчезна. — Тя прочете заглавието на глас: — „Дъщеря на милионер загива в трагичен инцидент в чужбина. Цялата история на четвърта страница“. — Тя разгърна на четвърта страница и Дейзи ужасено забеляза, че са публикували стара нейна снимка от бала в „Крийон“. Изглеждаше безгрижна и изящна в официалната рокля, а диамантената брошка сияеше под деколтето ѝ. Щяха ли да я разпознаят? Едва ли. — Леководолазен инцидент — прочете Джемайма тъжно, без да забелязва изражението ѝ. — Горкото момиче. Толкова млада!

Сърцето на Дейзи биеше като чук; завладя я непоносимо торнадо от чувства. Зави ѝ се свят, сякаш щеше да припадне.

— Може ли да го прочета? — прошепна.

— Разбира се. — Джемайма ѝ подаде вестника. — Познаваше ли я?

— Тя... беше ми приятелка — отвърна Дейзи; бученето в главата ѝ се усиливаше и я замайваше.

— Божичко! Колко ужасно! Съжалявам — каза другата жена.

Дейзи успя някак си да стане.

— Аз... моля за извинение. Трябва да вървя. Може ли да взема вестника?

— Разбира се — отвърна Ксандър.

Джемайма стана.

— Изглеждаш много зле. Остани, докато се поуспокоиш. Преживя истински шок.

— Не. Не. — Дейзи усещаше, че трябва да си тръгне възможно най-бързо. Иначе щеше да изгуби напълно самообладание и да каже нещо, което не бива да изрича. — Благодаря, Джемайма. Довиждане.

— Довиждане, скъпа. Ще ми се обадиш по-късно, нали?

Джемайма я целуна по бузата.

Дейзи сякаш не забеляза. След миг се озова на улицата. Хлипаше и едва си поемаше дъх. Обърна се и побягна без посока. Стигна малък парк с няколко пейки и седна. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Закапаха по вестника, когато се приведе да прочете отново написаното.

Твърдеше се, че Дейзи Дейнджърфийлд е загинала при гмуркане с неизправно оборудване край брега на Тайланд, „... близо до мястото, където се намира семейното имение. След като завършва гимназия, госпожица Дейнджърфийлд пътешества и живее сама в имението“. Съобщаваха, че семейството е потресено от загубата и моли да не го безпокоят в този тежък момент.

Значи това бяха планирали от самото начало. Да я изтрият от лицето на земята. Дейзи Дейнджърфийлд вече не можеше да възкръсне. Тя — или по-скоро някоя друга — беше мъртва. Независимо дали бяха успели някак си да се сдобият с труп, или бяха подкупили властите да се престорят, че са я открили мъртва, или бяха инсценирали смъртта ѝ, те бяха постигнали целта си. Несъмнено щяха да кремират тялото, за да са сигурни, че няма начин да го ексхумират.

— Боже мой! — изхлипа тя. — Бездна ли ще се измъкнат?

Знаеше отговора. Пожелаеха ли, можеха да се измъкнат безнаказано от всичко. Маргарет, разбира се, беше организирала всичко до най-дребната подробност през изминалите шест години. И кой, в крайна сметка, щеше да се интересува сега от Дейзи Дейнджърфийлд? Тя не познаваше семейството на майка си. Брат ѝ и сестра ѝ я мразеха, защото беше любимката на Деди. Дори приятелите ѝ от училище сигурно я бяха забравили отдавна. С изключение на Люси.

Тя смачка вестника и се преви от непоносимата болка. Мислеше, че е невъзможно да изпита по-дълбока мъка. Но никога не бе чувствала толкова ужасна самота.

— Хей! Има и по-лоша работа от тази, нали? — каза Ксандър бодро, докато си закопчаваше колана в салона за първа класа.

— Предполагам — отвърна Коко.

Чувстваше се много зле. Никога не беше пътувала със самолет и Маргарет беше забравила да включи този аспект от цивилизования живот в обучението си.

— Срамота е, че старият Дейнджърфийлд не ни изпрати с частния си самолет — бърбореше Ксандър. — Обичам частните самолети! — Взря се в Коко: — Хей! Добре ли си?

— Да, да. Добре съм.

— Да се престорим, че сме на меден месец — прошепна ѝ той и сините му очи заблестяха палаво. — Така ще ни обслужват още по-любезно.

— В никакъв случай! — отвърна Коко и се облегна назад.

Ксандър се засмя. Тя затвори очи и се опита да си представи, че е някъде другаде. След малко заспа.

Когато се събуди, оставаха още само час-два, докато се приземят. Ксандър беше пребледнял и изглеждаше замаян.

— През цялото време ли пи и гледа филми? — възкликна Коко.

Той ѝ харесваше, но понякога имаше чувството, че е безполезен прахосник. Беше чаровен обаче и никога не съдеше другите. През последните няколко седмици се беше сближила с него и дори му бе доверила истината за стриптийз клуба, а той изобщо не се шокира. Отношението му към нея не се промени ни най-малко.

Приземиха се в топлия, уханен следобед. Коко стискаше очи и се държеше за седалката, докато самолетът се спускаше към летището, и пое облекчено дъх, когато се приземиха. Преминаха митницата без инциденти. Лимузината ги чакаше и скоро се понесоха по широките улици на Бевърли Хилс към хотела.

— Божичко! Като по филмите е! — възкликна Коко, загледана в имененията в испански стил.

Обикновените минувачи по улиците изглеждаха по-елегантни от лондончаните.

— Ако идваш за пръв път, сигурно си впечатлена — подхвърли небрежно Ксандър и отпусна глава на облегалката. — Господи! Аз се чувствам ужасно.

В „Риц-Карлтън“ ги настаниха в апартамент с две спални — удобен, модерен и луксозен. От прозорците се разкриваше забележителна гледка към града и към Южна Калифорния. Колко време щяха да останат зависеше от следващите няколко дни, но Ксандър беше убеден, че няма да се задържат дълго. Още щом влязоха в апартаментата, той изчезна в спалнята си да поспи. Коко остана сама. Това беше голямо приключение, разбира се, и тя още не можеше да повярва, че е действителност, но се бе зарекла да му се наслади пълноценно. През цялото време, прекарано с Маргарет, не бе и помисляла какво ще поискат от нея в замяна на онова, което ѝ дават. Безкрайните уроци, скъпия гардероб, преобразяването от главата до петите... Знаеше, че само за зъбите са платили четири хиляди. Дрехите и обувките ѝ сигурно струваха няколко пъти по толкова. Утре щеше да удари часът на истината. Трябваше да успее. Плашеше я мисълта какво я чака, ако се провали.

Взе папката, която беше донесла, и седна да я прегледа отново. Вече беше научила всичко наизуст, но искаше да се увери, че не е пропуснала нищо. Прелисти страниците, побрали всичко — историята на Уил Дейнджърфийлд във факти и снимки.

„Хубаво тяло — помисли си тя. — Но май не си падам по червенокоси.“

Снимките бяха придружени от текст, описващ етапите от живота на Уил. Явно дори след като бе напуснал къщата на баща си, го бяха следили изкъсо. Бяха приложили изчерпателен списък с адреси; кариерата също беше описана педантично. Как момчето с невинен поглед се бе превърнало в милионер? Отговорът беше прост — компютърни игри. След като навършил дваисет, Уил се преместил в Лос Анджелис и основал компания за компютърни игри, наемайки най-блестящите таланти в тази сфера, фирмата му яхнала гребена на вълната от самото начало на манията по стратегическите игри, създавайки игра в реално време, наречена „Утопия“. „Утопия“ се продавала по цял свят, както и продълженията ѝ. Всяка година

компанията пускала на пазара нещо ново, което се посрещало възторжено в света на компютърните игри, и тя оставала в авангарда на бранша. Винаги изненадвали клиентите си с новаторски подход или с усъвършенствана графика, за да не спират да купуват и да играят и да поддържат компанията на Уил „Де Вижън“ в цветущо състояние.

Сега той очевидно береше плодовете на успеха си. Снимка от хеликоптер показваше къщата, която Коко щеше да посети утре, ако планът им се осъществеше, и тя изглеждаше като дом на филмова звезда.

„Защо се интересува тогава какво прави баща му със семейните пари? Не са му притрябвали. — Коко присви очи. — Любопитно ми е да разбера.“

Същата вечер, когато Ксандър се събуди изтрезнял и се изкъпа, двамата взеха такси до „Матсухиса“ в Бевърли Хилс, където хапнаха апетитно суши на баснословна цена, но Ксандър плати нехайно с кредитната си карта и тя предположи, че са му предоставили средства за разходи. Градът изглеждаше смайващо — ярко осветените небостъргачи озаряваха кадифеното нощно небе, под което се низеше безкрайна върволица коли.

Когато се върнаха в хотела, той се обади по телефона. Коко седеше на канапето, свила крака, и слушаше напрегнато.

— Здравсти, Уил, познай кой е!... Да, Ксандър! Не сме се виждали от цяла вечност, как си, приятелю?... Да, и аз съм тип-топ. И знаеш ли? В Лос Анджелис съм за известно време и си рекох да намина да те видя, ако искаш... Утре? Да. Разбира се. Каж ми адреса... Да, да... ясно. — Започна да записва бързо в бележника. — Слушай, тук съм с приятелка. Може ли да я доведе?... Страхотно. До утре тогава.

Той погледна Коко и се усмихна тържествуващо:

— Ето! Готово! В играта сме!

51.

Там бяха всички — усмихнати лица в социалната мрежа.

Седнала в кухнята в апартамента си в Бристол, Дейзи разглеждаше снимките на приятелите си от училище, пораснали, но все пак същите. Нямаше достъп до личните им профили. Запита се дали я обсъждат в момента. Написа името си в търсачката, в случай че някой е публикувал снимка в нейна памет, но снимка нямаше.

По няколко пъти дневно претърсваше интернет за информация за смъртта на Дейзи Дейнджърфийлд от деня, когато видя ужасното съобщение във вестника, но не намираше нищо ново. Всички новинарски агенции описваха инцидента еднакво — нелепа случайност, дължаща се на неизправна екипировка.

Кръвта ѝ се смразяваше, когато си помислеше колко зловещо е да разследва собствената си смърт. Още повече я плашеше обаче доказателството за безпощадността на баща ѝ, който предпочиташе тя да е мъртва, отколкото пътищата им да се пресекат отново. Запита се дали планът ѝ няма да я изправи пред смъртна опасност. Как щеше да реагира Деди, когато разбере какво е правила през цялото време?

„Каквото и пъклено наказание да измисли, аз ще съм постигнала своето, дори да ми е за последно“ — заключи тя.

Следващата ѝ среща с Люси не се състоя в „Дейнджърфийлд Флори“. След сравнително безгрижния им обяд там събитията бяха взели опасен обрат. Дейзи пристигна в Лондон с тъмни очила и широкопола шапка, въпреки че изобщо не приличаше на момичето, чиито снимки бяха публикували вестниците миналата седмица. Носеше безличен черен костюм и обувки с нисък ток. Не желаше да привлича внимание.

— Божичко, Дейзи! — просъска Люси с пребледняло, изопнато от напрежение лице, когато седна на масата в бистрото. — Ужасно зловещо е! Какво, по дяволите, става?

Дейзи се озърна и отговори тихо:

— Обади ли се?

— Да.

— Какво ти казаха?

— Няма да има погребение. Кремирана си в Тайланд. — Очите на Люси се напълниха със сълзи. — Това е ужасно! Ужасно! Как са могли да направят такова нещо?

— Наистина е ужасно. Те са безпощадни.

— Вече го разбрах — поклати глава тя. — Наистина се надявах, че всичко ще отшуми. Недоумявах как е възможно баща да се отнесе толкова зле към собственото си дете. Не е за вярване!

— Какво ти казаха за фондация „Дейнджърфийлд“? — прекъсна я Дейзи, която не искаше да обсъждат зловещата ситуация. Опитваше се да не мисли за това.

Люси се приведе напред.

— Попитах както ми каза. Но жената, която вдигна телефона, ми препоръча да се информирам от уебсайта. Но там няма почти нищо.

— Сайтът още се разработва. От месеци е така — намръщи се Дейзи. — Много странно! Татко винаги е действал бързо. Но така и не успявам да науча нищо за загадъчната му фондация.

Сервитьорът дойде и двете си поръчаха кафе. Когато се отдалечи, тя продължи:

— Люси, положението наистина е опасно. Вече не е игра. Последния път, когато бях във „Флори“, видях личната асистентка на татко да пристига. Придружаваше я красиво младо момиче. Имаш ли представа коя е?

— Никаква. Друга асистентка?

Дейзи се засмя.

— Как не! Маргарет едва ли изгаря от желание да има такава асистентка! Момичето беше наконтено като от картинка. — Тя се облегна на стола, объркана и изтощена. — Тъна в догадки. Интернет не разбулва мистерията.

— Ще се опитам да науча нещо. — Люси поклати глава. — Все едно пия кафе с призрак. Всички момичета ми се обадиха да ми съобщят за теб.

— Ще ми се да бях подочула разговорите ви — пошегува се Дейзи. — Щяха да ме развеселят. Не ми отредиха много място в медиите, нали?

— Да, за жалост. Следващия път гледай да умреш в новинарска суша — отвърна Люси и двете се засмяха, вкопчили се в оскъдните

поводи за веселие, които положението им предоставя.

— Просто продължавай да разпитваш — каза Дейзи. — Не забравяй какво говорихме.

— Непременно — усмихна ѝ се смело приятелката ѝ. — Разчитай на мен! Пет пари не давам какво ще измисли старият кучи син!

Дейзи ѝ се усмихна в отговор и двете си стиснаха ръцете поздравно от всякога.

Ксандър нае кола и двамата поеха към Западен Холивуд. Имението на Уил Дейнджърфийлд се намираше в селище в планината Санта Моника, наречено „Птичи улици“. Живописни шосета, обрамчени от дървета, се виеха по хълмовете. Край тях се редяха просторни къщи от всякакви разновидности и стилове. Коко ги оглеждаше, удивена от размерите им. Спряха пред висока порта и Ксандър натисна електрическия звънец на стената. После обясни в миниатюрния домофон:

— Ксандър Маккоркъндейл. За Уил Смит.

Вратите се плъзнаха настрани потеглиха напред по павираната алея, заобиколиха малък хълм и се насочиха към внушителната бяла фасада на къщата. Ксандър изключи двигателя и двамата слязоха.

— Леле! — възкликна Коко и си вдигна тъмните очила. Беше подбрала много внимателно дрехите си — бели джинси, които подчертаваха дългите ѝ крака и елегантна бледо синя блуза с дълбоко, набрано деколте. — Нямах представа, че е толкова голяма.

— Може да си го позволи. В компютърните игри има много пари. Хайде!

Застанаха пред високата входна врата от светло дърво и Ксандър натисна бутона върху таблото, вградено в стената до нея. Вратата се отвори. Коко затаи дъх. Часът беше ударил. След миг осъзна, че пред нея стои дребна латиноамериканка в бяла униформа. Очевидно не беше Уил Дейнджърфийлд.

— Добро утро. Заповядайте, моля.

Жената отстъпи назад и затвори вратата, след като влязоха. Коко се огледа. Намираха се в просторно преддверие с врати наляво и надясно. Огромни платна на съвременни художници висяха на срещуположните стени. Голямо стълбище от стомана и стъкло отвеждаше нагоре. Цялата четириметрова задна стена беше от стъкло и от нея се виждаше безупречно поддържана градина в японски стил. Широк коридор със стъклен покрив, успореден на градината,

отвеждаше към друго крило на къщата. Икономката ги поведе по него с думите:

— Господин Уилям е в кабинета си.

Сърцето на Коко затуптя трескаво и тя си наложи да диша равномерно. От първото изпитание я делиха секунди. Щеше ли да го издържи?

Икономката спря пред една врата и почука.

— Да? — долетя глас отвътре.

— Гостите ви, сър.

— Идвам.

След миг вратата се отвори и пред тях застана Уил Дейнджърфийлд. Тя веднага осъзна колко огромна е разликата между образа на снимка и на живо. Дълбоко в себе си сякаш бе очаквала да види малко момче без предни зъби или върлинест тийнейджър. Но нищо не беше я подготвило за Уил Дейнджърфийлд от плът и кръв. Почувства се, сякаш са я ударили с юмрук по корема. Дъхът ѝ секна.

Той беше висок, много по-висок, отколкото си го представяше. Сигурно беше поне метър и деветдесет. Широките му рамене и гърди изглеждаха здрави и мускулести под тениската. Джинсите му — марка, която не познаваше, но очевидно модерна — прилепваха плътно по бедрата му. Не очакваше физическото му присъствие да ѝ окаже такова въздействие. Почувства мигновено привличане. Първият ѝ импулс беше да протегне ръка и да го докосне, да прокара длан по гърдите и по твърдия му бицепс, да погали врата му и да придърпа лицето му към своето.

Лицето... Мислеше, че знае как изглежда Уил Дейнджърфийлд, но сега осъзна, че е нямала никаква представа. Въображението ѝ рисуваше момче, а пред нея стоеше мъж — с волева брадичка, с добре оформени, скептични устни, прав нос и очи, от които не можеш да откъснеш поглед. Бяха пъстри — в зелено, лешниково и медни есенни нюанси — красиво оформени и с тъмни вежди и мигли. Уил Дейнджърфийлд беше красавец.

Зави ѝ се свят, сякаш току-що е слязла от бясна въртележка и краката ѝ се подгъват. В слабините си усещаше странно туптене — приятно и същевременно почти болезнено.

Той се взираше в нея с неразгадаемо изражение.

За две секунди Коко успя да изпита необичайната сила на страстта от пръв поглед.

— Здравсти, Уил! — поздрави Ксандър, сляп за реакцията ѝ.

Пристъпи напред и хвана ръката на приятеля си. Разтърси я и го потупа по рамото.

— Как си, старче? Отдавна не сме се виждали!

За частица от секундата Уил продължи да се взира в Коко, после погледна Ксандър и по лицето му се разля усмивка.

— Здравсти, Ксандър. Добре дошъл! Радвам се да те видя. Заповядайте в кабинета ми!

Уил отстъпи, за да влязат. Стаята беше просторна и светла, също с остъклена стена, този път отвеждаща към тераса. Трите други стени опасваха голяма маса с форма на подкова, върху която беше струпано компютърно оборудване — екрани, тонколони, принтери, кабели, волани и купища компютърни игри.

— О, щабквартирата! — възкликна Ксандър и се огледа. — Туптящото сърце на империята ти.

— Това е само домашният ми офис — отвърна Уил. — Истинската работа върши екипът ми в града. — Той се обърна към Коко, която веднага отмести очи с надеждата да не е забелязал втрещения ѝ поглед. — Няма ли да ни запознаеш?

— О, да — каза нехайно Ксандър. — Това е Коко, приятелка от Лондон. Пътуваме заедно.

— Аха — кимна Уил.

— Приятно ми е — обади се Коко.

Гласът ѝ прозвуча необичайно тънък и тих, сякаш още не е успяла да си поеме дъх. „Изневерявам на себе си — помисли си удивено тя. — Наистина ли се срамувам?“

— И на мен — усмихна ѝ се бегло той и после лицето му отново възвърна неразгадаемостта си изражение. — Искате ли да пийнете нещо?

— Аз бих изпил една бира — отговори Ксандър.

— В единайсет и трийсет преди обяд?

— Всяко време е бирено време — заяви ухилено гостът.

— Е, може би си прав — сви рамене Уил. — Нека да е бира, щом искаш. Аз ще пия айскафе. Коко?

— И аз.

Полагаше неимоверни усилия да говори, както я бяха учили. Не биваше да забравя уроците точно сега, но в присъствието на Уил не успяваше да се съсредоточи.

Той ги поведе обратно по дългия коридор към кухнята. Тя сияеше — калифорнийското слънце озаряваше чистите бели повърхности. Той отвори най-големия хладилник, който беше виждала, и извади бира за Ксандър и айскафе за тях двамата. После ги изведе на терасата, където шезлонги и столове бяха подредени около каменни статуи и сандъчета с лавандула.

— Е? Какво те води в Лос Анджелис? — попита Уил и Ксандър подхвана версията, която бяха подготвили, за да обяснят присъствието си тук. Разказа я на две на три, очевидно нетърпелив да си побъбри свободно с Уил.

Коко седеше мълчаливо и слушаше, мислейки си, че историята звучи абсурдно и неправдоподобно, но домакинът им явно я прие за чиста монета.

„Това не биваше да се случва — каза си тя, внезапно обзета от страх. — Не биваше да се влюбвам в него. Но... но се случи.“

Не беше се чувствала така след Джамал. Всъщност не помнеше някога да се е чувствала точно така — сякаш огромна част от нея ненадейно е оживяла и я поглъща.

— Къде сте отседнали? — попита Уил.

Ксандър му описа духовито няколко дребни гафа в хотела, после сви рамене и добави:

— Но ще свърши работа. Искам да кажа... всичко е наред. Винаги можем да се преместим, ако не ни харесва.

— Глупости! — каза Уил, точно както се надяваше Ксандър. — Елате при мен за няколко дни! Имам място, колкото щеш!

— Хей, не бива да се натрапваме така!

— Няма проблем, наистина. Приятелката ми не е тук в момента. Сам съм. Ще се чувствате като у дома си.

„Приятелка?“ — помисли си Коко и сърцето ѝ се сви. После чу „сам съм“ и нещо запърха в нея.

— Много мило от твоя страна — каза тя. — С радост ще приемем поканата, нали, Ксандър? Стига да си сигурен?

Уил я погледна и се усмихна:

— Сигурен съм, разбира се. Елате следобед.

„Триста мълнии — помисли си Коко и стисна още по-здраво чашата си, усетила как коленете ѝ се разтреперват от тази усмивка. — Ще бъде по-сложно, отколкото предполагах.“

Новите хотели на „Крейвън“ бяха почти напълно готови да посрещат гости. Дейзи трябваше да загърби временно тревогите си, за да се съсредоточи върху финалните приготовления. Посещенията на Джон Монтгомъри и на другите директори минаха много добре; всички единодушно я похвалиха за положения труд и за отличната организация, спестила средства и време.

— Поздравления! — каза ѝ топло Джон. Бяха в кабинета му и уточняваха последните подробности. — Имаш вроден талант за тази работа, Дафни. Всеки би си помислил, че хотелите са ти в кръвта. Браво!

— Благодаря, Джон. Знаеш ли вече кой ще дойде на партито в „Грей Хауз“? Всичките ми колеги, както и най-добрите ни клиенти и снабдителите са поканени, но се питах...

— Дали ще дойде и някой от централата? — довърши усмихнато Джон. — Разбира се. Искаш всички важни клечки да видят какво си постигнала. Съвсем разбираемо е. Всъщност току-що чух, че двама директори ще дойдат със сигурност — Карън О‘Мали и Дарли Рос. Появата им е истинска чест за нас.

— Чудесно! — възкликна Дейзи, поруменяла от задоволство. — Много се радвам.

Дейзи остана до късно през нощта, бродейки в интернет с помощта на всички ориентирите, които успяваше да открие.

Дарли Рос беше главната ѝ цел. Ако смяташе да стигне до върха, той беше човекът, на чиято помощ трябваше да разчита. Странна беше мисълта, че ако бе останала в предишния си живот, щеше просто да се катапултира до най-високата точка, вероятно като шеф на Рос. Но така беше по-добре. Сега знаеше наистина как работят хотелите. Снимката на Рос беше публикувана на уебсайта на компанията. Той изглеждаше непретенциозен мъж около петдесетте с прошарена, късо подстригана коса. Кратката му биография съдържаше само обичайната скучна информация, но Дейзи бе сигурна, че той е разковничето.

— Да видим какво ще открия за теб...

След час-два знаеше за господин Дарли Рос много повече, отколкото той би предположил — и пожелаал.

„Грей Хауз“ изглеждаше великолепно. Гирлянди от късни рози обрамчваха вратите и прозорците, а реставрираният фонтан бълбукаше пред входа. Градината беше благоуханна и приветлива, осветена от стотици малки фенери, които вечерта щяха да засияят още по-ярко. Сервитьорите се движеха дискретно между гостите и предлагаха шампанско и канапета.

Дейзи се беше облякла както подобава за случая — в къса коктейлна рокля „Оскар де ла Рента“ от черна дантела над коприна в телесен цвят. Трябваше да изглежда безупречно. Млада, но не неопитна и наивна; умна и изтънчена, но категорично не лекомислена и повърхностна. Заговаряше гостите, отделяше повече време на снабдителите и на онези, които искаше да предразположи, но същевременно не изпускаше от поглед наистина важните хора — директорите от „Дейнджърфийлд“.

„Всички пътища водят към Рим — помисли си тя. — Ето го и Джон. Разговаря с Карън О’Мали, ако си спомням правилно снимката ѝ от сайта на компанията. А онази посребрена глава сигурно е на Дарли Рос...“

Тя помоли за извинение събеседниците си и си запроправя път през множеството. Усмиваше се на гостите, които познаваше, но не спря, докато не приближи до Джон.

— А, Дафни, точният човек! — възкликна ведро той. — Ела да те запозная с хората от „Дейнджърфийлд“. — Той посочи жената вляво от него в елегантна черна рокля и с обувки с високи като кокили токчета. — Карън О’Мали.

— Приятно ми е — каза Дейзи.

Карън се усмихна.

— И на мен! Джон очевидно ти е голям поклонник.

— А — продължи той — това е Дарли Рос, изпълнителният директор. За нас е чест, че си тук, Дарли.

Дейзи огледа изпитателно лицето на директора. „Не изглежда толкова благонадежден — помисли си. — Изненада, изненада!“ Той я стрелна с очи:

— Значи ти си блестящото младо попълнение, за което слушаме непрекъснато? — Кимна към хотела. — Много съм впечатлен. Харесва ми какво си направила.

— Радвам се — отвърна тя, надявайки се тонът ѝ да е предал точната доза увереност, съчетана със скромност. — Наслаждавах се на всеки миг.

Усмихна му се ослепително. Трябваше да я хареса. Да ѝ повярва. Време беше да пусне в ход обаянието си.

След два часа и половина Дарли Рос беше приятно замаян. Поглъщаше чаша след чаша шампанско и гласът му се извисяваше все по-гръмко. Другите се разпръснаха и накрая само Дейзи остана да му прави компания. Той ѝ заобяснява колко добре се развива отделът му.

Тя го слушаше, усмихваше се, съгласяваше се, ласкаеше го и се опитваше да му развърже езика. Вече беше забелязала одобрителните искрици в кървясалите му очи и се стараше да не дава вид, че флиртува, за да не създаде погрешно впечатление. Това щеше да поусложни положението.

„Мисля, че настъпи моментът да задвижа нещата“ — реши тя, когато Дарли пресуши поредната си чаша. Усмихна се и каза невинно:

— Разкажете ми за проекта за шотландския курорт. Чух, че е грандиозно начинание. Голям комплекс за голф сред удивителна природа.

Той замълча, вперил поглед в дъното на чашата си.

— Да — каза след малко. — Един от най-мащабните ни и вълнуващи проекти.

— Но... сте срещнали известни проблеми, нали? С покупката на земята?

Дарли се намръщи.

— Откъде знаете?

— Прегледах плановете във файловете на „Крейвън“. Но когато проучих по-подробно проекта, открих, че има прът в колелото и осъществяването му се бави.

На лицето му се изписаха различни чувства. После той ѝ довери:

— Да, вярно е. Опитвам се да не разгласявам историята. Загазили сме, честно казано.

— Очевидно сте се изправили срещу много упорит противник.

Дарли въздъхна.

— Явно сте осведомена... Но да, всичко зависи от някакъв проклет рибар. Вече сме купили голям парцел земя, получили сме всички разрешителни и какво ли още не. Раздадохме цяло състояние на бюрократите и на собствениците на земята. Предложихме много щедра сума на местните и повечето приеха предложението ни. Но един кучи син иска да прецака всичко. Има къщурка и малко земя точно по средата на парцела ни. Орнитолог е или природолюбител или нещо такова. И отказва да продава. По дяволите! За какъв се мисли този нещастник? — просъска Дарли. — Много лошо ме прецаква... — Поклати глава; лицето му беше станало пурпурно. — Съсипва ми целия живот. — Присви устни и очевидно се опита да се овладее. Погледна към Дейзи, сякаш едва сега осъзнава, че тя го слуша съсредоточено. — Не биваше да говоря така — промърмори и отмести поглед.

— Изглежда сте си навлекли големи неприятности — каза утешително тя. — Може би ще успея да помогна?

— Много мило от ваша страна, но как? — изсумтя Дарли.

Тя го изгледа спокойно.

— Имам чувството, че положението е по-тежко, отколкото го представяте.

Той зяпна.

— Всъщност мисля, че е почти безизходно. — Тя му се усмихна. Сега беше готова да си изиграе козовете. — Дали да не дойда в Лондон, за да го обсъдим? — Той се втренчи смаяно в нея. — Е, ще ви се обадя и ще си уговорим среща следващата седмица. А сега, Дарли, да се присъединим към другите гости.

54.

Ксандър беше въодушевен от лесния им успех.

— Казах ли ти? — възкликна той, когато потеглиха към „Риц-Карлтън“ да си съберат багажа. — Фасулска работа! Ще бъде страхотно! Бях забравил колко харесвах стария Уил! — Припомни си, че целта им е да предадат стария му приятел, и за миг лицето му помрачня. — Ще си прекараме страхотно с него, ще докладваме, че не сме успели да измъкнем никаква информация, и готово! Мисията приключва!

— Да, да — промърмори Коко, надявайки се, че прикрива сполучливо обзелия я смут.

Чувствата, които Уил бе събудил у нея, я бяха сварили напълно неподготвена и сега усещаше как у нея се надига гейзер от вълнение при мисълта, че няколко дни ще бъде близо до него. Съзнаваше обаче, че ще бъде там само по една-единствена причина — да получи информация. Забравеше ли го, Дейнджърфийлд нямаше да ѝ даде останалите пари.

Събраха си набързо багажа. Коко включи миниатюрния, но мощен лаптоп, с който Маргарет я беше снабдила, и описа в кратък имейл какво се е случило досега. После освободиха апартамента в хотела и поеха отново към Уил, този път за по-дълго.

Когато пристигнаха, той се беше усамотил в кабинета. Беше наредил да им предоставят всичко необходимо и да им предадат да се чувстват като у дома си.

Мария ги поведе към редица ниски, свързани с голямата къща постройки за гости около басейна. Коко влезе в своята. Вътре беше приятно хладно, стилно и модерно, както предполагаше.

— Тук е телефонът — посочи Мария към нощната масичка до леглото. — Прииска ли ви се нещо, наберете номера на кухнята и ще ви го донесат.

— Благодаря, Мария.

Коко се просна върху леглото, когато икономката поведе Ксандър към съседната къща за гости. Тук беше прекрасно — място да се

усамоти и да се оттегли, макар да изпита известно разочарование, че няма да е в главната къща при Уил. Означаваше ли това, че предпочита да я държи на разстояние?

„Не позволявай на проклетото си въображение да се развихри — укори се тя. — Той те познава от пет минути. Какво очакваш? Освен това има приятелка.“

Потрепери от удоволствие при мисълта за него. Трепетно желание обля като топла вълна слабините ѝ. Едната ѝ ръка се плъзна по корема. Пъхна пръст в джинсите си и под ефирната коприна на бикините. Представи си как Уил седеше на терасата, как се привеждаше напред и...

— О! — възкликна тихо.

Вратата на къщата ѝ се отвори с трясък и Ксандър влетя вътре. Коко измъкна бързо ръката си от дънките и го попита сърдито:

— Не са ли те научили да чукаш?

Той приближи до нея, без да съзнава какво е прекъснал.

— Съжалявам, сладкишче. Хайде да излезем на разузнаване! Искам да разгледам всичко!

— Добре — съгласи се Коко и стана.

Тръгнаха из къщата и градината. В гаражите можеха да се поберат спокойно шест коли; имаше и работни плотове, място за велосипеди и изумителен мотор „Харли Дейвидсън“.

— Гледай — „Порше“, „Ламборгини“, „Мазерати“...

Ксандър се въртеше около автомобилите на Уил и ги потупваше галовно с длан. Коко не се интересуваеше особено от коли, но си личеше, че тези тук са истински красавици.

Откриха залата за игри с бар и музикална уредба. Имаше огромен дансинг и прожектори. В къщата се редяха просторни и луксозни стаи.

— Хей, виж! — Ксандър беше открил друго стълбище, отвеждащо под къщата, и се запуска по него. След миг се засмя. — Леле! Невероятно! Коко, слез да видиш!

Тя тръгна след него в мрака и после се закова смаяно на място. Пред нея имаше вход за киносалон до старомодно гише за билети, където седеше жена в униформа на розови райета и с пъстроцветна шапка. Когато Ксандър наближи, жената извърна вдървено глава към него и му каза:

— Здравей. Кой филм искаш да гледаш днес?

Той се засмя отново.

— Фантастично! Говореща кукла!

Коко забеляза, че е прав — жената беше пластмасов манекен, програмиран да реагира на движение и звук.

— Искаме да гледаме... „Междузвездни войни“! — обяви Ксандър.

— „Междузвездни войни“ — повтори роботът. — Избраният филм ще започне след пет минути.

Два билета изскочиха от пролука в гишето. Ксандър ги взе и се обърна към Коко:

— Хайде! Ще гледаме филм!

Тя го последва във фойето, където имаше почти съвършено подобие на бар за закуски.

— Ама че е шантаво! — промърмори.

— Но е страхотно! — каза Ксандър и огледа скарата за хотдог, която се въртеше бавно, за да пече равномерно наденичките, и машината за пуканки, до която бяха подредени картонени кутии. Във фризера имаше сладолед, а в хладилника — студени напитки. Зад друг тезгях имаше пликчета с бонбони и шоколади.

— Да си вземем нещо — предложи Ксандър.

— Колко ли е престоял тук хотдогът? — отбеляза тя.

— Не разваляй магията, Коко. Вземи си пуканки. — Той сипа пуканки в две картонени кутии и извади по едно питие от хладилника. — Хайде! Филмът сигурно започва!

Две дебели червени врати очевидно отвеждаха към киносалона. Вътре петте реда седалки от червен плюш бяха обърнати към бледожълти завеси. Столовете бяха по-широки и по-меки, отколкото в обикновените киносалони, с поставки за питиета и малки сгъваеми масички за храната. Върху облегалките за ръце бяха монтирани дискретни табла за дистанционно управление, за да могат зрителите да спират и да превъртат филма напред или назад.

Когато се настаниха в средата на централната редица, лампите угаснаха и завесите се отдръпнаха, разкривайки екрана. Мелодията гръмна от тонколоните, последвана от началния монолог на „Междузвездни войни“.

— Страхооотно! — възкликна Ксандър и натъпка шепа пуканки в устата си.

Облегна се назад, готов да се наслади на филма, докато Коко се питаше какво, по дяволите, правят в това смахнато място, и си повтаряше, че някъде над тях е Уил.

Дейзи слезе от таксито и погледна високата внушителна сграда, означавала толкова много за нея, когато беше малко момиченце. Тогава тя беше символ на бащиното могъщество и успех. Днес се връщаше тук, вече пораснала и елегантна в костюма „Прада“.

Разликата беше, че днес не идваше, стиснала ръката на Деди. Сама си беше проправила пътя дотук. И смяташе, че може би държи ключа, който ще ѝ отвори вратите на „Дейнджърфийлд Груп“.

Обзе я безпокойство, когато влезе в просторното фоайе — сякаш някой ще я спре, ще я сграбчи за ръката и ще ѝ каже: „О, знаем коя си всъщност!“, а после ще я отведе при Деди.

Въображението ѝ беше безсилно да нарисува следващата картина. В ума ѝ кръжаха само силуети на наемни убийци.

След като се регистрира и взе пропуска си, тя се изкачи с асансьора на осемнайсетия етаж. Сърцето ѝ се свиваше и устните ѝ пресъхнаха от страх. Ами ако се натъкне на Деди? Ще я разпознае ли? Бяха ѝ забранили да пристъпва до семейство Дейнджърфийлд, а сега тя бе в леговището им.

„Какво, по дяволите, правя?“ — помисли си смаяно. През цялото време не беше подлагала плана си на никакво съмнение. Движеше я поривът да докаже на баща си, че е сгрешил, че дори да не му е дъщеря, заслужава да бъде Дейнджърфийлд, а не да я захвърлят като непотребна вещ. Дали обаче идеята ѝ нямаше да се окаже глупава и да ѝ струва повече, отколкото и без друго бе платила? Дали наистина си струваше?

„Да не си полудяла — скастри се Дейзи. Приглади полата си, тръсна глава и изправи рамене, когато вратата на асансьора се отвори. — Струва си, разбира се. Нищо не може да ме спре сега.“

— Здравей, Дарли. Радвам се да те видя отново. — Тя тръгна напред с протегнатата ръка и с усмивка.

„Той е в пълно неведение. Няма никаква представа.“

— О, госпожица Фрейзър!

Рос стана и заобиколи бюрото, за да поеме ръката ѝ. Изражението му не беше съвсем дружелюбно и официалното обръщение не прозвуча добре.

„Изтрезнял е и вероятно съжалява, че изобщо си е развързал езика пред мен“ — помисли си тя, когато седнаха. Рос се оттегли отново зад бюрото.

— С какво бих могъл да ти бъда полезен? — попита той с пресилена, почти снисходителна усмивка.

Дейзи му се усмихна.

— Дарли — подхвана бодро, — много е просто. Дойдох да ти кажа, че ще ме назначиш в централата на „Дейнджърфийлд“.

Усмивката не слезе от лицето му, но тонът му стана още по-хладен:

— Моля? Правилно ли чух?

— Ще ме назначиш за свой заместник. Обещавам ти, че няма да съжаляваш. Ще те измъкна от затруднението. После, в подходящия момент, ще излезеш в дълъг отпуск по болест и аз ще заема поста ти.

Тя си наля чаша вода от гарафата върху бюрото, отпи глътка и я остави на масата.

За миг директорът сякаш онемя. Засмя се, млъкна и се намръщи.

— Не разбирам... Защо, за бога, ще направя това? Нямам заместник. И не съм болен.

— Е, вече ще имаш. И мисля, че ще се почувстваш по-зле, когато ти кажа какво има в чантата ми.

— Струва ми се, че не си добре. Иди да си полегнеш някъде и по-късно ще поговорим. Много съм зает, както знаеш...

— Предполагам, Дарли. Налегнали са те доста проблеми. Искам да кажа... — Тя повдигна вежди. — Като например инвестицията за седемстотин и петдесет милиона лири, която изобщо не потръгва. Очевидно укриваш какви огромни загуби търпиш ежедневно заради рибаря, който спира проекта. Всъщност заемодателите ще си изискат кредитите, ако заподозрат, че проектът никога няма да се осъществи. И този крах може да съсипе цялата компания, нали?

Дарли беше пребледнял като платно.

— Какви ги говориш! — заекна.

— Мисля, че знаеш — отвърна спокойно Дейзи. Установи, че играта на котка и мишка ѝ харесва. — Проведох разследване и открих

две изключително любопитни следи, които си се постарал да прикриеш. Засега се справяш. Все още никой не е задал най-същественния въпрос, нали? Незнайно как си намерил средства да укриеш огромните загуби на отдела ти. Пет милиона са се появили от нищото. И си направил няколко забележителни покупки. Част от тях в рубли.

Дарли беше уплашен. Започна да заеква.

— Как... какво?

— Очевидно започваш да схващаш. Наистина знам какво си намислил.

Рос се втренчи мълчаливо в нея. Изглеждаше, сякаш отчаяно се мъчи да измисли обяснение, но не успява. После лицето му се разкриви от ярост.

— Не разбираш нищо! — процеди той. — Тук сме подложени на огромен натиск. Провалът е забранен. На мен и на всички ни. Отделът ми губеше много пари. Ужасих се, че заемодателите ще си изискат кредитите. Трябваше да взема мерки.

— Затова зае още, нали? Без разрешение.

Рос отпусна рамене и кимна бавно.

— Явно си разбрала всичко, бог знае как. Мислех, че съм си прикрил добре следите.

— Такива неща рано или късно излизат наяве — каза тихо Дейзи. Дожаля й за него. Мнозина биха прибегнали до подобни отчаяни методи, за да не си навлекат гнева на Деди. — Документите винаги оставят дири, стига да знаеш какво търсиш.

Рос оброни глава и простена:

— Знам, знам... Но се надявах дотогава да съм намерил изход, някакво разрешение.

— Но не си. А сега ми обясни какво представлява тази руска инвестиция.

Рос отклони поглед.

— Инвестиция в хотел. Съзрях прекрасна възможност да вляза в бизнеса с човек, който строи луксозен хотел в перспективен район.

— Но не си представил проекта пред борда на директорите?

Рос поклати глава.

— Защо?

Той не продума.

— Дарли, кажи ми! Ако чуя истината, ще обмисля други варианти. Ако ли не, ще се обърна към борда и не бих искала да съм на твое място, когато го направя.

— Но... — възрази с леден глас той, — нали точно това целиш? Да си на мое място?

— Ммм... — усмихна му се тя. — Имаш право. Но както вече споменах, искам ти да ме назначиш.

— Но... защо? — учуди се той. — Защо искаш да си тук?

— Искам да работя тук. Да започна веднага. Ти ми препречваш пътя, но аз ще оправя кашата, която си забъркал. Ще се пенсионираш с всички полагащи се придобивки. Хайде, Дарли. — Тя се приведе нетърпеливо напред. — Спомни си колко нощи си лежал буден и си се питал как ще се измъкнеш от тази каша! Аз ти предлагам съвършения изход. След няколко месеца ще бъдеш далеч от тук и няма да се налага да мислиш за нищо.

Рос се взира дълго в бюрото. Най-сетне я погледна и каза бавно:

— Добре, ще ти кажа, щом толкова настояваш. Може би ще измислим нещо.

Коко стоеше до басейна по червен бански и се взираше в тюркоазената вода. Небето се простираше синьо, докдето поглед стига. Отвъд градът блестеше, окъпан в слънчевите лъчи.

Спомни си, че кабинетът на Уил е с изглед към басейна. Запита се дали я вижда и дали изобщо гледа през прозореца. Смути се при тази мисъл. Как изглежда? Сексапилно? Може ли да се мери с приятелката му?

Присмя се мислено над себе си. „Половината от живота си съм танцувала по бикини пред непознати мъже! Защо, по дяволите, нервнича сега? Знам, че изглеждам добре. И на кого му пука какво мисли той?“

Изтегна се на един шезлонг и запоглъща блажено лъчите на лосанджелиското слънце.

Очевидно беше задрямала, защото когато отново отвори очи, някой стоеше до нея. Обърна глава и примигна.

— Ксандър?

Не беше го виждала, откакто откриха киното.

— Уил е — чу да ѝ отговаря точно когато очите ѝ се фокусираха и го забеляза да седи на съседния шезлонг, стиснал отворена бира. Усмихна ѝ се. — Поотпочина ли си?

— О, да, благодаря — изчерви се тя и си помисли, че сигурно е приличала на спящ идиот. — Тук е фантастично.

— Да. Знам. Късметлия съм — усмихна ѝ се отново той. — Е, Коко... — Гледаше я право в очите, сякаш меките ѝ гърди под червения бански и дългите ѝ крака изобщо не го интересуват. — Как се запозна с Ксандър?

— О... — Бяха подготвили легендата. — В Лондон. Запозна ни сестра му Алегра. Познаваш ли я?

Уил кимна.

— Веднага си допаднахме. Той е забавно момче. После се оказа, че и двамата ще пътуваме до Лос Анджелис, и тръгнахме заедно.

— Значи не сте...

— О, не! Не сме. Само приятели.

Тя му се усмихна, питайки се дали не излъчва несъзнателно желанието да е свободна за него.

— Разбирам...

— А твоята приятелка не е тук — добави тя?

— Меган. Да. Актриса е и в момента играе на нюйоркска сцена.

— Не се ли чувстваш самотен в тази голяма къща? — попита Коко.

— Самотен? Не! — поклати глава той. — Всъщност, когато дойдохте вчера, беше необичайно тихо. Иначе непрекъснато се отбиват приятели. Като вас. А тази вечер организирам парти. Ще пийнем, ще си изпечем пържоли и бургери, ще потанцуваме. — Той сви рамене. — Обичайното. Ще ти хареса.

— Да — отвърна Коко. — Звучи добре.

„Но — помисли си — ще хареса ли на теб?“ Имаше нещо недостъпно у Уил, сякаш е затворен някъде дълбоко в собственото си съзнание. Щеше ли да успее да го извади от черупката? Трудно ѝ беше да си представи, че ще се сблизат дотолкова, че да започне да споделя с нея съкровени мисли.

Той се изправи.

— Връщам се в кабинета за още час-два. После ще мога да се забавлявам с чиста съвест.

Коко се загледа в отражението си в огледалото. Носеше широки бели панталони с висока талия, бял потник с дълбоко деколте и ефирна щампована туника над него.

Изглеждаше добре безспорно. „Достатъчно добре?“. Е, това беше друг въпрос.

Ксандър ѝ каза, че според него Уил я харесва, но тя не беше толкова сигурна. Ами Меган, актрисата? Не се усмихна, когато говореше за нея. Може би ѝ се сърдеше, че е заминала за Ню Йорк и го е оставила сам.

Партито започна тихо и кротко. Заприиждаха гости с хипарски вид — повечето от света на компютърните игри и технологии и неколцина от театралния и филмовия бранш. Момчетата бяха по шорти и възкъси потници, момчетата — в размъкнати тениски и

джинси с провиснали дъна. Заотваряха бири, запалиха цигари, барбекюто започна да дими, бълвайки тонове пържоли и бургери.

Коко не се отдалечаваше от Ксандър, който очевидно умееше да води разговор с абсолютно непознати хора. С ъгълчето на окото винаги следеше Уил, чийто висок силует се забелязваше лесно. Заприказваше ли се прекалено дълго с друго момиче, ѝ се приискваше да се втурне и да ги прекъсне, но стигнеше ли точката на кипене, той се отдалечаваше и тя поемаше облекчено дъх.

„Вземи се в ръце!“ — нареди си яростно. Никога не беше реагирала така, но не можеше да се овладее.

Бирата си каза думата и гостите се поотпуснаха.

Алкохолът във вените ѝ успокои Коко и ѝ вдъхна увереност, че е неотразима. Един мъж край басейна се опита да флиртува с нея, но тя мислеше само за Уил. Колкото повече се разгорещаваше кръвта ѝ, толкова по-нетърпелива ставаше да го открие. Защура се наоколо и влезе напосоки в игралната зала, а после в къщата. Търсеше го, но не искаше да привлича внимание. Най-после го откри. Лежеше на канапето в дневната, притиснал телефона до ухото си. Изглеждаше ядосан.

— Честно казано, Меган, не знам. Не ми се слуша повече. Знаеш как е и вече ми писна от този разговор... Да. Добре. Ще се чуем утре.

Той остави телефона и Коко приближи, стиснала чашата с коктейл „Мохито“, който някой отвън ѝ беше забъркал. Ромът се съчетаваше приятно с бирата и ѝ вдъхваше кураж.

— Здравсти — каза тя. — Всичко наред ли е?

— Да. — Той въздъхна и се усмихна тъжно. — Всичко е наред.

— Проблеми с жените?

— Нещо такова...

Той стана, висок и обгърнат в ореола на това невероятно привличане, което я притегляше като желязо към магнит.

— Ще се върнем ли отвън? — попита той тихо.

Коко кимна и тръгна пред него, но се спъна и едва не падна. Залитна и той я хвана през кръста и я задържа, докато запази равновесие, и тя инстинктивно се притисна към него.

— Благодаря — промълви.

Погледна през рамо и погледът ѝ срещна очите на Уил с цвят на зеленина и мед. Гърбът ѝ докосваше гърдите му и устните му бяха

толкова близо, че ако се наклонеше напред, съвсем малко, можеше да го целуне.

— Няма за какво — отвърна той тихо.

Останаха неподвижни секунда по-дълго от необходимото. После Коко пусна ръката му и той се отдръпна.

— Обувките са опасни неща — пошегува се. — Навличат какви ли не неприятности.

Докато вървяха към терасата, тя с всички сили се опитваше да се овладее.

От хеликоптера Дейзи се взираше в безкрайната тайга под тях.

Перките на хеликоптера свистяха, а сянката му се носеше по върховете на боровете.

— Необятно е! — възкликна Дейзи.

Белият пейзаж със заскрежени, приведени дървета се простираше докдето поглед стига.

Гласът на Дарли долетя в слушалките:

— Сибир е толкова голям, че дори да беше отделна държава, пак щеше да е най-голямата страна в света.

Дейзи го стрелна с очи. Седеше до нея, облечен в непромокаемо черно сако.

— През цялото време ли ще ме засипваш с факти? Като ходещ пътеводител си.

— Мислех, че ще те заинтригувам — сви рамене той.

Тя отново се загледа в пейзажа. Да, положението наистина беше интересно, меко казано...

Дарли Рос беше влиятелен човек. След като се съгласи да назначи Дейзи за свой заместник, машината се задвижи бързо. Съобщи на Джон Монтгомъри, който се раздели с неохота с нея, но не можеше да промени положението. Договориха се Дейзи да продължи да управлява новата верига хотели от централата на „Дейнджърфийлд“, но да не участва в обновяването на другите придобивки на „Крейвън“. Уговориха се след шест месеца да преразгледат задълженията ѝ.

За две седмици Дейзи си нае апартамент и се премести от Бристол в Лондон. Когато навлезе в града, следвана от камиона, натоварен с вещите ѝ, я обзе невероятно усещане. След дългите години планиране най-после се завръщаше там, откъдето бе започнало всичко. Не можеше да повярва, че замисълът ѝ наистина се е осъществил.

И колкото и невероятно да звучеше, в ръцете си държеше оръжие, способно да унищожи цялата империя „Дейнджърфийлд“. С

няколко думи можеше да разобличи измамата, върху която се крепеше отделът, отговорен за хотелите. После банките щяха да изискат кредитите си и цялата старателно изградена структура щеше да рухне.

Представи си лицето на Деди, удоволствието, което щеше да изпита от отмъщението, когато той осъзнае, че отхвърленото и „убито“ от него момиче се е превърнало в Немезида и е унищожило най-безценното му притежание.

Тя обаче го ценеше не по-малко.

„Кой знае как ще постъпя в крайна сметка. Но моментът наближава“ — помисли си.

В деня, когато пристигна в централата на „Дейнджърфийлд“, ѝ дадоха личен пропуск и указания как се борава с всички системи в голямата сграда. Пуснаха ѝ и кратък, сладкогласно озвучен филм как е създадена „Дейнджърфийлд Груп“, как се е развивала и процъфтявала и каква привилегия е да бъде част от международния екип на компанията.

Дейзи беше влязла до такава степен в ролята на Дафни Фрейзър, че когато баща ѝ внезапно се появи на екрана, частица от нея се запита кой, по дяволите, е този дебел мъж с боядисана коса. Той се усмихна на камерата и каза: „Радвам се, че се присъединявате към екипа ни. Ние ценим всеки негов член. Помнете, че сте част от семейството на «Дейнджърфийлд».“

Напуши я смях. Значи отново беше Дейнджърфийлд! Хмм. Усещаше, че няма да е толкова лесно.

Отначало се страхуваше ужасно да не срещне баща си, идваше на работа рано и си тръгваше дълго след края на работния ден. След няколко дни обаче осъзна, че вероятността пътищата им да се пресекат, е нищожна. Той се качваше направо в офиса на последния етаж със специалния асансьор и се срещаше само с най-висшестоящите директори, които докладваха в личния му кабинет. Въпреки това мисълта, че той се намира само няколко етажа над нея, без да подозира за присъствието ѝ, я изпълваше с тревога. Тя стоеше в кабинета си и опознаваше дебрите на компания „Дейнджърфийлд“ — миниатюрна и невидима къртица, бавно, но сигурно проправяща си път към сърцевината ѝ. Скоро се убеди в едно.

Всички служители на Деди го мразеха и се страхуваха от него.

В края на първата седмица Дарли я заведе в малък бар в глуха уличка, далеч от обичайните свърталища на служителите в „Дейнджърфийлд“.

Там ѝ обясни какво всъщност представлява руската му инвестиция.

— Запознах се с бизнесмен на име Сергей Анатошки. Има интереси в хотелиерския бранш и настояваше „Дейнджърфийлд“ да инвестира в новото му начинание — свръх луксозни хотели в Москва, Санкт Петербург и Киев. Идеята ми се стори отлична...

— И реши да инвестираш? — настоя Дейзи. — Защо не представи проекта на борда?

— Хмм... — Дарли я погледна смутено. — В крайна сметка не инвестирах в хотелите му.

— О? — Тя го изгледа изпод вежди.

— Той е много убедителен. Много. Разказа ми за фантастична нова възможност за бизнес. Наскоро наследил малък парцел в Сибир и се оказало, че под земята се крият няколко милиона тона висококачествена желязна руда. Повечето мини за добив на желязо в Русия са собственост на руски стоманодобивни компании. Рядко се намират независими предприемачи.

— Желязна руда — намръщи се Дейзи. — Опасявам се, че този бранш ми е непознат.

— Желязната руда се използва за производство на коли, мобилни телефони, компютри... За почти всичко, от което се нуждае съвременният живот. Китайците дебнат всяка възможност в бранша и сключват охотно сделки за изключителни права над стоманодобива. Анатошки ми каза, че мината ще донесе цяло състояние, но му трябват допълнителни средства да я извади от земята. Обясни ми, че една финансова инжекция сега ще се удвои или утрои за нула време.

Дейзи започна да разбира как се подреждат парченцата от мозайката.

— Значи си заел пари без разрешение да инвестираш...

— Да — отвърна мрачно той. — Да компенсирам загубите, да изплатя кредитите и дори да остане нещо.

— Божичко! За такава огромна сума затворническата килия ти е в кърпа вързана! Как успя да прикриеш заема в счетоводните документи на компанията?

Той махна нетърпеливо с ръка.

— О, не е трудно. Стига да си вещ финансист. Не завинаги, разбира се, но за кратки срокове е възможно. На Анатолиски му трябваше помощ бързо, защото беше използвал всичките си спестявания да изкупи дела на брат си, преди информацията за залезите да излезе наяве.

— Защо не са инвестирали китайците, щом желязото ги блазни толкова?

— Пожелали са, но при известни условия. Настояли са за съсобственост, което не устройва Сергей. Аз бях единственият с пари в брой, който не държи да участва пълноправно в компанията. Искането само да си възвърна инвестицията и да я удвоя в най-кратки срокове. Затова си стиснахме ръцете.

Дейзи го изгледа втренчено. Планът му вече й се беше изяснил. Беше хитър, несъмнено. Нов заем срещу бърза възвръщаемост, за да запълни пробойната. Или извънредно глупав, ако не проработи.

— Познаваш стария Дейнджърфийлд, нали? — попита я неочаквано Дарли.

Тя поклати глава.

— Проклето копеле! Наследил е цялото си състояние, а се държи като гениален бизнесмен. Но не е. В компанията цари хаос и ако носи печалби, то е по-скоро случайно или благодарение на факта, че в нея работят блестящи умове. Дейнджърфийлд е тиранин. Изтръгва резултати, всявайки страх. Готов е да унищожи всекиго при най-нищожен повод. Плаща добре. Предлага добри допълнителни поощрения. Компанията те поглъща, предлагайки ти заеми, помощ за училищните такси и много други апетитни придобивки. Но после ставаш роб, вещ, без право да изразяваш собствено мнение. — Той погледна унило Дейзи. — Ще се радвам да се махна. А ти си смела жена, щом искаш да останеш.

Тя примигна. Беше й странно да чуе такива думи за баща си. Всички мразеха мъжа, когото обожаваше като дете и смяташе, че никога не греши. Сега, разбира се, тя също знаеше истината.

— Няма ли начин да бъде отстранен? — попита бавно. — Не може ли някой да го измести?

Дарли поклати глава.

— Възможно е да се пенсионира. Бордът има право да го отстрани, но само на книга. Ако извадим късмет, може да умре — всички залагаме на това. Може би синът му Уил ще го замести. Той е преуспял бизнесмен в САЩ. Едва ли ще е по-лош от баща си.

Дейзи осъзна, че е прехапала устни. Хората искаха баща ѝ да умре! Каква ужасна присъда!

— Проблемът е, че планът ми не потръгна, както се надявах — продължи недоволно той. — Мината все още не е готова да произвежда желязо. Анатолски ме убеждава, че е на една крачка от добива, но явно не е така. Всъщност следващата седмица сам ще отида да проверя какво става.

Дейзи замълча, обмисляйки думите му.

— В такъв случай — каза най-сетне — ще дойда с теб. И аз искам да видя мината. Трябва да разберем истината, преди да вземем решение.

— Ще дойдеш с мен? — учуди се Дарли.

— Разбира се — отвърна хладно тя. — Няма друг начин да ти помогна. Погрижи се да го уредиш още утре.

Сега, докато малкият хеликоптер я отнасяше неумолимо на север към сибирската мина, където ги очакваше Сергей Анатолски, Дейзи се колебаеше какво решение да вземе. Планът на Дарли ѝ се струваше необмислен и ако разберяха, щяха да ги уволнят. След такова публично унижение щеше да е доволна, ако успее да се върне като камериерка в „Ескалибур“. Опита се да прогони тези мисли. Беше хазартна идея, но проработеше ли, щеше да е съвършеният начин да довърши всичко, което беше замислила и към което се стремеше.

58.

Коко се събуди късно сутринта и излезе навън. Партито беше продължило до късно през нощта, но Уил се беше оттеглил рано. След това тя вече нямаше желание да се забавлява и също се прибра. Около басейна отново беше чисто; нямаше и следа от увеселението. Влезе в кухнята, където Мария й помаха да излезе пак, защото ще й сервира закуската на открито. След малко се появи с поднос с кутия с овесени ядки, кисело мляко, плодове, кафе, сок и кошничка топли кроасани. Коко се настани до една от масите край басейна и когато жената се върна с мляко, масло и мед, я попита къде е Уил.

— Днес отиде на работа — отговори Мария. — В града. Понякога се връща много късно. Не ме предупреждава.

„Как, за бога, ще науча нещо? — помисли си Коко. — Дори не го виждам. Или е затворен в кабинета си в къщата, или е на работа.“ Съзнаваше, че ще й трябва време. Възможно ли беше да останат тук с Ксандър, докато изпълни задачата си, без да събудят подозрение?

Точно по обяд Ксандър излезе от стаята си с преbledняло лице и болнав вид. Беше се напил до козирката със симпатично момиче от Долината и смяташе да се възползва от случая, но то си тръгнало призори, оставяйки го с неколцина застояли се гости.

— Краката не те държат, а? — подразни го Коко и му наля чаша студена вода, която той набързо изпи.

— Да. — Сви рамене. — Някой ден ще свия гнездо, но още съм млад. Много забавления ме очакват, преди да стана разумен и скупен.

— Мислиш, че някоя ще е толкова луда да се омъжи за теб?

— Ще те изненадам. — Ксандър се облегна нехайно назад. — Всъщност една приятелка на сестра ми, много е сладка, е влюбена до ушите в мен.

— Не ми казвай, че си я използвал и си я зарязал?

— Ммм... — проточи смутено той.

— Ксандър! Кажи ми, че не си!

— Само веднъж. Беше много романтично, ако искаш да знаеш. Двамата правихме любов под звездите в овощна градина... Не съм

подходящ за нея, но ако се вразумя някой ден, няма да е толкова зле да се върна при Имоджин.

— О, каква късметлийка е тази Имоджин! — възкликна саркастично Коко. — Отношението ти към нея е толкова кавалерско!

Той взе една салфетка, смачка я на топка и я замери с нея.

— Млъкни! Искях да кажа, че ако се уравни, може би ще се влюбим както трябва!

Коко замълча. „Да се влюбим...“ След Джамал смяташе, че никога вече няма да се влюби. Тя се укори мислено: „Да си падаш по някого не означава да си влюбен.“ Но не успя да пропъди копнежа, който я обзе.

След обяд Ксандър поиска да отидат в града и да разгледат забележителностите. Уил им беше предоставил едната от колите си и Ксандър я убеди да го придружи до Винъс Бийч. Не ѝ допадна особено. Някои сигурно харесваха карнавалната атмосфера и причудливите персонажи по улиците, но не и тя. От друга страна, спътникът ѝ, очевидно остана очарован от кънкьорите, евтините модели в оскъдни бикини, кокаиновите кралици и жените, превърнали се в грозотии след десетките пластични операции.

— Да отидем другаде — помоли Коко, но Ксандър не я послуша, докато не седна да изпуши един джойнт.

— Първокласна стока! — възкликна, когато се отдалечиха.

Коко забеляза колко побледняла е кожата около устните му и го попита:

— Добре ли си? Ще може ли да шофираш?

— Разбира се — отговори той, но тя не беше спокойна.

Откриха клуб и се настаняха на високите столчета на бара. Ксандър пресуши набързо една бира. Коко го наблюдаваше притеснено.

— Не бива да пиеш, когато шофираш.

— Ще оставим колата тук. Или ти ще караш.

— Не мога. Нямам шофьорска книжка.

Беше му сърдита, че е толкова безотговорен. Поръча си диетична кола и заотпива бавно, мъчейки се да намери разрешение. Хрумна ѝ единствено да го поразходи, докато организъмът му обработи бирите и марихуаната или каквото там беше пушил. Точно когато понечи да сподели идеята си, той простена.

— Добре ли си? — попита тя и го улови за рамото.

— Аз... — Ксандър си пое хрипливо дъх. — Не съм много добре.

Той се свлече от стола и се строполи тежко на пода.

— Ксандър! — извика тя, коленичи до него и го раздруса. Стори й се много студен.

— Какво става? — попита барманът и надникна над плота. — Да извикам ли линейка?

— Не, не — каза припряно Коко. — Не се обаждайте. От силното слънце е. Англичанин е. Не е свикнал. — Тя разтърси отново Ксандър и той простена. — Събуди се, събуди се!

Той отвори за миг очи, после ги затвори отново, сякаш пак изгуби съзнание.

— Мадам, вдигнете го от пода или ще извикам линейка и полиция — каза барманът.

— Добре, добре.

Тя успя да изправи Ксандър до седнало положение и да го подпре на бара. Бръкна в джоба на самото му и извади мобилния му телефон. Прегледа телефонния указател, откри номера на Уил и натисна „набери“.

— Приятелю! — обади се тутакси Уил. — Какво става?

— Коко е. На Ксандър му прилоша в един бар, ще ми помогнеш ли?

— Къде сте?

— Не знам. Някъде край Винъс Бийч.

— Разбери как се казва заведението и ми напиши съобщение. Тръгвам веднага.

— Благодаря много — въздъхна облекчено тя, но той вече беше затворил. Попита бармана за адреса, изпрати го на Уил и двацет минути по-късно той беше при тях. Ксандър се беше свестил и хленчеше колко го болят главата и коремът.

— Здравсти, палавнико — каза Уил и хвана здраво Ксандър под мишниците. Усмихна се на Коко. — Хайде! Ще те приберем вкъщи.

Черното му порше беше паркирано пред бара и той натика Ксандър на тясната задна седалка. Седна зад волана, а Коко се настани до него. Той я погледна мило.

— Постъпи правилно. Не бях сигурен дали знаеш за склонността на Ксандър да се забърква в неприятности, но вече разбра.

— Винаги ли е бил такъв?

— Такъв? Това е нищо. Да го беше видяла в университета! Притежава една самоунищожителна сила.

Когато пристигнаха в Бевърли Хилс, двамата успяха някак да издърпат Ксандър от колата и да го доведат до къщата на Уил.

— Мислиш ли, че ще се оправи? — попита разтревожено Коко.

— Разбира се. Просто е изпушил някакъв по-силен бурен, с който не е свикнал, и трябва да поспи.

— Ще повръща ли?

— Щом досега не го е направил, мисля, че няма. — Погледна я.

— А ти? Гладна ли си?

— Аз... Да, гладна съм.

Коко осъзна, че отдавна е превалило пладне.

— Да хапнем тогава. Днес Мария отсъства. Аз не умея да готвя. Да излезем ли някъде?

— Не искам да оставям Ксандър сам — каза тя колебливо, въпреки че мисълта да излязат я изкушаваше повече, отколкото се осмеляваше да си признае.

Той ѝ се усмихна.

— Имаш право. Ще поръчаме за вкъщи. Харесваш ли китайско? Или тайландско?

След час двамата седяха на пода в луксозната дневна на Уил, заобиколени от кутии, и ядяха най-апетитната тайландска храна, която Коко беше вкусвала. Преглъщаха лакомо и отпиваха жадно от бутилките бира, а Уил ѝ разказваше забавни истории от студентските години на Ксандър.

— Близки приятели ли бяхте? — попита момичето.

— С Ксандър? — Той поклати глава. — Не точно. Посещавахме едни и същи клубове, имахме общи приятели, но аз не бях в неговата тайфа. Искях да преуспея, а това изисква труд. Неговите приятели не се престараваха. Повечето бяха богати наследници и не им се налагаше да мислят за работа.

— А ти нямаш наследство? — попита невинно тя.

— Е, татко имаше пари, вярно. Но аз не ги исках. Искях да му покажа, че мога и сам да се справя. — Той сви рамене. — И успях.

— Справил си се отлично — каза искрено Коко.

— Ммм... Още доста път ми предстои. Няма да спра, докато не покажа на стареца докъде мога да стигна без него.

— Не се ли разбирате?

Коко се надяваше, че въпросът е прозвучал нехайно, сякаш отговорът не я интересува особено.

— Не — отвърна троснато Уил. След кратко мълчание добави: — А твоят баща? Разбираш ли се с него?

— О... — Тя се изненада. Не очакваше да ѝ зададе такъв въпрос и нямаше готов отговор. — Да... разбираме се.

— Това е добре. Какво работи той?

— Нищо особено... Той е... — Опита се да си спомни какво работеха родителите на съучениците ѝ — строител, таксиметров шофьор, общински работник. Нито една от тези професии не беше подходяща. Вече не. — Той е финансов брокер.

— О, ясно — кимна Уил. — Да погледаме ли телевизия?

— Разбира се — съгласи се Коко.

Почувства се разочарована. Трябваше да се научи да задава по-настойчиво въпроси и да не се оставя да я отклоняват от темата.

Телефонът иззвъня.

— Чакай — каза той. — Ще вдигна.

— Добре.

Коко започна да събира празните кутии. Беше изгубила апетит.

— Да? — изрече Уил в слушалката. — Не очаквах да се обадиш. — Помълча известно време и когато отново заговори, беше ядосан: — Това е... това е отвратително, по дяволите! Колко ниско е паднал този човек! — Възцари се мълчание. След това Уил отсече: — Не. Виж... Ще говоря със Сара и ще ти се обадя утре. Дочуване!

Остави слушалката и застина за миг с отпуснати рамене.

Коко стана и тръгна към него.

— Добре ли си? — попита тихо. Дали не ѝ се разкриваше случай да разбере нещо. — Мога ли да ти помогна?

Той се обърна и тя видя сълзи в очите му.

— Уил! — възкликна загрижено, втурна се към него и стисна ръката му. — Какво има?

— Съобщиха ми... съобщиха ми лоша новина — отвърна той с дрезгав и приглушен глас. — Сестра ми е починала. Нещастен

инцидент. Въпросът е, че проклетият ми баща — дори не си е направил труда да ни съобщи! — Притисна с пръсти очите си и пое дълбоко дъх. — Горката, горката Дейзи. Беше на дваисет и шест!

Коко го изгледа смаяно, опитвайки се да проумее думите му. Никой не ѝ беше споменавал за друга сестра на име Дейзи.

— Не знаех... — изплъзна се неволно от устните ѝ. — Не ми казаха.

— Какво? — Уил свали ръцете от очите си. — Кой не ти е казал? Тя се съвзе бързо.

— Баща ти не ти е казал нищо? Странно е...

Той поклати глава.

— Не сме разговаряли от години. Но да не спомене нищичко! Дейзи ми беше полусестра и не съм я виждал отдавна, но... сестра ми Сара прочела във вестника. Представителят ми в Лондон се опитал да научи повече. Каза, че баща ми отказал да му съобщи подробности за смъртта ѝ. Искях да се свържа с нея малко преди инцидента, но и тогава не ми съдействаха. — Той се втренчи в нея; в очите му се четяха болка и мъка. — Що за зло същество би постъпило така, Коко? Да не ни съобщи, че сестра ни е загинала! Дори не ни е поканил на погребението.

— Не знам — отвърна искрено тя. Беше напълно объркана от смъртта на сестрата, за която не беше чувала нищичко. Какво целеше Маргарет? Защо беше запазила в тайна съществуването на сестрата? Прогони тези мисли и се съсредоточи върху болката, която Уил очевидно изпитваше. — Много съжалявам. Сигурно си шокиран.

Лицето му се разкриви.

— Искан ми се да се обадя на този нещастник и да му кажа какво мисля за него!

— Недей. Ще съжаляваш. Няма да промениш нищо и после ще се разкайваш. — Тя се приближи до него и го прегърна. — Много съжалявам Уил. Ужасно е...

Усети как се отпуска в ръцете ѝ. Досегът на божественото му тяло беше неповторим. Тя затвори очи и вдъхна дълбоко. Точно както предполагаше, кожата му ухаеше прекрасно — на свеж морски бриз, примесен с нещо сладко и топло. Раменете му се разтърсиха. Той се предаде на чувствата за миг и после застина, дишайки дълбоко. Тя се наслаждаваше на усещането, че той е толкова близо, и мечтаеше

прегръдката да продължава вечно. Изведнъж осъзна, че устните му докосват врата ѝ. Кожата ѝ пламна и изтръпна. После той отмести глава и устните му се плъзнаха леко по врата ѝ. Коко инстинктивно вдигна лице и след миг те се целунаха. Зави ѝ се свят, когато устните ѝ докоснаха неговите; почувства се, сякаш полита във въздуха, въпреки че не беше помръднала. После слезе отново на земята и сетивата ѝ се съсредоточиха върху слетите им устни. Целувката беше поглъщаща, опияняваща и вълшебна.

Той я прегърна и притисна силното си тяло към нейното. Тя си помисли, че би дала всичко, за да запази опияняващата му близост.

Не разбра колко време измина, но най-сетне той се отдръпна и я погледна.

— Аз... не очаквах това — промълви смаяно.

— Аз също — усмихна му се тя.

— Не... не знам какво да кажа.

Той затвори очи.

— Искам само... да бъда с теб — изрече тя и докосна бавно лицето му.

— И аз — отвърна замечтано той. — Има нещо у теб, Коко... Усетих го още щом те видях. Има нещо между нас, нали?

— И аз го усещам — прошепна развълнувано тя. — Приближава ли до теб, сякаш ме залива огромна вълна. Безумно е...

Те се засмяха.

— Да, точно така. Неустойимо е. — Той я целуна отново по врата и тя изтръпна. — Божичко. Ухаеш невероятно.

— Но... приятелката ти...

Уил вдигна глава и я погледна.

— Мисля, че сме приключили. Беше се случило още преди да се появиш.

Точно това искаше да чуе.

— Тогава какво чакаме? — прошепна тя.

Устните ѝ потърсиха отново неговите, жадни да се потопят в невероятните дълбини на целувката му.

Прегърнати, двамата се отпуснаха върху канапето, потънали един в друг и във възхитително слетите си устни.

Коко се събуди по-късно и усети, че Уил я носи. Сгуши се до гърдите му и въздъхна тихо, все още сънena. Той стигна до къщата ѝ и отвори вратата с крак. След безкрайната целувка двамата бяха заспали върху широкото бяло канапе в дневната. Бяха спрели дотам — плахите ѝ опити да отиде по-далеч срещнаха нежна, но твърда съпротива. Той искаше само целувки и прегръдки, а целувките и прегръдките му бяха непоносимо изкусителни; тялото ѝ изгаряше от желание, но и от възшебен трепет. Чувството, че той не желае повече, а само да е близо до нея, я изпълваше с щастие. Сега той я остави нежно върху леглото, свали ѝ обувките и я зави с юргана от гъши пух.

— Лека нощ, Коко — каза тихо и я целуна по бузата.

— Не си отивай — прошепна тя.

— Утре сутринта ще се видим отново. Сега поспи.

Тя заспа, изпълнена с щастие, каквото не беше изпитвала от години.

Беше много студено. Въздухът удари Дейзи като ледена стена, когато слезе от хеликоптера. Носеше дебело зимно яке, кожена шапка и ръкавици и тежки импрегнирани ботуши, но въпреки това ѝ беше студено.

Край площадката за кацане ги чакаше мъж. Навярно Сергей Анатошки. Помаха им, когато приближиха, и дойде да ги посрещне. Лицето му беше обветрено, сякаш прекарва много часове на открито, и с волеви черти. Можеше да е на всяка възраст между трийсет и четирийсет и пет, но Дейзи прецени, че по-скоро приближава четирийсетте.

— Рос, приятелю! — извика той. — Радвам се да те видя! Добре дошъл, добре дошъл!

Говореше със силен акцент и американско произношение.

— Това е колежката ми Дафни Фрейзър — обясни Дарли, докато се ръкуваше с руснака.

— Чудесно! — Сергей се здрависа енергично с нея и се усмихна широко, разкривайки ред снежнобели зъби. — Добре дошли! Всеки приятел на Рос е и мой приятел. Хайде. Да влезем вътре.

Поведе ги към близката хижа. Дейзи въздъхна облекчено, усетила топлината, но трепери още известно време, докато тялото ѝ се отпусне. Сергей им предложи черен чай и заобяснява защо мината е толкова сполучлива инвестиция. Малцина дръзвали да правят проучвания за полезни изкопаеми в тази част на Източен Сибир, защото смятали, че тайгата е бедна на минерални ресурси. Смятало се, че добрите находища вече са разработени. Напоследък обаче на юг и по-близо до китайската граница открили неподозирани богати залежи — мини с милиони тонове желязна руда. Стотици години щели да ги извличат от земните недра, но мините гарантирали благоденствие на местните жители и на китайците, които не закъснели да се спазарят за ресурсите.

— Казвам ви, приятели, че те ще платят и на нас много добри пари! — обяви възторжено Сергей. — „Корсилков“ ще се пръснат от

яд.

— Корсилков? — попита любопитно Дейзи.

Очите на Сергей притъмняха.

— Компанията, която се опитва да саботира мината и всичките ни усилия. Искат да запазят китайския бизнес само за себе си.

— Но няма да успеят, нали? — притесни се тя. — Искам да кажа... Вие сте открили висококачествена желязна руда! Трябва да сключим сделка с китайците!

— Рудата е добра, разбира се — изсумтя Сергей. — И има достатъчно възможности за всички, но те се страхуват, че достъпът до моите залежи ще намали тяхната цена. Брат ми работи за тях. Разгневен е, че изкупих дела му, преди да открием желязната руда, и ме убеждава да продам акции на неговата компания, която несъмнено ще го възнагради щедро. Но аз няма да продавам, разбира се. — Той се усмихна широко на Дарли. — Не е необходимо, след като имам теб?

Дарли явно се посмути.

— А сега да отидем да разгледаме мината. Ще ви закарам лично с ленд роувъра си.

На Дейзи не ѝ се искаше да напуска топлата хижа, но бързо изпиха чая и трябваше да вървят.

— Вече съжалявам — прошепна тя на Дарли, докато си слагаха шапките и ръкавиците, за да стигнат до ленд роувъра.

Сергей им държеше вратите на джипа отворени, докато се настанят — Дейзи седна отзад, а Дарли отпред. Отоплението се включи на пълна мощност, когато потеглиха по черния път, виещ се край боровата гора. Автомобилът подскачаше по пътя и Дейзи едва се задържаше на седалката.

Пътуваха дълго и най-накрая стигнаха целта — необятна равнина, където пет булдозера разчистваха земята. Около тях строителите издигаха огради и хижи. Край просторната поляна бяха паркирани камиони и други джипове.

— Пристигнахме! — усмихна се Сергей и изключи двигателя. — Ето я моята рожба. Елате да ви я представя.

Дейзи се подготви за срещата със студения въздух отвън и изскочи от колата, напъхала ръце в джобовете.

— Насам — посочи руснакът. Очевидно изгаряше от нетърпение да се похвали. Спряха до новопостроената ограда и погледнаха

каменистата, разкопана земя. — Това е парцелът! — каза гордо Сергей. — Пълен със съкровища.

— Кога очакваш да започнеш да продаваш? — попита Дейзи.

Острият вятър пронизваше кожата ѝ като невидими иглички.

— О, след месеци! — отвърна Сергей. — Трябва да построим преработвателните заводи. Точно затова искам да поговорим.

Дейзи изгледа стъписано Дарли. Месеци? Но дебелият качулка, поръбена с кожа, криеше лицето му.

— Да влезем вътре — предложи Сергей.

Заобиколиха парцела и той ги въведе в голяма постройка с ламаринен покрив. Лъхна ги блажена топлина. Свалиха си шапките, палтата и ръкавиците, докато Сергей изстрелваше нареждания на руски към един от хората си.

— Ще ни донесе обяд — обясни и ги поведе към маса и столове, подредени пред голяма печка. — Столовата е в съседното помещение. Там сервират топла храна на работниците. Живеят на километри оттук в най-близкото село. И вие ще отседнете там. — Той се усмихна на Дейзи: — Бих ви настанил в хотел, но... няма хотел. Не очаквам тук да заприихдат туристи и не си струва да се строи. Ще гостувате в моята дача — ваканционна вила, нищо особено. Не възразявате, надявам се?

Дарли изглеждаше сериозен и замислен. Мълчеше, докато не им поднесе чаши препълнени с чинии, от които се вдигаше пара.

— Сергей — поде предпазливо Дарли, — казваш, че ще минат месеци, докато започнеш да преработваш рудата?

Руснакът кимна.

— Защо?

— Сам виждаш! — отговори Сергей, сочейки строителната площадка отвъд прозореца. — Цеховете не са готови. Инсталациите са много скъпи. Техниката трябва да е много модерна, за да извличаме всеки милиграм желязо.

— И... имаш ли пари да продължиш? — попита спокойно Дарли.

Сергей се намръщи и гребна с лъжица от чинията си. Преглътна и отвърна:

— Започнахме да разработваме мината с парите, които инвестира в нея. Но ще ни трябват още, за да довършим проекта.

— Колко?

Дейзи се приведе напред, нетърпелива да чуе отговора.

— Милиони, предполагам — отвърна безгрижно Сергей.

— Милиони? — възкликна ужасено Дарли. — Откъде ще намериш милиони?

— От теб, разбира се.

Изражението му подсказваше, че според него това е най-естественото нещо на света.

Стомахът на Дейзи се сви. Очакванията ѝ не се оправдаваха. Дарли ѝ беше внушил, че мината е готова да започне да произвежда желязо. Не бе споменал нито дума, че от закупуването на необходимото оборудване ги делят месеци и милиони лири.

— Как, за бога, си представяш да намерим милиони? — заекна Дарли.

— Хайде, хайде... — каза Сергей със заплашително тих глас. — Не съм глупак. Ти работиш в могъща компания. Имате милиарди. Разучих внимателно активите на „Дейнджърфийлд“, преди да допусна да инвестираш.

— Купих акции като частно лице! — извика Дарли паникьосано. Дейзи го наблюдаваше със свито сърце.

— Не мисля — отвърна хладно Сергей. — Ти не разполагаш с капитали. Проверих и теб, разбира се. Беше кристално ясно, че купуваш с парите на компанията. А тук... — погледна Дейзи — присъства и друг директор от компанията. Мисля, че сигналите са очевидни. Бизнесът ти е решил да спечели бързи пари от моя. Добре. Но няма да стане, ако не ми преведеш нов транш.

Възцари се дълго мълчание. Дейзи остави внимателно лъжицата си до чинията. Беше изгубила апетит.

— Колко? — попита тихо.

Сергей насочи към нея твърдите си като кремък сини очи и сви рамене.

— Двайсет и пет или трийсет.

— Милиона?

— Разбира се. Да не би да помисли, че говоря за двайсет и пет долара?

Той се разсмя гръмогласно.

Дейзи усети заплахата в острия му тон. Видя как вратата на стаята се отваря и тъмнокоса глава надзърта за миг и се оттегля.

— Добре. Добре — каза тя и вдигна примирително длан. — Дай ни възможност да представим идеята пред борда. Нямахме представа, че се нуждаеш от толкова сериозна допълнителна инвестиция. Но както казваш, ние сме голяма компания. Инвестицията няма да ни затрудни, ако решим, че си струва. Защо не ни запознаеш още веднъж с проекта? Този път подробно.

За пръв път в живота си Коко беше щастлива.

Мислеше, че е била щастлива с Джамал, но сега разбираше, че тогава е изпитвала само бледа сянка на чувството, окрилило я сега. Спомнеше ли си за момичето, обикаляло квартала под ръка с главатаря на наркобанда, не усещаше предишния копнеж да се върне отново там. По-скоро съжаляваше предишното си аз.

— Какво, по дяволите, си направила с Уил? — попита я смаяно Ксандър. — Той е работохолик, а не съм го виждал да влиза в кабинета си дни наред.

Коко се усмихна и сви рамене. С Уил бяха погълнати един от друг. Не оставаше време за работа и за каквото и да било, освен за споделеното желание да са заедно.

Тя се беше преместила в голямата къща при Уил след вечерта, когато се целунаха за пръв път. Следващият ден беше странен — събуди се, питайки се дали не е сънувала предишната нощ. Излезе да закуси на терасата. Чувстваше се неловко, но Уил дойде при нея, усмихна ѝ се с неустоимата си усмивка и я целуна. Тогава тя разбра, че всичко е както трябва. Загърби сивия, еднообразен свят и прекрачи в нов, изпълнен с бодрост и чувствена наслада. Тялото ѝ пламваше от желание само при вида на силните му ръце, стиснали чашата с кафе; горещ копнеж свиваше сърцето ѝ, когато погледнеше стройните му бедра или усетеше докосването на глезена му под масата. Не откъсваше очи от устните му, питайки се колко ли ще чака, преди да ги докосне отново.

И дума не можеше да става да отложат втората нощ. Към края на привидно спокойния ден, през който лежаха край басейна, и двамата бяха врящи гърнета от неудържимо желание.

Ксандър долови искрите — невъзможно беше да не ги усети — и очите му се стрелкаха ту към единия, ту към другия, следейки зорко как върховете на пръстите на ръцете и краката им използват всеки повод да се докоснат. След вечеря той им съобщи с многозначителна усмивка, че ги оставя насаме. Искал да си легне рано. Намигна

съзаклятнически на Коко и се скри в къщата за гости. След миг влюбените се прегръщаха, жадни да утолят страстта, разпалвала се през деня.

Уил я заведе в просторната си спалня. Бели щори закриваха стъклената стена, криейки ги от градината горе. Широкото му, ниско и дълго легло в японски стил ги очакваше, подканващо като девствен сняг. Без да губят секунда, те се отпуснаха върху него. Не искаха да се разделят, дори за да се съблекат. Уил смъкна тениската си през главата, а Коко заразкопчава роклята си с треперещи пръсти. Когато останаха по бельо, темпото се промени — започнаха да се наслаждават на усещането на твърдата му плът, притисната към нейната мека и податлива кожа.

— О, Коко... — прошепна той и прокара длан по кадифените ѝ гърди. — Божичко... колко си красива.

Тя наистина се чувстваше красива. Усещаше, че Уил ще ѝ се любовува — от върховете на пръстите, до миниатюрния овал на ухото ѝ, от твърдите, розови зърна на гърдите ѝ до стройните ѝ хълбоци.

Когато вече не можеха да чакат, свалиха и последните ефирни бариери помежду си. Той проникна в нея и Коко пое дълбоко дъх — беше огромен, възбуден до краен предел. Най-сетне не ги делеше нищо. Прелестното усещане я заля като вълна, от очите ѝ бликнаха сълзи, макар че изпитваше неземно удоволствие.

Нямаха насита. Той достигаше сякаш самата сърцевина на съществото ѝ, но тя го искаше още повече, още по-дълбоко. Накара го да легне по гръб и го възседна, за да го усеща колкото се може по-навътре. Изви се назад, прокарайки леко пръсти по бедрата му и по меката плът под пениса му.

Когато стигна предела, той я обърна по гръб и проникна в нея, този път по-бързо и по-силно, завладян от непреодолимо желание. Тя хапеше раменете и врата му и галеше ръцете му. Насладата беше непоносима, слабините ѝ излъчваха нетърпима горещина. Отложеше ли още малко края, щеше да полудее. После я понесе величествена стихия, завъртя я и я запрати в бездните на екстаза.

Когато отвори очи, имаше чувството, че е изпаднала в несвяст и отново идва в съзнание. Уил беше все още в нея. Те впиха очи един в друг и се засмяха тихо. Нямаше нужда от никакви думи.

Докато нощта отминаваше, те лежаха будни и разговаряха, а призори Уил вдигна щорите и слънчевите лъчи окъпаха леглото в злато. Той продължи да ѝ разказва за детството си и за бурните си отношения с грубия си, тираничен баща. Виждайки цялата история през очите на момченцето от филма, тя започна да я разбира от друг ъгъл. Това момче не беше егоистичният, неблагодарен син, който Маргарет ѝ беше описала. То търсеше обич и съчувствие и се беше почувствало жестоко наранено, когато баща му се бе развел с майка му и бе довел друга жена, без дори да го обсъди с децата си. И после, когато новото бебе се беше родило...

— Беше ми толкова трудно — каза тихо Уил, преплел пръсти с нейните. — Той я обожаваше, както никога не бе обичал нас. Щом се роди, ние сякаш не бяхме от значение. Мразех я заради това... или поне се опитвах да я мразя. Отнасях се лошо с Дейзи, но не беше виновна тя. Тя не би могла да забрани на Деди да я глези и всъщност беше сладко момиченце. Той ѝ възлагаше огромни надежди. Сигурно е рухнал, когато я е загубил. Беше готов да влезе в огъня заради нея. Сега се чувствам ужасно, че се отнасях така към Дейзи. Истината е, че я потърсих точно преди да умре. Наех детективи да я намерят. Носеха се слухове, че пътешества, но в Тайланд — и не само там — нямаше и следа от нея. — Той поклати глава. — Сякаш беше потънала вдън земя. Дори писах на баща ми. Настоявах да ми каже къде е, но, разбира се, не получих отговор. После тя наистина изчезна. — По лицето му се изписа тъга. — Чувствам се толкова виновен. Ако я бях открил по-рано, сигурно щях да я спася. Щях някак си да предотвратя инцидента.

Коко го погали по рамото.

— Не си виновен ти.

Той се усмихна и я целуна и болката в очите му се стопи.

Помоли я да му разкаже за себе си и тя му разказа благовидна история за детство в семейство от привилегированите слоеве на средната класа. Съчини си живот, за какъвто винаги беше мечтала. Приписа си образование, което беше пропуснала, и кариера — работното място я очакваше в Лондон и това бяха последните ѝ месеци свобода, отдадени на пътуване без задължения. Частица от нея съзнаваше, че така си поставя подмолни камъни, но ѝ беше все едно, стига да постигне желаното сега — Уил и дните и часовете, отредени ѝ да му се наслади. Когато получи имейл от Маргарет, която я питаше

кога да очаква информация, Коко ѝ написа кратък уклончив отговор и повече не си отвори пощата.

Една нощ, докато лежаха прегърнати, Уил ѝ разказа за кампанията, която беше повел срещу баща си. Тя слушаше застинала и едва се удържаше да не сложи пръст на устните му и да спре потока от думи. Страхуваше се, че узнае ли всичко, рано или късно ще се изправи пред избор. Знанието беше риск. Но не го възпря. Слушаше как Уил описва семейните тръстове, основани от дядо му, и споделя подозренията си, че попечителите им са марионетки на баща му, които му позволяват да използва огромни суми за собствени цели — пари, предназначени за бъдещите поколения.

— Не знам със сигурност къде са отишли тези средства, но имам известна представа. Той основа някаква смахната фондация „Дейнджърфийлд“ и подозирам, че всичко се влива там. Но ще го спра. Задвижил съм машината. Ще го изправа пред съда, ако се наложи, и Сара ще ме подкрепи. Няма да му разрешим да се отнася с нас, сякаш не съществуваме. Вече не. Ако Дейзи беше жива, навярно щеше да се присъедини към нас. Затова я търсех — да разбера дали знае какво става. Но всъщност се съмнявам. Тя никога не би прозряла, че колосът, когото боготвори, е с глинени крака.

— Мислиш ли, че си способен да го спреш? — прошепна Коко, почувствала се изведнъж като предателка.

— Поне ще се опитам! — каза мрачно Уил.

Коко се втренчи в мрака, питайки се как да постъпи сега. „Не мога да го предам. Няма да го предам“ — каза си.

61.

Прекараха целия следобед на строителната площадка, за да научат всички подробности за мината. После Сергей ги откара с джипа в селцето, където живееха работниците.

Неговата къща се намираше на главния път, където имаше само няколко магазина и гостилница. Къщата беше обзаведена оскъдно и навсякъде личаха признаците на постоянната битка със студа. Прозорците бяха с капаци и огромна печка заемаше голяма част от дневната. Столовете и канапетата бяха покрити с кожи и одеяла.

Дейзи подаде на Сергей палтото си и свали шапката. Животът тук сякаш се състоеше в обличане и събличане на топли дрехи. Дарли изглеждаше по-мрачен от всякога, докато си развиваше шала. Прииска й се да му каже да си придаде по-ведро изражение. Беше жизненоважно да не изгубят доверието на руснака.

Той им показва стаите и Дарли каза, че е изморен, и отиде да си легне. Дейзи взе горещ душ. Когато слезе долу, облечена в топли панталони и два кашмирени пуловера, се чувстваше малко по-добре.

Сергей приготвяше вечеря в кухнята — яхния с еленско месо и чеснов хляб. Погледна я с приветлива усмивка, когато влезе. Решеше ли да е любезен, лицето му се разведряваше приятно, а сините му очи засияваха меко и топло. Но тя вече беше видяла тъмната страна — когато вирна волевата си брадичка и очите му охладняха. Усещаше, че е избухлив мъж, и не искаше да го настройват враждебно.

— Успя ли да те стопли банята? — попита той. — Огънят тук осигурява достатъчно гореща вода. Използвай я колкото искаш.

— Благодаря — отвърна тя и надникна в тенджерата. — Ухае прекрасно!

— Съставките са най-обикновени. Но тук храната е по-вкусна. — Той се засмя. — Къде е Дарли?

— Сигурно още отдъхва.

Тя седна на масата.

— Има водка, ако ти се пие. — Сергей посочи дървен шкаф, в който имаше стъклени чаши.

— Не, благодаря, може би по-късно. — Дейзи започна да очертава с показалец цветята по мушамата. — Сергей... компанията, която спомена... „Корсилков“. Голяма заплаха ли е?

Лицето му притъмня.

— Те са мошеници. Заплашват ме. Опитаха се да саботират мината. Разпространяват слухове. Проучвам всеки работник, да не би да е шпионин. — Той се обърна да я погледне. — Затова ми трябват още инвестиции. Докато не завърша мината, не подпиша сделката с китайците и не започна да произвеждам, съм много уязвим.

— Разбирам.

Дейзи се стараяше да прикрива безпокойството си, но всъщност се чувстваше на ничия земя. С Дарли бяха на километри от дома и никой не знаеше къде са. Тя се успокояваше, че блекбърито ѝ винаги ще е на разположение, но се оказа, че тук мобилните телефони нямат обхват.

Сергей дойде и седна срещу нея.

— Знаеш ли... — каза той. — На това място рядко идват млади жени като теб. — Усмихна се. — Трябва да внимавам много. Не бива да разсейваш мъжете. Те са тук, за да работят все пак.

Тя му се усмихна в отговор, макар намекът да не ѝ хареса.

— Сигурна съм, че ще се справят — каза ведро. — А и утре се прибираме у дома.

— О, да — кимна Сергей. — Утре се прибирате у дома.

Дарли слезе с помътнял поглед за вечеря. На Дейзи храната ѝ се услади, но Дарли очевидно беше изгубил апетит.

Сергей ги забавляваше с истории за живота в селото — суровото време, приключенията му сред ледената пустош, ловните му подвизи. Обясни, че е израснал в града, после родителите му го отвели в Америка. С брат си се върнали в Русия с баща си. Той бил геолог и започнал работа в държавна рудодобивна компания. Когато съветският режим рухнал, баща му купил малко земя. Бил убеден, че е богата на залежи от желязо, но нямал средства да провери теорията си. Сергей направил кариера в хотелиерския бизнес и с брат му наследили мината. Не след дълго станало ясно, че интуицията не е подвела баща му.

— Известно време хотелите ми ще се грижат сами за себе си — каза весело той. — Докато стана много богат собственик на мина.

Когато се нахраниха, той извади водката и започна да им пълни чашите, вдигайки на здравица след на здравица.

Въпреки че отпиваше по малко, главата на Дейзи се замая. Виждаше, че Дарли се напива, пресушавайки миниатюрните чашки, сякаш не съзнава какъв ще бъде крайният ефект.

Накрая тя реши, че е време да охлади ентусиазма на Сергей. Стана и каза:

— Ще си лягам. Дарли, мисля, че ти също трябва да приключваш.

— Не съм изморен — измърмори той. — Дремнах следобед.

— Няма значение! — Дръпна го тя за ръката.

Заведе го в стаята му и отиде в своята. След толкова водка Сергей би трябвало да е пиан до козирката, но тя го чу да влиза в дневната, а по-късно да разговаря приглушено на руски по телефона.

Тя се сгуши под юргана и остана будна до късно, замислена за стотиците изгнаници в Сибир, които никога не са се завърнали.

„Тук съм безпомощна. Сергей изглежда много очарователен, но излъчва нещо заплашително, сякаш всеки момент може да се превърне в олицетворение на злото. — Намести си главата върху възглавницата. — Добре, че утре се прибирам у дома.“

Лондон никога не ѝ се беше струвал толкова далеч.

62.

За следващата вечер беше предвидено ново парти. Уил ги организираше често, защото обичаше къщата да е пълна с хора и защото искаше служителите му и приятелите им да изпускат парата от време на време. Прекарваха огромна част от живота си пред екрани, симулирайки емоции. Той държеше да не забравят и как се живее наистина.

А и не беше зле да го смятат за най-добрия шеф в града.

Коко си легна по-рано; искаше да се подготви за предстоящата безсънна нощ, а и я болеше главата.

Уил и Ксандър останаха заедно да вечерят, а после да погледат футболен мач по телевизията и да изпият по няколко бири.

— Къде беше снощи? — попита Уил.

Ксандър изглеждаше по-брадясал и изпит от всякога и той се почувства виновен, че напоследък е толкова обсебен от Коко. Не обръщаше почти никакво внимание на приятеля си, а едва ли беше много приятно да се навърташ край двама, влюбени до ушите. Ксандър се беше заел да проучва нощния живот в Холивуд и излизаше или сам, или с някои от хората, с които се беше запознал в дома на Уил.

— Бях в „Джоузефс“ на Айвар и Ука Авеню — отвърна нехайно Ксандър. — Сдушихме се с няколко момичета.

— Мястото, където всички знаменитости се забъркват в неприятности? — Намръщи се Уил.

Той самият не си падаше по клубния живот и само беше чувал за нашумелите нощни свърталища.

— Именно! Прекарах страхотно. Направо се разбих. Американските момичета споделят много щедро дрогата си, имам предвид.

— Гледай да не те пипнат, Ксандър — предупреди го Уил. — Не бива да рискуваш. Закопчат ли те, ще ти забранят да стъпваш тук.

— Знам — отвърна той с тъжна физиономия. — Колко подло!

Уил се подразни. Отдавна беше загърбил бурните нощи. Струваше му се странно, че приятелят му си е все същата луда глава.

Щеше ли някога да порасне и да се вразуми? Пред очите му ненадейно изплува Коко, легнала гола под чаршафите. С изтръпнали слабини си представи как се пъхва до нея под завивките, улавя в длан невероятно меката ѝ гръд и усеща как зърното ѝ се втвърдява от досега му. Видя овала на хълбоците ѝ под белия чаршаф и усети топлото ухание, когато го вдигне, за да разкрие корема и мекото хълмче под него. „Мамка му“ — помисли си. Никога не беше изпитвал такова ненаситно желание. Колкото повече беше с нея, толкова повече я искаше — точно обратното на другите му връзки.

— Нали знаеш кой е най-модерният метод за предотвратяване на закопчаването? — усмихна му се Ксандър, в пълно неведение за образите, които кръжат в съзнанието му.

— Не знам.

— Ще ти кажа — ако си наистина на висота, си го поръчваш вкъщи.

Сякаш по даден знак, домофонът в преддверието иззвъня.

— Кой е? — попита изненадано Уил.

— Ще видиш — каза Ксандър, стана и отиде да отвори.

Уил го проследи с поглед и после скочи на крака и го последва.

— Кой е? — повтори.

— Приятел. По-скоро двама — усмихна се широко гостът.

След миг на алеята се появи кола и закова пред къщата. Чу се смях и след това хлопане по входната врата.

— Здравейте, дами — поздрави Ксандър.

На прага стояха две калифорнийски блондинки с огромни гърди, прелели от вталените им потници, и дълги загорели крака под минижупите. С кикот и пискливи възгласи те обсипаха Ксандър с целувки.

— Ксандър... — въздъхна Уил.

Обикновено не канеше такива гости. На партитата му идваха нормални хлапета, а не силиконови кандидатки за звездна слава.

— О, хайде, ще се повеселим! — каза Ксандър и прегърна през кръста момичетата. Те се усмихнаха на Уил и запърхаха с мигли.

— Ще ни правиш ли компания? — попита едната и го изгледа одобрително.

— Не мисля. Отидете край басейна, ако искате.

Той се върна в дневната и не след дълго чу приглушени викове и смях. Досещаше се какво подклажда доброто им настроение — алкохолът и дрогата. Опита се да се съсредоточи върху мача, но след малко превключи на късен филм. Не успя обаче да заглуши шума, долитащ от терасата. Прииска му се да си легне, но реши да не оставя Ксандър без надзор.

След около час не издържа, скочи и тръгна към басейна. Ксандър и едно от момичетата се целуваха върху шезлонга. Горницето на банския ѝ костюм вече беше на земята. Бутилки и дрога осейваха масата. На партитата му гостите се държаха далеч по-дискретно. Другото момиче плуваше в басейна.

— Стига толкова! — каза грубо той. — Време е да се прибирате у дома, дами.

Момичето и Ксандър се извърнаха изненадано към него.

— О! Но ние тъкмо загряхме! — подхвърли момичето и изгледа предизвикателно Уил. — Много си сладък!

— Съжалявам. Партито приключи.

Момичето в басейна доплува бавно до стъпалата и излезе от водата.

— Хайде де, Уил! — изхленчи Ксандър. Зениците му бяха разширени и едва мърдаше устни.

— Не се шегувам. Елате утре, ако искате.

Ксандър очевидно се ядоса, но момичетата не се противиха повече. За няколко минути се облякоха и се обуха и Уил им извика такси и ги изпрати до портала. Когато се върна, Ксандър го чакаше в преддверието. Беше сърдит и го укори:

— Държа се отвратително. Защо на всички им е позволено да се веселят, а на мен ми забраняват? А?

— Утре ще се забавляваш — отвърна лаконично Уил.

— Защо ми провали вечерта с момичетата? Моята беше много красива, но сигурно няма да ги видя повече.

— Стига, Ксандър! Те са танцьорки. Изкарват си прехраната от мъже като теб. Не ти трябва.

Ксандър го изгледа втренчено. Очите му заискриха заплашително. После измърмори нещо, което Уил не чу.

— До утре, приятелю. Лягай си!

Уил изкачи тичешком стълбите. Приятелят му го проследи с изцъклен и гневен поглед.

На другия ден Дарли не слезе за закуска. Дейзи предположи, че махмурлукът го измъчва. Сергей ѝ сервира кафе, кифлички и салам. Би предпочела мюсли, но щеше да е нелюбезно да го спомене.

— Не мисля, че днес ще се приберете у дома — съобщи ѝ той.

— Какво? — стъписа се тя. — Защо?

— Времето е срещу нас. Хеликоптерът няма да може да излети. Няма начин. И дори да стигнете до пистата, самолетът няма да излети — обясни нехайно Сергей. — Ще заминете утре.

— Но... но... Непременно трябва да се прибера! — настоя тя, побутвайки настрани недоядената си закуска.

— Тук няма „трябва“ — усмихна се той. — Времето повелява и ние се подчиняваме. Ако ли не, загиваме. Времето тук има дух и характер и обича да убива.

Дейзи го погледна унило. Дори да продължи да настоява, как би могла да го накара да изпълни желанието ѝ? С Дарли зависеха изцяло от него. „Защо му е да ме лъже? Щом твърди, че времето е лошо, значи е лошо. Трябва да се примиря“ — помисли си тя.

— Добре — Съгласи се, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи възможно най-спокойно въпреки обзелата я паника. — Ще отида да кажа на Дарли, че може да си отспи.

Дарли не отговори, когато почука на вратата му. Тя влезе и го свари да стене в леглото.

— Прекали с водката? — усмихна му се и пристъпи към леглото. — Предположих, че ще съжаляваш.

— Не, не — отвърна дрезгаво той и я погледна с обезумели очи. — Болен съм! Болен съм!

Тя се надвеси над него. Наистина изглеждаше ужасно — кожата му беше бледа и влажна; челото и горната му устна бяха покрити с капчици пот. Ръцете му трепереха.

— Прав си, Дарли. Очевидно не си добре.

— Чувствам се ужасно зле... Горя в треска, но треперя от студ.

Зъбите му затракаха зловещо като кастанети.

Дейзи повика Сергей. Той огледа Дарли и му пъкна термометър под езика. След малко го извади, погледна го и се намръщи.

— Има много висока температура — обяви.

— Ще извикаме ли лекар? — попита разтревожено тя.

— Лекар... разбира се. Но той ще каже да му даваме течности, да лежи и да пие хапчета за температурата. Ще се справим и без доктор.

— Мисля, че трябва да го прегледат — настоя Дейзи.

Сергей поклати глава.

— Обясних ти какво ще каже лекарят. Ще го доведем утре, ако Дарли не се почувства по-добре. Влоши ли се, ще го откараме в болницата. Ако успеем да стигнем дотам, естествено.

— Настоявам да извикаме лекар! — повтори момичето, вирнало брадичка. — Ако се налага да отидем в болницата, трябва да разберем още сега!

Сергей я изгледа, сякаш се чуди дали да я скастри, че се осмелява да му заповядва толкова безочливо. После въздъхна.

— Лекарят е на един час път от тук. Ако тръгна, ще се върна към обяд.

— Добре. Разбира се — отвърна тя с облекчение. — Замини. Моля те. Аз ще го наглеждам, докато дойдеш.

След десет минути Сергей потегли с джипа.

Дейзи донесе на Дарли вода и хапчета за високата температура.

— Не бой се — успокои го, докато той преглъщаше таблетките. — Лекарят ще пристигне скоро.

— Ще се върна ли у дома? — попита той със същия дрезгав глас; очите му бяха овлажнели, а страните му горяха.

— Не днес — отговори му тихо. — Може би утре, ако си по-добре. Сега си почини. Всичко ще бъде наред.

Два часа по-късно Дейзи сновеше напред-назад в дневната и често поглеждаше през прозореца, но не виждаше нищо. Сергей още го нямаше и както беше предсказал, времето се влошаваше. Небето беше надвиснало над селото. Беше притъмняло, вилнееше вятър.

— Хайде! Хайде! — шепнеше тя и поглеждаше ръчния си часовник. Времето течеше ужасно бавно.

Дарли спеше. Дейзи му занесе топла супа, но той не беше гладен и скоро се унесе в тежка дрямка. Дишането му я безпокоеше. Гърдите му свистяха и дъхът му излиташе от отворената уста с нездравно хриптене. Грип ли беше? Или нещо по-сериозно?

— О, къде е лекарят? — възкликна безпомощно тя.

Погледна към черния екран на компютъра на Сергей и се почуди дали да го включи, за да провери в „Гугъл“ симптомите на Дарли.

В този момент чу приглушено ръмжение на двигател.

— Слава богу!

Втурна се към прозореца и видя джипът да спира пред къщата. Хукна при Дарли да му съобщи добрата новина, но той спеше. Реши да не го буди.

Върна се в дневната точно когато входната врата се отвори и едър, широкоплещест мъж влезе вътре, последван от втори, увит в дебели дрехи.

— Сергей, слава богу, че се върна! — каза тя. — Това ли е лекарят?

Първият мъж отметна качулката си и разкри лице с обветрена кожа и сини очи като на Сергей. Само че не беше той. Другият беше с монголоидни черти под дебелия вълнен шапка.

— Опасявам се, че не е Сергей — каза първият със силен руски акцент. Ухили й се и очите му просветнаха похотливо. — За съжаление Сергей ще се забави. Но не се бой. Ние дойдохме да те заведем на сигурно място. Облечи си палтото, ако обичаш.

Напоследък Уил работеше вкъщи, но когато все пак се наложи да отиде до офиса, Коко реши да излезе да си купи нова дреха за партито. Ксандър пак беше изчезнал. Уил закара Коко в центъра на града. Минаха край офиса на компанията му, който се намираше в изумителен небостъргач от черно стъкло, и стигнаха Мелроуз Авеню, където Уил я остави и Коко прекара няколко приятни часа, обикаляйки магазините. Избра си сексапилна, прилепнала по тялото рокля „Даян вон Фюрценберг“. Като повечето лосанджелиски улици „Мелроуз“ сякаш продължаваше до безкрайност. Коко повървя известно време, но накрая взе такси и помоли шофьора да я чака пред магазина, където искаше да се отбие.

Когато се върна, изтощена и натоварена с няколко чанти, Ксандър беше буден, но не и словоохотлив. Сложил тъмни очила, той се скриваше зад вестника всеки път, щом приближеше до него. Коко не се обиди. Знаеше, че това е резултат от страничните ефекти на бурния му живот. Накрая обаче очарователният, усмихнат Ксандър винаги се връщаше.

Надвечер тя се облече и застана пред огледалото. Остана доволна от видяното — кожата ѝ сияеше, очите и устните ѝ блестяха. Новата рокля подчертаваше синьо-зеления цвят на очите ѝ.

Слезе долу, готова да посрещне гостите.

Нощното лосанджелиско небе се стелеше над тях като тъмносиньо кадифе. Партито беше започнало. Ксандър сякаш нямаше търпение да се напие. След час вече се олюляваше и Коко предположи, че е редувал бира с уиски. Тя се тревожеше, че Уил още е затворен в кабинета си. Служебен проблем ли имаше? Рядко го безпокоеше в кабинета, но този път реши да провери. Почука и отвори вратата.

— Уил? Добре ли си?

Надникна вътре. Той седеше с гръб към нея, вдигнал крака върху бюрото и вперил очи в екрана на компютъра. Обърна се.

— Да?

— Всички са тук. Чудех се кога ще дойдеш? — Тя му се усмихна.
— Тежък ден, а?

— О, да. — Натисна мишката и екранът почерня. — Идвам веднага.

Щом излязоха в градината, хората наобиколиха Уил и заобсъждаха служебни въпроси. Коко не се почувства пренебрегната; той се нуждаеше точно от това — да побъбри с приятели и да забрави грижите. Няколко момичета танцуваха в ритъма на музиката, лееща се от скритите тонколони. Въртяха хълбоци, размахваха ръце и припяваха.

Ксандър се приближи до нея и неочаквано попита:

— Е, Коко, защо не потанцуваш?

Тя му се усмихна.

— Добре, скъпи, да потанцуваме.

Остави чашата си.

— Не, не с мен. Сама. Покажи на Уил колко си добра.

Уил се усмихна.

— Знам колко е добра.

— Не, не знаеш. Тя е блестяща, нали, Коко? Хайде, потанцувай за Уил!

Тя погледна подозрително Ксандър.

— Добре, давай, скъпа — каза Уил.

Тя се втрени в него. Никога преди не беше настоявал за такова нещо, но реши да изпълни безобидната му прищявка. Застана смутено на дансинга. Залюля хълбоци и рамене в ритъма на музиката.

— Чудесно! — извика Ксандър. — Продължавай!

Тялото ѝ се отпусна. Божичко! Обичаше да танцува! Спомни си студиото в Лондон, където се беше научила да танцува правилно, стъпките, които Роберто ѝ беше показал, спомни си колко я впечатляваше всеотдайността на другите момичета. Почувства се истински жива, когато затанцува — музиката извираше от тялото ѝ и тя се сливаше с нея. Не забелязваше останалите на дансинга и те страняха от нея, сякаш плавните ѝ, ефирни движения ги изпълваха със страхопочитание.

И другите гости вече я наблюдаваха. Гледаха я всички, седнали край басейна и на терасата.

— Изглежда много секси, а, Уил? — извика Ксандър. — Продължавай, скъпа!

Той помахна на някого да увеличи музиката и чувственият глас на певицата ги обгърна като пелена.

Коко танцуваше, макар да се чувстваше малко неловко, че всички други я наблюдават. Не трябваше ли тези моменти да са лични, само за тях двамата?

После Ксандър подвикна на висок глас:

— Хей, Коко! Съблечи си роклята!

Тя спря.

— Какво?

— Свали си роклята. Нали си по бикини. Няма страшно! Хайде, имаш страхотно тяло. Искам да те видя да танцуваш както трябва.

Тя го погледна. Дали се шегуваше? Усмихна се леко, в случай че е шег.

— Свали си роклята — настоя той. Очите му бяха невидими зад слънчевите очила, но се усмихваше. — Отдолу си по бански. Какво те притеснява?

— Ксандър, остави я на мира, щом не иска — каза объркано Уил.

— Какво има, Коко? Не сме достойна публика, а? — извика ѝ Ксандър леко завалено. — Хайде! Позабавлявай ни!

Тя си помисли, че Ксандър е прав. Много момичета танцуваха по бански. Тя свали ципа на роклята и бавно я съблече.

— Танцувай, бебче! — извика той, когато Коко остана по бански.

Тя се залюля отново. Съзнаваше, че сега всички виждат тялото ѝ — дългите крака, плоския корем, закръглените гърди с миниатюрни червени памучни триъгълници върху зърната.

„С бански съм — повтаряше си тя. — Просто танцувам на парти.“ Но сърцето ѝ се свиваше. Знаеше какво ѝ напомня това. Другите момичета бяха спрели да танцуват. Тя беше сама на терасата и всички я наблюдаваха, а Ксандър подсвиркваше шумно от едната страна. „Какво прави?“ Беше уплашена и объркана. Измъчваше се, че е принудена да му се подчинява. „Пиян е. Не знае какво прави.“

— А сега, Коко — изкрещя Ксандър, — си свали сутиена! Хайде! Покажи ни тези великолепни цици!

— Ксандър! — Уил скочи с пламнали очи. — Какво, по дяволите, правиш?

Коко спря да танцува. Погледна ги и сърцето ѝ се вледени.

— Не ме ли чу? — извика Ксандър. Всички наоколо се бяха обърнали към тях. — Свали си сутиена! — Той си извади портфейла, измъкна петдесет долара и ги размаха. — Ето, скъпа! Това ще помогне, нали?

Подхвърли банкнотата към нея. Тя падна на земята до краката на Коко. Тя я погледна ужасено. Някой спря музиката. На терасата се бе възцарила тишина; всички бяха застинали.

— Хайде — каза Ксандър с глас, какъвто никога не беше чувала: рязък и злостен. — Циците ти едва ли струват повече!

Гняв и унижение се надигнаха у нея.

— Ксандър, млъквай, за бога! Какво правиш? — извика Уил. — Коко, не го слушай, пьян е...

Ксандър стана, извади още петдесет долара от портфейла си и попита провлечено:

— Колко искаш за бикините? Предполагам, че си свикнала да боравиш в лири?... Колко струваше, Коко? Двайсет? Трийсет? Колко ти плащаха клиентите, за да погледнат и да пипнат?

— Майната ти! — изкрещя тя. — Майната ти, копеле!

Видя как Уил замахва с юмрук към приятеля си, втурна се и улови ръката му.

— Не, Уил... недей.

— Как смееш, нещастнико! — просъска Уил на Ксандър.

Той се олюля и се ухили.

— Хайде, друже! Сляп ли си? Тя е стриптийзърка! Курва от Ийст Енд, наконтена, за да я помислиш за дама. Но тя е нищо!

— Какви ги говориш? — попита объркано Уил и се обърна към Коко, която го гледаше паникьосано.

— Чу ме добре. Не е това, за което я мислиш. Тя е като онези момичета снощи. Ще ми направи свирка, ако ѝ платя достатъчно.

В гърлото на Коко се надигна горчилка. Тя се извърна, взе си роклята и закри гърдите си с нея. Мина край Уил, без да го поглежда, и тръгна към къщата. Качи се в стаята, където остана разтреперана и прекалено зашеметена да заплаче.

Какво, по дяволите, беше направил Ксандър?

Дейзи беше установила, че ако сложи разнебитения стол върху сандъка, като внимава поне три от краката му да са върху ръба, за да не счупи капака, може да се качи отгоре, да се хване за перваза на прозореца, да се изправи предпазливо на пръсти и да надникне отвън.

Не че имаше полза. Пред прозореца се стелеше само белота. Но все пак правеше нещо. Най-много я измъчваше ужасното бездействие, което не ѝ оставяше друг избор, освен да обмисля ситуацията, в която се бе озовала. Въпросите кръжаха в съзнанието ѝ като неспирна въртележка. Какво се беше случило с Дарли? Оздравял ли бе? Дали са го завели в болница? А Сергей? Дали се бе върнал? Досетил ли се е какво е станало? Търси ли я?

Понякога я спохождаше кошмарната мисъл, че Сергей изобщо не се е прибрал. Представяше си как Дарли лежи и няма кой да му даде вода и лекарства, а тя изчезва, забравена от всички.

Кога щяха да започнат да се питат къде са двамата с Дарли? Официално се водеше, че са заминали на полево проучване и ще отсъстват цяла седмица. Нямаше ги от пет дни. След още два колегите им щяха да започнат да се чудят къде са и след бог знае още колко — да направят нещо.

Ами семейството на Дарли? Дали щяха да вдигнат тревога, ако той не се прибере у дома?

„Никой няма да се загрижи за мен — помисли си тъжно тя. — Никой няма да се разтревожи за мен, ако не се прибере у дома.“

Едва сега осъзна, че това е ужасната истина за живота, който си беше създала. В деня, когато стана Дафни Фрейзър и реши да отмъсти на баща си, беше прекъснала всички приятелски връзки, отдадена на мисията си. В името на целта си пожертва дори Кристоф, който я обичаше.

Когато завчера двамата мъже влязоха в къщата на Сергей, нямаше никакво време за размисъл. Щом запротестира и настоя да почака Сергей, първият ѝ нареди да побърза, за да не съжалява. Тя се подчини, безсилна да се съпротивлява. Не успя дори да си вземе

телефона и да го пхне в джоба, но той и без друго не работеше. Доведоха я тук, в постройка, напомняща сградата край мината, и я заключиха в килер, който се отопляваше от печка от другата страна на стената. Имаше малка тоалетна кабинка и мивка и освен тях — само кашони и стари мебели. Отваряха вратата само за да ѝ оставят храна и топли напитки, защото явно не искаха да умре от глад.

Когато някой от мъжете — онзи, който приличаше на Сергей, или китаецът влезеше — тя го питаше защо я държат тук и какво целят. Настояваше да я освободят, но те мълчаха. Беше сигурна, че руснакът е братът на Сергей, който работел за „Корсилков“ и искал да купи акции от мината. Очевидно я беше похитил, за да изнудва Сергей. Но как щеше да постъпи Сергей? Дали щеше да отдели част от безценната си мина, за да я спаси?

По гърба ѝ пролазваха ледени тръпки, когато си помислеше, че може би няма да го направи. И какво щеше да последва?

Дейзи чу смях от другата страна на тънката врата. Съдейки по все по-шумните гласове, хората там явно се напиваха. Нищо чудно — какво друго им оставаше в това забравено от бога място? Тя се сви на кълбо върху леглото и затвори очи.

Сигурно беше задрямала въпреки шума, но внезапно се разбуди. Вратата се отвори, хвърляйки голям светъл триъгълник върху пода, и пред прага застана тъмен, олюляващ се силует. Тя се втренчи в него, примижавайки объркано. После се изправи и се опита да си събере мислите. Осъзна, че не познава лицето на мъжа, но видя обичайните двама зад гърба му да се хият пиански.

Мъжът пред прага се усмихна неприятно и каза нещо на руски. Погледна през рамо, каза още нещо, което разсмя другите, но накара сърцето на Дейзи да подскочи ужасено.

Бяха пияни... Заглежда се за нещо, с което да се защити. „Казали са му нещо за мен. Бог знае какво“ — помисли си тя. Зловещи картини изплуваха в съзнанието ѝ. Навярно Сергей си беше измил ръцете и този човек беше трафикант на хора, дошъл да я отведе в робство. И вероятно възнамеряваше да изпробва лично стоката.

„Не! — рече си тя, обзета от ярост, по-силна от страха. — Няма да му позволя!“

Бързо и плавно тя скочи на крака и приклезна, готова да побегне. Мъжът беше по-близо, усещаше киселия му дъх на алкохол.

Забавените му реакции бяха единственият ѝ шанс. Вече беше сигурна, че иска да ѝ причини нещо лошо — дори двамата отзад изглеждаха нервни въпреки очевидното им любопитство.

Нищо чудно да не ѝ помогнат. Трябваше да се справя сама...

Мъжът беше съвсем близо до нея и двамата се гледаха като животни, готови за битка. Дейзи понечи да се изплъзне настрани, но той скочи, ръцете му стиснаха нейните като стоманени щипки и вонливата му уста се залепи за нейната.

Тя потрепери и се опита да се извърне, но той я държеше в желязна хватка. Устните му затърсиха отново нейните и брадясалото му, грубо лице остърга кожата ѝ.

„Това значи смятат да направят — помисли си паникьосано тя. — Как да ги спра?“

Събра всичките си сили и изкрещя:

— Не! Не!

Мъжът не се отказа, но тя усети как другите двама се размърдват смутено зад него. Борейки се да избегне гнусните целувки, тя изкрещя отново:

— Не!

Другите двама явно нямаше да се намесят. Кръвта им беше кипнала и искаха да видят какво ще стане. Дейзи разбра, че трябва да измисли друг начин. Забеляза останките от вечерята си върху разнебитената маса — мръсна тенекиена чиния и празна бутилка вода. Стъклена бутилка. Успя да се отдръпне назад. Нападателят ѝ губеше търпение. Дланите му мачкаха палтото, търсейки пролука, и за миг освободиха ръцете ѝ. С едно бързо движение тя посегна назад, взе бутилката и замахна с всички сили към главата на мъжа, затваряйки очи, в случай че стъклото се счупи.

Бутилката халоса главата му и се счупи на три. Гърлото остана в ръката ѝ. Нападателят ѝ залитна, изстена и се свлече в несвяст на пода. За миг двамата мъже застинаха, втренчени един в друг. Задъхана, Дейзи насочи към тях счупеното гърло на бутилката като нож, готова да се защити, ако ѝ се нахвърлят. Но те не помръдваха; ужасният звук на стъклото, трошащо се в костта, явно ги беше отрезвил. След малко тръгнаха напред почти плахо. Зашепнаха си, хванаха приятеля си и го издърпаха от стаята. Тя остана отново сама в мрака зад залостената врата. Седеше и се заслушваше, стиснала здраво гърлото на бутилката,

но повече не чу смях. Долови стенания и приглушен разговор, после
захлопаха врати и забоботи камион.

Вече беше наистина сама.

Когато Уил се качи горе, Коко тъпчеше дрехите си в куфара.

— Хей! Какво правиш? — извика той.

— На какво ти прилича? Събирам си багажа, разбира се.

— Защо?

— Защо ли? — Тя се извърна и срещна измъчения му поглед. — Заради това, което Ксандър каза! Вече знаеш истината за мен. Аз съм евтина танцьорка. Не съм като теб и приятелите ти.

Той протегна ръка и я докосна.

— Мислиш ли, че за мен това има значение?

Тя застина и се втренчи в него. Не смееше да се надява, че може би не е предвидила правилно реакцията му. Беше предположила, че ще се погнуси при мисълта как си е изкарвала прехраната и няма да иска да я вижда повече.

— Коко, явно не си била напълно искрена с мен, но мислиш ли, че не бих те разбрал? Ако наистина си била танцьорка в стриптийз клуб, както каза Ксандър, мислиш ли, че бих те съдил?

Тя сведе глава. Болка и неудобство стягаха гърдите ѝ като възел, който само сълзите могат да освободят.

— Да... — Тя седна бавно на леглото. — Да... Мислех, че ще ме намразиш.

— Но аз не те мразя. — Той коленичи до нея и хвана ръцете ѝ. — Коко, разбирам, че не се познаваме отдавна, но ти пробуди у мен чувства, каквито никога не съм изпитвал. Между нас се случва нещо голямо... неповторимо. Не искам да си отиваш.

Тя го погледна смаяно.

— Наистина ли?

Той се усмихна. Пъстрите му очи с цвят на мед и зеленина излъчваха топло сияние.

— Да. А сега спри да ме държиш в напрежение. Кажи ми дали и ти споделяш чувствата ми.

— Разбира се. — Усмивка озари лицето ѝ. — Разбира се.

Прииска ѝ се да му каже „обичам те“, но идеята ѝ се стори абсурдна. Та те се познаваха едва от дни! Истината беше, че не можеше да си представи живот без Уил. А това е любов, нали? После внезапно осъзна, че скоро той ще ѝ зададе и други въпроси и тя трябва да реши какво да му отговори. Разбра, че ще бъде принудена отново да излъже. Не искаше да го лъже. Не искаше да го предаде. Но имаше ли изход?

— Коко, добре ли си? — попита я Уил, забелязал как изражението ѝ се промени. — Какво има?

— Аз... аз... Нищо. — Тя се усмихна отново. — Просто ми олекна, това е. И съжалявам, че не ти казах истината от самото начало.

— Защо да ми я казваш? Не си знаела, че отношенията ни ще се задълбочат. Миналото ти си е твоя работа. — Той погали лицето ѝ. — Утре ще помоля Ксандър да си отиде. Не мисля, че е уместно да остава.

Нежността и съчувствието му я сломяваха. Причиняваха ѝ по-силна болка от страха да го изгуби.

„Той не знае истината. А аз не знам дали ще посмея да му я кажа“ — помисли си тя.

В този момент Уил я целуна, кадифените му благоуханни устни разпиляха всичките ѝ мисли и тя потъна в сладостния миг.

На другия ден Коко не видя Ксандър, но разбра, че още рано сутринта Уил го е помолил да си тръгне. През нощта заговориха за Ксандър.

— По-зле е, отколкото беше — каза ѝ Уил с угрижено лице. — Очевидно няма никакви спирачки.

Коко прокара показалец по ръката му.

— Жалко! Когато не е пиан, е очарователен! Забавен, мил...

— Но почти винаги е пиан — заключи той.

Беше предложил на Ксандър да се подложи на лечение и да му поеме разноските, но той му беше отказал.

— Твърди, че нищо му няма — обясни на Коко, докато вечеряха в кухнята същата вечер. — Изглеждаше ужасно и очевидно се разкайваше. Извини ми се сто пъти и ме помоли да ти предам поздрав.

Тя кимна. Изпитваше облекчение, че Ксандър не е споменал нищо друго.

Беше истинско блаженство да са само двамата. Коко осъзна, че Ксандър всъщност ѝ е направил услуга. Уил беше нежен и любвеобилен и не я разпитваше за миналото, но тя откри, че иска да му разкаже. За пръв път изпитваше желание да е искрена с някого и да сподели какво е преживяла.

— Животът ми невинаги е бил лесен — призна му тя една нощ, когато лежаха в мрака, след като се бяха любили. — Всъщност беше много тежък.

— Така ли? Стори ми се, че всичко е било наред, когато ми разказваше за родителите си, за брат си...

Тя пое дълбоко дъх.

— Излъгах те. Измислих си история. — Усети как тялото му се напруга. — Съжалявам... Просто се страхувах да не те изплаша и да те изгубя. Нямам представа кой е баща ми. Майка ми беше наркоманка. Сближих се с момчета от улична банда и когато убиха приятеля ми с нож, избягах и си намерих работа в стриптийз клуб. Не съм доброто момиче, за каквото ме смяташ.

Настана дълго мълчание. Затаила дъх, тя примигваше, за да прогони сълзите. Щеше ли да я отблъсне, както правеха всички? Или беше постъпила правилно, че най-после му се довери?

Уил хвана нежно ръката ѝ.

— Не си точно това, за което те мислех, но знаеш ли какво? Така си по-интересна и ти се възхищавам сто пъти повече отпреди. Преобразила си се. Мисля, че си постигнала нещо удивително.

— Но не знаеш как го постигнах — изрече мрачно тя.

— Не искам да знам. Не е моя работа. — Той я прегърна и тя се притисна към гърдите му. — Страдала си много повече от мен. Как, по дяволите, бих дръзнал да те съдя? — Устните му докоснаха нейните и той прошепна: — Трябва само да ми кажеш какво искаш. Нищо друго. Времето е пред нас.

Обсипа с целувки лицето и врата ѝ и всяко докосване разпалваше все по-силно желание. Копнежът да бъде с него се пробуди, въпреки обзелото я преди малко униние. Сега го усещаше дори по-остро. Той знаеше истината за миналото ѝ и въпреки това я искаше. Галеше раменете, гърба и кръста ѝ, а устните му се насочиха към гърдите ѝ.

Той всмукна едното ѝ зърно — първо нежно, после по-силно, докато от устните ѝ се изтръгна въздишка и тя отметна глава.

Дланта му се спусна надолу по корема ѝ и докосна леко венериния ѝ хълм, изпращайки сладостен трепет по цялото ѝ тяло. Силните му пръсти я замилваха нежно. Неудържимо желание я обля като вълна и тя се плъзна надолу, целувайки тялото му. Накрая устните ѝ стигнаха слабините му.

— Коко — прошепна той, — влудяваш ме.

Тя прокара език по пениса му и го всмука. Уил простена отново и я погали по косите. Тя копнееше да го усети в себе си и след като го доведе почти до края с уста, се отпусна по гръб. Той проникна в нея и тя въздъхна с наслада. Двамата се вкопчиха един в друг и тя усети как тялото му се извива като дъга. И тя беше близо, но погълната от екстаза му, сякаш бе забравила за миг глада на собственото си тяло. Той плъзна ръка надолу, където клиторът ѝ го очакваше, втвърден и почти непоносимо изтръпнал, и без да излиза от нея, я доведе до такъв разтърсващ оргазъм, че тя изкрещя и заби нокти в гърба му.

Останаха прегърнати, изтощени до краен предел, и след миг заспаха.

Уил не се промени никак дори след признанията ѝ и най-сетне Коко се довери и на него, и на чувствата му. „Сигурно наистина държи на мен — мислеше си. — Може би дори... ме обича.“

Почувства се сигурна и сърцето ѝ ликуваше, опиянено от новия живот с мъжа, когото започваше да обожаваше. Всеки ден споделяше частица от болката и отчаянието, които беше преживяла, и всеки ден той сякаш отмиваше болката и отчаянието от душата ѝ. Коко се опитваше да не мисли за мрачната тайна, която криеше от него.

„Ще намеря изход — заричаше се. — Ще измисля нещо. Но не днес.“

Междувременно Уил ѝ разказваше как напредва битката с баща му. Беше наел екип детективи, които да разбулят мистерията около фондация „Дейнджърфийлд“.

— Обвита е в тайнственост — каза ѝ веднъж. — Регистрирана е в Швейцария и на пръв поглед финансира медицински изследвания, но все още не знаем точно какви. Каквито и да са, очевидно им носят

добри доходи. Имам известни подозрения какво става. Но в момента Дейзи ме интересува повече. Хората ми докладваха, че години наред от нея е нямало и следа. Сякаш е изчезнала дълго преди да умре. Решен съм да стигна до дъното.

Коко го слушаше и съзнаваше, че я бяха изпратили да научи точно това.

Една вечер се бяха сгушили на канапето в дневната и гледаха телевизия, когато се чу звънецът. Носеха им пицата, която бяха поръчали, разбира се, и трябваше да отворят те, понеже Мария я нямаше. Уил стана и се протегна.

— Имаш ли дребни за бакшиш? — попита я, потупвайки джобовете си. — Днес нямам нищо.

— Разбира се — отговори Коко. — В портфейла ми има пари. Вземи си.

После се обърна отново към екрана, заслушана с половин ухо как Уил разговаря с доставчика. След няколко минути погледна към вратата. Къде беше Уил? Защо не идваше? Намръщи се, но след секунда той влезе бавно в стаята. Не носеше никакви пици. Стискаше бял хартиен правоъгълник и се взираше в него с ужасено лице.

— Какво е това? — попита го разтревожено, докато вървеше към нея. Надигна се и повтори: — Какво е?

Той застана до нея и ѝ подаде листа с треперещи ръце.

— Ето какво е — отвърна с ужасяващ дрезгав глас.

Тя го погледна и усети как тялото ѝ се вледенява.

— Не очаквах това, Коко — каза той. — Всичко друго, но не и това.

Беше чек за сто лири от престижна банка, подписан лично от Деди Дейнджърфийлд.

Вратата на килера се отвори. Беше китаецът.

Когато прекрачи прага, тя скочи. Чакаше този момент и се беше подготвила.

— Моля те, моля те — извика тя. — Пусни ме да си отида! Къде е Сергей? Сергей?

Той я изгледа, после се обърна и тръгна обратно към вратата.

— Не, не! — изкрещя истерично тя и хукна след него.

Хвана качулката му и го задърпа назад. Китаецът се опита да се откопчи и вдигна юмрук.

От другата стая долетя вик на руски и другият мъж се появи внезапно и го стисна за китката. Беше мъжът, когото Дейзи бе сметнала за брат на Сергей. Китаецът отпусна покорно ръка. Дейзи го пусна и каза на руснака, сигурна, че той говори английски:

— Пуснете ме!

— Не бой се — отвърна ѝ със силен руски акцент. — Няма да те нараним. Просто трябва да те задържим още малко.

При тези думи той я бутна назад и с трясък затвори вратата.

Силни викове я събудиха посред нощ. Тя отметна бързо завивката и скочи от леглото. Обу си ботушите, взе си палтото и изтича до вратата. Притисна ухо към нея. В съседната стая се чуваха шумни възгласи на руски и трополене от съборени мебели.

Дейзи се разтрепери. Какво, по дяволите, ставаше? Закопча си бързо палтото и надяна качулката. Беше решена да се възползва от всяка разкрила се възможност и да избяга. Сигурно беше лудост — сама в тъмната сибирска нощ, но останеше ли още малко тук, щеше да обезумее.

Разправията в съседната стая набираше сила; гласовете се извисиха още повече. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, но не отлепи глава от вратата, мъчейки се да разбере какво става.

После гласовете стихнаха и зазвучаха по-сговорчиво. Единият говореше обидено, другият — Дейзи беше сигурна, че е Сергей — презрително и възмутено. След малко тя въздъхна облекчено, защото

вторият глас приближи, даде строги нареждания и вратата ѝ се откряна.

Тя надникна в светлата стая. Похитителите ѝ бяха там, заобиколени от здравеняци в дебели шуби. До прага, извил устни в лека усмивка и очевидно успокоен, стоеше Сергей.

— Сергей! Слава богу, че дойде! — промълви тя.

— Добре ли си? — попита я разтревожено, оглеждайки я от главата до петите.

— Да... Да, добре съм.

Очите ѝ се напълниха със забранени сълзи. Беше спасена.

— Добре — отсече той. — Тогава да се махаме от тук, преди глупавият ми брат да измисли нещо още по-безумно.

Сграбчи я за ръката и я изведе от стаята, заслонил я с масивното си тяло. Похитителите ѝ я наблюдаваха мрачно, но не продумаха и не помръднаха, защото хората на Сергей ги следяха зорко.

Когато стигнаха входната врата, Сергей я отвори, побутна я да излезе и ѝ нареди:

— Качвай се в колата.

Джипът беше паркиран на снега точно пред нея. Тя затича към него, отвори вратата и скоочи вътре. Сергей даде някакви нареждания и след минута седна до нея и потеглиха.

— Извинявам се от името на брат си — каза мрачно, загледан в черно-бялата нощ отвъд стъклото. — Той винаги е бил идиот, но сега наистина... си изпроси боя.

— Как ме откри?

— Глупак като него не може да измисли кой знае какво скривалище. А и малко пари, подхвърлени на точните хора, обикновено вършат работа. Той поддържаше връзка с мен, за да ми съобщава безумните си претенции, и знаех, че си при него. — Погледна към нея. — Добре ли се отнасяше с теб?

Тя кимна, неспособна да продума.

— Е, той е глупак, но не е чудовище — промърмори Сергей.

— Защо се забави толкова? — попита тихо тя.

— Бях в града. Когато се върнах у дома с лекаря, твоят приятел Рос беше много зле. Наложих да го откараме в болницата. Веднага се досетих, че брат ми те е отвел, а и той побърза да ме уведоми. Бях сигурен, че няма да те нарани.

Дейзи го изгледа смаяно. Как така е бил сигурен, че тя няма да пострада? Но я измъчваха по-неотложни въпроси.

— Добре ли е Дарли?

Сергей кимна.

— Има пневмония, но казват, че най-лошото е отминало и ще се оправи. След седмица ще може да отлети към къщи.

— Трябва да уведомя колегите и семейството му. Ще се тревожат за него.

— Не бой се, разговарях със съпругата му — каза Сергей. — Обадох й се от мобилния ми телефон, докато бях в града.

Дейзи кимна.

— Добре. Радвам се, че си я успокоил. — Погледна през прозореца и се запита кога ще стигнат селото. — Е? Защо ме отвлече брат ти?

— Мисля, че се досещаш — отговори той с иронична усмивка. — За да ме принуди да му продам акции от мината.

— Мислел е, че ако ме похити, ще успее да постигне своето?

— Казах ти, че е идиот — сви рамене Сергей. — Обясних му, че ако напусне „Корсилков“ и ми стане партньор, ще размисля дали да не му продам дял от компанията. Затова се съгласи да те пусне. Сигурно е било за добро.

За добро? Дейзи не знаеше какво да каже. Идеята, че три дни е живяла в плен и страх, за да се сдобрят двамата братя, я изуми.

— Освен това — продължи Сергей, стрелвайки я отново с поглед — този път изпълнен с притворство — открих, че те търсят. Обясних на брат ми колко е сериозно положението и... това определено наклони везните.

— Кой ме търси? — попита уплашено Дейзи.

— Все пак си висш кадър. Казах на брат ми, че похитиш ли служител на могъща компания, няма как да се измъкнеш безнаказано. Обясних му, че без парите на компанията ти, няма да успеем да построим мината. И, разбира се, ти си дъщеря на собственика на „Дейнджърфийлд“.

Дейзи замръзна.

— Какво? — прошепна с внезапно вледенени устни и пресъхнала уста. — Какво каза?

— Че си дъщеря на собственика. На господин Дейнджърфийлд. Не го споменах на брат ми, за да не реши, че си прекалено ценна заложничка.

Тя се опита да се усмихне.

— Това е абсурдно! Знаеш коя съм...

— Вече знам — каза Сергей многозначително.

Тя облиза устни. Искаше да му зададе десетки въпроси.

— Но... защо смяташ така?

Завладя я непоносим страх. Как беше разбрал? Години наред беше пазила ревниво тайната си. Невъзможно беше да я е разкрил. Абсолютно невъзможно.

— Ето защо.

Той бръкна в джоба си, извади блекбърито ѝ и ѝ го подхвърли. То се приземи в скута ѝ и тя се втрени в него.

— Няма сигнал...

— В града има — отвърна той.

— Но как?...

Сергей спря колата. Тя осъзна, че пътуват от доста време, а от светлините на селото няма и следа. Отвсякъде ги обвиваше непрогледен мрак.

— Хайде. Стигнахме.

— Къде?

— Слизай и върви след мен.

Дейзи забеляза, че се намират пред ниска дървена постройка. Капаците бяха плътно затворени, но тук-там се виждаха тесни ивици светлина. Сергей отвори вратата.

— Влизай — нареди ѝ. — Бързо.

Тя се олюля, зашеметена от разкритието му. Подчини се, пристъпи и влезе в стаята.

Вътре видя мъж. Беше се навел и хвърляше цепеници в печката. Тя спря и впи очи в него. Кожата ѝ настръхна. Мъжът захлопна вратичката на печката, изправи се и се обърна.

Тя ахна. Беше Кристоф.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Коко слезе от таксито пред къщата в Белгрейвия, изкачи тичешком стъпалата към широката бяла веранда и натисна звънеца.

Отвориха ѝ и тя влезе в преддверието. За миг зърна отражението си в огромното позлатено огледало. Кожата ѝ сияеше, загоряла от лосанджелиското слънце. Изглеждаше още по-стройна. Тъмната тясна пола, кремавият пуловер и обемистата чанта „Прада“ подчертаваха фигурата ѝ.

— Последвайте ме, мадам — подкани я любезно икономът и я поведе към гостната.

Коко не пожела питие и закрачи из стаята. Маслена картина на куче привлече вниманието ѝ — жизнерадостен кокер шпаньол, готов да дотича при най-малкия знак на стопанина си, с очи, изпълнени с покорство.

Тя познаваше това доверчиво обожание. Някога то озаряваше нейните очи.

Вече не.

Всичко беше свършило. Тя му беше подарила сърцето си и сега то беше разбито. Не смееше да си спомни последния разговор с Уил. Той веднага беше разбрал истината. И как би могла да отрече, след като той държеше в ръка доказателството за връзката ѝ с баща му? Нареди ѝ да си върви, разтреперан, със студени очи и безизразно лице. Не пожела да я изслуша. Избути я от стаята и захвърли чантата ѝ след нея. Тя го умоляваше да ѝ позволи да му обясни, блъскаше по вратата с юмруци, но той не отстъпи. Извика такси, отиде в хотел и на другия ден изпрати кола да прибере багажа ѝ. После си купи самолетен билет. Оттогава не го беше чувала.

Искаше да го намрази, насилваше се да го мрази. Наричаше го кучи син, жесток предател, отмъстителен, коравосърдечен... „Стига! Не мисли за това. Знаеш докъде ще те заведе“ — каза си. Този път водеше до отчаянието, до горчивите сълзи и усещането, че животът е приключил и всичко красиво е унищожено. Знаеше обаче, че сигурно и

неговото сърце е разбито. Съзнаваше, че ако беше искрена с него, сега навярно щяха да са заедно.

Но вече бе прекалено късно.

— Коко! — Маргарет влезе в стаята с необичайно ведро изражение. — Радвам се да те видя! Как мина пътуването?

— Добре. Много добре.

Коко седна, стиснала чантата си в скута.

— Тревожех се, че толкова дълго нямаме вест от теб. Олекна ми, когато получих имейла ти.

Момичето не продума. Извади черна папка и ѝ я подаде.

— Докладът ти? Чудесно.

Тя си сложи очилата и разтвори папката. Запрелиства страниците.

— Всичко съм написала — каза Коко. — Всичко, което научих. Описала съм намеренията на Уил, подозренията му... и колко е разгневен от смъртта на сестра си. — Погледна Маргарет и повдигна вежди. — Сестрата, за която забрави да ми кажеш.

Без да вдига очи от доклада, другата жена отвърна:

— Имах основания. Да не обсъждаме този въпрос.

Двайсет минути Маргарет чете съсредоточено, забравила съществуването на Коко.

— Справила си се добре — заяви доволно най-сетне. — Виждам, че ще научим доста. Очевидно инвестицията ни в теб е била оправдана.

— Всъщност исках да поговорим за това — произнесе бавно Коко. Беше обмислила много внимателно следващите си думи.

— Да? — повдигна вежди Маргарет.

— Работата, която ми възложихте, ми се стори много интересна. Смятам, че мога и занапред да съм полезна на организацията ви.

— Така ли? Как? Задачата ти е изпълнена. Може да задържиш всички дрехи и вещи, които си получила. Вече разполагаш с необходимите средства да постигнеш нещо в живота. Ако се замислиш в какво положение беше, когато те открих, ще разбереш, че си възнаградена пребогато.

— Оценявам го, разбира се. Но защо да не се възползвате от услугите ми и за в бъдеще? Осъзнах, че притежавам талант за подобни разследвания. Възможно е да ви потрябвам и за други... проекти.

Възрастната жена примигна. Изражението ѝ остана неразгадаемо.

— Добре. Ще размисля. Не обещавам нищо, но ще обмисля предложението ти. — Тя стана. — Господин Дейнджърфийлд настоя да те заведе при него веднага щом се върнеш. Изгаря от нетърпение да те види.

Коко я последва по коридора към кабинета му. Докато вървяха, по-възрастната жена я погледна през рамо и каза:

— Гледай да не протакаш разговора. Не го преуморявай. Напоследък не се чувства добре.

— Поредното писмо? Уил спомена, че адвокатите му го подготвят.

— Опасявам се, че си права. — Маргарет спря пред вратата на кабинета. — Продължават да поставят неразумни условия. — Почука и отвори вратата. — Сър, Коко е тук.

Възрастният мъж седеше в голям зелен кожен фотьойл. Подскочи леко, когато влязоха, после се надигна и се усмихна широко.

— Коко, Коко, каква приятна изненада!

— Здравейте, господин Дейнджърфийлд — усмихна му се тя.

— Ела, ела!

Той протегна ръце, прегърна я и я целуна по бузата.

— Радвам се да те видя отново! Как си?

Тя се отдръпна, стъписана от крепката прегръдка и целувката.

— Добре съм, благодаря, сър.

— Донесла е отличен доклад — вметна Маргарет. — Ще научим много от нея.

— Добре, добре. Влязла си под кожата на сина ми, нали? — Лицето на господин Дейнджърфийлд посърна. — Днес ми връчиха призовка. Нямаат край тези глупости! Но щом иска война, ще воюваме! С твоя помощ, скъпа, ще спечелим! — Той се усмихна лъчезарно. — Трябва да го отпразнуваме! Маргарет, какво ще кажеш да отидем в „Каприс“ тази вечер? Мисля, че Коко заслужава почерпка, задето е толкова послушно момиче.

Завръщането в апартамента в Южен Кенсингтън я изпълни със странни чувства. Сякаш никога не беше заминавала, но същевременно

усещаше, че е съвсем различна от предишната Коко. Беше преживяла емоционален катаклизъм. Възможно ли беше за толкова кратко време да е намерила нещо, което е търсила цял живот, и да го е изгубила?

Започна да разкопчава тъмнозелената си коктейлна рокля „Маркиза“, замислена колко странна вечер беше прекарала. Господин Дейнджърфийлд очевидно беше в приповдигнато настроение и се държеше изключително сърдечно с нея, сякаш е стар приятел, за когото е тъгувал дълго.

Накрая, когато двете с Маргарет си поръчаха кафе, а той — чаша портвайн, Дейнджърфийлд се приведе към Коко и я помоли да го нарича „Деди“. Тя остана с усещането, че независимо какво смята Маргарет по въпроса, господин Дейнджърфийлд ще я вземе под крилото си. Явно я харесваше. Дори повече от преди.

Докато си сваляше обичите „Кенет Джей Лейн“ чу телефонът да звъни. Извади го от дамската си чанта и видя, че на екрана е изписан номерът на Ксандър. Сърцето ѝ се сви. Какво ли искаше да ѝ каже? Беше по-разумно да включи телефонния секретар и после да изслуша съобщението му, но любопитството ѝ надделя.

— Да?

Гласът ѝ прозвуча рязко и студено, но ѝ беше все едно.

— Коко...

— Какво има?

— Съжалявам, че се обаждам едва сега.

— Не съм изненадана, гаден предател! — Достави ѝ удоволствие, че изрича думите. Предвкушваше този миг от цяла вечност. — Как можа да го направиш, Ксандър? Защо реши да ме унищожиш? Мислех, че сме приятели.

— Съжалявам, Коко — изхленчи жално той. — Не знаех какво правя. Бях пиан, дрогиран...

— Беше унизително — прекъсна го тихо тя.

— Как да ти се реванширам? — попита той.

— Никак.

— Той те изхвърли, нали?

Коко не отговори. Не можеше да му разкаже какво се случи. Нямахте сили да изрече истината.

— Всичко свърши — отсече.

— Коко, повярвай ми, допуснах грешка. И ти не си такава, каквато казах... Ти си прекрасно момиче. Много съжалявам...

— Трябва ти помощ, Ксандър. Сериозно. Не се владееш.

— Вече съм по-разумен, честна дума. Заминавам за известно време в Шотландия при семейството си. Предполагам, че никога повече няма да видя Уил.

— Е... Браво, Ксандър! Прецака ни и двамата. Поздравления!

Изпълнена с гняв и отчаяние, Коко изключи телефона, опитвайки се да потисне бурните чувства, надигнали се у нея.

69.

Когато Дейзи осъзна, че наистина се взира в лицето на Кристоф, тя откри, че от изумление е изгубила ума и дума и краката ѝ сякаш са залепнали за пода. Стоеше, впила очи в него, и се питаше дали не е мираж. Виеше ѝ се свят, но някак си успя да отрони:

— Кристоф... ти ли си наистина?

— Дафни...

Тази едничка дума, изречена от познатия глас, я обгърна като топъл повей.

Двамата се гледаха, забравили за всички. Тя виждаше само тъмните кадифени очи и познатите черти на лицето му.

Груб глас я изтръгна от унеса. Беше Сергей.

— Ще ви оставя — каза той. — Чака ме работа, а вие очевидно трябва да си поговорите. Ще се върна утре сутринта да ви откарам в града.

В следващия миг вратата на хижата се захлопна и тя остана сама с Кристоф.

— Сънувам ли? — попита тихо.

Той се усмихна нежно и поклати глава.

— Аз съм. Наистина.

— О...

Тя пристъпи несигурно и се хвърли в обятията му.

— Всичко е наред — прошепна ѝ той, притиснал устни в косите ѝ. — Всичко е наред, не бой се.

Прииска ѝ се да се разплаче и сълзите да отмият напрежението от последните дни, но същевременно беше толкова преизпълнена с щастие, че ѝ идеше да се смее и да подскача от радост. Отдръпна се и го погледна със светнали очи.

— Но как се озова тук, за бога?

— Дойдох да те намеря — отвърна той. — Беше в беда и се нуждаеше от мен.

— Не разбирам! — Тя поклати удивено глава. — Как?

— Знам. Странно е. Но първо си свали палтото и пийни нещо топло, и после ще ти обясня всичко.

От самотния мрак до златната, утешителна светлина — контрастът беше изумителен, но Дейзи се приспособи бързо. Не след дълго ѝ се струваше най-естественото нещо на света да седи с Кристоф на дивана в сибирска ловна хижа и да пие черен чай.

— Как ме откри? — попита тя.

— Дойдох да те потърся — повтори той. — Нуждаеше се от мен. Усещах го.

— Но защо?

Кристоф помълча малко, после бръкна в джоба си и извади нещо. Разтвори длан и отначало тя не разбра какво държи, но след секунда осъзна, че сияйният предмет е брошката от „Ван Клийф & Арпълс“, която баща ѝ беше подарил преди толкова много години.

— Брошката ми!

Той кимна.

— Забрави я в Нант-и-Прен. Сигурно си я изпуснала и тя се е търкуляла под скрина. Когато го преместих, я забелязах отдолу.

— Не знаех, че съм я изгубила. Мислех, че е в кутийката ми за бижута.

— Реших да не я изпращам по пощата, защото ми се стори прекалено ценна. Канех се да ти се обадя, за да се уговорим как да ти я върна, но ми беше трудно. Чувствах се наскърбен от раздялата ни. — Очите му потъмняха за миг. — После прочетох във вестника за смъртта на Дейзи Дейнджърфийлд. Имаше снимка отпреди години, на която тя носеше твоята брошка. Разпознах я веднага. И щом я разпознах, разбрах, че ти си тя. Или си била. — Присви устни. — Преживях истински шок. Помислих, че наистина си мъртва.

— Но... сега изглеждам другояче — заекна Дейзи.

Той се усмихна.

— Много добре си дегизирана, но когато познаваш някого така, както ние се познавахме... Мислиш ли, че не бих разпознал овала на лицето ти, очите ти? — Той се взря в нея. — Не беше ли с кафяви очи?

— Лещи — прошепна тя. — Сега не ги нося.

— Истинският цвят ми харесва — каза тихо той. — Сиво-синьото ти отива повече.

— О, Кристоф! — възкликна тя. — Не можех да ти кажа! Не биваше... Исках, но...

— Не се безпокой. — Лицето му омекна. — Едва не полудях, когато те помислих за мъртва. Но знаех, че се наричаш Дафни Фрейзър и че още работиш в „Крейвън“. Успокоих се и се обадох на Джон. Той ми разказа, че са те повишили. Обадох се в „Дейнджърфийлд“ и се престорих, че все още съм изпълнителен директор, за да ми дадат новия ти телефонен номер. Обясниха ми, че си в чужбина. Обаждах ти се няколко пъти, но ти не отговаряше. Накрая оставих съобщение, че знам коя си. — Той я погледна гузно. — Веднага разбрах, че съм сгрешил, но беше късно. Естествено, веднага ми се обадиха. Не беше ти, а този руски здравеняк.

— Сергей — уточни Дейзи.

— Да... Каза ми, че си заета, но аз настоях да те чуя веднага. Заплаших го, че иначе ще се обадя в полицията, в Интерпол и прочее. Тогава той ми обясни, че негов конкурент те е похитил и го изнудва. Не звучеше особено загрижен. Трябвало да почакаме няколко дни, докато конкурентът му се вразуми! Казах му, че намирам положението за по-сериозно и тръгвам да те прибера лично.

— О... — Дейзи стисна по-силно ръката му. — През цялото време, докато бях заложничка, си мислех, че никой не знае къде съм. Че на всички им е все едно. А през цялото време...

Кристоф се усмихна и ситни бръчици се появиха в ъгълчетата на очите му.

— Не можех да те оставя сама в такава беда. Освен това той вече знаеше коя си и се страхувах да не реши да го използва в своя изгода.

— Не се ли обади в полицията?

Погледна я сериозно.

— Бях готов да го направя. Но се страхувах за теб. Законът е на второ място в този случай. Исках да дойда и да ти помогна. Наех малък самолет. Когато пристигнах, Сергей, слава богу, беше открил къде си и беше уговорил да те освободят.

— Пилотирал си? — Дейзи се просълзи. Знаеше какво означава това за него. — Заради мен?

Той се усмихна.

— Беше безразсъдно и рисковано, но няхах избор.

— Напротив — прошепна Дейзи. — Имал си — да ме оставиш. Както аз те изоставих.

— Понякога се случват неща, които омаловажават разногласията.

Той я прегърна и я притисна до себе си. Тя погледна възхитителното му лице и меките кафяви очи и се учуди как е живяла толкова дълго без него. Да бъде с него беше толкова истинско, толкова правилно, че всяка минута без него сега ѝ се струваше ужасно прахосничество.

— Дафни...

— Наричай ме Дейзи — усмихна му се тя. — Така се казвам.

— Дейзи, да. Името също ти отива повече.

Внезапно я обзе отчаяние.

— Ако ще ме целуваш, побързай!

— Ще те целуна, разбира се, ако искаш.

— Млъкни, за бога!

Тя не издържа и го целуна, потъвайки в блаженството на познатия вкус и досег.

По-късно, когато огънят догаряше и те лежаха прегърнати на канапето и не смееха да помръднат, за да не нарушат безметежното удоволствие да са толкова близо един до друг, тя каза:

— Предполагам, че те измъчват много въпроси.

— Например защо официално се водиш умряла? Или защо се влюбих в Дейзи Дейнджърфийлд? — Кристоф потърка буза в нейната и я прегърна по-силно. — Да, искам да ти задам някои въпроси.

— Обещавам да ти разкажа всичко — отрони тя. — Преди не можех, повярвай ми.

— Подозирам, че всичко е далеч по-сложно, отколкото си мисля. Но не се налага да ми го обясняваш още сега. Най-добре е първо да поспиш.

Тя се намръщи, отърсвайки се от приятния унес.

— Да... но къде сме?

— В ловната вила на Сергей. Реши, че тук сме в безопасност. Утре сутринта ще го видим отново. — Той ѝ се усмихна. — Е, ще си лягаме ли?

— О, да — възкликна Дейзи толкова въодушевено, че го разсмя. — Да!

— Радвам се, че споделяш желанието ми — каза ѝ нежно. — Толкова ми липсваше! Опитах се да те забравя, но не успях. Когато мислех, че си мъртва, болката беше непоносима. Радвам се, че получаваме втора възможност.

Той стана от канапето, лишавайки я само за миг от топлината на тялото си. В следващия момент я вдигна на ръце и я понесе към спалнята, отвори вратата с крак и я остави в подканящото легло, обгърнато от нощния мрак.

Апартаментът в Южен Кенсингтън остана убежище на Коко. Тук тя пушеше и сновеше напред-назад в стаята до среднощ; припомняше си отново и отново живота с Уил, водеше дълги въображаеми разговори с него, които се превръщаха в абсурдни монолози — тя викаше, обясняваше, кореше и молеше за прошка. Единственият липсващ в безумния сценарий беше самият Уил.

Когато не беше в апартамента, гостуваше в имението в Белгрейвия, където Деди Дейнджърфийлд сякаш не можеше да ѝ се нарадва. Коко охотно откликваше. Все пак да бъде близо до него беше част от плана ѝ.

Усещаше колко е самотен възрастният мъж. Беше съзирала същото у мъжете, които плащаха за частни танци в клуба, но предпочитаха да поговорят с нея, вместо да зяпат гърдите ѝ. Какъвто и да беше Дейнджърфийлд — а тя подозираше, че е грубиян и егоист точно както го описваше Уил — той изпитваше необходимост от човешко присъствие.

Нищо чудно, че толкова бързо се привърза към нея — тя беше млада и жизнерадостна и когато го ласкаеше, той се разтапяше от удоволствие.

Забелязваше, че става все по-зависим от нея. Пропуснеше ли да се появи в къщата му дори един ден, мобилният ѝ телефон зазвъняваше и от другата страна долиташе сърдит глас:

— Коко, къде се губиш?

Запристигаха подаръци — копринен шал, последван от луксозен перленосив кашмирен шал. Чанта „Шанел“. Скъпи обувки. Рокля. Деди обичаше да я води в бутици, за да вижда как персоналът тутакси разпознава, че е богаташ, и скача да го обслужи. Обичаше да я гледа как пробва дрехи и да я държи в напрежение, докато накрая заяви, че ще ѝ ги купи. После тя се засмиваше, прегръщаше го и му благодареше, че е толкова щедър с нея.

Понякога нощем се питаше дали постъпва правилно, дали наистина ще успее да осъществи докрай плана си. После си

припомняше лицето на Уил, очите му, в които светеше студено презрение, и жестока болка свиваше сърцето ѝ и ѝ напомняше защо е избрала този път.

В дневната в къщата в Белгрейвия Маргарет изглеждаше необичайно притеснена. Крачеше неспокойно напред-назад, сякаш наистина не знае как да изрази мислите си.

— Не се тревожи — обади се благородно Коко. — Цялата съм слух. Изпълно камъчето.

По-възрастната жена се намръщи, отвори уста и пак я затвори. Накрая каза:

— Добре. Ще говоря направо. Господин Дейнджърфийлд ме помоли да те попитам дали... дали... би искала да живееш с него.

Коко я зяпна. Очевидното неудобство, което изпитваше Маргарет, я развесели, но и изненада. Не беше предвидила такъв развой на събитията, а трябваше.

Другата жена продължи, почувствала се принудена да запълни неловката тишина:

— Той настоя да те запозная с условията му. Привързал се е... към теб през последните седмици. Исква да прекарвате повече време заедно. Не е необходимо да ти напомням, че наскоро изгуби дъщеря си. Той тъгува за нея и би желал да му предложиш топлината и общуването, което му липсва.

— Значи твърдиш, че той ме възприема като дъщеря? Не иска да спя с него?

Маргарет се изчерви.

— Не, не. Връзката ви още е платонична. Но не е необходимо това да се споделя с другите.

Коко се засмя.

— Той иска хората да си мислят, че ме чука, нали? Но всъщност не иска да ме чука.

Маргарет застина.

— Да. Ясно заявих, че господин Дейнджърфийлд те възприема като дъщеря. А и известни медицински обстоятелства не позволяват връзката да... се консумира.

— Ти наистина знаеш всичко за него, нали? — попита момичето и протегна дългите си крака. Погледна Маргарет в очите и добави: — Добре. С теб сме свикнали да работим заедно. Предполагам, че и този път ще подпишем договор. Ще се радвам да съм приятелче на стареца, да го придружавам, да го разведрявам. Но искам подобаваща компенсация.

— Сигурна съм, че ще договорим условия, приемливи и за двете страни — каза Маргарет, повдигнала вежди.

— Не бой се, няма да прекалявам. Не съм алчна, както знаеш. Но трябва да мисля за бъдещето си.

— О, разбира се — отвърна асистентката хладно, но не осъдително. — Изпрати ми условията си и ще уредим въпроса. Междувременно, да кажа ли на шефа, че ще се преместиш в къщата?

Коко се изправи грациозно.

— Не се тревожи. Аз ще му съобщя лично. В кабинета си ли е?

— В гимнастическия салон — отговори Маргарет. — Правят му масаж.

След няколко минути Коко почука на вратата на салона и влезе.

— Деди? — подвикна игриво.

Той лежеше на масата — огромна планина от бяла плът. Масажистката — русокоса шведка в бледосиня тениска, разтриваше мекия му гръб.

— Коко?

Гласът му се чу приглушено, защото лежеше по лице.

— Имам чудесна новина! — Тя застана до него и коленичи, за да го погледне в очите. — Ще дойда да живея при теб!

Той нададе възторжен вик и лицето му почервения от вълнение.

— Прекрасно, скъпа! Ще се забавляваме до полуда, принцесо! — Той ѝ се ухили, разкривайки редица съвършено бели порцеланови зъби. — Чувствам се много щастлив! Много щастлив.

„Чувствата са взаимни“ — помисли си Коко, макар сърцето ѝ да остана студено и безразлично, каквото беше от деня, когато напусна Лос Анджелис.

„По това време вчера бях потънала в отчаяние. А вижте ме сега!“ — помисли си Дейзи.

Въпреки че всъщност се надяваше, че никой не я гледа. Никой, освен Кристоф, разбира се, защото лежеше гола под него и тялото ѝ следваше ритъма на сладостните му движения. „Как съм живяла толкова дълго без това удоволствие?“ — продължаваше да недоумява и същевременно да тръпне от ласките на Кристоф.

— Кристоф... — въздъхна тя и го прегърна още по-силно. — О, Кристоф!

Нежните му очи заискриха страстно. Той сведе глава и засмука зърното ѝ. Прокара език по него и го стисна леко със зъби, преди да премине към другото. Беше почти непоносимо. Сякаш електрически вълни стрелнаха слабините ѝ и я накараха да ахне от наслада. Той впи устни в нейните и проникна още по-навътре в нея. Дейзи усещаше, че и двамата приближават кулминацията...

Лежаха дълго, притиснати един в друг, докато телата им се успокоиха и се отпуснаха.

— Кога ще дойде Сергей? — попита тя, все още задъхана, и обсипа с целувки лицето и раменете му.

— Да се надяваме, че няма да е след пет минути — усмихна се той и я целуна по гърба бавно и с наслада.

— Ще сваря кафе. Има ли? — Дейзи стана от леглото, потрепери от студа и си събра дрехите. — Ще проверя и печката.

— Не знам. Огледай се. Може да намериш.

Тя излезе, разбута тлеещата жаравя в печката и сложи нови цепеници. После затършува в тясната кухня. След малко се върна с две чаши черно кафе и разтревожено изражение.

— Няма много храна. Няма хляб. Нито мляко. Само няколко консерви с месо и зеленчуци. Това е всичко.

Подаде на Кристоф чашата с кафето.

— Не бой се. Сергей ще дойде скоро. Тук сме само за един ден. Ще се справим. Скачай обратно в леглото. Трябва да наваксаме.

Когато се сгушиха под топлия юрган, Дейзи му заразказва как е станала Дафни Фрейзър и защо. Той се намръщи, когато разбра колко жестоко я е прогонил баща ѝ толкова скоро след смъртта на майка ѝ.

— Как е възможно? — възкликна ужасено.

— За него е било много важно да съм негова дъщеря, в чиито вени тече кръвта на баща му. Когато се е оказало, че всъщност нямам нито капка, съм станала буквално безполезна за него.

— Но... той те е отгледал като истински баща! Невъзможно е изведнъж да спре да те обича.

Дейзи сви рамене.

— Не знам. Този въпрос ме измъчва от години, както и загадката коя съм всъщност. Мама не е споменала нищо. — Тя се загледа в шарките на юргана. — Все още недоумявам защо не ми е казала.

— Значи другата ти личност е твое творение?

— Нуждаех се от цел в живота, от нещо, върху което да се съсредоточа, за да преодолея болката. Реших да докажа на татко колко е сгрешил.

Кристоф я прегърна и тя му обясни плана си — да стигне до върха на компания „Дейнджърфийлд“ без помощта на Деди, за да покаже, че сама може да постигне каквото пожелае.

— И си го постигнала! — възкликна той, изненадан и горд. — Наистина си успяла! Не познавам по-целеустремен човек!

— Само това ме крепеше. Не си позволявах да се отчайвам.

Той прокара показалец по бузата ѝ.

— Колко си смела!

— Смела или глупава. Кой знае?

— Отказала си да му позволиш да те отпише!

— Да. Не исках да му позволя да ме изтрие от живота си.

Възцари се мълчание. След малко Кристоф го наруши:

— Но той е убил Дейзи Дейнджърфийлд.

— Да. — Усети как познатата тъга пропълзва в сърцето ѝ. — Бог знае как са го инсценирали. Надявам се, че просто са подкупили някакъв чиновник и са кремирали непотърсен мъртвец от моргата.

Кристоф взе дланта ѝ и я погали.

— По някакъв начин това ни събра отново. Но как ще се завърнеш, след като официално си мъртва?

Тя го погледна в очите.

— Не мога да се завърна. Вече го разбрах. Дейзи Дейнджърфийлд наистина е мъртва. Аз вече не мога да бъда онова момиче. Не осъзнавах, че мога да съм щастлива, ако съм друга, но сега мисля, че мога. Въпреки това искам да го поразтърся, да му поднеса най-големия шок в живота. И знам достатъчно за компанията му, за да причиня ураган!

Кристоф се засмя:

— Не ти липсва смелост!

— Упорита съм. Сигурно съм го наследила от истинския си баща. Никога няма да разбера, предполагам.

Сергей не дойде сутринта. Те станаха, хвърлиха още цепеници в огъня и отвориха консерви с картофи, моркови и месо.

Когато отново се стъмни, Кристоф погледна небето през прозореца. Не се виждаше кой знае какво — само плътната чернота на близката гора и преспите сняг.

— Времето не е добро. — Гласът му прозвуча угрижено.

— Пак се кани да вали.

— Телефонът ти има ли сигнал? — попита Дейзи, вперила очи в ниското оловносиво небе. Кристоф поклати глава.

— Моят също. А и батерията ми не е заредена.

— Сергей ще дойде утре — каза уверено той.

Цяла нощ валя сняг и когато се събудиха на сутринта, хижата беше почти затрупана. От Сергей нямаше и следа и вероятността да си пробие път през този сняг изглеждаше нулева.

— Нали не ни е забравил? — попита Дейзи, броейки консервите в шкафа.

— Невъзможно е да ни забрави. Ще дойде — отвърна Кристоф, но изглеждаше притеснен.

Сергей не дойде нито този, нито на другия ден.

Коко напусна апартамента в Южен Кенсингтън с повече съжаление, отколкото очакваше. Тук се чувстваше в безопасност, защитена от всичко във външния свят, белязало детството ѝ.

Когато затвори вратата, се запита дали Уил ще ѝ прости за това, което смята да направи.

Маргарет ѝ беше осигурила жилище, по-люксово от всяка хотелска стая. Имаше дневна, малък кабинет, просторна баня и дрешник. Багажът на Коко вече беше подреден, когато Маргарет ѝ го показа.

„Ще свикна да живея така“ — помисли си младата жена.

— Прекрасно е — каза.

— Това беше стаята на дъщеря му. Но не се бой, наредихме да я освежат. Сега е доста по-различна отпреди.

Коко обаче потръпна и се опита да забрави този факт. Беше малко зловещо да живее в стаята на мъртвото момиче.

След като показа на Коко новия ѝ дом, асистентката я поведе отново към сутерена, за да уточнят някои подробности от новото споразумение.

Когато Коко прочете и подписа договора, Маргарет плъзна златна кредитна карта по бюрото към нея.

— За теб е.

— Страхотно. — Коко я взе и я разгледа. — Колко е лимитът?

— Лимитът? — удиви се Маргарет. — Хмм... да речем, че според мен няма да успееш да го изхарчиш за един месец. А сега да отидем при господин Дейнджърфийлд.

Деди очевидно се развълнува, когато влязоха в трапезарията, където довършваше обяда си.

— Най-после си тук! Мислех, че никога няма да дойдеш.

— Ето ме, Деди — каза ведро Коко и го погледна.

Това беше новата ѝ задача. Нейният партньор. Призля ѝ при тази мисъл, но се овладя.

Същата нощ Коко се запита дали няма да я изненада, предявявайки претенции към тялото ѝ. Все пак тя беше поредната прищявка, купена да подклажда самочувствието и престижа му. Несъмнено би искал да я притежава.

След вечеря гледаха заедно телевизия в малката дневна. Главата на Деди клюмаше и очите му се затваряха. Нетърпелива да избяга, Коко го целуна по бузата:

— Лека нощ, Деди.

— Лека нощ, скъпа — усмихна ѝ се доволно той. — Ще се видим утре сутринта.

Значи беше вярно. Вече не го блазнаха топлите бедра на ослепителни млади красавици като нея. Възрастта очевидно облагородяваше господин Дейнджърфийлд.

„Ако Уил го види сега, какво ли ще си помисли?“ Коко знаеше, че той все още не се е отърсил от детската си представа за баща си — яростен, избухлив, властен. Пълна противоположност на този кротък старец, задрямал на канапето. Но не биваше да мисли за Уил. Още не беше преодоляла случилото се.

Качи се в стаята си и легна. Това беше животът ѝ сега и трябваше да свикне с него. Все пак тя сама го пожела.

Коко се шляеше из кабинета, докато Деди разговаряше по телефона. Изведнъж забеляза на стената голям квадрат, чийто цвят тъмнееше в сравнение с околната ламперия.

Когато Деди остави слушалката, тя го посочи и попита:

— Липсва ли нещо?

— Не... да... — Той се намръщи. — Имаше нещо. Продадох го. Картина.

— Явно е била голяма.

— Беше, да. Гейнсбъро. Много голямо платно.

— Наскоро ли продаде картината? — попита тя.

— Има ли значение? — подразни се той. — Няма я и толкова. Разгледай Пикасо в дневната, ако искаш да видиш нещо.

— Картината в дневната е миниатюрна — сви рамене Коко, което го разсмя и възвърна донякъде доброто му настроение.

Някой почука на вратата. Влезе Маргарет. Кимна едва забележимо на Коко и тръгна право към бюрото на шефа си.

— Сър, обадиха ми се от централата. Става дума за двама изпълнителни директори.

— Да? — тросна се той, очевидно зает с други мисли. — Кой?

— Не мисля, че ги познавате — Дарли Рос и Дафни Фрейзър.

— Дарли Рос... — Той се намръщи. — Май съм го чувал. Да, познавам го. Но другата не я познавам. Какво става с тях?

— В Сибир са, сър.

Деди погледна сърдито Маргарет:

— Какво общо има това с мен? И какво, по дяволите, правят там?

— Заминали са на полево проучване. Не са докладвали навреме. Обадили са се само веднъж. Рос е съобщил, че е болен от пневмония и ще се върне при първа възможност. От Фрейзър няма никакви вести.

— Хмм... — проточи гневно той. — Да се надяваме, че проучването им ще се окаже ползотворно. Иначе следващата им мисия ще бъде да си търсят нова работа. Това ли е всичко?

След кратък размисъл Маргарет отвърна:

— Да се опитаме ли да открием Фрейзър, сър? В случай че е в беда?

— Няма смисъл. Ако е в беда, рано или късно ще разберем. Ако ли не, ще се появи. Обикновено става така. И после ще я уволним.

— Добре.

Маргарет погледна към Коко, но тя се престори, че не ги слуша, и асистентката излезе да изпълни нарежданията.

Сергей не идваше. Независимо дали искаше или не, нямаше начин да се добере до тях заради снега. Дейзи беше сигурна, че е така. Кристоф не беше толкова убеден.

— Свикнал е с времето тук. Защо да ни оставя да умрем от глад?

— Не се загрижи особено, когато ме похитиха — отвърна Дейзи, но думите на Кристоф я поуспокоиха.

— Ако се стигне дотам — усмихна ѝ се той, — ще изляза в гората да насека дърва и да уловя нещо за ядене.

— Късмет! — пожела му иронично Дейзи. — Не съм виждала живо същество от дни!

Не искаше да мисли за такава ужасна възможност, но вече се тревожеше.

От друга страна, беше истинско блаженство да е обгърната от топлина и щастие като в онези дни, които прекарваха в Нант-и-Прен. Двамата бяха изолирани от света тук и не изпитваха необходимост от нищо повече. Или седяха пред камината, разговаряха и крояха планове, или бяха в леглото, където не успяваха да се наситят на телата си.

— Съжалявам, че толкова дълго бяхме разделени — каза му тя веднъж и го погали нежно по лицето.

— Но ако не бяхме разделени, нямаше да преживеем тази сладка среща — усмихна ѝ се Кристоф и тя разбра, че е прав.

На петия ден дори Кристоф се притесни. Снегът беше спрял, но нямаше никакви признаци, че ще се затопли. Излязоха навън и разчистиха пътека с лопати, но преспите бяха много дълбоки. Понечеха ли да тръгнат по тях, веднага затъваха. Бяха се сгорещили от усилието, когато най-сетне се прибраха вътре.

Кристоф се огледа. До огнището имаше само няколко цепеници, а вече знаеше колко трудно ще е да измине няколкото метра до гората, камо ли да насече дърва.

— Дейзи, колко консерви са ни останали?

Тя отиде в кухнята и се върна с три.

— Две с месо и една с картофи.

Кристоф я повика да седне на канапето до него, улови я за ръцете и я погледна сериозно.

— Време е да вземем мерки. Не може да стоим тук вечно и да чакаме Сергей. Не знаем защо не идва. Вероятно заради времето, но е факт, че го няма. Не искам да умрем тук. Искам да живея дълго и щастливо. С теб, ако е възможно.

Дейзи порумения, обзета от радостно вълнение, но не продума.

— Часът удари. — Той си нави ръкава и ѝ показа сребърния си часовник с черен циферблат, компас и изпъкнали бутони отстрани. — Знаеш ли какво е това?

— Часовник — отговори тя.

— Да. Но е много специален. Виждаш ли големия бутон отстрани? — Дейзи кимна. — След секунда ще го издърпам и той ще освободи антена, която ще излъчи сигнал за помощ в периметър сто и шейсет километра. Ще уловят сигнала и ще изпратят спасителен отряд.

Дейзи погледна часовника и се засмя.

— Браво! Почти ти повярвах!

— Не се шегувам. Това е „Брайтлинг“ с оборудване на спешни случаи.

— Наистина ли?

Той кимна и се усмихна. Наклони китка, за да ѝ покаже надписа „хронометър за извънредни случаи“.

— Скъпо устройство, изработено за пилоти. Грози те сериозна глоба, ако алармираш спасителната служба безпричинно, но мисля, че положението ни е достатъчно критично. — Той погледна часовника. — Имам го от времето, когато пилотирах.

Дейзи взе възглавница и го замери с нея.

— Защо не си ми казал досега?

Кристоф се засмя и се наведе да избегне възглавницата.

— Мислех, че рискът подклажда магията и ако разбереш за часовника, няма да е същото. Сега ще пусна сигнала и после ще имаме време да се пъхнем в леглото, докато спасителният отряд пристигне.

Естествено, всички смятаха, че Коко е любовница на Дейнджърфийлд. Почти веднага в клюкарските рубрики се появиха статии, намекващи, че „новата приятелка“ всъщност е сексуална партньорка.

Никой не предполагаше, че той се отнася с нея по-скоро като към дъщеря, отколкото към любовница. Възхищаваше се от сексапила, младостта и красотата ѝ по-скоро като собственик на ценна вещ, отколкото като напорист мъжкар. Вероятно знаеше какво мислят околните, но не правеше нищо, за да ги опровергае.

За да се справи с новата роля, Коко се стремеше да остава насаме възможно най-често. Деди Дейнджърфийлд разбираше, че тя трябва да посещава фризьорката и козметичката си и да подновява гардероба си. Но вечер настояваше да е с него. През цялото време слушаше и наблюдаваше внимателно.

Една сутрин минаваше край трапезарията, където Деди закусваше. Отвътре долетя гласът на Маргарет:

— Сър, фондацията се нуждае от допълнителни средства. Професорът ми каза, че е на крачка от забележителни открития. Както обикновено той е в авангарда на науката.

— Какви открития? — попита нетърпеливо възрастният мъж.

— Някои от серумите, които тества, оказват невероятен положителен ефект. Наблюдава се клетъчен растеж и регенерация. Възможно е да се регенерират цели органи. Представете си! Вечна младост, сър! И вие ще я изживеете пръв!

„Ето каква била играта — помисли си мрачно Коко. — Тя е поредната знахарка, която пробутва еликсирите си на богаташи.“ В този момент в коридора се появи прислужница, понесла купа с овесена каша. Коко влезе бързо в трапезарията и видя как Маргарет забива спринцовка в ръката на Деди.

— О, Коко! — възкликна той с грейнало лице. — Тъкмо ми поставят специалната доза. Трябва да пробваш, ефектът е неповторим!

— Някой ден — отвърна ведро тя. — Но предпочитам да изям един портокал. Мразя инжекциите. Пфу!

Маргарет прибра мълчаливо оборудването си и излезе от стаята.

Коко прекосяваше тичешком улиците в Белгрейвия. Връщаше се от Хайд Парк. Обичаше кросовете. Чувстваше се блажено свободна без Деди. При него живееше като в клетка и непрекъснато беше нащрек.

„Няма да е за дълго... Но да видим...“ — казваше си.

Забави ход, когато наближи къщата. Задъхано, отпи глътка от бутилката с вода. След миг щеше да се върне зад златните решетки. Все пак сама си беше избрала този живот. Нямаше право да се оплаква. Ненапразно е казано, че каквото посееш, това ще пожънеш. Замисли се за прекрасните мигове, прекарани с Уил, представи си красивото му стройно тяло, усети вкуса на кожата и устните му, спомни си наладата, която изпитваше с него. „Забрави го! Всичко свърши. Той няма да се върне в живота ти!“ Тази мисъл я изпълни с непоносимо отчаяние и тя сведе безнадеждно глава. Не забеляза облегналия се на оградата мъж. Когато наближи портата на къщата, той пристъпи към нея.

— Коко?

Тя вдигна поглед и видя черни очи и изпито лице с набола тъмна брада.

— Роберто? — смая се тя. После се усмихна. — Божичко! Колко време мина!

— Цяла вечност! — усмихна ѝ се той. — Няма да те целувам. Изглеждаш малко... лъскава.

— О, да. — Избърса с ръкав потта от челото си.

— Слушай, ще ми отделиш ли една минута? Да отидем някъде. Искam да поговорим.

Коко си погледна часовника.

— Разбира се, но не бива да се бавя. Максимум десет минути. Става ли?

— Разбира се. — Той изгледа възхитено внушителното бяло име. — Добре си се уредила! Браво, кукличке!

— Благодаря. — Тя тръгна с него към градината в центъра на площада. — Не мога да повярвам, че ме откри. Как разбра къде съм?

— Всичко се намира, когато ти потрябва. Онзи ден видях снимката ти във вестника. Беше с човека, на чието парти танцува. — Повдигна вежди. — Май наистина ти провървя там!

— Да. Може и така да се каже.

Внезапно закопня да отидат да пият кафе, да седнат и да си побъбрят като в добрите стари времена. Но нямаше как. Подпряха се на парапета и тя го попита:

— Как вървят нещата при теб?

— Скъпа... — Роберто я улови за ръкава и тя се стресна. — Няма лесен начин да го кажа, затова ще говоря направо. Онзи ден в клуба дойде един човек. Търсеше те, за да ти съобщи, че майка ти... майка ти умира.

Сърцето на Коко подскочи. Обзе я паника. Накрая се засмя тъжно:

— Тя умира от години.

— Да, но сега умира наистина. И иска да те види.

Да се преобрази отново в Дафни Фрейзър се оказа трудно. Харесваше ѝ, когато Кристоф я наричаше с истинското ѝ име.

Още щом се върна, Карън О'Мали я извика да ѝ докладва. Дейзи ѝ представи версията, която беше изпратила по имейла на Дарли с надеждата той да потвърди думите ѝ, когато оздравее.

— Добре — каза Карън, когато тя приключи с обясненията. — Значи всъщност сте отишли на разузнавателна експедиция и Дарли се е разболял, а ти си попаднала в снежен капан?

— Горедолу — усмихна се Дейзи. — Искане да проверим дали си струва да инвестираме в хотелиерския бизнес на Анатоли. Според мен инвестицията е разумна.

— Склонна съм да ти повярвам. Но първо ще видим какво мислят важните клечки.

— Искате да кажете... господин Дейнджърфийлд?

— Точно така. Трябва да му докладвам лично. Говорят, че не останал очарован от случая с двамата изчезнали директори. Но мисля, че обяснението ти звучи убедително. Сигурна съм, че ще го задоволи.

Сърцето ѝ се сви; изпита странна смесица от страх и въннение.

— Разбирам. Ако се наложи, ще обясня отново положението.

Излезе от кабинета на Карън, обзета от необяснимо въодушевление. Колкото и странно да изглеждаше, след преживяното в Сибир и срещата с Кристоф се чувстваше освободена. Не усещаше до болка познатото напрежение, когато съзнанието ѝ сякаш беше вкопчено единствено в яростната, невидима битка с баща ѝ. Някак си вече ѝ беше безразлично. През цялото време се бе стремил да му покаже, че е способна, че може да се гордее с нея, макар да не му е дъщеря.

Сега си представяше гнева му, когато я види в новото ѝ превъплъщение, и я напушваше смях. „Все пак трябва да довърша започнатото — помисли си. — Вече съм готова да отмъстя. Но искам ли го наистина?“

Отведоха ги от затрупаната със сняг ловна хижа, както Кристоф беше предвидил. Бяха прихванали сигнала и бяха изпратили спасителен хеликоптер да издири източника на зова за помощ. Машината не успя да се приземи, но изтеглиха с въже първо Дейзи, а после и Кристоф. Хеликоптерът се понесе над снежната шир и сякаш след минути стигнаха града. На другия ден Сергей им поднесе пламенни извинения. Увери ги, че е направил всичко възможно да стигне до тях, но снеговалежът бил твърде обилен и блокирал всички пътища.

По целия път към дома Дейзи и Кристоф се държаха за ръце. Не искаха да се разделят повече и Кристоф заживя в апартамента ѝ под наем в Шордич, но бъдещето им се струваше неясно.

— Мислех, че знам какво искам — каза му Дейзи, докато вечеряха в деня след разговора с Карън. — Движеше ме стремежът да покажа на татко на какво съм способна. Но днес това вече е без значение. — Тя му се усмихна. — Обидата и амбицията... просто се изпариха. Ти си отново при мен и вече не изпитвам необходимост да се изправам срещу него.

— Не е необходимо да се доказваш пред този човек — отвърна Кристоф.

— Знам. Но нали разбираш, че съм в състояние да унищожа „Дейнджърфийлд“? Знам за скритите дългове, които разклащат основите на цялата компания, знам как един изпълнителен директор я е въвлякъл в безумен рудодобивен бизнес, който е по-скоро разорителна, а не разумна инвестиция...

Кристоф ѝ се усмихна. Озарени от пламъка на свещите, кафявите му очи изглеждаха още по-кадифени.

— Унищожи „Дейнджърфийлд“, щом искаш. Защо не?

— Защото все още държа на компанията — отвърна простиичко тя. — И искам да продължа да работя в нея. Не знам обаче докога ще мога да остана Дафни Фрейзър. Той трябва да разбере за мен. Това е последната крачка.

— Така ли? — Погледна я нежно. — Може би ти трябва да разбереш себе си. На теб са ти необходими отговори, но не го съзнаваш.

Дейзи сбърчи чело. Изведнъж разбра колко е прав.

— Да. Сигурно се нуждая точно от това. — Погледна го право в очите. — Но дори да реша да напусна „Дейнджърфийлд“, първо трябва да уредя един въпрос. Ще замина за Шотландия и искам да дойдеш с мен.

Мислеше, че никога няма да се върне тук. Но щом Роберто ѝ съобщи, че майка ѝ умира, Коко разбра, че трябва да се върне. Той ѝ предложи да я придружи, но тя отказа. Предпочете да е сама. Болницата беше огромна. Пред входа се тълпяха хора по пижами или в инвалидни колички и пушеха, наслаждавайки се на едно от малкото удоволствия, които са им останали.

Откри етажа и отделението и медицинската сестра я упъти къде да намери майка си. Отделението беше пълно с пациенти и същевременно изглеждаше зловещо безлюдно. Медицинските сестри се бяха струпали в стаята си, не се виждаше никакъв лекар и болните лежаха изоставени в леглата си, заети с отегчителното занятие да боледуват. Коко откри майка си в стаята в дъното на коридора, подпряна на тънките болнични възглавници и свързана с няколко апарата. Приблужи до леглото и се загледа в нея. Мишел спеше. Беше заприличала на сянка — по-слаба и по-съсхрена от всякога. Коко се приведе над нея.

— Здравей, мамо.

Мишел отвори очи и на лицето ѝ се изписа радост.

— Шанел! Ти дойде!

— Да... — Тя седна на стола до леглото. — Как си, мамо?

— Не съм много добре. — Личеше си по дращещия глас и свистенето в гърдите ѝ, когато си поемаше дъх. — Емфиземът ще ме довърши, скъпа.

Коко хвана ръката ѝ.

— Сигурно.

Мълчаха дълго. Накрая Мишел си пое мъчително дъх и каза бавно:

— Е, бебче... поживях си добре.

Коко се пребори с желанието да скочи и да изкрещи:

— Нищо подобно! Живя мизерно и обрече и мен на мизерия!

Обаче нямаше смисъл. Какво щеше да се промени сега? Та тя умираше!

След малко Мишел стисна ръката ѝ и я погледна жално.

— Шанел? Бях ли... бях ли добра майка?

Коко я погледна. По лицето ѝ се четеше приближаващият край. Какво щеше да постигне, ако я наскърби сега?

— Да. Беше добра майка. Най-добрата.

— Благодаря ти, скъпа. Знам, че невинаги бях до теб. Но... винаги съм те обичала, Шанел. Искам да го знаеш.

Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи, които се търкулнаха по изпитите ѝ бузи.

— Знам го. И аз те обичам.

Когато изрече думите, Коко осъзна, че са истина. Мразеше годините, съсипани от алкохола и дрогата, от хаоса, егоизма и отчаянието, и все още съжаляваше малката Шанел Хюз, принудена да порасне прекалено бързо и да се грижи и за себе си, и за майка си. Съжаляваше обаче и Мишел и знаеше, че въпреки всичко майка ѝ я е обичала по свой начин. Сълзи напълниха очите ѝ.

— Мамо — прошепна, — чуваш ли ме? Обичам те. И съжалявам... че си тръгнах и те оставих сама.

Мишел въздъхна, сякаш думите ѝ са освободили нещо у нея, и се усмихна.

— Мамо — повтори колебливо Коко. За пръв път се чувстваше толкова близка с майка си. Реши, че е настъпил моментът да бъдат искрени една с друга. — Искам да направя нещо за мен... Искам да знам... кой е баща ми?

— Баща ти?

— Да. Знаеш ли кой е баща ми?

Интуитивно се досещаше кой е. Сега майка ѝ можеше да направи за нея само едно — да ѝ каже истината.

— Баща ти — повтори объркано Мишел.

— Мамо... — Не искаше да го изрича, но не устоя. — Гас ли беше?

Майка ѝ се ококори стъписано.

— Гас? — изхриптя.

— Да. — Коко заговори по-настойчиво и се приведе към майка си; цялото ѝ тяло се напрегна в очакване на отговора. — Той е, нали? Затова се държеше толкова мило с мен.

— Гас... Да. Той е баща ти. Беше художник. От богато семейство е, но нямаше много пари. И беше смахнат колкото си щеш.

Мишел се задъха и гърдите ѝ засвистяха. Коко изгаряше от нетърпение майка ѝ да продължи. Най-сетне тя събра сили:

— Той беше... черна овца. Харесваше ме. Даваше ми пари. Не за секс, а защото ме харесваше. Накрая наистина правихме секс. И ти си му дъщеря. Наследила си очите му. Спор няма.

— Той знаеше ли за мен?

— Не. Може да е подозирал. Не знам. Отидох да му кажа, че съм бременна, но той не беше на себе си. Излизаше с друго момиче, изискано като него, но то било омъжено и ги спипали... Така и не му казах. Но той се държеше много мило с теб. Нищо чудно да се е досещал.

— Благодаря, мамо. — Усещаше неизпитвана досега увереност. Догадките ѝ се бяха потвърдили. Най-сетне знаеше коя е. — Благодаря ти, че ми каза.

Замълчаха. Коко седеше, потънала в мисли, и стискаше ръката на майка си, заспала изтощена след дългата реч.

Накрая Коко целуна лицето на Мишел и я погали по главата.

— Чао, мамо — прошепна. — Скоро ще дойда пак.

Същата нощ Деди заведе Коко на вечеря в „Дейнджърфийлд Флори“. Никой не би могъл да предположи, че само преди няколко часа красивото момиче в златиста рокля „Гучи“ е било в един от най-бедните лондонски квартали, до леглото на умиращата си, съсипана от наркотиците майка.

Докато вечеряха, сервитьорите сновяха около тях, за да обслужат перфектно шефа. Главният готвач им приготви „Креп Сюзет“ в сребърен тиган върху котлон на масата.

Коко вкуси от цитрусовия крем на десерта и каза с преднамерено нехайство:

— Деди, разкажи ми за фондация „Дейнджърфийлд“. Маргарет я спомена и ми стана интересно.

Той веднага се оживи:

— О, да! Чудесно начинание! Ще донесе слава на Дейнджърфийлдови. Навярно вечна слава. Маргарет ме запозна с

професора и забележителните му идеи. Той открива пътя към вечната младост.

— Виждала съм я да ти слага някакви инжекции.

— Да. Поддържа ме в отлично здраве със серум, приготвен от изключително редки съставки. За щастие аз получавам природната версия. Синтетичната се разработва за масова употреба. — Деди се изпъчи самодоволно. — От няколко години отпускам щедри дарения на фондацията и професорът реши да я кръсти на мен в знак на благодарност. Сключили сме сделка...

Коко повдигна вежди.

— Сделка?

Деди се прокашля смутено.

— Да... споразумение. Но това не те засяга, скъпа. Всичко опира до бизнес. — Лицето му потъмня. — Не че проклетият ми син го разбира.

— О? Поддържате ли връзка с Уил?

Надяваше се гласът ѝ да не издава какво изпитва, когато споменава името му.

— Адвокатите му не ме оставят на мира — изръмжа недоволно той. — Настояват за счетоводни ревизии на фондацията и бог знае какво още. Врат си носовите навсякъде. Знам, че със сестра си смятат да ме съдят. Докладът ти ми подсказа какви обвинения възнамеряват да повдигнат. Готов съм да се защита. Очаквам да получа призовка всеки момент. Да, да... — Очите му заискриха лукаво, когато към тях приближи сервитьор, понесъл сребърен поднос с голям овален капак. — Какво е това? Сигурно е допълнително блюдо за теб, Коко.

Сервитьорът остави подноса и се поклони.

— За мадам — каза и вдигна капака, разкривайки тюркоазена кутийка за бижута с черен надпис „Тифани“.

Коко ахна.

Деди ѝ се усмихна мило.

— Отвори я, скъпа.

Тя вдигна капака. Вътре върху бяла коприна лежеше златен пръстен с огромен квадратен диамант. Около него бяха инкрустирани множество по-малки диаманти. Светлината се отразяваше в скъпоценните камъни, придавайки им необичаен златист оттенък. Пръстенът беше великолепен.

— Божичко! — отрони Коко, неспособна да повярва на очите си. Беше зашеметена. Подаръкът я смая.

— Не се безпокой. Знам, че е неочаквано. Но това не означава, че искам отношенията ни да се променят в личен план. Означава само, че искам да се погрижа за теб. Ако умра — което, разбира се, гениалният професор няма да позволи да се случи — искам да съм сигурен, че няма да изпаднеш в нужда. Много съм привързан към теб, скъпа. Нещо повече. Не мога да си представя да живея без теб. Коко? Ще се омъжиш ли за мен?

Жената зад гишето на летището му се усмихна предразполагащо, но Уил не ѝ обърна внимание.

— Надявам се да летите приятно до Лондон, сър — каза тя и му върна билета. — Свържете се с нас, ако имате нужда от съдействие.

— Разбира се — отвърна той и забърза към салона за пътници с билети за първа класа, за да си вземе нещо за ядене, преди да се качи в самолета.

Запита се дали постъпва правилно. „Естествено — рече си. — Освен това ще видя Сара и децата. Сигурно вече са забравили как изглежда чичо им.“

Разгърна вестника и си поръча сандвич. След тринайсет часа щеше да е в Лондон. Мислеше, че никога няма да се върне там, но ето че се връщаше. Помисли си за Коко, но прогони спомена. Нея я нямаше. Тя беше история, най-странната интерлюдия в живота му — наистина се беше влюбил в нея и няколко седмици, които прекараха заедно, бяха блаженство, каквото не бе изпитвал досега. Не се смути дори когато Ксандър разкри миналото ѝ. И когато тя му разказваше колко е страдала, той се чувстваше привилегирован, че споделя истината с него. Оказа се обаче, че е била шпионка, че е работела за най-ненавистния му човек. А това не можеше да ѝ прости.

Понякога се питаше защо не ѝ позволи да му обясни защо го е направила. Но прогонваше съмненията. Опитваше се да изтрие спомена за неповторимите дни с нея и за болката, която го прониза, когато тя си тръгна. Не успяваше. Спомените го преследваха и досега. Както и да е. Нямаше значение дали Коко е в Лондон или не.

Време беше да се качва в самолета. Взе сакото и чантата и тръгна към портала за отпътуващи.

Полетът беше директен и Уил спа почти през цялото време. На летището го чакаше черно беемве, за да го откара в града. Реши да отиде в хотела, да закуси и да прочете вестниците преди деловата среща. Когато колата пое плавно по М4 и се насочи към Централен

Лондон, той отвори чантата си и извади документите, които адвокатите му бяха дали да прегледа.

Когато дойде в кантората на „Греъм & Филпот“, Уил беше успял да прочете повечето документи. Въведоха го в кабинета на старшия съдружник Невил Ханрати. Двама по-млади адвокати бяха при него и чакаха с разтворени папки.

— Добре дошли, господин Дейнджърфийлд — поздрави го Ханрати и стана да се ръкуват.

— Наричай ме Уил.

— Добре, Уил. Седни и да започваме.

Ханрати обобща набързо положението — Уил и Сара основателно смятат, че баща им разхищава семейния фонд, за да поддържа разточителния си начин на живот.

— Да — съгласи се лаконично Уил. — Достатъчно доказателство са нещата, които притежава. Как би могъл да си позволи избите с вино, картините, именията, колите, ако не черпи от фонда? А той е главният попечител. Другите няма да дръзнат да му откажат. Те са бизнесмени, но не са експерти по финанси.

— В отговор на нашите писма ответната страна ни изпрати няколко документа и аз реших, че този ще те заинтригува. — Ханрати подаде нов лист на Уил и той го прочете набързо.

Изражението му се промени.

— Гейнсбъро? Продад е Гейнсбъро? Клаузите на попечителския фонд изрично му го забраняват! Картината е семейна ценност. Няма право да я продава.

— Изтъкнахме този довод пред адвокатите му. Господин Дейнджърфийлд твърди, че неговият баща е продал картината преди години.

— Сигурен съм, че лъже.

— Докажем ли го, ще обосновем твърдението си, че баща ти не управлява добре семейния фонд, ще го отстранят и ще наредят основна ревизия на фонда.

Уил захвърли документа.

— Не става дума само за продажба на семейни ценности. Сигурен съм, че отпуска огромни суми на мистериозна организация, наречена „Фондация Дейнджърфийлд“, но не мога да се добера до кой

знае каква информация за нея. Ако се окаже, че разхищава средства, предвидени за мен и Сара, какво следва?

— Ще бъде принуден да продаде собствените си авоари, за да възстанови липсващите суми — обясни Ханрати.

— Добре. Искам да му връчите призовка в най-кратки срокове.

— Има и друго... — каза колебливо адвокатът. — Баща ти има нова партньорка. Нямаме основания да смятаме, че са сключили брак, но тя носи огромен годежен пръстен. Снимали са ги на парти миналата вечер и снимката е публикувана в днешните вестници. Пръстенът се вижда много ясно. Изглежда доста скъп.

Младият адвокат извади цветна снимка от клюкарска рубрика и я подаде на Уил. Той я погледна и пребледня.

— Добре ли си? — попита Ханрати и се приведе загрижено към него. — Искаш ли вода?

— Добре съм — отвърна глухо той и загледа заглавието под снимката: „... с годеницата си госпожица Коко Хюз“. Зави му се свят. Помисли си, че ще припадне.

— Уил?

— Трябва да тръгвам... Съжалявам.

Уил стана и излезе от кабинета. Успя да си поеме дъх едва на улицата, където се облегна на стената на сградата и задиша дълбоко, за да се успокои.

Вярно ли беше? Наистина ли щеше да му причини това? Наистина ли го мразеше толкова, та беше готова да стори най-лошото, за да го нарани жестоко?

Беше видял отговора със собствените си очи.

78.

Пътуването до Шотландия с Кристоф се оказа най-големият удар в досегашната кариера на Дейзи.

— Вече всичко е уредено — каза му тя доволно, когато потеглиха от летището.

Той ѝ се усмихна.

— Не бях сигурен, че ще успееш, но се справи блестящо. Той беше костелив орех.

— Изискваше се само повече деликатност.

— Така е. Но това не разрешава въпроса с мината на Сергей — напомни ѝ Кристоф.

Дейзи се облегна на гладката кожена седалка в таксито, което ги откарваше у дома.

— Да. Мината е проблем на Дарли. Не виждам друг начин, освен той да понесе последствията.

— Инвестирал е пари на компанията.

— Заети чрез измама. „Дейнджърфийлд Груп“ няма официално споразумение със Сергей и след случилото се с нас там не мисля, че мога с чисто сърце да препоръчам да се ангажираме с проекта. Не. Ще посъветвам Дарли да си признае и да понесе отговорността. Ако извади късмет, ще потулят случая и ще му позволят да се пенсионира. Междувременно аз ще се срещна с Карън в понеделник и ще я помоля да свика съвещание на управителния съвет възможно най-скоро.

Кристоф ѝ се усмихна.

— Де да можех да присъствам!

Дейзи му се усмихна широко, но стомахът ѝ се сви при мисълта какво трябва да направи.

— Правилно ли схващам, господин Кембъл? Готов сте да продадете къщата и земята си на „Дейнджърфийлд Груп“ при известни условия?

Гласът на Дейзи огласи сумрачната заседателна зала. Очите на всички изпълнителни директори бяха вперени в подвижния екран, върху който се виждаше тъмна стая в шотландска вила.

Камерата се насочи към лицето на Кембъл.

— Ммм... Да — кимна той. — Знам, че бизнесът ще осигури работа на местните. Стига да изпълните условията ми, ще сключим сделка.

— Искате да разглобим къщата ви и да я построим наново, тухла по тухла, на подобен парцел.

— Да.

— Искате да основем фондация за опазване на дивите животни.

— Точно!

— И да работите във фондацията? Да патрулирате и да наблюдавате птиците и животните в земята на „Дейнджърфийлд“? Докато сте жив?

— Точно!

— Е, господин Кембъл, приемам тези условия. Но ние също имаме едно изискване. Работата по преместването на къщата ви да започне веднага, за да не се бави повече проектът ни.

— Когато пожелаете. Няма смисъл да се преструвам, че ми беше лесно. Доволен съм, че слагаме точка. Вие ме изслушахте, млада госпожице, за разлика от онези типове, които се опитваха да ме сплашат. Получих каквото искам и това ми стига.

— Благодаря, господин Кембъл. Радвам се, че се споразумяхме.

Дейзи спря камерата и лампите светнаха. Директорите се обърнаха към нея почти едновременно с въодушевени лица. След миг в залата избухнаха ръкопляскания.

Карън О‘Мали излезе отпред с грейнало лице.

— Фантастично, Дафни, благодаря ти! Дами и господа, още веднъж поздравления за Дафни Фрейзър, която спаси шотландския ни проект от крах.

Дейзи кимна признателно, усмихната, но смутена. Когато възгласите стихнаха и директорите станаха и заговориха с колегите си, Карън я похвали отново:

— Беше невероятно! И двете знаем колко рисковано беше положението. — Тя погледна многозначително Дейзи. — Още няколко седмици и компанията можеше да рухне. След като се уверят, че

проектът наистина ще се осъществи, банките ще подновят кредитирането.

— Радвам се, че помогнах — каза Дейзи, поруменяла от задоволство.

Още помнеше колко окрилена се почувства, когато Кембъл прие предложенията ѝ. Кристоф засне всичко с телефона си, за да разполагат с неопровержимо доказателство за постигнатото споразумение. Дейзи знаеше, че така спасява „Дейнджърфийлд Груп“. Как щеше да постъпи с Деди, беше друг въпрос.

Карън я докосна леко по ръката.

— Да те представя ли на господин Дейнджърфийлд? Мисля, че не се познавате, а трябва. Запознах го накратко с постижението ти.

— Чудесна идея! — отвърна тя.

Макар да изглеждаше спокойна, сърцето ѝ се свиваше тревожно, когато излезе от заседателната зала и последва Карън по коридора към кабинета на Деди.

Всичко тук ѝ беше познато. Почти нищо не беше се променило. Задиша учестено, когато наближиха кабинета, и сърцето ѝ заби силно в гърдите. „Трябва да запазя спокойствие. Не бива да се досети. Още не. Моментът не е настъпил. Искam да предизвикам истински фурор“ — мислеше си.

Карън почука на вратата и двете влязоха. Дейзи зърна Деди зад познатото писалище и едва не ахна. Толкова беше състарен. Въпреки слънчевия загар изглеждаше изморен и блед. Беше по-слаб и прегърбен, сякаш тревогите му тежаха. Той се втренчи в нея. Тя се поколеба за миг, обзета от страх, но бързо се овладя. Трябваше да бъде силна.

След секунда застана пред него и Карън я представи:

— Дафни Фрейзър, нашата млада надежда. Тя уреди проблема ни в Шотландия. Точно навреме, сър.

Той я измери с поглед от главата до петите.

— Значи ти си блестящата нова директорка, за която непрекъснато ми говорят — констатира с познатия боботещ глас.

Дейзи беше сигурна, че трепери видимо, че след миг той ще я познае. Но той продължаваше да се взира дружелюбно в нея и очевидно забелязваше само тъмната коса, очилата и черния делови костюм.

— Да. За мен е чест да се запозная с вас, сър.

— Уменията ти да преговаряш са похвални. Впечатлен съм. Точно такива хора искам да виждам в организацията ни — прозорливи и дейни.

— Ще се постарая да не ви разочаровам, сър — отвърна тя.

— Радвам се да го чуя. — Той ѝ се усмихна и плетеница от бръчици осея лицето му, а очите му се изгубиха зад торбичките.

Ето че чу думите, които от толкова време искаше да чуе. Мислеше, че ще изпита задоволство, че цялото ѝ същество ще ликува от постигнатата победа. Но я обзе само тихо умиротворение, че най-сетне е постигнала целта си.

— Благодаря, сър — каза тихо.

— Благодаря. Желая ти успешен ден.

Деди показа, че разговорът е приключил, и Карън я поведе отново към коридора.

— Мина добре — каза ѝ, когато излязоха от кабинета.

— Много рядко хвали някого. — Погледът ѝ се насочи към директорския асансьор в другия край на коридора. От него излизаше някой. — Хмм... вероятно това е причината — промърмори.

Дейзи погледна към асансьора и видя стройна млада жена с карамелено руси коси, в сексапилни и безбожно скъпи дънки, ботуши и широко бяло палто.

— Коя е тя? — попита шепнешком Дейзи.

— Новата дама в живота му — отвърна Карън. — Шшт!

И двете се отдръпнаха към стената, за да направят път на момичето. Без да ги погледне, то се насочи към кабинета на Деди. Отвори вратата и извика:

— Скъпи Деди, ето ме!

Дейзи я изгледа със зяпнала уста.

— Видя ли пръстена? — попита я съзаклятнически Карън. — Не съм виждала по-голям камък.

— Искаш да кажеш, че са сгодени?

Дейзи беше зашеметена.

Шефката ѝ кимна.

— Така изглежда. Неслучайно казват, че старите глупаци са най-големите глупаци.

Мерцедесът летеше по провинциалните пътища. Уил осъзна колко му е липсвала красивата английска природа. Познатите пейзажи повдигаха духа му, стигнал напоследък мрачни бездни.

„Отдавна не съм се връщал — помисли си той. — Ще отида да видя мама. Липсва ми.“ Беше небрежен син; обаждаше й се през няколко седмици да й разкаже как живее. Зарече се да поправи грешката си веднага след като поговори със сестра си. Трябваше да уточнят много неща, и то бързо.

Спря в крайпътно заведение да изпие едно кафе и да се разтъпче. Мобилният му телефон иззвъня. Ханрати му съобщи, че са призовали отсрещната страна и тя е предложила всички заинтересовани лица да се срещнат и да се опитат да разрешат проблема без излишни разноски и без намесата на съда.

— Вестниците подеха темата — обясни Ханрати — и адвокатите на баща ти искат да уредят въпроса тихомълком.

— И още как! — възкликна мрачно Уил. — Репутацията на стареца няма да струва пукнат грош, когато всички разберат, че е мошеник, който мами собствените си деца. Добре, ние сме съгласни. Сигурен съм, че сестра ми също ще дойде.

Не добави, че баща му възнамерява да се ожени за момичето, което може да му бъде дъщеря, но тази мисъл също го измъчваше. Сънуваше как я прегръща, как тя го целува отново и прекрасното й тяло е като глина в ръцете му. Прилошаваше му, като си представяше как отблъскващият старец докосва това тяло и вкухва от блаженството, означавало толкова много за него. Събуждаше се задъхан и изпълнен с копнеж по жената, която си казваше, че мрази по-страстно, отколкото я беше обичал.

Но предложението на баща му да се срещнат и да обсъдят положението звучеше разумно. Очакваше тази среща и с ужас, и с нетърпение. От дълги години не беше заставал лице в лице с баща си.

Върна се в колата и потегли. Не след дълго видя старата ферма в края на улицата. Паркира и почука на вратата. Сестра му отвори

веднага — приятна непретенциозна фигура в джинси и светлосин пуловер. Тъмночервените ѝ коси бяха вързани хлабаво на опашка. Зеленикавите ѝ очи — копие на неговите — грейнаха, когато го видя.

— Уил! Толкова се радвам! Влизай, влизай.

Сара го поведе по коридора към кухнята — топла, уютно разхвърляна стая, пълна с детски вещи.

— Къде са малките? — попита Уил и огледа трогателната бъркотия.

— На училище. Ще ти се зарадват много. Ще останеш, нали? Искаш ли чай?

— Да и да — засмя се той.

От цяла вечност не се беше чувствал толкова щастлив. Уютният дом на сестра му сякаш мигновено го зареди с отдавна изчерпана доза семеен живот.

— Отдавна не сме си говорили надълго и нашироко! — възкликна Сара, напълни голям червен чайник и го сложи върху масивната печка.

— Много отдавна. И за хубавото, и за лошото — добави сериозно той. — Знаеш защо съм тук... защо се върнах.

Тя кимна и на лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Не сме го искали, но няма друг начин. Не бива да му позволяваме да безчинства безнаказано.

Сара не отговори веднага, заета с чая и чашите. Накрая каза:

— Мисля, че постъпваш правилно, и ще те подкрепя.

Уил се усмихна.

— Благодаря, Сара. Това е правилният път, сигурен съм. Надявам се да е възможно най-безболезнен. Искаше ми се да разбера повече за фондацията, за която ти разказах, но разследването ми стигна до задънена улица. Освен това — добави той с потъмнели очи — трябва да действаме сега, преди да се ожени отново. Иначе от фонда ще изчезнат още средства.

Сара го погледна удивено.

— Ще се жени отново? Коя е тя... кога? Не съм чула.

Уил сведе очи и забеляза, че ръцете му са стиснати в юмруци, а кокалчетата са побелели.

— Някаква златотърсачка, стриптийзърка или нещо такова. Представяш ли си?

Пребледняла, Сара се отпусна тежко на най-близкия стол.

— Стриптийзърка? След всички приказки за честта на семейството и за знаменитото фамилно наследство... ще се ожени за стриптийзърка?

— Така изглежда — отсече той. — Но аз няма да позволя на тази никаквица да заграби това, което принадлежи на нас.

Едва по-късно, след като момчетата се прибраха у дома и се скупчиха развълнувано около вуйчо си, след като се навечеряха и си легнаха, разговорът се върна отново към сериозната тема за семейните фондове на Дейнджърфийлдови. Съпругът на Сара — Бен — стабилен, благонадежден фермер, вечеря с тях, но се оттегли бързо, за да остави братата и сестрата да обсъдят на спокойствие семейните въпроси. Уил й обясни подробно казуса.

— Ако Дейзи беше жива — отрони той, — щеше да ни помогне. Щеше да потвърди, че картината на Гейнсбъро е продадена наскоро.

— Мислиш ли? — поклати глава Уил. — Тя му беше образ и подобие. Никога не би се обърнала срещу него.

Сара погледна тъжно брат си.

— Толкова зле се чувствам! Не биваше да скъсваме всички връзки с нея. Тя беше дете. Не беше виновна. Трябваше да постъпим по-благородно.

В ума на Уил изплува спомен — очите на малката му полусестра, когато се срещнаха на погребението на майка й, радостта и обичта, които беше зърнал в тях.

— Права си. И аз се чувствам ужасно. За последно я видях на погребението на Джулия. Помисли си, че се връщам при семейството, а аз й казах, че никога няма да бъдем близки, докато е на страната на Деди. — Той поклати тъжно глава. — Спомням си изражението й. Сгреших, че наказах нея заради гнева, който изпитвах към Деди. Но ако не беше мъртва, сега несъмнено щеше да подкрепи него.

— Никога няма да разберем — изрече тихо Сара.

Коко разбираше, че не бива да се страхува, но въпреки това беше уплашена. Маргарет не беше в къщата; беше заминала за Париж по заръка на шефа си.

Това беше шансът ѝ. Най-последно.

Тръгна по покрития с килим коридор, осветен от малки лампички върху ниски маси и в ниши по стените. Когато прекосяваше площадката на стълбите пред апартамента му, Коко погледна огромния диамант, сияещ върху пръста ѝ.

Предложението на Деди я беше поставило в трудно положение. Не го очакваше ни най-малко. Той веднага забеляза колко е шокирана и очевидно се паникьоса да не би да побегне и да го изостави.

— Не е необходимо да ми отговаряш — каза ѝ припряно. — Моля те... постъпих глупаво. Изчакай, преди да решиш. Но моля те, Коко, носи пръстена като знак, че размисляш.

Позволи му да я убеди да приеме пръстена. Въпреки символиката беше очарована от красотата му. Огромният диамант сияеше като малко слънце върху ръката ѝ, като обещание, че никога вече няма да се завърне в мрака. Сега всички я смятаха за годеница на Деди и беше сигурна, че добре се забавляват за тяхна сметка... Ала тя нямаше да се омъжи за него. Преди мислеше, че е способна да го направи, за да огорчи Уил. В плановете си за отмъщение си представяше как му става мащеха, как получава достъп до богатствата, които той смята за свое наследство, и ги плячкосва.

Но осъзна, че не може да го направи. Когато Деди ѝ предложи да се омъжи за него, разбра, че е невъзможно. Вече беше вкусила любовта — макар и жестоко унищожена — и нещо у нея, което смяташе за безвъзвратно изгубено, се беше съживило и не ѝ позволяваше да го стъпче отново. То искаше всичко, което беше споделяла с Уил — да живее, да чувства и да обича отново.

Колкото до парите... е, те не бяха нейни. Не бяха дори на Деди. Наученото напоследък я беше убедило колко е прав Уил да подозира, че баща му злоупотребява със семейните фондове. Маргарет и Деди

все още пазеха в тайна от нея деловите въпроси, но от време на време изпускаха неволно по някоя дума и тя беше разбрала, че картината на Гейнсбъро им причинява много главоболия. Беше ги чула да обсъждат как ще потулят датата на продажбата. Колкото до фондацията, веднъж подочу Маргарет да убеждава разгорещено шефа си да осигури още средства за каузата. Коко често улавяше другата жена да я измерва със студен поглед, изпълнен с подозрение, фактът, че носи пръстена на Деди, явно ужасяваше Маргарет и Коко усещаше, че не е далеч денят, когато тя ще ѝ стане враг.

Всичко това я беше подтикнало да предприеме необичайната среднощна мисия. Спусна се по виещите се стълби към кабинета на Маргарет. Беше заключен, разбира се. Не се учуди. И без друго нямаше значение. С един кратък флирт съумя да убеди наивния охранител да ѝ връчи резервните ключове.

Пъхна ключа в ключалката и натисна бравата. Вратата се отвори тихо и след миг тя беше в кабинета. Светна лампите и се удиви от изключителния ред в скромната стая. Извади телефона си и започна да снима бързо бюрото и рафтовете, за да знае как точно е изглеждало всичко, преди да влезе. После седна и включи компютъра. Отвори се прозорчето за парола. Коко погледна екрана на телефона си и откри запис, заснет преди време. На него Маргарет набираше паролата си. Коко го пусна няколко пъти и проследи всяко натискане на клавишите, записвайки внимателно буквите и цифрите. Вече знаеше паролата.

Введе я и екранът ѝ показва файловете на Маргарет — педантично озаглавени и логично подредени. Естествено, помисли си Коко. Реши да ги разгледа и да види какво ще открие.

Остана в кабинета три часа. В папката, озаглавена „Фондация“, откри любопитна и красноречива информация. В поставката на принтера лежаха няколко документа, които беше разпечатала. Беше сигурна, че са безценна и изключително полезна находка.

Тъкмо смяташе да излезе от системата, когато забеляза папка, озаглавена „Ренегат“. Отвори я и видя друг файл — „Дейзи Д“. Дейзи... другата дъщеря. Защо информацията за нея беше наречена „Ренегат“? Отвори файла и на екрана се появиха интересно озаглавени документи.

Уил беше разказал на Коко, че втората съпруга на Деди — Джулия — умряла от алкохолизъм. Според Уил Деди разглезил Дейзи;

тя го придружавала навсякъде по света и той се отнасял с нея като към зряла жена, въпреки че била тийнейджърка. Ренегат? Как не!

Сега Коко започна да сглобява истинската история парченце по парченце. Отваряше документите напосоки и всеки следващ беше по-странен и по-любопитен от предишните — писмо до клиника за ДНК-тестове, отказ от място в университета Браун, банково нареждане да се прехвърлят сто хиляди лири в нова сметка. И накрая — документ, наречен „Договор“. Отвори го и зачете, зяпнала от почуда. Постепенно осъзна какво всъщност означава текстът.

„Мамка му! — помисли си. — Наистина ли са способни на това?“

Но колкото повече парченца от мозайката заемаха местата си, толкова по-ясно ѝ ставаше, че са.

След деня на триумфа, когато пожъна оvationите, че е спасила „Дейнджърфийлд Груп“, Дейзи се почувства объркана и разколебана каква да е следващата ѝ стъпка. Тревожеше се, че Кристоф няма да поиска да остане дълго в Лондон.

Лежаха в апартамента в Шордич, притиснали топлите си тела, и тихо обсъждаха бъдещето.

— Според мен не бива да работим заедно — каза нежно Кристоф. — Разсейвахме се, когато бяхме колеги. Освен това не е добре единият да е шеф на другия.

— Какво ще направиш тогава? — попита притеснено Дейзи.

— Не съм сигурен. Знам, че искам да остана с теб, ако ти искаш — отвърна той и я целуна по рамото. — Но Лондон не е за мен. Поне не за постоянно. Обаче ако се налага да си тук, тогава и аз ще съм тук засега. Стига от време на време да успявам да избягам в Уелс.

— Благодаря, скъпи. Аз самата не съм сигурна, че искам да остана тук. Направих, каквото можах за „Дейнджърфийлд Груп“. Чух от Деди думите, които исках да чуя — че съм способна. И знаеш ли какво? Щом ги изрече, вече ми беше все едно. Осъзнах, че той е един самотен старец, унищожил всичко, което е обичал, и отхвърлил всички, които са го обичали. Има ли значение какво мисли? Истинското ми отмъщение е да съм щастлива и да живея добре. Бих могла да остана тук, да се представям за Дафни Фрейзър и да се изкачвам по стълбичката, или да загърбя всичко.

Внезапно я обзе неподозиран ентусиазъм, сякаш вратата, която смяташе за затворена завинаги, се беше отворила, разкривайки ѝ нов и вълнуващ път.

— Омръзна ми да играя роля. Искам отново да съм Дейзи. Ще напусна „Дейнджърфийлд“, ще заминем заедно за Уелс и ще се заловим за нещо друго. Навремето измислях модели за обувки. Защо да не започна пак? Или ще открия малък хотел. Или... или... Не знам. Знам само, че има живот отвъд тази проклета компания.

— Ако вече не искаш да си Дафни Фрейзър — каза Кристоф и я целуна нежно, — винаги може да станеш Дейзи Селън-Джоунс.

Тя го погледна смаяно. Когато най-сетне успя да проговори, гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Какво?

Кристоф се засмя.

— Неочаквано е, разбирам. Но... очевидно ти трябва ново име, а винаги може да вземеш моето, ако пожелаеш. Всъщност много бих искал.

— Надявах се да съм облечена, когато се сгодявам — усмихна се тя.

Той се изправи и я прегърна през кръста.

— Не би могла да изглеждаш по-красива от сега. — Опря чело в нейното. — Ако си съгласна, ще съм най-щастливият човек на света. Обичам те, Дейзи. Не мога да живея без теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— И аз те обичам — прошепна. — Да, да заминем и да започнем на чисто. Само двамата.

Той се наведе и я целуна, притискайки я силно в обятията си. Тя също го целуна, изпълнена с блаженство. „Слава богу, че имам Кристоф. Където е той, там е и моят дом“ — каза си тя.

Коко стоеше пред старата викторианска къща в края на квартала, където живееше някога. Откакто разбра от Мишел, че Гас ѝ е баща, нещо я подтикваше да се върне и да го види.

Пое си дълбоко дъх и с разтреперани ръце почука няколко пъти по вратата. Никой не отговори. Гас го нямаше. Обзе я непоносимо разочарование. По целия път си представяше срещата, съживяваше го в детските си спомени, подготвяше се какви въпроси да му зададе и какво да му каже. Сега се чувстваше предадена.

В този момент прозорецът на съседната къща се отвори и се показа една жена.

— Гас ли търсиш? — извика ѝ тя.

— Да. — Коко се пооживи. — Знаете ли къде е?

Жената я погледна мълчаливо и след малко каза:

— Ела вкъщи, скъпа.

След минута Коко седеше в топлата, уютна кухня на съседната къща. Жената — Манди — настоя да ѝ предложи чаша чай и я попита откъде познава Гас.

— Живеех тук. Гас беше приятел на мама. Знаеш ли къде е? Кога ще се върне?

Манди сложи чаша чай на масата пред нея и седна.

— Такива неща се казват трудно, скъпа — поде тя със сериозно изражение, — затова ще карам направо. Гас почина.

Коко ахна.

— Какво?

— Съжалявам, че те попарвам с лоша новина, скъпа. Беше преди месец. Линейката дойде и го отведе и той така и не се върна повече.

Коко беше поразена. Не. Не беше честно! Преди месец? Защо точно сега? Тя закри лице с длани.

— Хайде, хайде... — Манди нежно хвана ръката ѝ. Погледа я съчувствено минута-две, стана, отвори шкафа и извади купчина писма. Донесе ги и ги остави пред Коко. — Имаш ли представа какво да ги

правя? Пощальонът ги носи и ми ги дава, защото не се побират в пощенската му кутия.

Коко се втренчи в писмата. После пое дълбоко дъх.

— Какво има, скъпа? — Жената я изгледа любопитно.

Коко взе едно писмо и го вдигна с трепереща ръка.

— Така ли се казва наистина?

— Гас Дейнджърфийлд? Разбира се. Не знаеше ли?

За миг по лицето на Манди се изписа безпокойство.

— Казвах му само Гас — отвърна Коко, опитвайки се да запази самообладание. — Съжалявам... Не знам какво трябва да направите с писмата.

В главата ѝ обаче се блъскаха хаотични мисли и въпроси.

— Трябва да я видя! — убеждаваше отчаяно Коко медицинската сестра.

Жената поклати съчувствено глава.

— Невъзможно е. Взима силни лекарства заради болките. Ще спи часове. Елате на посещение утре.

— Трябва да я питам нещо важно — избухна Коко, надигайки се на пръсти да погледне към сумрачното отделение.

— Съжалявам — отсече сестрата. — Майка ви не е в състояние да говори. Много е зле, госпожице Хюз.

Коко се върна в къщата в Белгрейвия с пребледняло и изопнато лице.

Деди я чакаше в дневната, очевидно нетърпелив да я види. Напоследък я изпускаше от поглед все по-рядко. Това утежняваше положението ѝ. Трябваше да проучи някои неща възможно най-бързо, а Маргарет щеше да се прибере по обяд и повече нямаше да успее да се вмъкне в кабинета ѝ.

— Коко, Коко! — възкликна Деди, когато тя влезе в преддверието.

— Да, Деди. — Тя си пое дълбоко дъх, насили се да се усмихне и влезе в дневната. — Как си?

— Къде беше? — попита той. — Чувствах се самотен.

— О... — отвърна нехайно тя. — Пазарувах.

— Пазарувала си? Къде са покупките?

Той изгледа подозрително празните ѝ ръце.

— Милият Деди! Ще ми ги доставят тук, разбира се — отговори тя. — Не можех да нося толкова чанти!

Лицето му се проясни.

— Да, да... — После присви отново устни и очите му потъмняха. — Е, докато ти си се забавлявала, аз научих нещо ужасно. Проклетието ми син в съучастие с неблагодарната ми дъщеря е изпратил нова призовка. Обвиненията им са безпочвени, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Коко, старейки се да си придаде бодро изражение.

— Пристигнал е в Англия. Договаряме среща между двете страни и адвокатите. — За миг старецът сякаш се смали. Когато проговори отново, гласът му прозвуча като писклив хленч: — Искам да дойдеш с мен, Коко! Не мога да се изправя сам срещу Уил и Сара.

Когато произнесе името на Уил, сякаш юмрук се стовари в корема ѝ. Представи си как сяда срещу него на масата в адвокатската кантора, рамо до рамо с баща му, и се олюля. Как би могла след всичко, което беше научила.

— Ще дойдеш, нали? — повтори умолително Деди. — Знам, че си се сприятелила с него в Щатите, но рано или късно той ще разбере за нас.

В гърлото ѝ се надигна горчилка. Уплаши се, че ще се наложи да изтича към банята. Успя да отрони с пресъхнала уста:

— Ще дойда, разбира се.

На лицето му веднага се изписа облекчение и тънките му устни се извиха в усмивка.

— Добро момиче! Сега ела и ме целуни!

Коко пребледня още повече.

— Аз... аз... ще изляза за минутка — каза възможно най-ведро и хукна към вратата и към най-близката баня.

Уил седеше пред бюрото в апартамента си в „Мандарин Ориентал“ и се взираше в екрана на компютъра. Голямата среща щеше да се състои след два дни и той беше решен да се подготви. Ако извадеха късмет, напрежението щеше да докара сърдечен удар на стареца, който да го покоси на място и да им спести неприятностите.

„Докато още не се е оженил за тази... за тази...“ Искаше му се да я нарече кучка, алчна курва, но разумът му отказваше да мисли така за нея. Не можеше да я забрави и това го влудяваше.

Беше решил, че след срещата ще се види със старите си приятелки, ще излиза по клубове, ще се опита да открие някоя, която да му помогне да изтрие спомена за Коко.

Телефонът върху бюрото иззвъня. Вдигна слушалката.

— Да?

— Рецепция, сър. Имате посетител.

— Посетител? — Той погледна часовника. Минаваше десет. — Кой е?

— Дамата казва, че ви е сестра, сър.

Уил се замисли. Сара? Невъзможно. Тя гостуваше на приятелка в Илинг и сигурно вече спеше. А и защо не му се е обадила да го предупреди? Взе своя телефон да провери, но нямаше пропуснати разговори или съобщения.

— Опасявам се, че вече й позволих да се качи при вас, сър. Надявам се, че няма проблем. — Гласът прозвуча извинително.

— Няма.

Той остави слушалката и в същия момент на вратата се почука. Той стана и надникна през шпионката. Жената стоеше с гръб и той видя само стройни рамене и глава, забулена с тъмен шал. Размисли дали изобщо да отваря, но любопитството му надделя. Открехна вратата.

— Да?

Жената се обърна. Кичур тъмноруса коса се подаваше под шала; огромни слънчеви очила закриваха почти цялото лице, но той позна

формата на устните и волевата брадичка. Когато разбра коя е, тя свали очилата.

— Здравей, Уил — каза тихо с лице, по което се четеше необичайна смесица от дързост и плахост.

Той онемя за миг. Уплашено осъзна, че присъствието ѝ все още го изпълва с наслада, и се ядоса. Това беше добре. Гневът беше добър съдружник.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — попита грубо.

— Трябва да поговорим.

— Е, аз не искам да говорим.

Пристъпи назад и понечи да затвори вратата, но тя вдигна ръка да го спре.

— Моля те, Уил, отдели ми минутка. Една минута, нищо повече.

— Защо?

Очите ѝ... беше забравил синьо-зелената им прелест. Приличаха на езерни води, каквито веднъж видя в Бразилия.

— Само минута. Не мислиш ли, че ми я дължиш?

— Дълга ти? — процеди той. — Какво получих от теб, освен лъжи и предателство?

Коко се озърна към коридора.

— Не бива да говорим тук. Може ли да вляза?

Знаеше, че трябва да затвори вратата и да я остави отвън, но не го направи. Цялото му тяло тръпнеше от близостта ѝ. Усещаше предателска страст да свива сърцето му и се мразеше за това. Но не събра сили да я прогони.

— Една минута.

Тя влезе, свали шала и разтърси коси. Господи, беше красива! В същия миг споменът за блаженството, което си бяха дарявали нахлу в съзнанието му и той едва се овладя да не я прегърне и да я целуне. „Не. Забрави ли с кого е сега?“ — укори се мислено и това му помогна донякъде.

— Е?

— Знам какво мислиш за мен — каза Коко, впила очи в него. — Мислиш, че съм курва, която се продава за пари. Но не знаеш какво е да нямаш нищо и да се смяташ за нищо. Знам, че в твоя свят да спиш за пари е погрешно, но в моя е въпрос на оцеляване. Когато нямаш покрив над главата си, си готов на всичко, за да откриеш убежище.

Спах с мъже за пари. Не се гордея, но не се и срамувам. Нямах друг начин... или мислех, че няма друг начин. Но с теб не спях за пари. Спах с теб, защото се влюбих и мисля, че ти също се влюби в мен. Известно време наистина се обичахме, нали?

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Казах ти, че това няма значение. Че миналото ти не ме интересува. Когато Ксандър изплю камъчето, чувствата ми към теб не се промениха.

— Да... — прошепна тя.

— Когато ми каза, че си ме лъгала за семейството си, че всъщност си израснала в беден квартал, чувствата ми към теб не се промениха.

Тя кимна.

— Но се оказа, че си ме лъгала от самото начало — каза той с глас, изпълнен с болка. — Баща ми те е изпратил да ме шпионираш. Това ме съкруши.

— Знам. Но ти не ми позволи да ти обясня.

Коко се извърна внезапно, за да скрие лицето си от него.

Желание да я нарани се надигна у него. Гневът му забушува яростно.

— А сега се чукаш с баща ми! — Гласът му изсвистя като камшик. — Как ти даде сърце да ми го причиниш, Коко? Така ли ми отъмщаваш? Като му позволяваш да те докосва, както аз съм те докосвал?

Гласът му секна и той се насили да запази самообладание.

Тя се обърна към него. Очите ѝ искряха, по-тъмно зелени от всякога.

— Искам да ти кажа нещо. Той никога не ме е докосвал и не ме е целувал.

— Не ме лъжи! — процеди той. — Сгодени сте!

Посочи диамантения ѝ пръстен.

— Това ли? Да, той иска да се омъжа за него. Но аз не искам. И дори да се омъжа за него, пак няма да ме докосне по този начин. Никога. За нищо на света.

Устните ѝ се разтрепериха неудържимо. Той едва се сдържа да не се приведе и да ги целуне. Беше толкова лесно и близостта ѝ беше толкова изкусителна. Повярва ѝ, че баща му никога не я е докосвал, и

му се прииска самият той да я докосне. Желанието беше неустоймо, като физическа сила. Впрегна цялата си воля да го възпре.

— Защо дойде? — прошепна. — Това ли искаше да ми кажеш?

— Дойдох да ти кажа, че никога не съм спирала да те обичам — отвърна тихо Коко. — Да, баща ти ме изпрати да науча възможно най-много за теб. Не подозирах, че ще се влюбя в теб. Но се влюбих и не им казах нищо. Не исках да разбереш, защото се срамувах и не знаех как да ти обясня. После, след като се разделихме, се върнах тук. И им предоставих изчерпателна информация. — Очите ѝ заискриха отново. — Само че си съчиних всичко. Наговорих им куп лъжи. Мислят, че знаят всичко, но не знаят нищо.

Той се втренчи в нея, изгубил ума и дума.

— Наистина ли смяташ, че ще ти повярвам? Или че това ще поправи стореното?

— Няма значение дали ми вярваш или не. Вярно е. — Коко се усмихна тъжно и сви рамене. — Но е все едно, след като вече никога няма да бъдем заедно. Исках обаче да ти обясня и да ти кажа, че съм те обичала истински. — Извади няколко сгънати листа от джоба си. — За теб са.

Подаде му ги.

— Какво е това? — изгледа ги той подозрително.

— Вземи ги. Ще разбереш, след като си тръгна.

Той протегна ръка и сграбчи листовите.

— Сбогом, Уил. Ще присъствам на срещата, но никога повече няма да се видим така.

Той откри, че няма сили да продума. Проследи я мълчаливо с поглед как си слага шала и очилата, тръгва към вратата и излиза, без да се обърне назад.

После започна да чете...

Коко прекоси тичешком фоайето на хотела и свърна в страничната уличка, където я чакаше кола с шофьор. Скочи на задната седалка.

— Откарай ме у дома — каза на шофьора.

Оставаха ѝ само няколко часа да подреди парченцата от мозайката.

Дейзи седеше пред бюрото, отговаряше на имейли и уреждаше неотложни въпроси. След няколко минути щеше да се срещне с Карън О'Майли и да ѝ връчи молбата си за напускане.

„Имам чувството, че съм била обладана от лудост — помисли си удивено. — През цялото време бях обсебена от битката с Деди. А сега всичко се стопи като мъгла. Вече ми е все едно.“

Копнееше да се върне в Нант-и-Прен с Кристоф, да вдъхне свежия чист въздух и да се разхожда безцелно часове наред.

Максин, секретарката ѝ, почука на вратата и подаде глава с разтревожено изражение.

— Ммм... госпожице Фрейзър. Имате посетител.

— Кой?

— Ммм... — заекна смутено Максин.

— Аз.

Гласът прозвуча ясно и уверено и в следващия момент една жена се появи на прага на кабинета ѝ. Носеше тъмнозелена кашмирена рокля с тънък кожен колан и обувки с високи токчета. На врата ѝ беше завързан шал с леопардови шарки. Лъскавата ѝ коса беше вързана на опашка в същия карамелен цвят като дамската ѝ чанта, а на безименния ѝ пръст блестеше огромен диамант. Беше момичето, за което Деди искаше да се ожени.

Изненадана, Дейзи се изправи.

— Какво обичате? — попита с поруменияло лице.

— Искам да поговорим насаме. — Тя погледна към Максин, която се оттегли бързо, затваряйки плътно вратата.

Дейзи посочи стола пред бюрото ѝ и седна възможно най-спокойно.

— Много неочаквано посещение, госпожице... ммм...

— Наричайте ме Коко — изглежда я другата жена с хладни синьо-зелени очи. — А как да ви наричам аз?

— Дафни.

— Така ли? А Дейзи?

Дейзи се ококори и ахна. След секунда се засмя ведро.

— Съжалявам, не разбирам.

Другата жена се приведе напред със сериозно изражение.

— Мисля, че разбирате. Знам, че сте шокирана, но няма много време и трябва да работим бързо. — Тя се намръщи. — Знаете ли коя съм?

— Годеницата на шефа — отвърна хладно Дейзи, взе химикалка и я завъртя разсеяно. — Недоумявам за каква работа говорите.

Коко кимна.

— Добре. Имам много за разказване, но знам, че няма да ме изслушате, докато не ви обясня, че съм наясно коя сте и защо сте тук.

Дейзи повдигна вежди. Мислеше трескаво.

— Нима? Кажете ми. Защото изобщо не разбирам...

— Да, да... — Коко махна нетърпеливо с ръка, сякаш да пропъди недоумението ѝ. — Първо искам да ви успокоя. Имайте ми доверие! Не съм на страната на баща ви, на ваша страна съм. Знам, че не е за вярване, но ви моля да се опитате да ми повярвате. Поне за малко, докато ме изслушате.

Дейзи се втренчи в нея, объркана, но и любопитна какво ще чуе нататък.

— Така... — Коко си пое дъх. — Знам, че сте Дейзи Дейнджърфийлд. Не бойте се... — Вдигна ръка. — Баща ви няма представа, че сте тук или че Дафни всъщност е Дейзи. Според мен сте се дегизирали страхотно.

Дейзи усети как пребледнява.

— Но...

— Знам, че са ви прогонили и са ви накарали да подпишете договор. Знам, че са инсценирали смъртта ви. Но те не знаят, че сте тук и работите за тях. — Коко отметна глава и се засмя. — Ненадминато е! Справили сте се фантастично! Поздравявам ви от все сърце!

Тя ѝ козирува шеговито.

Дейзи се позасмя смутено, все още стъписана от начина, по който всичко излиза наяве.

— Не ви виня, че сте малко зашеметена — успокои я благородно Коко.

— Да речем, че сте права — каза Дейзи. — Как разбрахте всичко?

— Ще обясня. Да кажем, че открих университета, в който сте учили. Отначало сте се записали като Дейзи Дейнджърфийлд, но сте се дипломирали като Дафни Фрейзър. Когато потърсих въпросната Дафни, нямах представа докъде ще доведе следата. Но да ви призная, направо се изумих, че сте тук, в леговището на звяра.

Дейзи я наблюдаваше възможно най-спокойно, мъчейки се да сложи в ред обърканите си мисли и да осъзнае какво се случва и какво ще последва.

— Много добре — каза тя. — Но какво искате от мен? Не си струва да ме разобличавате пред господин Дейнджърфийлд, защото напускам компанията и ми е все едно дали ще видя нея или него отново.

— Мразиш го, нали? — мина на ти Коко. — Е, не си единствената. Брат ти и сестра ти се канят да съдят баща ти. Той краде от семейните фондове, за да финансира странични начинания. И аз им помагам, разбираш ли? — Махна отново с ръка, забелязала объркването на Дейзи. — О, много е заплетено, признавам. Ще ти разкажа всичко, но първо ми обещавай да застанеш на наша страна.

Дейзи размисли за миг, после се изправи и застана до прозореца. След малко се обърна към Коко, която я наблюдаваше от стола до бюрото.

— Имам сметки за уреждане с този човек, разбира се. Но аз не съм Дейнджърфийлд. Техните проблеми вече не са мои проблеми. Желая успех на Уил и Сара, но те не са ми близки и не са били от години. А Деди не ми е баща.

Коко я изгледа втренчено и устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— О — отвърна тя, — на твоето място не бих била толкова сигурна.

Ханрати беше запазил най-хубавата заседателна зала за срещата на най-видните си клиенти. Децата на Дейнджърфийлд вероятно щяха да донесат стотици хиляди, ако ли не милиони на фирмата му.

„Ако не успеят да уредят всичко още днес, разбира се, и не се разотидем щастливи по домовете си“ — помисли си.

Не беше много вероятно. За семейството това бе най-добрият изход, но той не можеше да се преструва, че не предпочита шумен съдебен процес и съответно — тлъсти хонорари.

Децата на Дейнджърфийлд дойдоха първи. Приличаха си поразително — с кестеняви коси и пъстри очи. Уил изглеждаше самоуверен и в изненадващо добро настроение. Ханрати го уважаваше много — и него, и това, което бе успял да постигне. Младият мъж, разбира се, не съзираше колко прилича на бащата, когото мразеше.

— Здравсти — поздрави го Уил с усмивка. — Подготвил съм ти изненада! Но знаеш ли какво? Засега ще я запазя в тайна.

Въпреки протестите на Ханрати, че рядко е добра идея клиентите да не споделят информация, той не отстъпи.

Децата на Дейнджърфийлд седяха и разговаряха тихо, когато им съобщиха, че ответната страна е дошла.

След няколко минути вратата се отвори и вътре влязоха адвокатите на баща им — Манкевич и Форбс, последвани от самия Дейнджърфийлд. Никой не би могъл да сбърка това лице с двойна брадичка и торбички под очите, въпреки че старецът изглеждаше учудващо слаб. Зад него вървеше стройна млада жена с лъскава коса и много скъпи дрехи. Ханрати се подсмихна мислено. Старите изглупели богаташи винаги имаха по някоя кукличка под ръка и никога не се замисляха какво намират у тях лъскави красавици като тази. Зад кукличката вървеше друга жена, на средна възраст, спретната. Безизразното ѝ лице не издаваше ни най-малко каква важна роля играе.

Ханрати пристъпи напред да поздрави всички, но децата на Дейнджърфийлд не помръднаха. Почти не погледнаха баща си. Очите

на Уил веднага се насочиха към красавицата. Сара беше свела поглед, сякаш се страхуваше да погледне баща си дори след толкова години.

Господин Дейнджърфийлд спря до масата и каза:

— Здравей, Уил. Здравей, Сара. — Гласът му прозвуча неестествено силно. Дъщерята вдигна очи и промърмори нещо, а Уил кимна от учтивост.

„Ще бъде забавно“ — помисли си Ханрати и подкани ответниците да седнат. Когато сервираха чая и кафето, той прочисти гърло.

— Така... Предполагам, че е време да започваме. Първо ще обобщим нашата позиция. Историята беше позната на всички — главният попечител господин Дейнджърфийлд разхищава семейните фондове, основани от баща му; децата настояват той да се оттегли от попечителския борд и фондовете да бъдат подложени на щателна ревизия, а всички липси — възстановени чрез продажба на авоарите му...

— Ясно и точно — заключи Ханрати. — Целта ни днес е да видим дали е възможно тези въпроси да бъдат разрешени без съдебен процес.

Дейнджърфийлд беше почервенял.

— Няма да се оттегля! — извика. — Собственият ми баща ми повери фондовете. Обвиненията са безумни и безпочвени.

Манкевич — адвокатът му — вдигна ръка да успокои клиента си и каза с отмерен глас:

— Клиентът ми оспорва обвиненията. Може да докаже, че всички продажби са осъществени с предварителното съгласие на покойния му баща. От семейните фондове не са изтегляни никакви средства без съгласието на всички попечители...

— Марионетки — вметна презрително Уил.

— Господин Дейнджърфийлд не възнамерява да променя позицията си. Не съществува абсолютно никакво основание клиентът ми да продава собствените си авоари — довърши Манкевич.

— Явно няма начин за сближаване на позициите, ако клиентът ви отхвърля всички обвинения и декларира, че няма да промени мнението си. Надявахме се да приеме да се оттегли от фондовете, макар и временно, за да се извърши ревизия.

— Не! — отговори веднага господин Дейнджърфийлд.

— Дали... — прозвуча гласът на Уил, тих и властен. — Дали клиентът ви няма да промени позицията си по част от въпросите, когато види с какви доказателства разполагаме. Донесъл съм няколко извънредно интересни документа. Този например е резюме на личната му асистентка. — Той погледна Маргарет. — Отнася се до платното на Гейнсбъро. Тя предлага да се подправят протоколите, за да изглежда, че картината е продадена по нареждане на дядо, и така да се прикрие фактът, че средствата от продажбата всъщност са прехвърлени във фондация „Дейнджърфийлд“ — абсолютно неправомерно действие. Имам копия, разбира се.

— Откъде го взе? — просъска Маргарет с пребледняло лице и пламнали очи, но бързо се овладя. — Фалшификат! — заяви. — Всеки би могъл да го напише. Къде е подписът ми?

— Няма подпис, разбира се — отвърна любезно Уил, — но смятам, че дори най-беглата проверка на компютърната ти система и поддържащите файлове ще разкрие не само този, но и множество други уличаващи документи.

Лицето на баща му беше станало още по-тъмnochервено, но той продължи:

— Нося и други интересни документи, доказващи, че баща ми подкрепя финансово мистериозна фондация, базирана в Швейцария. Оказва се, че ѝ е отпускар по няколко стотици хиляди лири... месечно. Огромна част от тези средства са изтеглени от семейните фондове, на които госпожица Андерсън наскоро е предложила да стане попечител. — Той повдигна вежди. — Не знам как се съвместява това с факта, че тя е и съсобственик на фондация „Дейнджърфийлд“ заедно с професор Офенал, който очевидно също се е облагодетелствал и от организацията.

Маргарет зяпна и се втренчи в Уил с нескрит ужас. Адвокатите на Деди си зашепнаха трескаво със загрижени лица, а самият той изглеждаше смаян. Обърна се към Маргарет.

— Съсобственик? — попита невярващо.

Тя го погледна умолително.

— Лъжи, сър, лъжи! Винаги съм ви помагала безрезервно.

— Не е съвсем вярно — прекъсна я Уил. — Не е зле някой компетентен химик да анализира чудодейните серуми. Няма да се изненадам, ако съставките се окажат най-обикновени. Колкото до

твърденията, че фондацията открива тайните на вечната младост... по-скоро може да се каже, че открива тайната на вечно пълните банкови сметки.

— Млъкни, по дяволите! — просъска Маргарет. — Откъде изфабрикува всички тези лъжи?

Красивото момиче до господин Дейнджърфийлд, което наблюдаваше спора с равнодушно лице, се изправи.

— Аз мога да отговоря — каза спокойно тя. — Уил научи всичко от мен. — Обърна се към Маргарет: — Отворих файловете ти и предадох на Уил информацията, която съдържаха. Няма смисъл да се преструваме, всичко е документирано черно на бяло.

Маргарет я наблюдаваше яростно, с пепеляво лице.

— Коко, не! Какво си направила? — простена Деди.

Адвокатите се спогледаха, изумени от развоя на събитията.

Коко си пое дълбоко дъх. Стисна юмруци толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Научих и други неща — каза тя с разтреперан глас. — Научих, че другата дъщеря на Деди, Дейзи, не се е удавила, а е била изгонена от къщи, когато той разбрал от откраднатото писмо, че не ѝ е биологичен баща. Принудили са я да си смени самоличността и да обещае никога повече да не контактува с членовете на семейство Дейнджърфийлд. Тя е изпълнила условието. И за да прикрие следите си, Деди е инсценирал смъртта ѝ.

Дейнджърфийлд простена отново. В очите на Маргарет вече имаше неприкрит страх.

Уил и Сара се спогледаха смаяно.

— Какво говориш, по дяволите? — попита той.

Коко тръгна към вратата на залата.

— Запазих го в тайна, защото не бях сигурна, че ще я намеря. Но я открих. Ето я.

Тя отвори театрално вратата.

Дейзи чакаше отвън, все още с очилата и тъмната коса, но готова да изпълни ролята си. Когато Коко отвори вратата, тя влезе вътре, задъхана от напрежение и разтреперана, и застана срещу кръглата маса и изненаданите хора около нея.

Деди, който изглеждаше като болен, изведнъж извика победоносно:

— Това не е Дейзи! Това е жена от моя офис — Дафни Фрейзър. Какво, по дяволите, търсиш тук, Фрейзър? Що за глупав номер ми погаждате?

Дейзи го погледна право в очите. После забеляза, че Маргарет е пребледняла и уплашена. Уил и Сара я наблюдаваха удивени и объркани.

„Часът удари“ — рече си тя. Вдигна ръка и свали очилата с дебели рамки. Днес не носеше лещи. После свали тъмната перука. Под нея беше боядисала косата си в естествения ѝ цвят. Когато смъкна перуката, погледна баща си.

— Здравей, татко.

Той се взираше в нея, сякаш е зърнал призрак. На изпотеното му лице се изписаха първо отвращение, после страх и накрая гняв.

— Какво? — извика той. — Какво е това?

— Върнах се — отвърна тя с лека усмивка. — Всъщност никога не съм си отивала. Мислеше, че си се отървал от мен завинаги, но сгреши. С новото име започнах работа в един от най-незначителните, най-незабележими хотели на „Дейнджърфийлд Груп“. Научих всичко необходимо и стигнах до върха. Ти дори ме покани в кабинета си и ми каза, че точно такива хора искаш да работят във фирмата ти. — Тя се усмихна отново.

— Стана ми изключително приятно. Да, аз съм Дафни Фрейзър. Но съм и Дейзи, дъщерята, която отритна и — почти буквално — уби.

Всички погледи се насочиха към Дейнджърфийлд; адвокатите му изглеждаха не по-малко ужасени от него. Той едва се крепеше, но събра сили и се приведе към дъщерята, която някога обожаваше. В очите му пламна омраза, а устните му се извиха в хищна гримаса.

— Как смееш? — изрева яростно. — Платих ти! Платих ти да си отидеш и да не се връщаш. Как смееш да се явяваш тук?

— Ти ме прогони и ми предложи пари да напусна живота ти завинаги. Бях на осемнайсет. Нямах майка. Взех, разбира се, каквото ми даде. Но знаеш ли? Ще ти го върна. Всичко.

— Да не би да смяташ, че утре ще дойдеш на работа в компанията ми — озъби се той. — Не си го и помисляй! Уволнена си! А ти! — Обърна се към Маргарет: — Как позволи това да се случи, невежа кучко! Нали трябваше да я изтриеш от лицето на земята, за да не се появява отново!

Възцари се тишина. Адвокатите на Деди, които се опитваха да накарат клиента си да мълчи, замръзнаха от ужас. Уил и Сара се взираха в Дейзи, стъписани и смаяни, въпреки че вече я бяха познали.

— Най-добре спри дотук — обади се Коко и веднага привлече вниманието на всички присъстващи. — Доверил си се на ДНК-лабораторията, нали? И те са били прави. Пробата, която са получили, категорично е показала, че тестваният няма кръвна връзка с теб. Но те не са получили ДНК от Дейзи. — Тя се обърна към Маргарет: — А от теб, нали? Затова резултатът е бил отрицателен. — Поклати глава. — Наистина не бива да си водиш толкова подробни записки.

Деди се обърна към Маргарет, която сякаш се опита да каже нещо, но се отказа. Погледна с омраза Коко и промърмори:

— Нямаше значение. Майка ѝ признава в писмото си, че детето не е негово. — Обърна се отново към Деди с умолително изражение: — Искях да ви успокоя, сър, да ви убедя.

— Или за да заграбиш възможно най-много от състоянието на фамилията? Лъжеше стареца, че витамините, които му инжектираш, ще му дарят вечна младост и банковата сметка на фондацията ти набъбваше. — Коко се усмихна с измамна сърдечност. — Прочетох писмото на майката на Дейзи. Запазила си го при документите си. Тя пише, че е възможно Деди да не е баща на Дейзи, но не е сигурна. Дали си имала право да го тълкуваш и да го отваряш, е въпрос, който полицията ще реши.

Дейзи се усмихна на баща си:

— Виждаш ли, татко, възможно е наистина да съм ти дъщеря.

Той впи очи в нея, неспособен да осъзнае думите ѝ. След миг отмести очи към Коко.

— Защо ми го причиняваш? — прошепна с побелели устни. — Искях да се оженя за теб.

— И двамата знаем, че това нямаше да се случи. Отношенията ни никога не са били от такова естество. И вече приключиха. Уведомявам те, че съм готова да свидетелствам за всичко, което знам за теб и за методите ти.

— Предателка! — просъска той и се сгърчи в стола. — Маргарет! Помогни ми!

— Сър, опасявам се, че съм безпомощна — отвърна студено тя. — Въпреки всичките години, през които ви служих всеотдайно, аз съм

само неспособна кучка.

— Получи си възнаграждението! — изръмжа Деди. — И ако това, което казват, е вярно, ще те изправя пред съда. — Очите му се напълниха със сълзи. — Всички ме предавате — прошепна. — Неблагодарни предатели! Вървете по дяволите!

Той удари с юмрук по масата като капризно дете.

Уил стана.

— Не бой се, Деди. Когато се оттеглиш от попечителския пост и от „Дейнджърфийлд Груп“ и върнеш парите, които дължиш, ще ти остане достатъчно за малка къща и несъмнено ще си намериш нова компаньонка. Сега обаче трябва да признаеш, че играчката ти приключи. Струва ми се, че дори адвокатите ти не изгарят от желание да те защитят.

Коко тръгна към вратата, гордо изправила гръб. Обърна се към децата на Дейнджърфийлд:

— Мисля, че изпълних ролята си. Време е да си вървя. — Тя погледна право в очите на Уил и се усмихна. — Надявам се всичко да свърши добре. Сбогом.

Когато тръгна по коридора, зашеметена от всичко, на което беше станала свидетелка, зад нея проехтяха стъпки.

— Коко!

Беше Уил.

Тя се обърна и го погледна.

Той се взираше в нея, висок и красив, официален в тъмния костюм, но въпреки това неустойимо привлекателен.

— Благодаря. Благодаря ти за всичко.

— Искях да знаеш, че съм на твоя страна. Винаги съм била и винаги ще бъда. — Той понечи да пристъпи към нея, но тя вдигна ръка да го спре. — Но нещата се промениха, Уил. Не можем да бъдем заедно. Никога. Това е.

Тя се обърна и се отдалечи, без да поглежда назад.

Кристоф чакаше Дейзи в хотела срещу адвокатската кантора. Отпиваше нервно от чашата с кафе и сновеше напред-назад из фойето. Когато тя се втурна развълнувана към него и започна да разказва, той се засмя и я спря:

— Чакай! Не разбирам! Значи все пак наистина си Дейнджърфийлд?

— Не знам — извика тя. — Възможно е. Ще направим нови тестове. Представяш ли си! Възможно е да съм дъщеря на Деди!

Лицето на Кристоф изведнъж стана сериозно.

— Не знам как ще живее с това! Никой не би могъл!

Очите на Дейзи заблестяха радостно.

— Уил и Сара ще дойдат след минута. За толкова неща трябва да си поговорим! Всичко свърши, Кристоф! Най-после всичко излезе наяве и си възвърнах част от семейството. Толкова съм щастлива! Не мога да повярвам, че е истина!

След като Коко бе слязла от сцената, събитията се развиха бързо. Деди и Маргарет си тръгнаха. Уил промърмори:

— Сигурно ще се опита да избяга. Трябва да я наглеждаме.

В този момент обаче Сара се втурна към Дейзи и я прегърна. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Божичко, жива си! Не вярвам на очите си!

Дейзи се усмихна и кимна.

— Жива съм.

Прегърна Сара и с премрежени от сълзи очи забеляза как Уил я наблюдава. По лицето му пробягваха противоречиви чувства — удивление, смайване, неверие и накрая радост.

— Дейзи, думите са безсилни да изразят колко се радвам да те видя отново! Но... той наистина ли ти причини това?

Уил поклати глава; очевидно имаше много въпроси.

— Ще ти разкажа всичко — каза тя. — Но... може ли първо да те прегърна?

— О, да! Да! — извика той и обгърна с ръце и двете си сестри.

В хотела Дейзи, Кристоф, Уил и Сара седнаха и отвориха бутилка шампанско. Уил и Сара слушаха разказа на Дейзи съсредоточено и я засипваха с въпроси. Когато най-после разбраха всичко, и двамата бяха изумени.

— Не мога да повярвам, че е постъпил така — поклати глава Сара.

— Знаеш колко държеше на кръвта на Дейнджърфийлдови, на наследството, завещано му от дядо. — Дейзи се взря в лицата на брат си и сестра си. „Може да не са ми брат и сестра — помисли си. — Но винаги ще ги смятам за такива. А и кой знае какво ще разкрие новият ДНК-тест?“ — Когато е разбрал, че не съм му дъщеря, сигурно се е почувствал сломен и унижен. И си го е изкарал на мен.

— Но как е могъл да те прогони ей така, без нищо? — Лицето на Уил почервения от гняв. — Знаех си, че е чудовище. Това го доказва.

— Има много недостатъци — съгласи се Дейзи. — Но той сам се наказва. Вижте докъде го доведе гордостта му — самотен е, нещастен и без никакви близки. Дори адвокатите му го зарязаха.

— Кое беше това момиче Коко и защо ти помогна? — попита Сара. — Нали беше годеница на Деди?

Уил кимна тъжно.

— Видът ѝ подвежда. Преди известно време имяхме връзка, но се разделихме, защото реших, че е на страната на Деди. Мисля, че направи всичко това, за да ми помогне.

Настана мълчание, докато двете момичета осмислят думите му.

— Смела е — каза искрено Дейзи. — Да я беше видял как дойде в кабинета ми и ми разказа всичко, което беше научила! Беше удивително! — Тя се усмихна на брат си. — Разбирам защо си я харесал.

— Харесвах я много... докато не открийх, че Деди и Маргарет са ѝ платили да ме шпионира.

Сара се усмихна.

— Очевидно е изкупила греха си. Какво мислиш за нея сега?

Той прехапа устни.

— Не знам, но няма значение. Тя си тръгна. И от нашия живот, и от този на Деди.

— Сега ще му се наложи да преклони глава — каза Дейзи. — И дори да не съм ви сестра, искам да ви помогна.

— Не говори глупости! — скастри я топло Сара. — Ти си част от семейството ни. Нелепо е да се преструваме, че не си.

— Сара е права — додаде развълнувано Уил. — Ти си нашата малка сестра. И постъпката на Деди само засилва връзката ни.

— На ваша страна съм — отбеляза Дейзи. — Ако ви потърбявам, само кажете.

— Била си много смела — каза Сара. — И двамата с Уил съжаляваме, че се отнасяхме лошо с теб, когато бяхме малки. Почувствахме се ужасно, когато помислихме, че си мъртва. Щастлива съм, че ще имаме възможност да поправим стореното и отново да сме семейство.

— И аз мисля като Сара. — Уил прегърна Дейзи през рамо. — Съжалявам...

В гърдите ѝ забушуваха почти болезнени чувства. Вече не беше сама. Годиците на борба и самота бяха приключили. Имаше Кристоф и имаше семейство.

— Благодаря — отрони тя.

Кристоф хвана ръката ѝ, за да я успокои.

Неочаквано Сара възкликна:

— Знаете ли? Сетих се нещо! Знам къде да потърсим някои отговори.

„Мама винаги оплесква момента“ — мислеше си Коко, въпреки че по някакъв начин погребението отговаряше много точно на настроението ѝ. Приятелката на майка ѝ Рейчъл ѝ беше изпратила съобщение, че изпитанията на Мишел най-после са приключили и кремацията ще се състои на другия ден.

Службата беше кратка и протоколна. Присъстващите бяха малко — бяха само петима в параклиса. Викарият, който претупа надгробното слово на две на три. Другите опечалени — съседи на Мишел, стара приятелка и бивш любовник — се ръкуваха с Коко и ѝ поднесоха съболезнования. Казаха ѝ, че ще се отбият в кръчмата, и я поканиха да отиде с тях.

„Защо не? — помисли си тя. — Ще вдигнем чаши за мама. Сигурно ще ѝ е за последно.“

Влязоха в кварталната кръчма и се настаниха с халбите си около масата с лекьосана покривка. Заговориха за Мишел. Коко не разпозна забавната, щедра приятелка, която описваха, но предположи, че така действа смъртта. Изтрива лошото и превръща доброто в ненадмината добродетел. Опита се да се включи в разговора, но през повечето време се задоволяваше с ролята на слушател.

Приятелката на майка ѝ — Рейчъл — която изглеждаше състарена като Мишел — непрекъснато излизаше навън да пуши „Бенсън & Хеджес“. Понякога Коко я придружаваше, въпреки че вече почти не пушеше.

Когато за пореден път застанаха под лъчите на следобедното слънце и запалиха по цигара, Коко попита:

— Рейчъл, мама разказвала ли ти е някога за Деди?

Жената я изгледа лукаво.

— Накъде биеш, скъпа?

Коко продължи; искаше да разбере дали Рейчъл знае нещо.

— Мама ми каза, че Гас ми е баща. Онзи артистичен тип, който живееше в края на квартала.

— Гас Дейнджърфийлд? — погледна я изненадано тя.

Коко кимна. Връзката с Дейнджърфийлдови я влудяваше. Не беше успяла да открие нищо за потеклото на Гас Дейнджърфийлд, а в суматохата през последните няколко дни не ѝ беше останало кой знае колко време за проучване. Знаеше само, че вероятно е близка сродница на Уил, а това означаваше, че между тях не може да има нищо за в бъдеще.

Рейчъл дръпна силно от цигарата и я изгледа съчувствено.

— Казала ти е, че Гас Дейнджърфийлд ти е баща? Не знам каква история си е съчинявала, но ти не си негово дете.

— Какво? — възкликна стъписано тя.

— Да. Ти беше на път, преди дори да се бе запознала с Гас. Била бременна, когато един ден Гас я прибрал от улицата и я нахранил. След това ѝ стана приятел и ѝ помагаше, когато можеше. Но тя не знаеше кой е баща ти. Звучи ужасно, но тя те обичаше, въпреки че не успяваше да го покаже.

Коко се олюля. Гас не ѝ е баща? Значи Мишел ѝ беше казала, че е той, за да я зарадва, да ѝ подари баща... какъвто и да е баща.

— Не мога да повярвам — отрони тихо.

Но в ума ѝ изплува картина, която не ѝ даваше мира — лицето на Гас с искрящите му кафяви очи. „Взела си неговите очи — беше казала Мишел. — Няма грешка.“ Но нейните очи бяха синьо-зелени. В същия миг осъзна, че Рейчъл е права.

— Надявам се, че не съм те натъжила — обади се утешително Рейчъл, — но винаги говоря истината. Не бива да вярваш, че старият Гас ти е баща, защото не е.

Коко си пое дълбоко дъх.

— Благодаря, Рейчъл — каза. — Права си. Радвам се, че разбрах истината.

Дневната беше по-скоро уютна, отколкото елегантна. Канаетата си подхождаха съвършено и възглавничките и завесите бяха от еднаква материя и с еднакъв десен.

Дейзи седна на ръба на фотьойла срещу непретенциозната, но спретната жена. Беше дошла в тази приятна къща с надеждата да открие липсващите парченца от мозайката. Уил и Сара дипломатично ги бяха оставили сами.

— Значи ти си Дейзи — каза мило жената. — Винаги съм се питала как изглеждаш и сега несъмнено виждам майка ти в теб.

— Благодаря, че ме приехте, госпожо Дейнджърфийлд — отвърна тихо тя.

— Наричай ме Елизабет. — Лешниково зелените очи, които бяха наследили децата ѝ, заискриха топло. — Децата ми казаха, че ще дойдеш, разбира се. И знам защо си тук. Търсиш отговори.

Дейзи кимна.

— Много съм ти признателна, че се съгласи да се срещнеш с мен. След случилото се много жени на твоето място биха отказали.

— О! Не се безпокой. Спокойно мога да кажа, че животът ми стана далеч по-приятен след развода. Бившият ми съпруг имаше труден характер, както сигурно знаеш. Искях да предупредя клетата ти майка, но нямаше начин. — Тя се усмихна с лъчезарната си усмивка. — Нямаше да ми повярва. Искях да ѝ кажа, че има сериозна причина съпругът ми да я намира за толкова привлекателна. Причината беше, че брат му е влюбен в нея.

— Брат му? — ахна Дейзи.

— Да. Густав. Той беше мил особняк, не приличаше изобщо на съпруга ми. Не се интересувахе от бизнес; беше бохем и изкуството и поезията бяха единствената му страст. Обичаше крайните квартали и общуваше с местните хора, но имаше, разбира се, и приятели от своята класа. Милият Гас. Всички го обичахме. Освен бившият ми съпруг, разбира се. Гас беше незаконно дете и това влудяваше баща ти. Той беше законният син, а Гас му беше полубрат, но баща им, старият

Йозеф, настояваше Гас да му бъде пълноправен наследник. — Елизабет поклати глава. — Това пося семето на раздора. Когато бившият ми съпруг пое юздите в свои ръце, той изолира Густав. Срещу голяма сума убеди горкия наивник да се откаже от участие в семейните фондове.

— Как тогава Гас се е запознал с мама?

— О, на младини Джулия работеше като секретарка в издателство, което публикува малка книга с поеми на Гас. Така се срещнали. Той се влюбил в нея дълго преди бившият ми съпруг да реши, че тя трябва да е негова. Сигурна съм, че отчасти любовта на Гас е разпалила амбицията му. Както, разбира се, и аристократичното й потекло. Горката Джулия. Мисля, че не осъзнаваше какво загърбва, докато не стана твърде късно. Лиши се от топлотата и веселието на Гас и избра тиранията. Нищо чудно, че продължи да се среща с Гас при всяка възможност.

— Ти си знаела? — удиви се Дейзи.

Елизабет кимна.

— Навремето бях приятелка на Гас, но отдавна изгубихме връзка. Той ми разказваше за Джулия. Аз мълчах. Защо да създавам неприятности? В крайна сметка Джулия и Гас щяха да страдат. Така ставаше с всички, осмелили се да разгневят баща ти. Той смяташе, че Джулия е забременяла от него. — Тя сви леко рамене. — Не е моя работа, но ако Джулия носеше детето на Гас... беше... беше по-добре да си мълчим, освен ако тя самата не реши да проговори.

— И това бях аз? — отрони Дейзи.

Елизабет се усмихна отново.

— Така мисля. Приличаш и на двамата. И несъмнено много малко на бившия ми съпруг.

— Значи... все пак съм Дейнджърфийлд?

Елизабет се засмя.

— Да. Дейнджърфийлд си. Готова съм да си заложа живота, че си Дейнджърфийлд.

„Отново без дом — помисли си Коко. — И отново сама“.

Засега обаче имаше убежище. За всеки случай беше извадила дубликат на ключа от апартамента в Южен Кенсингтън и в навечерието на деня на равносметката беше поръчала да откарат багажа ѝ там. От компютъра на Маргарет беше разбрала, че асистентката на Деди скоро ще напусне къщата в Белгрейвия и повече няма да се върне.

За да бъде изрядна, информира с официално писмо Уил, че е отседнала в имот на семейство Дейнджърфийлд и възнамерява да остане известно време, докато уреди някои лични въпроси. Оттогава бяха минали две седмици. Трябваше да си намери друг дом. Сега имаше пари. Имаше и диамантения пръстен или „застраховката“, както го наричаше.

„Трябва да реша какво ще правя“ — помисли си. Не можеше да се върне към стария живот. Беше изгубила мимолетното усещане за пълнота, обзело я, когато майка ѝ ѝ каза, че Гас ѝ е баща. Преоткри обаче нови сили у себе си. „Все ще измисля нещо. Вече имам пари и може би е време с Роберто да основем студио за танци“ — заключи.

Ала мислеше единствено за Уил въпреки усилията, които полагаше да го пропъди от съзнанието си. Когато го видя в хотела и в адвокатската кантора, сърцето ѝ се изпълни с горчива сладост. Едва се съдържаше да не протегне ръка и да го докосне или да се притисне до него, за да вдъхне изкусителното му ухание. Той изглеждаше невероятно красив, по-красив, отколкото го рисуваха спомените ѝ. Беше забравила колко неустойимо я привлича.

„Скоро ще напусна апартамента. И ще скъсам и последната нишка, която ни свързва.“

Тя въздъхна и се запита дали да си налее чаша вино от бутилката, охлаждаща се в хладилника.

Звънецът я стресна. Сърцето ѝ заби трескаво и в гърлото ѝ заседна буца. Натисна бутона на домофона.

— Да?

— Коко?

— Уил?

— Може ли да се кача?

— Разбира се.

Натисна бутона за отключване с разтреперани пръсти. Предусещаше, че следващите няколко минути ще определят живота ѝ.

Отвори вратата и на прага застана той, впил очи в нея. Не беше облечен толкова официално, колкото последния път, когато го видя. Сега носеше джинси и тъмно сако „Ралф Лорън“ над пуловера. Кожата ѝ настръхна от желание да го прегърне, но се овладя. Кой знае защо беше дошъл? Дали да я подкани да напусне апартамента?

— Здравей, Коко — поздрави я той с неразгадаемо изражение. — Може ли да вляза?

— Да, разбира се — отстъпи назад тя. Присъствието му ѝ въздействаше силно и усещаше, че ръцете ѝ продължават да треперят. Той я последва в дневната. — Искаш ли нещо за пиене?

— Да, благодаря. Нещо силно.

— Разбира се.

Значи и той беше напрегнат? Добър знак ли беше това? Извади бутилката вино от хладилника и наля две чаши. Седнаха един срещу друг и се загледаха, сякаш са онемели.

Най-после Уил наруши мълчанието:

— Получих писмото ти.

Ето защо беше дошъл. Заради апартамента. Коко се опита да си придаде делово изражение.

— Остани колкото искаш. Това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря. Направи много за нас. — Сведе очи и добави тихо: — За мен.

Тя сви рамене и отпи нервно от чашата.

— Е, бях длъжна. Знаеш защо... Сигурно още ме мразиш.

— Знаеш, че не те мразя — отвърна той. — Искях да те намразя. Но не мога. И ти направи нещо удивително за мен. Върна ми сестрата.

Коко не събра сили да го погледне.

— Да — засмя се глухо. — Искаше да се отървеш от баща си, но сега се налага да делиш наследството с нея.

— Що за глупост! Притежаваме повече от достатъчно. Семейството е по-ценно от парите. Точно това отстоявахме, не ставаше

дума за пари, а за привързаност и взаимно уважение. Деди нито ни обичаше, нито ни уважаваше достатъчно, за да защити наследството ни и да ни каже истината. Парите всъщност нямат значение. Но ти... — Уил очевидно подбираще внимателно думите. — Ти се отказа от финансовата сигурност, за да ми помогнеш.

Сега тя вдигна очи и се взря в него, опитвайки се да прецени дали е искрен.

— Никога не съм искала да бъда с него. Останах, за да ти помогна. Вече знаеш, че нищо не се е случило между мен и него. Нищо.

В очите му ненадейно заискри топлота.

— Но между нас се случи нещо.

— Да...

Тя го гледаше като омагьосана.

— Дълга ти извинение. Отнесох се жестоко с теб в Лос Анджелис.

— Заслужих си го. Баща ти и Маргарет ме бяха изпратили да те шпионирам. — Гласът на Коко пресекна. — Нямах представа, че ще се влюбя в теб.

Тя сведе отново очи, изпълнена с тъга при спомена за щастието, което бяха изпитали, и за неочаквания му край.

— Коко... — каза нежно Уил. — Погледни ме.

Тя го погледна. Цялото ѝ тяло копнееше за него. Да бъде толкова близо до устните му и да не ги целуне беше непоносимо изпитание.

Той се изправи рязко, прекоси стаята с две крачки и седна до нея. Хвана ръката ѝ.

— Коко...

Сърцето ѝ се сви от желание. Копнееше за него, сънуваше ласките му от толкова време, че сега дори досегът на дланта му я влудяваше. Той не откъсваше очи от нея, но все още не събираше сили да го погледне.

— Не дойдох да кажа само това — прошепна той.

Замаяна от копнеж, тя не можеше да продума.

— Коко, погледни ме, моля те. — Уил нежно повдигна брадичката ѝ. Близостта на устните му беше непоносима. — Липсваше ми много. Не исках да мисля за теб, но не можех да устоя. Имам нужда

от теб. Мисля, че не бива да загърбваме нещо толкова силно. Но искам да знам дали и ти споделяш чувствата ми.

В този момент я обзе такова огромно облекчение, че ѝ се прииска да заплаче и да се засмее едновременно. Осъзна, че вече не знае как да живее без него.

— Разбира се... — промълви и притисна устни към неговите.

Останал без дъх от тази омайваща и изпълнена с взаимен копнеж целувка, Уил отрони:

— Коко... Коко...

— Мислех, че никога вече няма да сме заедно. Бях толкова отчаяна...

— И аз се чувствах така. Беше непоносимо. — Той я прегърна по-силно. — Но явно е трябвало да се разделим, за да осъзнаем истината... Не знаех, че съм се влюбил в теб, докато не усетих болката от раздялата.

Целунаха се отново и дълго не продумаха, потънали в блаженството на телата си, закопнели да се слоят.

— Няма да се разделяме повече — каза Уил после, когато тя лежеше в обятията му.

— Никога — отвърна протичко Коко. — Ще бъда с теб, където и да отидеш.

— Е, баща ти очевидно е победен окончателно. — Кристоф вдигна чашата си за на здравица. — Ти успя.

Дейзи също вдигна своята. Намираха се в луксозната трапезария във „Флори“.

— Да. Успяхме.

След срещата преди две седмици събитията се бяха развили мълниеносно. Деди се беше оттеглил и от семейните фондове, и от компанията. Уил веднага свика спешно заседание на борда на директорите. Избраха го единодушно за председател на управителния съвет и той предложи на Дейзи да остане в компанията. Тя още се колебаеше. Междувременно адвокатите продължаваха да работят с пълното съдействие на Деди, който явно беше изгубил всякакво желание да се сражава.

— Най-важното обаче — добави Дейзи — е, че вече знам коя съм.

Кристоф остави чашата си.

— Наистина ли не беше чувала нищо за брата на баща си?

Тя поклати глава.

— Може и да са го споменавали, когато съм била малка, но... Нямах никаква представа. Деди ме контролираше изцяло. Опитваше се да контролира и мама. — Гласът ѝ омекна, когато заговори за Джулия. — Колко ли е страдала! Нищо чудно, че е заглушавала болката с алкохол. Но ми се иска да ми беше казала за Гас. Само за това съжалявам.

— Сигурен съм, че и тя е искала нещата да се развият по друг начин.

Дейзи се взря в кафявите очи на Кристоф.

— Ако бях без теб, всичко преживяно щеше да ми се стори непоносимо.

Той стисна ръката ѝ.

— Трябва да решим как ще продължим нататък — напомни ѝ.

— Знам. Но каквото и да се случи, ще бъдем заедно. И преди да реша, трябва да направя нещо...

Гробището се намиреше на хълма, на чийто връх се издигаше изоставен параклис.

Дейзи изкачи склона и погледна тъмносивото небе. Беше студено и скоро щеше да се стъмни. Подмина изоставения параклис и наближи чистата зелена земя, върху която се редяха надгробните плочи. Търсеше пресен гроб и го откри в края на гробището. Паметната плоча беше от бледосив гранит, а надписът — гравирани с черни букви: „Густав Дейнджърфийлд“.

Стоя дълго, загледана безмълвно в гроба. Накрая изрече:

— Здравей, татко. Съжалявам, че не се срещнахме, докато беше жив. Донесох ти цветя.

Вдигна букета от тъмночервени рози, сякаш да го покаже на надгробната плоча. После го остави върху гроба.

Седна на пейката до него. Усещаше умиротворение след няколко бурни дни. Взираше се в гроба на баща си, мислейки си колко различно можеше да е всичко. Изведнъж забеляза някой да се изкачва по хълма към нея. След малко различи стройно момиче в джинси, спортни боти и бежово кожено сако без ръкави. Дейзи стана.

— Какво търсиш тук? — попита учудено тя, когато другото момиче приближи.

— Дойдох да поднеса цветя — отвърна стъписано Коко. — А ти?

— Аз също — намръщи се Дейзи. — Но защо, за бога?...

— Чакай! Дейнджърфийлд — прекъсна я Коко с прояснено лице.

— Това е връзката, нали? Гас е бил твой баща!

Дейзи кимна.

— Бил е незаконен брат на Деди. Но ти откъде знаеш?

— Ето защо Маргарет е изпратила друга проба в лабораторията! Да не би резултатът да се окаже прекалено сходен и да решат, че в крайна сметка си дъщеря на Деди. Сигурно е знаела за Гас, както знаеше всичко останало.

— Да... — намръщи се Дейзи. — Но не разбирам защо ти си тук. Коко се засмя.

— Знам. Истинска бъркотия е! Познавах Гас. Живееше близо до нас и беше приятел на мама. Разказал й, че има много изискана приятелка. Говорел е за майка ти, предполагам. Известно време

смятах, че може да ми е баща. Сигурно защото исках да ми бъде. Беше мил с мен. Научих, че е умрял, и реших да дойда на гроба му.

— Познавала си го? — прошепна Дейзи.

— Да. Не много добре. — Коко я погледна съчувствено. — Но го познавах достатъчно, за да знам, че беше добър човек. Свободен дух. Творец. Баща мечта.

— Усещането, че не го познавам, е много мъчително — каза тъжно Дейзи. — Закъснях.

Коко сви рамене.

— Животът е жесток. Трябва да залагаш на това, с което те е благословил. Знам го от опит. Аз нямам представа кой е баща ми и сигурно никога няма да разбере. Мама има и други деца, но са осиновени. Някъде имам трима братя и сестри, които не познавам.

Дейзи прехапа устни.

— Съжалявам.

— Мисля, че твоето и моето детство са били много различни. Животът ми не беше лесен. — Коко ѝ се усмихна да ѝ покаже, че не завижда.

— Не исках да съм груба — промълви разкаяно Дейзи.

— Хей! Знам, че и твоят живот не е бил приказка. Имала си пари, но си изгубила майка си. А после и баща си.

— Всъщност изгубих всичко. Дори името си.

— Но сега отново си Дейнджърфийлд.

Двете замълчаха, замислени за неочакваните промени, които животът им беше поднесъл.

— Искам да ти благодаря — каза Дейзи след малко. — Откри ме точно когато трябваше. Върна ме в семейството ми. Преобрази живота ми.

— Дреболия — махна с ръка Коко. — Не го направих за теб.

— А за... за Уил? — попита плахо Дейзи.

Лицето на Коко се разведри. Очите ѝ засияха щастливо.

— Да. Дължах му го.

— Значи двамата сте се сдобрили.

Коко кимна и неволно се усмихна.

— Да!

— Наистина се радвам. Личеше си колко много означаваш за него. — В ума на Дейзи веднага изникнаха десетки въпроси, но тя се

сдържа. По-късно щеше да разбере всичко. — Надявам се да се опознаем по-добре. Дори да се сприятелим, след като разрешихме недоразуменията.

— Да се сприятелим? — Коко се замисли. — Не съм имала много приятели досега. Не знам дали ме бива за тази работа.

— Опитай все пак. Мисля, че и двете сме били самотни. Затова сме тук.

Взряха се мълчаливо в гроба. Най-сетне Коко проговори:

— Момичета като нас обикновено не се сприятеляват. Но вече имаме обща история и знаеш ли какво? Идеята ми харесва.

— Добре. И на мен също — усмихна се Дейзи и стана. — Да отидем да пием кафе, за да се стоплим.

— Звучи страхотно.

Коко стана. Двете се сбогуваха с Гас и прекосиха бавно гробището, потънали в разговор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.